

Tuula Uusitalo

Hyvyyden voimien palveluksessa

Tyyne Matilaisen
ESOTEERINEN FILOSOFIA
ja sen inspiroimia välähdyksiä



Uuden Safiirin Aikakauskirja 1 2016
VIA-AKATEMIAN SÄÄTIÖ sr

Tuula Uusitalo

Hyvyyden voimien palveluksessa

– **Tyne Matilaisen esoteerinen filosofia**
ja sen inspiroimia välähdyksiä

Uuden Safiirin Aikakauskirja 1 2016

Via-Akatemian säätiö sr

Tuula Uusitalo
Hyvyyden voimien palveluksessa
– Tyynne Matilaisen esoteerinen filosofia ja sen inspiroimia välähdyksiä

Uuden Safiirin Aikakauskirja 1 2016

Via-Akatemian säätiö sr
www.via.fi
www.facebook.com/via.akademia
via.akademia@via.fi

ISSN 2343-4880
ISBN 978-952-68610-0-5

Kopio Niini Oy, Tampere 2016

Copyright© Via-Akatemian säätiö sr ja kirjoittaja. Kaikki oikeudet pidätetään
Osittainenkin lainaaminen ilman tekijän kirjallista lupaa on kielletty tekijänoikeus-
lainsäädännön mukaisesti.

Taitto ja kannen suunnittelu Tomi Leporinne, Avendis

*”Ihmisen sieluun on
kirjoitettuna jalous, rohkeus,
hyvyys ja ystävällisyys
evääksi matkalle.
Ne ovat ihmisyyden
perussäännöt.”*

Tyyne Matilainen



Henkiselle opettajallemme
hyvyyden voimien palvelijalle
Tyyne Eliina Matilaiselle
(1911-1989)

Mietiskelyohjelma

Sinä tahdot, että olemuksesi täyttyy kunnioittavalla hartaudella. Sinä uskot omaan henkiseen kasvuusi sekä kykyysi edistää myös lähimmäistesi henkistä kehitystä.

Tahdot voitisi ja kykyjesi mukaan tehdä työtä Hyvyyden voimien elähdyttäjänä lähimmäistesi keskuudessa. Sinä tahdot kunnioittaa ja epäitsekkäästi rakastaa ihmisiä. Tahdot olla ystävällinen lähimmäisillesi, aina kun voit.

Sinä tahdot rakastaa myös sitä, joka sinua loukkaa tai yrittää vihata. Tahdot pyytää anteeksi häneltä ajatuksillasi. Tahdot olla suvaitsevainen.

Sinä tahdot, että ajatuksesi ovat sisällöltään positiivisia. Tahdot, että ajattelusi on järkevää ja johdonmukaista. Ajatustesi jalostumisen ja positiiviseksi muuntumisen kautta on korkeampi Minäsi tullut hallitsijaksesi ja ohjaa nyt tekojasi niin, että toimit oikealla ja epäitsekkäällä tavalla.

Sinä tahdot puhua totta, ja silloin korkeampi Minäsi valvoo puhettasi niin, että se samalla on lempeää. Opit vaikeamaan ja puhumaan oikealla hetkellä.

Tahdot antaa anteeksi sellaisille henkilöille, jotka eivät vielä tiedä korkeamman Minän johtamasta Tiestä ja sen takia hairahtuvat vääryyteen aineellisen tavoittelussa. Tahdot ajatella, että Pyhä Henki täyttää heidän sydämensä ja itsekkyyks poistuu heistä.

Sinä tahdot olla rauhallinen ja tasapainoinen. Se jumalallinen rauha, joka on täyttänyt sinun sydämesi, vuotaa siunauksena ihmisten sydämiin, niin että kansat rakastavat toisiaan.

Sinä tahdot, että koko olemuksesi korkeamman Minäsi johtamana puhdistuu jumalallisen viisauden kanavaksi. Sitä kanavaa myöten virtaa pyhää viisautta ympärilläsi oleviin lähimmäisiin puhdistuen myös heidän tajuntaansa ottamaan vastaan henkistä viisautta.

Tahdot olla oikealla tavalla nöyrä ja tulet vielä nöyremmäksi, kun jumalallinen viisaus tulvii tietoina olemukseesi, sillä se on Henkisen Hierarkian, Valkean Veljeskunnan viisautta, jota sinulle annetaan jakaaksesi sitä edelleen kanssaihmisillesi.

Kirjeopisto Vian rajajooga. Ensimmäinen opetuskirje,
II mietiskelyohjelma.
© Kirjeopisto Via.

Sisällys

Mietiskelyohjelma	4
Saatteeksi lukijalle	10
Kiitokset	11

I

Tyyne Matilaisen esoteerinen filosofia 12

Tyyne Matilainen, esoteerinen filosofi ja keskusteleva opettaja	14
Oppilaiden intuition virittämiseksi	15
Esoteerinen filosofia?	15
Tajunta, elämän mahdollistaja	17

Arvojen muutos kohti positiivisuutta	19
Rajoitettu negatiivisuus	21
Jumala	22
Näkökulma tietoon, ajatuksiin ja logiikkaan	24
Tieto ja todellisuus	25
Käyttövälineet	26

Luonto, logiikka, kulttuuri	29
Luonnonlogiikka – yksilö ja etiikka	31
Sähkö, energia	32
Terveys	33

Ihmisyyden eettiset ulottuvuudet	34
Persoonan merkitys	35
Objektiivisuus ja totuus	36
Ihminen itse itselleen ja autonominen etiikka	37

Ihmiskunnan kehitys	39
Globaali etiikka	40
Keksintöjen etiikkaa	41
Hyvän on voitettava paha	42
Käytännönläheistä filosofiaa	43

II

Tyyne Matilaisen esoteerinen filosofia: luonnonlogiikka ja bio-luonnonlogiikka 44

Bio-luonnonlogiikka ja ihmisen yksilöllisyys	46
Luonnonlogiikan yhteys filosofian historiaan	46
”Tajunta loogistaa”	47

Olemassa olemisen tajunnallisuus	48
"Bio-looginen" systeemi	50
Jumala ja tajunnan rakenteet	51
Ihmisen tajunnan rajoitukset	52
Bio-ihminen ja ihminen itse itselleen	53
Bio-ihminen ja anteeksipyyntö	53
"Ihminen itse itselleen" ja puhdistusprosessi	54
Pisteet Tyyne Matilaisen maailmankuvassa	57
Luonnehdintoja pisteistä	58
Alkupiste	59
Elämänpisteet	60
Näkemykset vanhasta olemassaolosta	61
Tajunta ja elämänkaari	62
Lupauksia, velvotteita ja mahdollisuuksia	62
Tajunnallisten systeemien luonteesta	63
Tajunta "tietokoneohjelmalla" ja "soluna"	63
Elämänkaari ja nykyhetki	64
Positiivinen ja negatiivinen elämänkaari	65
Syntymä ja kuolema	66
Ihmistajunnan tiedonkäsittelysysteemi toiminnassa	67
Ihmisen kehityksen perusteita: menneisyys ja tulevaisuus	68
Taka-aivot, henkiset aistit ja Kuutio	71
Henkiset aistit	72
Tajuntakuvioiden yksilön ja yhteisön kehitysprosessien kuvaajana	73
Elämänkaari ja solmukohtat	74
Universum – runsaudensarvi ja tietoisuuden ovi	75
Universum herää	76
Tieto henkisten aistien käsittelyssä	77
"Taka-aivot" ja aivot	78
Kosmos	79
Absoluutti	80
Universaali	81
Tila	81
Kuutio	82
Jumalosa, Perussävel, Piste/Tähti	82
"Eestaasvirtaukset" ja muu tiedon kulku	83
Tajunta ja etiikka	84

III

Kirjeopisto Vian rajajoogan pohdintaa	86
Kirjeopisto Vian rajajoogan aatteellisista juurista	88
Maailmankatsomus ja metodi	89
Inspiraatio tuli vuorisaarnasta	89
Logos, Kristus ja Pyhä Henki	91
Aatteiden kirjoja 1900-luvulla	92

Hindulaisuus teosofian taustavoimana	93
Buddhalaisuus	94
Via-Akatemia: vanhaa ja uutta	95
Pyrkimys onnellisuuteen – filosofia ja psykologia	96
Universaalia hyvyyden opetusta	97
Kirjeopisto Vian rajajooga ja looginen positiivinen ajattelu	98
Looginen positiivinen ajattelu rajajoogan välineenä	98
Ajatus ja luomisen perspektiivi	100
Jumaluuden energialataus sanoissa	101
Ajatus on henkeä, ajatus on ainetta ja energiaa	102
Ajatukset ja ihmisen oma kenttä	104
Ihminen, fyysisen ja henkisen kohtauspaikka	105
Kieli, ajatuksen toinen ulottuvuus	107
Ajatus toimii kielen avulla – mutta mitä kieli sitten on	107
Tausta-arvot	109
Positiivisuuden kieli	110
Looginen kieli	112
Ajatusjoogin ajatuksia kielestä	113
Vaatimus totuudesta ja sanojen monimerkityksisyys	113
Sanojen ja ajatusten vuorovaikutus	114
Ajatusjooga ja kielen filosofia	115
Usko	116
Ajatusjoogan filosofiaa	117
Mitä tapahtuu Tajunnassa?	119
Ajatusten värähtelyoppia	119
Loogisuus, yhteistyön apuväline	121
Kosmos ja Absoluutti	122
Mitä sanat tuovat tietoisuuteen	123
Äänetön puhe ja ihmisen henkinen perintö	125
Puhumisen oppiminen	126
Ajatus imitoi puhetta	126
Ajatusaura ja kommunikaatio	127
Kehityshaaste	127
Ajatuskaikuja	128
Aitous ja salaaminen	129
”Sisäinen metallinpaljastin”	131
Hengen inhimillistyminen	132

IV

Anteeksipyynnön filosofiaa	134
Ajatusjoogan anteeksipyynnöt leibniziläisten käsitteiden valossa	136
Leibniziläinen käsitemaailma	136
Mikä on olennaista ihmiselle	137

Perustettu harmonia	138
Filosofinen jumalusko	139
Päämääränä harmonia	140
Harmonie préétablie ja elämänkaaret	141
Riittävä peruste	143
Riittävän perusteen moniulotteisuudesta	144
Kokonaisuus	146
Anteeksi!	147
Syytöksistä vapauttaminen	147
Henkiselle tielle lähteminen ja anteeksipyyntö	148
Anteeksipyyntö ajatuksin toimii, mutta miksi	149
Vaikutustapa	150
Ihmissuhdekemia?	152
Jokapäiväinen anteeksiantomme ja -pyyntömme	153
Hitaita muutoksia	153
Miten pitäisi toimia?	154
Mielitaju ja huumorintaju	156
Syntipukki	157
Tutkailtavaa menneisyydestä	158
"Ylihyvä" ja oikea hyvä	158
Ääripäitä	159
Kaikki hyvyyden voimien käyttöön!	160

V

Lähtö Henkiselle tielle	162
Lähtö Henkiselle tielle – mitä tehdä luonteelleen	164
Lähteminen Henkiselle tielle	165
Opetusta tavalla ja toisella	166
Positiivinen ja negatiivinen luonne	166
Sammuttamisesta	167
Sytyttämisestä	168
Kielellisyyden näkökulma ajatusjoogaan	169
Ajatuskaavoja opeteltaviksi	170
Positiivisuus vaikuttaa elämään	171
Yksinkertainen keino	172
Ihmisyyden perussäännöt	173
Kehitys ihmisen johtotähtenä	174
Elämänkaari ohjaa	175
Kehityksen monitahoisuus	176
Henkiset virikkeet	178
Vuorovaikutuksia	179
Ajatukset ja karman toteutumistapa	181
Absoluuttinen oleminen	183

Henkisessä koulussa	185
Henkiselle tielle lähteminen	186
Kehitysvirikkeet ja henkinen koulu	187
Kirjeopisto Via	187
Henkinen koulu voimistaa	189
Ihmisen henki ja identiteetti	190
Henkinen maailmankatsomus	190
Käsityksiä "minästä"	191
Jumala	192
Omatunto ja sielu	193
Minä, Ikuinen Itse	194
Mikrokosmos ja makrokosmos	195
Henkinen tie ja hyvyyden voimat	197
Yksilöllisyys ja yhteisöllisyys	198
Karma ja sen sovittaminen	198
Aika ja henkinen tie	200
Kehitysmahdollisuuksia ja innovaatioita	201
Itsenäinen ajattelu ja ihminen itse itselleen	203
Hyvyyden voimat: aktiivinen hyvyys	204
Tajunta hyvyyden voimien palveluksessa	205
Liitteet	208
Liite 1.	
Keskusteluja Tyne Matilaisen kanssa	208
Liite 2.	
Tyne Eliina Matilaisen elämänvaiheet ja vialaisen yhteisön historia	210
Liite 3.	
Tajuntakuvio	224
Tajuntakuvioon liittyviä käsitteitä	225
Liite 4.	
Luonnon tasot ja niillä toimimista varten tarvittavat käyttövälineet	230
Liite 5.	
Liitteitä artikkeleihin	231
Liite 6.	
Tämän kirjan sisältämät Tuula Uusitalon artikkelit on julkaistu aiemmin Uusi Safiirissa –Integraalihenkisyyden Aikakauskirjassa vuosina 2009, 2011–2015.	233

Saatteeksi lukijalle

Kirjeopisto Vian perustajaopettajan, Tyyne Matilaisen (1911–1989) syntymän satavuotisjuhla antoi motiivin tutkia hänen filosofisen ajattelunsa perusteita. Tyyne Matilaisen esoteerista filosofiaa koskevat kirjoitukset syntyivät 100-vuotisjuhlien yhteydessä Uuden Safiirin juhlanumeroon sekä sen jälkeisiin numeroihin. Nyt on tullut aika koota ne kirjan muotoon.

Tyyne Matilainen ei kirjoittanut yhtään filosofista kirjaa tai artikkeleita. Hänen tarkoituksensa ei ollut saada mainetta filosofina vaan antaa eväät henkifilosofiselle koulukunnalle, joka painottaisi henkisellä tiellä kulkemiseen tarkoitettua viisautta. Hänen periaatteena oli panna oppilaiden aivot toimimaan. Oppilaiden tuli itse ymmärtää ja loogistaa saamansa opetukset ja tiedot.

Näiden artikkelien puitteissa olen pyrkinyt täyttämään tämän ehdon: olen jäsentänyt ja tulkinut Kirjeopisto Vian oppilailta koottua kysymys-vastausmateriaalia niin hyvin kuin olen osannut.

Samalla Tyyne Matilaisen esoteerinen filosofia on vähän kerrallaan tullut myös oman filosofisen ajatteluni pohjavireeksi, minkä vuoksi kirjassa on runsaasti myös omia ajatuksiani.

"Tyyne Matilaisen esoteerinen filosofia" ei lähde mistään valmiiksi laaditusta filosofisesta järjestelmästä, vaan henkisen opettajan oppilaidensa kasvun tueksi antamista esoteerisfilosofisista tiedoista. Näiden avulla heille tulisi helpommaksi saavuttaa henkisen tiensä päämäärät ja ne herättäisivät myös uusia oivalluksia.

Kirjassa on kaksi puolta: toinen on opetuskirjeiden filosofia – luonteeltaan perenniaalifilosofiaa – ja toinen on Tyyne Matilaisen sitä uudistavat laajemmat näkemykset.

Tyyne Matilaisen esoteeriseen filosofiaan sisältyy paljon uudella, omaperäisellä tavalla löydettyä totuutta. Hän oli inspiroiva henkinen opettaja. Hänen parhaita ajatuksiaan on mahdollista kehittää eteenpäin. Yksi tämän kirjan johtoajatuksista onkin poistaa mahdollisuus ymmärtää hänet kaikkitietävänä ihmeihmisenä, josta ajan mittaan tulisi lähinnä uskonnollisen palvonnan kohde.

Tyyne Matilainen oli monessa asiassa edelläkävijä. Näissä kirjoituksissani en vain kerro, mitä oppilaille on sanottu ja mitä he ovat onnistuneet siitä merkitsemään muistiin, vaan poimimani viisaudet antavat mahdollisuuden omaan ajatteluun.

Henkiselle tielle lähteminen on yllättävä tapahtuma, eivätkä sen lähtökohdat kerro, mihin se johtaa. Minut se johti ensin Kirjeopisto Vian rajajoogaan, Kirjeopisto Vian ja samalla Tyyne Matilaisen oppilaaksi. Henkisen opettajan työn seuraaminen oppilasjoukon parissa oli merkittävä seikkailu, johon en ollut varautunut, sillä kirjeopisto-opiskelun luonteeseen kuului ainakin aluksi, että yhteydenpito tapahtui kirjeitse.

Oma lähtökohtani on ollut ”epähenkinen”, henkiselletielle lähtiessäni en tuntenut teosofiaa, kristosofiaa enempää kuin muitakaan länsimaisia henkisiä suuntauksia – henkisen tien käsitteistä puhumattakaan. Olen tavallaan joutunut lähtemään alusta ja havaitsemaan asioiden henkiset totuudet tavallisen elämän ja olemassaolon kautta. – Tuttua oli kuitenkin filosofian historia käänteineen, kielen filosofia, kulttuurihistoria, in-tialainen filosofia, matematiikan filosofia, fysiikka yms., mistä kaikesta on ollut hyötyä esoteerisen filosofian hahmottamisessa.

Tulin mukaan vialaiseen yhdistystoimintaan heti, kun se oli mahdollista – olin myös Kirjeopisto Vian Oppilaskunnan perustajajäseniä. Osallistuin yhteisön keskusteluihin, joissa Tyyne Matilaiselta kyseltiin ”kaikkea mahdollista”, ja nyt viimeksi olen päätenyt Tyyne Matilaisen filosofisten ajatusten tutkimiseen. Tämä on mahdollista juuri sen vuoksi, että olen ollut aktiivinen toimija yhteisössämme ja näen nyt vuosikymmenien perspektiivillä sen, mikä joskus on ollut uutta ja ihmeellistä.

Antoisia lukuhetkiä!
Kerimäki, syksyllä 2016
Tuula Uusitalo

Kiitokset

Kiitän kaikkia tämän kirjan syntymiseen osallistuneita, ennen kaikkea Valkeaa veljeskuntaa ja sen johtoa. Kiitän Tyyne Matilaista itseään ja hänen ensimmäistä oppilastaan ja työtoveriaan Mirja Salosta Kirjeopisto Vian perustamisesta.

Kiitän 70- ja 80 -lukujen vialaista yhteisöä keskusteluista, jotka ovat tämän kirjan pohjana. Kiitän Mirja Salosta, joka 1990-luvulla oppilaiden avustamana järjesti keskustelumuiistiinpanojen keräämisen. Kiitän digitointityöstä Juhani Turjanmaata ja SeppoTörmää.

Kiitän Via-Akatemiaa ja sen järjestämää avointa yliopisto-opetusta. Erinomaiset filosofian ja uskontotieteen luennot ja muut opinnot Via-Akatemiassa antoivat oman lisänsä kykyyni ymmärtää ja jäsentää tätä aineistoa filosofian kannalta.

Kiitän Terttu Seppästä, joka Uuden Safiirin päätoimittajana ehdotti artikkelien kirjoittamista ja antoi digitoidun version käyttöni. Kiitän häntä myös Tyyne Matilaisen elämäkerran ja vialaisen yhteisön historian kirjoittamisesta. Se on ollut välttämätön apu Tyyne Matilaisen, Mirja Salosen ja yleensä Kirjeopisto Vian toiminnan ymmärtämiseksi.

Kiitän vielä tämänhetkistä toimituskuntaa: Terttu Seppästä, Sinikka Junturaa sekä taittajaa Tomi Leporinnettä.

Kuulun itsekin tähän ryhmään.

Tuula Uusitalo



I

Tyyne
Matilaisen
esoteerinen
filosofia



Henkisen opettajan filosofiaa

Harvinaislaatusempaa elämäntehtävää kuin henkisellä opettajalla lienee vaikea löytää. Sen vuoksi henkisen opettajan tehtäväkenttää on vaikea hahmottaa muuten kuin, että kaikki mitä hän tekee on hänen oppilaidensa kehityksen parhaaksi niin kuin Valkeassa Veljeskunnassa pitää.

– 1970-luvun alkupuolella tunsimme Tyyne Matilaisen lähinnä Kirjeopisto Vian johtajana ja Kirjeopisto Vian rajajoogan pääopettajana. Mutta Kirjeopisto Vian Oppilasyhdistyksen synnyttyä hän alkoi määrätietoisesti suunnata oppilaidensa mielenkiintoa myös filosofian ja tieteiden suuntaan, jolloin myös hänen oma-peräinen esoteerisfilosofinen ajattelunsa alkoi nousta esiin.

Hyvyyden voimat ovat olleet keskeinen teema hänen ajattelussaan. Ne ovat olleet perusasia alusta alkaen, ja ne mainitaan jo ensimmäisessä opetuskirjeessä sen II mietiskelyohjelmassa, joka aikanaan oli alkusysäyksenä koko Kirjeopisto Vian olemassaololle.

Filosofia oli yksi tapa tuoda tietoisuuteemme – ja yleiseen tietoisuuteen – korkeatasoisia ideoita ja periaatteita. Tyyne Matilainen ei kuitenkaan ollut ammattifilosofi, paremminkin laajasti sivistynyt ja henkisesti selvänäköinen esoteristi. Esoteerinen pohjatieto antoi hänen filosofialleen oman käytännöllisyytensä, jota ei voisi tavoittaa pelkällä päättelyllä tai ideoiden avulla. "Filosofia pitää soveltaa käytäntöön", oli hänen toistuva huomautuksensa.

Tyyne Matilainen, esoteerinen filosofi ja keskusteleva opettaja

Tyyne Matilainen oli voimakas henkinen opettaja, esoteeristi ja selvänäkijä, jonka ajatuksissa oli eettisen filosofian perusvire. Henkinen kehitys oli hänelle tärkeintä. Hän halusi oppilaiden kyselevän ”kaikkea maan ja taivaan välillä” ja näistä kysymys-vastaus -tilanteista jäi runsaasti mietittävää ja sovellettavaa esoteerisfilosofista ajattelua.

Loputtomasti kyselevät, monenlaisia näkemyksiä ja ongelmia esiin tuoneet oppilaat olivat tiedonjanossaan aktiivisia toimijoita.

Tyyne Matilaisen työpari ja Kirjeopisto Vian toinen perustajaopettaja Mirja Salonen on myös aina tavalla tai toisella ollut mukana näissä oppilaiden kanssa käydyissä keskusteluissa. Tyyne Matilaisen nimissä tunnetut 70–80 -lukujen tiedot/kannanotot ovatkin kaikki keskustelun tai muun yhteistyön tulosta.

Tämä kaikki kuvastaa sitä dynamiikkaa, mikä Tyyne Matilaisen esoteerisfilosofisten kannanottojen taustalla on vaikuttanut. Kyse ei ollut Tyyne Matilaisen ”ylhäältä antamasta” sanelusta vaan aktiivisesta vuorovaikutuksesta. Tyyne Matilainen myös uskoi, että kysymällä opitaan parhaiten. Silloin aikaisemmat tiedot ja mahdollisesti jokin uusi intuitio ohjaavat oppilaan ja opettajan oikean tiedon lähteelle.

Se, että selvänäkötieto voi olla filosofian pohjana, on harvinaista, mutta osoittaa sen, että Tyyne Matilaisen henkinen selvänäkö oli erittäin korkeatasoista.

Oppilaiden intuition virittämiseksi

Henkinen paikallaan pysyminen ei ollut Tyyne Matilaisen mieleen, sillä se ei vie kehitystä eteenpäin. Keskustellessaan kanssamme, hän tutki meitä oppilaitaan henkisesti selvänäköllään ja pyrki uudistamaan näkökantojamme. Kun oppilaiden romanttissävyyinen pohdinta omista jälleensyntymistään kävi Tyyne Matilaisen mielestä liialliseksi, hän päätti eräillä alkuvuosien kesäkursseilla meidän päähämme, ettei jälleensyntymää ole lainkaan. Löytyi sillekin perusteluja – siitä pidettiin seuraavana päivänä esitelmä. Ei se muuttanut oppilaiden luontaista uskoa jälleensyntymään sinänsä mutta katkaisi turhat spekuloinnit aiheella. Kun riittävästi aikaa oli kulunut, jälleensyntymä oli taas arvossaan ja siitä tehtiin kirjoituksia.

Kun tämän muuntelevaisuuden syyt ottaa huomioon ja ymmärtää Tyyne Matilaisen sanomisia kehitysajattelun kautta, voi alkaa löytää hänen ajattelunsa filosofisia päälinjoja. Löytääkseni Tyyne Matilaisen vastauksista filosofisen ytimen mietin, mitkä niistä merkityksensä painavuudella sisälsivät filosofian siemenen ja samalla pyrin abstrahoimaan niiden esoteerisesta / tilannekohtaisesta konkreettisuudesta ajatuksia, joilla mahdollisesti olisi merkitystä muillekin samantapaisia asioita pohtineille. Ymmärsin myös sen suhteellisuuden, että jos kaikki tämä tapahtuisi nykyaikana, nykyajan henkisen tien kulkijoiden kesken, sekä kysymykset että vastaukset saattaisivat olla jonkin verran erilaisia.

Näkökulmien nopea muuttuvuus vaikutti aluksi hämmentävältä. Kuitenkin kun ajattelee sitä minkälainen vaikutus sillä on ollut pitkällä tähtäyksellä: olemme välttyneet fundamentalistiselta ”oikealta opilta” ja joutuneet ajattelemaan asioita monelta eri kannalta. Olemme aina saaneet sellaista tietoa, joka rakentaa ihmisyyttämme mahdollisimman moniulotteisesti. Kun joku oppilaista antoi aiheen uuden tiedon tai näkökulman julkituloon, se annettiin lyhyesti ajatuksia ja intuitiota virittävällä tavalla – ei teoreettisesti eikä valmiina pakettina.

Tyyne Matilaisen auktoriteetin mitta olikin oppilaiden tuntemus siitä, että oma henkinen kehitys menee eteenpäin samoin kuin normaali elämä – henkisen kehityksen kanssa tasa-arvoisena.

Esoteerinen filosofia?

Luonnollisesti jokaisella oppilaalla oli oma taustansa, heissä oli sekä opillisesti sivistyneitä että selvänäköisiä, samoin kuin eri esoteeristen suuntien oppeihin perehtyneitä. He kantoivat keskusteluun eri tahoilla oppimiaan asioita Tyyne Matilaisen tutkimuksen kohteeksi. Selvitettävänä saattoi olla myös oppilaiden omia ratkaisua tarvitsevia ongelmia. Kysyjän persoona vaikutti sisältöön, sillä Tyyne Matilainen vastasi hyvin usein juuri tälle tietylle kysyjälle vaikka kuulijoina olisi ollut myös muita oppilaita. Silti niissä saattoi olla laajempiakin perspektiivejä. Joissakin

Tyyne Matilaisen auktoriteetin mitta oli oppilaiden tuntemus siitä, että oma henkinen kehitys menee eteenpäin.

tapauksissa vastaukset liittyivät koko yhteisön tilaan ja siihen liittyviin ongelmiin, joita hän pyrki ratkomaan.

Jotkin, esimerkiksi tiedettä koskevat kysymykset olivat tuolloin ajan hermolla ja hyödynsivät tieteen uusimpia virtauksia, mutta vastaukset sisälsivät ideoita kauas tulevaisuuteen.

Tyyne Matilaisen painotukset vaihtelivat. Hän halusi milloin nostaa esoterismia suhteessa tieteeseen ja filosofiaan milloin taas nostaa filosofiaa esoterismin ohi tai opillista sivistystä tutkintoineen esoterismin ohi. Joka tapauksessa hän pyrki katsomaan, mikä veisi hänen oppilaitaan eteenpäin heidän henkisellä tiellään ja yleisemmin ihmiskunnan tilaa kohti suurempaa hyvinvointia.

”Esoteerinen filosofia” on jo sinänsä eräänlainen käsitteellinen paradoksi. Filosofia tarkoittaa yleensä elämän suuria kysymyksiä käsittelevää yleispätevyyteen tähtäävää melko abstraktia suhtautumistapaa, joka elää omaa elämäänsä esimerkkeineen ja päätelmineen.

Esoteerisuus sen sijaan on täynnä erilaisia (ainakin tilapäisesti) konkreetteiksi ymmärrettyjä piirteitä ja tapahtumia, joiden havaitseminen vaatii poikkeuksellista henkistä havainnointikykyä. Juuri konkreettisuutensa vuoksi esoteria sopii hyvin eettisen filosofian pohjaksi. Varsinkin, jos löydetyt asiat pystytään kytkemään laajempiin yhteyksiin ja saattamaan yleisesti ymmärrettävään asuun.

Tyyne Matilaisen filosofian tekee erityiseksi sen monitahoisuus ja kyky tarvittaessa irtautua olemassa olevista ajatusrakenteista. Todellisuus voitti Tyyne Matilaisen kannanotoissa aina abstraktion, siitä huolimatta että abstrakti ajattelu on eräs ihmisen kehitysmittapuu.

Hellenistinen filosofia oli Tyyne Matilaiselle läheistä sen henkisyyden vuoksi, mutta mikään ”ainoan oikean” filosofian mittatikku se ei ollut. Filosofian on otettava huomioon todellisuus. Silloin vasta filosofiasta tulee soveltamiskelpoinen. Soveltamisessa kyse on etiikasta, ja etiikka läpäisi koko hänen ajattelunsa.

Tämä kaikki sisälsi näennäisen paradoksaalisen toimintamallin. Vaikka Tyyne Matilainen yhdessä Mirja Salosen kanssa loi päteväen pysyville arvoille perustuvan rajajoogamenetelmän, he eivät silti opettaneet meille intialaista joogafilosofiaa tai muuta valmista filosofiaa vaan tukeutuivat aina omiin henkisiin havaintoihinsa ja ymmärrykseensä. Siitä huolimatta että henkisessä maailmassa vallitsee henkisen kehitystason mukainen hierarkia, suomalaisina opettajina he pitivät tärkeänä Suomessa vallitsevaa länsimaista elämänmuotoa demokraattisine arvoineen.

Periaatteessa Tyne Matilaisen opetus oli sitoutumatonta ja hän tahtoi oppilaidensakin kunnioittavan kaikkia uskontoja ja elämäkatsomuksia: niissä kaikissa oli jotain hyvää ja tarpeellista. Henkisenä opettajana Tyne Matilainen pyrki täydentämään, runsastamaan ja positivoimaan olemassa olevia arvomaailmoja sen sijaan, että olisi tunkenut oppilaidensa käsityksiä valmiisiin muotteihin sen enempiä itämaisii kuin länsimaisiin. Hyvyys oli siinä kuitenkin johtotähtenä.

Ihmisillä on kautta historian ollut taipumusta liioitella, varsinkin kun pyritään kehittymään. Tyne Matilainen omaksui sellainen asenteen, että todelliset henkiset lait, kuten syyn ja seurauksen laki ovat realistisia ja kehityshakuisia – niiden korkeampi tarkoitus oli antaa ihmisille ja myös ihmiskunnalle sovitusta- ja kehitysmahdollisuuksia. Ja vaikka altruismi oli yksi tärkeistä päämääristä, siihen aina kuului ihmisen oman hyvinvoinnin ajatus. Ihminen voi antaa maailmalle enemmän, jos hän ei anna pois kaikkeaan vaan pitää huolta itsestään.

Hänen tutkimuskohteisiinsa kuului myös koko maailma eri puolineen: rauhan aikaansaaminen, isänmaallisuus, talouselämä, tieteet, taiteet jne. – Henkinen opetus ja henkinen filosofia saivat todellisen merkityksensä vasta kun niitä sovellettiin ihmisten hyödyksi.

Mitä ihminen tai ihmiskunta tarvitsee ja miten sitä hyvyyden voimien avulla voi edistää, oli tärkeintä – ja siihen kuului henkisen kehityksen ohella myös maallinen työ ja materiaalin kehitys. Maallisuus on henkisyuden eettinen sovellus. ”Maallinen adepti” oli hänen käyttämänsä termi, joka kuvaa maallisessa työssään pitkälle pääsnyttä henkilöä siinä missä ”henkinen adepti” oli henkisesti pitkälle ehtineen ihmisen päämäärä ja kuvaus.

Hän ei juurikaan ollut kiinnostunut maailmankaikkeuden äärimmäisen alun tai lopun problematiikasta ja esimerkiksi torjui hyödyttöminä jooga-filosofialle tyypilliset kysymyksenasettelut ykseydestä ja dualismista. Hänelle ihminen oli ”melkein ikuinen”, ”äärettömän moninaisuuden lapsi” ja ihmispersoonallisuuksien sekä yhteiskuntien positiivinen kehitys oli se mihin kannatti pyrkiä, ei jumaluuteen sulautuminen persoonallisuudesta irrottautumalla tai sitä vähentämällä.

Tyne Matilaisen ihmiskäsitys sisältääkin eräänlaisen persoonallisuuden filosofian. Persoonallisuus on ihmisen tärkein työkalu. Usein hän korosti oppilailleen ”voimakkaan positiivisen persoonan” tai ”värikkään persoonallisuuden” tarpeellisuutta. ”Värikkäällä” hän tarkoitti monipuolisuutta. – Jumaluus, henki laskeutuu positiivisuuden ja hyvyyden voimien kautta ihmispersoonaan. Käsitys hyvyydestä persoonallisuuden todellisenä voimanlähteenä sävyttää tätä filosofiaa.

Tajunta, elämän mahdollistaja

Nykyään voidaan kvanttifysiikan kautta ymmärtää, että tajunta on ”ainetta” vaikkakaan ei karkeassa fyysisessä merkityksessä. Luonnon tasot

Tärkeää oli ihmisten kehittyminen siihen suuntaan, että normaalitajunnassa ja normaaliyhteiskunnassa on mahdollista olla yhteydessä korkeimpiin henkisiin tasoihin.

ovat samalla tajunnan tasoja, ja kuolleinakin pidetyillä esineillä kuten kivillä on jonkinlainen tajunta – tietysti erilainen kuin ihmisellä – myös maailmankaikkeudella on oma tajuntansa.

Tyyne Matilaisella tajunta oli keskeinen ontologinen olemus, substanssi, jota ilman hänen filosofiaansa on vaikea ymmärtää. Tajunta eri aspekteineen antaa syvyyssulottuvuuden niin ihmisolemukselle kuin käsitykselle luonnosta. Jumalan tajunta, universumin tajunta jne. ovat Tyyne Matilaisen käyttämiä käsitteitä.

Tajunta yleisenä substanssina mahdollistaa olemassaolon ja elämän – ihmisen rakenteeseen liittyen tietämisen, tietoisuuden, hyvyyden voimat, etiikan, logiikan, kehityksen, auran, käyttövälineet, mystiikan, henkiset aistit, jopa aivojen toiminnan. Kehitys tapahtuu tajunnassa, tajunnan kehittyessä ihminen ja maailmankaikkeus kehittyvät. Tässä filosofiassa tajunta on maailmankaikkeuden esoteerinen, henkinen ja toiminnallinen perusta.

Katsotaan mitä käsitettä tai sellaisen taustalla olevaa olemusta tahansa, se liittyy jollakin tavoin tajuntaan ja tajunnan toimintaan. Tajunnan verhot vs. tajunnan kirkkaus on yksi tapa hahmottaa ihmisen kehitystasoa.

Tajunta ei ollut Tyyne Matilaisen ajattelussa mikään rajaton ja muodoton ”puhdas olemassaolo” vaan täynnä muotoja ja toimintamalleja niin korkealle kuin pystyy kuvittelemaan. Tajunta oli luomisen lähtökohta. Tajunnassa on kaaos ja kosmos, aivan platonisen ajattelun mukaisesti. Sekä yleisen tajunnan että ihmisen tajunnan toimintaan kuului loogisuus, loogistaminen, järjestäminen.

”Tajunnassa on järjestäjä”, hän sanoi. Ihminen jäsentää koko ajan omaa kaaostaan ja muuttaa sitä kosmokseksi, järjestyneeksi tajunnaksi. Loogistaminen ja järjestäminen kuului tajunnallisuuteen sinänsä, sen vuoksi ei ole ihme, että hänen luomansa rajajoogasynteesin perustui loogisuuteen. Ihmisen jäsentäessä omaa tajuntaansa loogisten positiivisten lauseiden avulla hän samalla loogistaa koko suurta yhteistä tajuntaa.

Arvojen muutos kohti positiivisuutta

Positiivisuus oli se yleisarvo jota Tyyne Matilainen toi tietoisimmin esille jumaluuden ominaisuutena. Tämä valinta on ollut tärkeä mm. siksi, että 1900-luvulla mielipideilmasto korosti negatiivisuutta lähes kaikessa – piti sitä ihanteenaan.

Positiivisuus sisältää mm. positiiviset tunteet, kuten ilon, onnen ja rakkauden. Se sisältää myös eri aatteita tai ajatusmalleja yhdistävän tekijän: kaikkea ei pidä analysoida hajalle. Ja jos analysoi, pitää myös osata yhdistää uudeksi paremmaksi kokonaisuudeksi.

Negatiivisuus – materialismin muodossa – leimasi vielä 1970-luvulla politiikkaa, filosofista ajattelua ja tieteitä, erityisesti niitä tieteitä, jotka tutkivat ja hahmottivat ihmisen asemaa eliökunnan osana ja universuumeissa. Ihminen yritettiin latistaa materiasta sattumien kautta syntyneeksi olennoksi ja ihmisen henki aineen sattumanvaraiseksi erityispiirteeksi – tämä asenne koski myös psykologiaa, ainakin Suomessa.

Kirjeopisto Vian rajajoogan I opetuskirjeen II mietiskelyohjelma on tarkoitettu rajajoogan harjoittajan henkisen kehityksen kokonaisvaltaiseksi suunnan näyttäjäksi kuvatessaan positiivisuuden eri puolia niin yksilöissä kuin heidän keskinäisessä kanssakäymisessäänkin. Siinä on pysyvimpiä henkisiä periaatteita yksinkertaisina lauseina ja melko kattavana kokonaisuutena. Seuraavissa opetuskirjeissä positiivisuuden arvomaailma saa edelleen lisäsävyjä sekä käytännön elämän että korkean jumaluuden suuntaan.

Kirjeopisto Vian olemassaolon alkuaikoina maailmassa vallitsi toisen maailmansodan jälkeinen idän ja lännen välinen ns. kylmä sota. Muistissa olivat myös sota-aikojen köyhyys ja sekasorto. Niinpä rauhasta tuli

Jumala on perinteisesti rakkaus, loogisessa positiivisessa ajatusmaailmassa hän on positiivisuus, joka sisältää rakkauden lisäksi hyvin paljon erilaisia hyvyden voimia.

Tyyne Matilaisen opetuksen merkittävimpiä arvoja, sillä oli nyt mahdollisuutensa elävässä elämässä. Tässä näkyy myös Tyyne Matilaisen opettamien arvojen kokonaisvaltaisuus: ei pelkästään yksilöiden henkinen, sisäinen rauha, joka on joogan olennainen osa vaan kaikki rauha, myös ihmisten ja kansojen välinen rauha kuuluivat yhteiseen kokonaisuuteen nimeltä rauha. Kirjeopisto Vian rajajooga saa siitä selkeän globaalin tietoisuuden.

Materialismin ylivalta oli toisen maailmansodan jälkeisinä vuosikymmeninä tosiasia, mutta sen kätköissä alkoi henkisyys nousta, vaikkakin sitä yleisesti pidettiin piilossa eikä siitä voinut keskustella julkisesti. Arvomaailman vähittäinen henkistäminen ja positivistinen merkitys samalla hidasta mutta varmaa suunnanmuutosta kohti henkisempää ja samalla iloisempaa aikakautta, ”positiivisuuden voittokulkua”. Kirjeopisto Viialla on siinä oma tehtävänsä, mutta myös USA:ssa virinnyt positiivinen ajattelu on ollut mukana samassa inspiraatiossa.

Kirjeopisto Vian I opetuskirjeen II mietiskelyohjelman huippukohtana onkin näkymä siitä, kuinka kansat rakastavat toisiaan.

Korkeimmilla henkisillä tasoillahan se on nyt jo mahdollista ja sikäli ajatus on realistinen, tosin sen tuominen fyysiselle tasolle asti ei tapahdu käden käänteessä – eikä lainkaan niin nopeasti kuin silloin ajattelimme. Siinä välissä oli meidän oma henkinen kasvumme ja kehityksemme sekä samalla suurien ihmisjoukkojen henkinen kehitys positivistivine periaatteineen, filosofioineen, kulttuureineen, valtiosteeimeineen ja lakeineen. Tällaisetkin edistysaskeleet tapahtuvat ensin henkisellä puolella, joten meillä – kuten silloin idän ja lännen välillä – myös nykyisin esim. muslimien ja länsimaiden välillä rauha jo ”on”, mutta vaatii täällä fyysisessä maailmassa tekoja sen hyväksi.

Materialismi aatteena, joka ei ota huomioon henkisiä arvoja ja henkisyden ilmenemiä, joutui tässä filosofiassa väistymään johtavasta asemastaan. Materialismin murtaminen Tyyne Matilaisella tarkoitti kuitenkin materiaalien ja maallisten arvojen nostamista korkeammalle tasolle ihmisten tajunnassa: työllisyys, hyvä toimeentulo, riittävä ruoka ja kauniit kodit olivat parhaimmillaan positiivisuuden ilmenemiä ja sellaisena myös henkisiä. Normaalin elämänmenon jatkuvuus ja sen puitteissa tapahtuva kehitys oli Tyyne Matilaisen opetuksissa tausta-

ajatuksena. Rahan arvostaminen (vaikkakaan ei ylivalta) kuuluu tähän asiayhteyteen.

Tämä kaikki liittyi myös henkiseen näkemykseen ihmisen karmasta, aiemmissa elämissä tapahtuneet sodat ja erilaiset rikokset hyvyyden ilmestymistä kohtaan aiheuttivat niin henkistä kuin materiaalistakin puutetta tässä elämässä. Karma ei kuitenkaan ollut mekaanista vaan sitä voitiin sopeuttaa olosuhteisiin ja kehitystasoon. Jos karmaa voitiin ja haluttiin sovittaa, sen negatiiviset vaikutukset vähenivät. Mitä korkeampi tiedon taso ja yleensä henkinen taso ihmisillä oli, sitä helpompi oli suorittaa karmaa positiivisella tavalla ja edesauttaa positiivista kehitystä.

Kolmannessa opetuskirjeessä puhutaan ”maailmallisuuden lopusta” maailmanlopun asemasta. Maailmanlopun ennustuksilla enempiä kuin ennustuksilla yleensäkin ei ollut sijaa Tyyne Matilaisen ajattelussa: vapaan tahdon ja ihmisten henkisen kehityksen ensisijaisuus leimasivat hänen opettamaansa maailmankuvaa ja ihmiskuvaa. Historiassa on ollut sotia ja luonnonmullistuksia, niistä voi oppia, eikä niiden pidä toistua sellaisenaan, vaikka uhka olisikin todellinen.

Ne ovat edesauttaneet henkisiä kehitysharppauksia, mutta jos kehitysharppaukset tapahtuisivatkin ihmisen vapaasta tahdosta hyvyyden voimien avulla, esimerkiksi älyn ja järjen perusteilla, mullistuksia ei tarvittaisi. Nykyisinä aikoina, kun maailma on jälleen erilaisten luonnon- ja poliittisten katastrofien kourissa, tämä pitäisi ottaa huomioon ja panostaa henkiseen kehitykseen ja hyvyyden voimien korostamiseen ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Hyvyyden voimien kautta henkinen kehitys samoin kuin ihmisten ja luonnon rauhoittaminen tapahtuvat ilman negatiivisia sivuvaikutuksia.

Kehityksen suurista linjoista voi löytää voimakkaan positiivisen juonteen: suuren jumalallisen kehityssuunnitelman, johon liittyminen ohjaa myös oman yksilöelämän positiiviseen suuntaan. Kirjeopisto Vian opetuksessa tärkeitä ovat ajatuksen lait, joilla voi vaikuttaa positiivisesti sekä omaan itseen että toisiin ihmisiin ja maailmankaikkeuteen.

Rajoitettu negatiivisuus

Negatiivisuus on välttämättä edelleen ihmisessä, hänen ajatuksissaan ja maailmankaikkeudessa, mutta sen vaikutus käytännön elämään voidaan minimoida ja antaa positiivisuuden voittaa. Negatiivisuus pääasenteena voidaan jättää vertauskohdaksi ja erääksi askelmaksi kehityksen tiellä. Rajoitetulla negatiivisuudella on ihmisyyteen kuuluvia tehtäviä. Esimerkiksi erotiikka tarvitsee negatiivisuutta tuekseen: Kylmä järki on negatiivinen, mutta ohjaa tärkeimmissä ratkaisuisissa.

Myös viha voi ohjata ihmistä kohti hyvyttä ja rakkautta, kunhan hyvyys voittaa. Silloin vihalle jää tehtäväksi toimia vaistonvaraisena reaktiona vääryyteen ja pahuuteen. Kirjeopisto Vian opetuskirjeissä puhutaan negatiivisuuden iduista, jotka toimivat henkisen selvänäön tukena. ”Itu”

kuvaakin asian kokoa ja luonnetta. Itu ei hallitse, mutta voi tarvittaessa nousta esiin. Positiivisuus on kuitenkin päämäärä.

Negatiivisuuden idut – ja vain idut – toimivat siis henkisessä selvänäkemisessä tuntosarvina ja tunnistajina. Niillä on myös rakenteellista merkitystä. Sähkö – jolle myös ajattelu rakentuu – tarvitsee positiivisen ja negatiivisen navan. Hitaus, inertia, on olemuksellisesti negatiivisuutta mutta kuuluu aineen rakenteeseen. Hitaus ominaisuutena luo myös edellytyksiä harmoniselle kasvulle hillitsemällä muutosvauhtia. Ihmissyydessä vapaa tahto tarvitsee negatiivisuutta toiseksi lähtökohdakseen: ihminen voi valita hyvän ja pahan väliltä. Tosin viisas ihminen huomaa, että pahan valitseminen vie kehitystä taaksepäin. Eivät maailmasta vastakohtat katoa, vaikka pahuus vähenisikin.

Tajunnalle – niin suurelle yhteiselle tajunnalle kuin yksilön omakohmaiselle tajunnallekin – ominainen tapa luoda asioita on kaaoksen järjestäminen kosmokseksi, harmoniaksi. Kaaos puolestaan on negatiivinen verrattuna sellaiseen kosmokseen, jota ihmisen jumalallinen puoli pääsee ohjaamaan. Positiivinen-negatiivinen -vastakohtapareissa on erilaisia ulottuvuuksia, joiden tavoittaminen ja ymmärtäminen auttaa ymmärtämään myös kehityksen monitahoisuutta.

Vanhemmassa opetuksessa positiivisuus ja negatiivisuus – myös merkityksessä hyvä ja paha – ovat olleet tasapainossa. Kirjeopisto Vian opetus muuttaa arvostuksen niin, että positiivisuuden, hyvän, tulee voittaa ihmisen valinnoissa ylivoimaisesti ja alistaa jäljelle jääneet negatiivisuuden idut palvelijakseen. Se, että hyvä voittaa pahan, on päämäärä.

Jumala

Filosofiassa yksi olennaisista kysymyksistä on kysymys Jumalan olemassaolosta, Jumalan luonteesta, kaikkivaltiudesta ja ihmisen suhteesta Jumalaan.

1900-luvun keskivaiheilla maallistuminen merkitsi Euroopassa samaa kuin kehitys. Myös Jumala oli poistettu filosofiasta ensiksikin niiden ristiriitaisten oletusten johdosta, joita teologiassa häneen oli liitetty ja toiseksi tiedeuskon johdosta: ihmisen tuli tietää perimmäiset asiat tieteen kautta, ei uskon.

Kuitenkin joogassa ja joogan filosofiassa Jumala on tärkeä, sillä jooga kokonaisuutena on tie yhteyteen Jumalan kanssa. ”Ihmisellä pitää olla Jumala”, sanoi Tyyne Matilainen uskonnottomille tai buddhalaisuuden oppeihin taipuvaisille oppilailleen.

Mitä kaikkea hän tarkkaan ottaen tarkoitti, sitä voidaan tulkita useammallakin eri tavalla, mutta tähän opetukseen liittyy voimakkaita kehitykseen liittyviä аспекteja. Ihmisen kehitykseen kuuluu suuren yhteisen Jumalan lisäksi ihmisen oma Jumala, joka kehittyy ja kulkee ihmisen edellä, jos uskoo Jumalaan. Jos kieltää Jumalan olemassaolon, oma Jumala ei kehity ja henkinen kehitys kokee vaikeuksia.

Sekä puhe että ajatus korkeimmilla tasoilla on elävöityneempää, värikkäämpää, kestävämpää ja paremmin muotoutunutta kuin alemmilla tasoilla.

Kirjeopisto Vian rajajoogan jumalakäsitys ei ole teologinen vaan Jumala on jotain mikä kuuluu ihmiselle sen vuoksi, että ihminen alun perinkin on osa Jumalaa: ”Jokainen ihminen on Jumala ilmenneellä tasolla.” Koska kuitenkin ihmisen ajatukset merkitsevät niin paljon, hän voi niillä vaikuttaa oman Jumalansa kehitykseen. Loogiset positiiviset ajatukset ovat laadullisesti lähellä Jumalaa. Jumala on perinteisesti rakkaus, loogisessa positiivisessa ajatusmaailmassa hän on positiivisuus, joka sisältää rakkauden lisäksi hyvin paljon erilaisia hyvyiden voimia.

Tästä perspektiivistä Jumala on yhtä kehittyvä kuin ihminenkin. Jumala voi auttaa ihmistä monin tavoin, mutta Häntä tulee kunnioittaa ja olla pyrkimättä Hänen yläpuolelleen. Ihminen tarvitsee Jumalaa, mutta itseään korkeampana olemuksena.

Vaikka ihminen on ”Jumala ilmenneellä tasolla”, kaikkiallinen Jumala on kuitenkin ihmisyyden ulkopuolella. ”Ihmisen ei pidä omaksua kaikkiallisuutta”, Tyyne Matilainen tähdensi sen vuoksi, että monet oppilaista olivat aluksi omaksuneet sellaisen joogafilosofian, jossa ihminen tiensä lopuksi sulautuu kaikkialliseen jumaluuteen/ Jumalaan. Sellaisista ajatuksista ihmisen aura ja käyttövälineet ohenevat liikaa ja se on vaarallista terveydelle. Sen sijaan ihmisen tuli kehittyä siten, että hänellä oli Ikuinen Itse ja käytössään myös Ikuisen Itsen tason käyttövälineet, joiden avulla hän tarvitessaan saa tietoa kaikkialle yltävältä Ikuisen Itsen tasolta.

Tyyne Matilaisen radikaalein Jumala-käsitys oli kuitenkin lauseessa ”Jumala on ideat ja aatteet”. Jumalakäsitysten moninaisuuden voi ymmärtää eri tasojen kautta: joillakin tasoilla Jumala näyttäytyy lähes ihmismäisenä olentona, joillakin taas ihmistä ohjaavien korkeimpien ideoiden ja aatteiden muodostamana kokonaisuutena.

Tyyne Matilaisen esoteerisessa filosofiassa ihmisen korkeimmat arvot ovat Jumalalta ja niihin liittyi henkisiä välineitä, jotka myös kuuluvat ihmisen persoonaan, näihin kuuluu mm. ihmistä ohjaavia sanoja, ns. aksioomia: hyvyiden aksiooma ohjaa ihmistä hyvyteen, totuuden aksiooma totuuteen, tiedon aksiooma ohjaa tietämistä. Ne ovat samalla kertaa positiivisia arvoja kuvaavia sanoja, jokainen voi valitsemalla itselleen lisää arvoja muodostaa ja rikastaa niiden avulla omaa persoonaansa.

Totuudesta versoo rehellisyys, se on osa totuutta. Positiivisuus sisältää enemmän piirteitä, olettamuksia. Minkälainen yhteiskunta voisi olla?

Myös uskontojen merkitys on niiden ihmisille antamissa arvoissa. ”Ihmisen tulee ottaa uskonnoista arvoja, ei dogmeja”, ilmaisi Tyyne Matilainen uskonnon oikean paikan ihmiselämän kohottajana.

Näkökulma tietoon, ajatuksiin ja logiikkaan

Esoterismille tyypillisesti Tyyne Matilaisen opetuksissa tiedon saaminen käsitti elämän kaikki puolet alkaen kirjojen lukemisesta päätyen teoreettiseen prosessointiin tai intuitiivisiin välähdyksiin. Logiikka taas on melkein sama kuin tajunnallisuus ja ihmiskehoon sovellettuna terveys. Yksi tärkeimmistä arvoista oli tieto, joka johtavana aksiomana ohjaa ihmisen toimintaa. Esoteerinen tietokäsité poikkeaa filosofisesta tietokäsityksestä samalla tavalla kuin esoteerinen käsitys ajatuksesta ja ajattelemisesta poikkeaa vastaavasta filosofisesta käsitteestä. Esoteerisessa tavassa ymmärtää tämäntapaisia asioita on runsaasti tasoja ja olemassaolon muotoja sekä niihin tarvittava aineellisuus. Mm. eri juuriroduilla on omanlaisensa tieto.

Ihminen samaistaa useimmiten tietämisen ajatteluun ym. kognitiivisiin toimintoihinsa ja fyysisiin aivoihinsa, joissa näiden toimintojen ajatellaan tapahtuvan. Fyysisyys ei ole kuitenkaan koko totuus esoteerisessa mielessä vaan ihmisellä on myös aura, erilaiset tajunnalliset käyttövälineet – ”kehot” – aisteineen ja mm. henkiset aivot. Näillä kaikilla on merkittävä osuus tiedon hankinnassa ja käsittelyssä. Ne eivät ole materiaa sanan perinteisessä mielessä mutta eivät käsitteellisesti kaukanaakaan siitä.

Ajattelemisen esoteerinen puoli (joka nykyisin on jo aika lähellä kvanttifysiikan näkemyksiä) merkitsee sähkömagneettista ”ajatusainetta”. Tietoa taas voi olla informaationa missä tahansa aineessa ja värähtelyssä kuten esimerkiksi valossa ja musiikissa.

Kaikkialla on valokvantteja ja niiden sisältämää informaatiota. Biologisella puolella on kemiallista epigeneettistä ohjausta, jota nykikäsitteksen mukaan voidaan muunnella myös oman tahdon ja tunteen sekä myös oppimisen avulla. (Epigenetiikka on tiede, joka tutkii sitä mitkä geenit ovat toiminnassa ja mitkä suljettuina.) Näitä kaikkia kehollinen ja tajunnallinen ihminen käyttää pääasiassa ilman yksilön tietoisuuden apua – samalla spontaaniudella kuin kvanttitason hiukkaset informoivat toisiaan.

Tiedostettuna ja monimutkaisten tajunnallisten prosessien tuloksena syntyy tietoa siinä mielessä kuin sen tavallisesti ymmärrämme. Tähän

kaikkean liittyy sanojen ja kielen mukana olo. Normaalin kielen arvos-
taminen ja siihen liittyvä ajatusten korostaminen oli sekin jotain uutta
aikana, jolloin tieteessä kielen monitahoisuutta pidettiin haittatekijänä tie-
don saamiselle ja meditoidessa korkeimmille tasoille pääsemisen esteenä.

Esoteerisesti tajutussa maailmassa tietoa on hiukkasina tai värähtelyi-
nä myös aurassa, ihmisen erilaisissa käyttövälineissä ja hänen fyysises-
sä kehossaan ja sitä voi saada kukista, kivistä, väreistä... melkein mistä
tahansa. Tieto rakentaa persoonaa, se muokkaa persoonan yksilöllistä
tajuntaa, ihmisen koko olemusta. Ihmisen voimakas aura, energiakehä
vetää puoleensa tietoa sisältäviä hiukkasia ja pitää kiinni niistä, mutta
myös välittää sitä eteenpäin silloin, jos toinen ihminen on ”samalla aal-
topituudella” tiedon kanssa ja haluaa saada sitä omaan auraansa.

Tämä selittää myös asioita, joita tapahtuu voimakkaan henkisen opet-
tajan, kuten Tyyne Matilaisen läheisyydessä. Jos oppilas on valmis ot-
tamaan vastaan jotain tiettyä tietoa – toisin sanoen hänellä on sitä jo
valmiina esimerkiksi opiskelun tai pohdintojen, esimerkiksi avoimien
kysymysten johdosta – hän voi saada tietoa suoraan omiin käyttöväli-
neisiinsä opettajan aurasta eli energiakentästä – sama koskee myös kir-
jatieta, ei sitäkään voi omaksua ilman sopivaa pohjatieta.

Tiedostetulla tiedolla on yleensä kohde, se on ”tietoa siitä ja siitä asi-
asta”. Useimmiten filosofiassa tyydytään pelkästään sen asian pohtimi-
seen, onko tieto oikeaa ja millä ehdoilla. Esoteerisessa mielessä hiuk-
kasten kuljettama tieto on ”välittäjäainetta” tietämisen kohteen ja siitä
tietävän ihmisen välillä. Näitä ”tietoaineita” on ruuassa, puissa, kukissa,
kivissä, yleensä luonnossa – siis fyysisissä olioissa ja fyysisissä paikoissa –
ja myös akashassa. Kun ne tulevat ihmisen kehoon ja käyttövälineisiin,
niiden kautta voi syntyä toimiva yhteys jonkin kohteen ja siitä tietoa
saavan ihmisen välille. – Tiedon kannalta positiivisilla tunteilla on oma
tehtävänsä: esimerkiksi ilo pitää kunnossa käyttövälineitä, tasapainottaa
aivoja ja suojelee korkeimpien tasojen tietoa.

Tieto ja todellisuus

Filosofiaa luotaessa on tärkeä ymmärtää millä tasolla jonkin tietyn ar-
vopohjan puitteissa tehdyt päätelmät toimivat. Kaikki tieto ei ole oi-
keaa jokaisella olemassaolon tasolla. Todellisuus on tiedon mitta. Esi-
merkiksi hyvin abstraktin ajattelun kautta syntynyt tieto ei välttämättä
ole pätevää konkreettisemmalla tasolla – vaikka usein onkin – tai jokin
konkreettinen tieto ei lainkaan ole yleistettävissä. Muuttuvaa maailmaa
koskeva tieto voi myös vanheta ja sitä kautta muuttua epäpäteväksi. Tie-
dostetussa tiedossa vanha tieto muuttaa statustaan ja voidaan ymmärtää
”vanhan tietämyksen” viitekehuksesta käsin.

Hiukkasten kuljettaman spontaanin tiedon arvoa ei kuitenkaan voi
löytää päättelämällä, kehon ja käyttövälineiden täytyy vain hylätä tai hy-
väksyä se spontaanisti. Jos hiukkasten kuljettama tieto on oikeaa ja sen

informaatio on ajantasaista, se suhteuttaa ihmistä oikealla tavalla todellisuuteen. Mutta jos se on väärää, mutta kulkee kuitenkin oikean tiedon tunnuksin, se ohjaa harhaan ja vaikuttaa huonosti mm. terveyteen. Virukset ovat hyvä esimerkki ”väärin tunnuksin” kulkevasta tiedosta, joka sopii reseptoreihin mutta rikkoo kehon harmoniaa.

Erilaiset aurat sisältävät eri tyyppistä (ja ihmisen pyrkimyksistä johtuen eriarvoista) tietoa. Henkisesti kehittyneellä ihmisellä on enemmän oikeaa ja korkeaväärhteistä tietoa kuin vähemmän kehittyneellä. Silti alemmat auran osat ovat yhtä tärkeitä kuin korkeammatkin, sillä ihmisen kokonaisvaltainen kehitys rakentuu sekä alhaalta ylöspäin että ylhäältä alaspäin.

Riippumatta kehitystasosta ja tiedon laadusta on tärkeää, että tietoa on runsaasti aurassa. Sillä juuri tietonsa kautta ihminen kasvaa persoonana ja solmii yhteyksiä. Tyyne Matilaisen antamana konkreettina esimerkkinä on että ystävyys kestää niin kauan kuin tietoa välittyy. Positiivisuuteen kuuluu voimakas tiedon virta. Kun osapuolilta loppuu keskinäinen tiedollinen annettava, ystävyys tyrehtyy ilman riitojakin. Tämä voidaan tulkita siten, että ystävyuden tulee olla tiedon kanava, silloin se lähentää osapuolia yhteiseen todellisuuteen. Tämä on kuvattu I opetuskirjeen toisessa mietiskelyohjelmassa: ” – kun jumalallinen viisautus tulvii tietoina olemukseesi, sillä se on Henkisen Hierarkian, Valkean Veljeskunnan viisautta, jota sinulle annetaan jakaaksesi sitä edelleen kanssaihmisillesi.” Tiedon virta yhdistää Valkean Veljeskunnan mestarit oppilaidensa kautta koko ihmiskuntaan.

Tiedolla ja todellisuudella on välttämätön suhde, jota tieto-opissa pyritään selvittämään. Teoria on tärkeä tiedon hahmottamisen ja tietojen yhdistämisen tapa, parhaassa tapauksessa myös henkisen selvänäön väline ajatustasolla. Teoreettisena tieto muuttuu useimmiten osaksi ihmisen erilaisia ajatteluprosesseja ja teorioiden avulla voidaan pyrkiä hahmottamaan todellisuuden niitä puolia, jotka eivät ole suoraan havaittavissa.

Teoriat luodaan yleensä tiedostetun todellisuuden pohjalta, todellisuus taas muotoutuu erilaisten asiaryhmien kuten karmallisten syiden, vahvojen ajatusten, arkkityyppien, erilaisten tahtojen, rinnakkaistodellisuuksien, ja (ajatuksen ja uskon vaikutuksesta) teorioidenkin kautta. Kyse on vuorovaikutuksista. Todellisuus on vuorovaikutusten tulos. Siinä on paljon pysyvää mutta myös muuttuvaa olemusta, joiden perässä ihmisen pitäisi pysyä teorioillaan ja eri laatuilla tiedoillaan.

Käyttövälineet

Tietämistä primaarimpi suhde todellisuuteen muodostuu aistien kautta. Aistit eivät Tyyne Matilaisella rajoittuneet fyysisen kehon ns. ”viiteen aistiin” tai edes kuuteen. Hän satoi ne käyttövälineisiin. ”Jokaisella tasolla on käyttövälineensä ja käyttövälineellä on omat aistinsä”, hän sanoi. ”Käyttöväline” on esoterismille tyypillinen sana, joka sisältää näkemyk-

Korkeimmat arvot ovat ihmisen jumaluutta. Ihminen on luonnostaan hyvä.

sen värähtelytasoltaan erilaisista tajunnantasoista, joista ”korkeammat” tasot ulottuvat laajemmalle kuin ”alemmat” ja ovat myös harmonisempia. Harmonisuuden johdosta korkeampien tasojen kautta tapahtuva ymmärrys saattaa ajatukset toimimaan hyvin yhdessä.

Tyyne Matilaisen ajattelussa käyttöväline on hyvin laajamerkityksinen ja monitahoinen käsite. Tiettyä ihmisen tajunnantasoja voi pitää yhtenä ”käyttövälineenä”, esimerkkeinä ”paranirvaaninen käyttöväline”, jolla on paranirvaanisen tason aistit ja toiminnot tai eetteriruumis, jolla on eetteritason aistit ja toiminnot. Ihmisen erilaiset henkiset ja psyykkiset toiminnot tarvitsevat eri tasojen aineista muodostuneita ”välineitä” ja niiden yhdistelmiä. Sanalla käyttöväline on silloin toiminnallinen sävy: ihminen tarvitsee eri tasojen toimintoja, jotka taas tarvitsevat omia käyttövälineitään ja aistejaan.

Tietäminen kognitiivisena toimintana on, että tiedän tietäväni ja ajattelen sekä parhaassa tapauksessa toiminkin sen mukaisesti – tiedostan myös perustelut ajatuksiini ja tietooni. Tähän toiminnalliseen ajatteluun tai toiminnalliseen tietämiseen liittyy ymmärtämämme fyysisen puolen lisäksi eri tasojen värähtelyä ja niiden kantamaa informaatiota. Silloin niiden käytössä ovat persoonallisuutemme kuuluvat käyttövälineet – eli kehomme eri energiatasojen koneet ja elimet.

Ihminen tarvitsee elääkseen maan päällä fyysisen kehon, ja fyysinen keho sisältää henkisiä ja energettisiä puolia, jotka vastaavat hänen eri tasoihin käyttövälineisiinsä ja välittävät tietoa. Tieto on muun muassa terveyden ylläpitäjä. Tietoa on koko kehossa ja kaikissa käyttövälineissä, ei pelkästään aivoissa.

Käyttövälineiden kehityksessä on kyse myös erilaisten persoonien kehityksestä. Kyse on monimuotoisuudesta, siitä ettei ole kahta samantyyppistä ihmistä. Ihmisten keskinäinen yhteys hyödyntää jokaisen erikoislaatua ja jokaisella on oma tapansa ajatella ja oma henkinen kehityskaarensa, ”tiensä”.

Kehityksen edistyessä juuri käyttövälineet kehittyvät etunenässä, sillä monitahoinen todellisuus vaatii monitahoiset käyttövälineet, joiden kautta sitä voi aistia suoraan ja edelleen prosessoida ajattelussa ja toiminnassa. Mitä kehittyneempi ihminen on sitä useammanlaiset, korkeat ja alemmat käyttövälineet toimivat hänessä. Silloin hänellä on käyttövälineittensä aistien kautta monitahoisempi yhteys todellisuuteen ja hän pystyy helpommin erottamaan esimerkiksi oikean ja väärän tiedon toisistaan. Huonosti kehittyneillä käyttövälineillä varustettu ihminen tar-

vitsee runsaasti ulkoista kontrollia voidakseen elää eettisesti, monitahoiset käyttövälineet eri tasoilla sen sijaan ovat sisäisen ohjauksen apuna. Silloin oikea suhde olemassaoloon ja sen ongelmiin rakentuu helposti ja luontevasti. Kysymykset käynnistävät käyttövälineiden toiminnan ja vastauksia alkaa löytyä heti kun oikea kysymys on tehty.

Ihmisen persoonallisuus, hänen luonteensa ja tietomääränsä olivat tärkeitä ja vastaavat siihen minkälainen tajunnallinen koneisto itse kullakin on. Näiden aikaansaaminen vaati oppilailta tiettyä perusmentaliteettia, joka oli annettu opetuskirjeissä. Opetuskirjeiden mantroista ja mietiskelyohjelmista paljon toistettuina syntyi niille sopivaa ”materiaa”, jossa oli eettinen, positiivinen rakenne jo valmiina.

Käyttövälineisiin tuleva suora aistitieto on ihmiselle kuitenkin mystiikkaa, sanan hyvissä ja huonoissa merkityksissä. Jos se kohdistuu Jumalaan, mystiikka voi antaa voimakkaan uskonnollisen tai henkisen kokemuksen. Mystiikka on kokonaisvaltaista ja ikuisenakin yksilökohtaista eikä sitä voi täysin jakaa toisten kanssa vaikka yrittäisi pukea sanoiksi. ”Loogistakaa mystiikka”, sanoi Tyyne Matilainen, ”silloin siitä saa tietoa”. Samadhit tai ykseyskokemukset ovat Tyyne Matilaisen kehitysmallissa henkisen tien sivutuotteita, merkkejä siitä, että jotain on tapahtunut mutta ei varsinainen päämäärä.

Positiivisuus on usein mielletty lähinnä tunne- ja kokemusmaailman kautta, varsinkin kun rakkaus on siinä merkittävässä osassa. Tunne onkin tärkeä, sillä sen kautta ihmiset omaksuvat asioita. Jos tunne puuttuu, se heijastuu puutteena myös henkisemmällä puolella. Tunteet on osa ihmisyyttä, mutta ei koko ihmisyyttä. Tyyne Matilainen suosi ajattelussaan vähemmän tunnepitoista ja enemmän tiedollisuuteen painottuvaa aistija kokemusmaailmaa. Tiedollisuuden korostuksesta tuli jatkuva teema Tyyne Matilaisen opetuksessa. Tällä on merkitystä mm. positiivisuuden eri laatujen kannalta.

”Päästä tiedon ytimeen”, oli Tyyne Matilaisen tiivis luonnehdinta kanssamme tapahtuneesta laajasta, polveilevasta tiedon etsinnästä. Tieto oli hänelle henkisen Tien tärkeä puoli, joka myös piti ihmisen terveenä ja nuorena. Me luimme kirjoja, seurasimme tieteen tapahtumia, pohdimme tiedon olemusta jne. Tieto yleensä ja erilaisten tietojen saaminen liittyi niihin vihkimyksiin, joita olemme täällä Maan päällä tavoittelemassa.

Henkistä Tietä voi tulkita eri perspektiiveistä. Sen esoteerinen hahmotus on monitahoinen ja vaativa. Siihen liittyvät esim. eheytyminen ja pääseminen positiiviselle elämänkaarelle, yhteys henkisen puolen sukulaisiin, kuolemanprosessin läpikäyminen, jälleensyntymäolentojen paluu, vihkimykset osavihkimyksineen, henkinen ja maallinen adeptus jne.

Näitä kaikkia Tyyne Matilainen valotti ja ohjasi niihin liittyviä henkisiä prosesseja – uskon että hän tekee sitä edelleen jollakin tasolla vaikka me emme sitä samalla tavalla tiedostaisikaan.

Luonto, logiikka, kulttuuri

Tyine Matilaisen ajattelussa luonto on korkeasti henkinen ja looginen olemus, jota ihmisen tulee kunnioittaa, ja joka myös kunnioittaa ihmistä ja pyrkii edesauttamaan tämän kehitystä. Loogisuus ei ole ristiriidassa henkisyiden kanssa, se on myös jumaluuden aspekti.

Luonto ennen kaikkea on loogista ja ymmärtää loogisuutta. Luonnolla on myös oma muistinsa ja muisti kuuluu yhteen logiikan kanssa. Tyine Matilaiselta oppimassani ajattelussa kaikki se, mitä yleensä ajattelemme logiikkana kuului luonnonlogiikkaan, sen eri osa-alueina.

Sanapari, joka toistui Tyine Matilaisen opetuksessa on ”loogistakaa tämä”. Jotta asiat tulevat ymmärretyiksi, ne on ilmaistava loogisessa muodossa. Fraasit ja arvot pitää avata, loogistaa ja keskustella, silloin ne antavat tietoa. Loogiset keskustelut kantavat tietoa, ideoita ja hedelmällisiä kysymyksiä eteenpäin. Hyvin laajatkin kokonaisuudet pysyvät koossa, kun asiat ilmaistaan loogisesti. Koko Kirjeopisto Vian rajajoo-gasysteemi perustuu loogisiin positiivisiin lauseisiin ja oli sitä kautta luonnonlogiikkaa – ihmiseen sovellettuna.

”Luonto” tarkoitti Tyine Matilaisella suppeassa merkityksessä ”vihreää luontoa”, joskus taas kaikkea luontoa äärimmäisen laajasti – kaikkia maailmankaikkeuksia. Suppeassa merkityksessä luonnonlogiikkaan kuuluivat ”luonnossa olevat loogiset lauseet”, joita ihminen voi saada liikkueensa luonnossa ja laajassa merkityksessä ”kaikki tieteet ja kaikki taiteet, joiden tuli olla loogisessa muodossa”.

Sivistys on tietystä mielessä henkisen kehityksen A ja O, siihen kuuluu laajan tietämyksen lisäksi kulttuuri, erityisesti korkeakulttuuri. Tässä

Taiteet palvelivat niitä henkisiä päämääriä, joita kulloinkin nostettiin esiin. Runot, näytelmät ja musiikki saivat tästä lisäarvoa.

maailmankuvassa ja luontokuvassa kulttuuri-ilmioilla on henkisiä, jopa maailmankaikkeuden kannalta tärkeitä merkityksiä. Taiteet palvelivat niitä henkisiä päämääriä, joita kulloinkin nostettiin esiin. Runot, näytelmät ja musiikki saivat tästä lisäarvoa. Uskoimme, että niiden sanoma menee henkistä tietä ihmiskunnan tajuntaan.

Huumori aiheuttaa ajatusmaailman uusiutumista pannessaan asioita päällelleen ja fantasia tuo tajuntaan mielikuvia erilaisista maailmoista. Mielikuvitus, vaikkakin subjektiivisena ja epätarkkana avartaa tajuntaa ja antaa virikkeitä. Small talk erilaisten ihmisten kanssa on käytännön ihmisyhteyttä. Runojen kirjoittamisesta saa älyä. Historialliset elokuvat saavat meidät muistamaan aiempia elämiämme jne.

Työne Matilainen inspiroi taiteita ja seurasi yleensäkin taiteiden kehitystä. Savonlinnalaisena hän oli erityisen kiinnostunut Savonlinnan oopperajuhlista ja niiden suomalaisista esiintyjistä. Erityisesti musiikki välittää kuulijoiden käyttövälineisiin erilaisia henkisiä ominaisuuksia ja saimme pitkiä luetteloita siitä, mitä kenenkin säveltäjän musiikki vaikuttaa. Joukossamme oli musikaalisesti lahjakkaita oppilaita, ja Tyne Matilaisen inspiroimana syntyi suuri määrä lauluja ja soitinmusiikkia.

Luonto, jonka toiminnoissa ihminen on mukana, on tässä mielessä eräänlainen ihmisen partneri, joka joskus huijaakin panemalla loogisten lauseiden sekaan pieniä valheita, epäloogiikkaa, tarkistaakseen ymmärtääkö ihminen oikein. Tyne Matilaisen ajattelussa luonto on, kun korkeimmat luonnontasot otetaan huomioon, korkeasti henkinen olemus, jota ihmisen tulee kunnioittaa, mutta joka myös kunnioittaa ihmistä ja pyrkii edesauttamaan tämän kehitystä.

Näissä käsityksissä on tietty subjektiivisuuden kunnioitus, ovathan taiteetkin mukana. Luonnonlogiikassa on subjektiivinen piirre, joka on yhtä tärkeä kuin objektiivinenkin. Vaikka logiikka sinänsä on objektiivista, sen objektiivisuus on suhteessa subjektiiviseen – yksilön näkökulmaan. Ihmisen objektiivisuus vastaa koko ajan hänen subjektiivisuuteensa – ja kommunikoi sen kanssa – ja myös subjektiivisuus toteutuu loogisuuden avulla. Subjektiivisuuden ja objektiivisuuden on annettava tietoa toisilleen.

Luonnonlogiikkaa voi lähteä tarkastelemaan ihmiskeskeisesti siitä käsin, että ihminen on luonnon osa – ”luonnon kukka” – ja osaltaan myös luonnon hallitsija, mutta samalla riippuvainen luonnon hyvästä kunnosta, sen loogisesta toiminnasta. Ihminen voi ajatuksillaan ja tunteil-

laan vaikuttaa luontoon hyvin paljon, enemmän kuin yleensä otaksutaan. Luonnon rakenteet ja ihmisen rakenteet ovat vuorovaikutuksessa toistensa kanssa. Luonto on tajuntaa, ihmisen tajunnan tasot ja luonnon tasot ovat samat.

Yhteisöt, kuten maat ja kansat ovat oman alueensa luonnon hallitsijoita. Ihmisen aura korkeimmilla tasoillaan on yhteydessä koko maapallon kanssa.

Luonto on kuitenkin erityyppinen kokonaisuus kuin ihminen, johon vapaa tahto on tiivistynyt. Ihmiset ovat yksilöitä, persoonia ja kehittyvät ihmisinä omaan suuntaansa. Ihmisillä on päämääriä. Luonto on neutraali, sillä ei ole oman olemuksensa ulkopuolisia pyrkimyksiä, ainoastaan harmonia ja tasapaino, jonka ylläpitämiseen se kaikin voimin pyrkii.

Luonnonlogiikka – yksilö ja etiikka

Tieteissä luonto ymmärretään loogisena, usein mekanistisena systeeminä. Loogisuus ei kuitenkaan ole perimmiltään mekanistinen vaan moniulotteinen ja syvälinen luonnonjärjestelmä.

Sanan ”logiikka” etymologia viittaa sekä sanoihin ja lauseisiin että järkeen ja järjestykseen. Logos on Kristuksen rinnakkaisolemus, johon liittyy korkea tajunnallisuus ja henkisyys. Loogisuus systeemin ominaisuutena tarkoittaa osien johdonmukaista, virheetöntä kytkeytymistä saman kokonaisuuden puitteissa ja logiikka oppia siitä, miten se on mahdollista, miten se toimii.

Työne Matilaisen erään vastauksen mukaan luonnossa toimii kolminaisuus, sen kaikissa rakenteissa on Isä, Poika ja Pyhä Henki, mikä vastaa näihin kristinuskon peruskäsitteisiin olematta silti varsinaisesti uskonnollinen hahmotus. Tämä rakenteellinen kolminaisuus kuvastaa kaikkeen olemassaoloon liittyvää tajuisuutta, kehityshakuisuutta ja luovaa henkeä.

Ihminen on osa jumaluutta, mutta samalla osa luontoa ja pystyy toimimaan sen sisäisen logiikan ja etiikan mukaan kehittyen samalla persoonallisuutena. Ihmiset vuorovaikuttavat toistensa kanssa niin kuin kaikki muukin luonnossa. Energiaa ja informaatiota siirtyy ihmisestä toiseen. Etiikkaan kuuluu, että jokaisen ihmisen tulisi voida hyvin, joten menetettyään energiaa, se pitäisi saada tavalla tai toisella takaisin.

Luonto panteistisena henkisenä ja tajuisena olentona pyrkii harmoniaan mutta myös kehittymään henkisesti. Tässä kehitys tarkoittaa sitä, että korkeimmat tasot alkavat hallita ja harmonisoida systeemiä. Erilaiset ihmiset erilaisine päämäärineen samoin henkiolennot, positiiviset ja negatiiviset, luonnon osina muovaavat sitä kukin tahtonsa mukaan, mikä saattaa johtaa systeemin ristiriitoihin. Sekä luonnon itsensä että ennen kaikkea ihmisten on osaltaan pidettävä huolta kokonaisuuden harmonisoimisesta, mikä samalla edistää ihmisen omaa harmonisoitumista ja integroitumista luontoon. Toisaalta uudistuminen johtaa uusiin tilan-

Kokonaisuudet pysyvät koossa, kun asiat ilmaistaan loogisesti.

teisiin ja harmonia pitää synnyttää uudelleen ja uudelleen mikä toisaalta johtaa myös kehitykseen.

Luonnonlait tähtäävät tasapainoon ja juuri ne pitävät ihmisen koossa. Luonnonlakeihin voi peilata ihmisten uskomuksia oikeasta etiikasta. On olemassa esimerkiksi sellainen myytti, että henkinen tieto on ilmaista ja se pitää antaa edelleen ilmaiseksi. Tasapainon ylläpitämiseen kuuluu kuitenkin se, että kaikki toiselta ihmiseltä saatu, siis myös tieto pitää korvata, henkisenä ominaisuutena on silloin kiitollisuus. Ihmisen on ylläpidettävä antamisen ja saamisen tasapainoa suhteessa toisiin ihmisiin ja maksettava saamansa hyvä, muuten hän saattaa imeä ”tyhjyydellään” tietoa tekemättä sen eteen työtä ja samalla heikentää vahvempansa.

Maksamisen tärkeys voidaan perustella myös henkisiin luonnonlakeihin kuuluvan karman lain avulla, joka siirtää puuttuvan tasapainotuksen eli maksun tulevaisuuteen. Tarkoitus on, että osapuolet vahvistavat toisiaan. Vapaaehtoinen maksaminen osoittaa arvostusta ja luonnonlakien ymmärtämistä.

Sähkö, energia

Luonnonlait, sen omat periaatteet, ovat osa luonnonlogiikkaa. Tiede on päässyt aika pitkälle omissa tutkimuksissaan. Miten esimerkiksi luonnon eri osat kytkeytyvät toisiinsa? Vuorovaikutuksella ja viestinnällä. Alkeishiukkaset vuorovaikuttavat keskenään välittäjähiukkasten avulla. Atomit ovat sähkölaitteita. Solut viestivät toisilleen kemiallisesti toisin sanoen sähköisesti. Myös suoraan energioiden kautta kulkee paljon viestejä, jotka otetaan tajunnallisesti vaikkakaan ei välttämättä tietoisesti vastaan.

Elektronit ovat tässä maailmankatsomuksessa ”Pyhän Hengen tuli”, joten sähkö oli perusteiltaan henkistä. Tyyne Matilainen näki selvänäöllään hyvin monenlaista sähköä, joilla oli erilaisia merkityksiä. Samoin hän näki erityyppisiä energioita.

Ihmiset vuorovaikuttavat keskustelemalla, kirjallisesti tai suullisesti, auran kautta jne. keskenään – mutta myös koko luonnon sekä luonnonolioiden kanssa. Etiikka pitää tämän vuorovaikutuksen luonnonlakien mukaisena. Kirjeopisto Vian opettama anteeksipyyttäminen ja anteeksianto sekä pyhä kunnioitus ja Kristus-rakkaus auttavat ihmisten välisten ajatusviestien positivisoitumista ja ihmisten välisten ajatussiltojen puhtaana pysymistä luonnon periaatteiden mukaisella tavalla.

Ihminen on Jumalan kanssaluoja. Hänen tulee ymmärtää luonnonlait ja oivaltaa se mikä mennessä ja tulevaisuudessa olisi hyvää ja tavoiteltavaa.

Etiikka pitää vuorovaikutuksen luonnol- lakien mukaisena.

Terveys

Terveys kiinnosti Tyyne Matilaisen oppilaita ja monet lukivat lääketieteen oppikirjoja. Aihepiiriä käsiteltiin monesta eri perspektiivistä: ruoka, värit, musiikki, alkeishiukkaset, sähkö, magneetti, energiat jne. Ihmisen terveys riippuu kaikista näistä ja monesta muusta asiasta.

Ajattelen tässä terveyttä luonnonlogiikan osana. Tähän liittyy myös eettinen perspektiivi. Suunnaltaan vastakkaisten toimintojen tasapaino on luonnonlogiikan mukaista: jos antaa itsestään paljon, on tarpeen myös saada vastaavasti pysyäkseen terveenä. Tyyne Matilainen käytti myös sanoja bio-luonnonlogiikka, bio-ihminen ja bio-ihmisen terveys. Biologisuus on yksi luonnon olemuksista, johon ihminen ja ihmisen terveys kuuluvat.

Kun esimerkiksi sanan ”looginen” ja sanan ”terve” sisältöjä katsoo rinnakkain, niin on helppo huomata, että ”terve” sisältää elävien olentojen sisäisen järjestelmän loogisuuden ja samalla myös toiminnan ja energisyyden. Tähän yhteyteen kuuluu myös sana ”harmonia”, joka sisältää minkä tahansa systeemin loogisen rakenteen mutta tajunnallisesti myös siihen kuuluvan rauhallisen, onnellisen tunnetilan. Keho Pyhän Hengen temppeleinä sisältää ajatuksen harmoniasta ja rauhasta.

Monet henkistä kehitystä edistävät tekemiset edistävät myös terveyttä, kuten puhuminen. Mutta koska ne myös vievät voimia, lepääminen ja voimien takaisinsaaminen on tärkeää. Terveiden ylläpito kuuluu henkisen tien kulkijoiden velvollisuuksiin mm. sen vuoksi, että heillä oli ihmiskunnan hyvinvointia ja henkistä kehitystä edistäviä tehtäviä. Terveys tai sen puute liittyy karmaan, mutta Karman herran tehtävä on rajoittaa suoritettava karma kohtuulliseksi.

Kaikkein suurin terveyteen vaikuttava tekijä Tyyne Matilaisen mukaan on kuitenkin tieto ja nimenomaan oikea ajantasainen tieto.

Ihmisyysden eettiset ulottuvuudet

Hyvin suuri osa Tyyne Matilaisen opetuksista kohdistui ihmisen eri puoliin: persoonaan, kehitystiehen, käyttövälineisiin, unenelämään jne.

– Ihminen on kehittyvä olento ja kulkee kohti jumaluutta korkeamman Minänsä ohjaamana. – Ihminen on osa luontoa. Jne. Nämähän ovat yleisiä henkisen maailmankatsomuksen ajatuksia ja myös Kirjeopisto Vian rajajoogan suuntaviittoja. Tyyne Matilainen täydensi niitä henkisellä selvänäköisyydellään. Hän tutki olemassaolon eri puolia ja etsi niiden kautta vastauksia oppilaidensa kysymyksiin.

Hän kiinnitti paljon huomiota mm. unenelämään ja muihin olemassaolon puoliin, joita hän pystyi katselemaan selvänäöllään. Oppilaiden kertomukset omista kokemuksistaan unenpuolella olivat alkuna monille näistä pohdinnoista.

Eräs osa ihmisestä on koko ajan unenpuolella, mutta nukkuessa ihmisen toimiva persoonallisuus siirtyy sinne kokonaan. Unen kautta ihminen on yhteydessä henkisiin maailmoihin ja niiden olentoihin, vaikka hän valvetajunnassa ei niitä sanottavasti tiedostaisikaan – eivät kaikki suinkaan muistaneet unessa tekemiään ja näkemiään asioita, enempää kuin yleensäkin olemuspuoltensa tekemisiä. Silti jotain niistä heijastui valvetajuntaan ja vastavuoroisesti valvetajunnasta niihin. Unen aikana saattoi kohdata korkeampia olemuspuoliaan.

Valvetajuinen ihminen ei välttämättä tiedosta unenpuolen eri osia. Silti hänen pitäisi voida toimia viisaasti, että hyötyisi unenpuolen toiminnastaan. Unen aikana on mahdollista saada informaatiota omista kehityshaasteistaan. Jos ihmisessä on pahuutta tai ristiriitaisuutta se il-

menee unenpuolella ja häiritsee ihmisen kokonaiskehitystä. Unenpuoli on kuitenkin fyysisen maailman vaikutteille altis, jolloin fyysisen ihmisen eettinen kehitys korjaa unenpuolen ongelmia ja unessa tapahtunut positiivinen kehitys puolestaan alkaa korjata fyysisen puolen elämää.

Monet opiskeluprojektit, joita yhteisössämme oli ajoittain, merkitsivät unenpuolella enemmän kuin valve-elämässä. Kun opiskelee sekä unessa että valveilla oppii parhaiten. Unenpuolella saattoi myös opiskella aivan muuta kuin valvetajunnassa ja esimerkiksi toimia jossakin muussa ammatissa kuin valvetajunnassaan. Unen puolella ihmisen piti myös syödä ja ansaita rahaa – vastoin tavanomaisia oletuksia.

Kuitenkin – kaikesta monitahoisuudesta huolimatta – ihmisellä on viime kädessä ainoastaan yksi minä.

Persoonan merkitys

Ihmisen kehitysmalli sai lisää ulottuvuuksia, kuten esimerkiksi käsityksen ihmisen omista henkiolennoista. Ihmisen kehittyessä ja saadessa korkeimpien tasojen käyttövälineitä, hänelle alkaa muodostua myös näiden tasojen henkiolentoja, jotka auttavat häntä kaikessa positiivisessa työssä omalta tasoltaan. Nämä ovat osa ihmisen jumalyhteyttä ja samalla osa persoonaa.

Tyyne Matilainen käytti hyvin paljon sanaa ”persoonaa”. Hänen kriteereitään oli useimmiten se, voimistaako jokin asia tai tekeminen persoonaa vai ei. Persoonan tuli mieluummin olla värikäs, voimakas ja positiivinen. Värikkyys merkitsi tällöin tietojen runsautta ja positiivisten ominaisuuksien määrää. ”Persoonaa” merkitsi jotain ontologista, kaikkea sitä mitä ihminen on itse luonut tässä elämässään ja aiemmissa jälleensyntymissään.

Kirjeopisto Vian rajajooga tekee oman luonteen jalostamisen mahdolliseksi. Ihminen oppii myös voimistamaan ja positivoimaan auraansa. Aivojen tulee kehittyä erilaisten tehtävien tasolle. Pieni annos negatiivisuutta ei haittaa. Monipuolisuus ja kyky puhua kaikkien ihmisten kanssa oli tavoiteltavaa. Kun persoonaa on voimakas, altruistinen eettinen kehitys ei pääse kuluttamaan liikaa voimia.

Ihmisyksilö on Tyyne Matilaisen opetuksessa itseisarvo, jonka tulee kasvaa persoonana. Hän sanoi myös, että ihminen palaa aina omiin ajatuksiinsa. Omien ajatusten muovaaminen loogiseksi positiiviseksi lauseiksi, esitelmiksi tai kirjoituksiksi voimistaa ja muoaa persoonaa samoin looginen keskustelu. Ei ole tarkoitus, että ajattelisimme kaikki samalla tavalla tai vain toistelisimme jonkun opettajan ajatuksia – silloin ihmisestä tulee ”heijastuksen varjo”.

”Persoonaa” merkitsi Tyyne Matilaisen sanavarastossa ihmisen kokonaisuutta, myös Ikuinen Itse oli persoonan osa, samoin sielu; hermosto on osa persoonaa, sen aineellista puolta. – Stressi häviää, sanoi Tyyne Matilainen, kun oppii tuntemaan persoonallisuuttaan. – Persoonan kauttahan jumaluus ilmentää itseään.

Työne Matilaisen kriteerejä oli useimmiten se, voimistaako jonkin asia tai tekeminen persoonaa vai ei.

Tietoinen yhteys Jumalaan ei siis vähennä persoonaa, paremminkin päinvastoin. Ihmisen ei pidä nostaa itseään jalustalle eikä toisaalta ”hukua jumaluuteen” vaan jatkaa Jumalan aloittamaa luomistytöä.

Persoonaa oikein kehittyneenä on jumaluuden ja ideoiden ilmentäjä, ”mitä enemmän ideoita, sitä värikkäämpi persoonallisuus”, Työne Matilainen sanoi. Jumalan aineellinen olemus on ihmisellä sitä suurempi, mitä voimakkaampi hänen persoonallisuutensa on. Korkeampi Minä ja alempi minä sulautuvat jossakin vaiheessa yhteen niin että opitut asiat tulevat päivätajuntaan ja fyysisen persoonan hyödyksi.

Ihmisen jälleensyntymät – saman ihmisolennon aiemmat persoonat – pyrkivät sulautumaan nykyiseen persoonaan, kun tämän henkinen kehitys alkaa olla riittävällä tasolla. Persoonaa on koko ihmistä yhdistävä voima. Voimakas, positiivinen persoonaa on ikään kuin magneetti, joka vetää puoleensa kaikkea ihmiselle kuuluvaa hyvää. Suuttuminen ja negatiivisuus yleensä vähentää persoonaa, positiivisuus kokoaa sen taas ja ihminen pääsee korkeammille tasoille.

Persoonaa merkitsi yhteyttä hyvin laajoihin kokonaisuuksiin ja ihmisen omaa näkökulmaa niihin. ”Jokainen ihminen on pieni universum. Universum sisältää koko ihmisen persoonan”.

Objektiivisuus ja totuus

Objektiivisuuden tavoittelu on filosofiselle tieteelliselle ajattelulle tyypillistä. Se on usein johtanut persoonallisen näkökulman väheksymiseen. Objektiiviseen tietoon pyrkiminen ei silti saa vähentää persoonaa. Epäpersoonallinen on epätervettä vaikka se olisikin objektiivista.

Pyrkimys objektiivisuuteen on kuitenkin oikea päämäärä. Jokaisessa on yleispätevää – sillä tavoin voi löytää objektiivisuutta ilman persoonan vähenemistä. On ymmärrettävä näkökulman merkitys: ”jokainen näkee kohteen eri tavalla, ja siinä eri tavalla oleellista”.

Objektiivisuuteen liittyy usein käsitys yhdestä ainoasta totuudesta. ”Totuus on yhden ihmisen rajoitettu näkökulma”, on yksi Työne Matilaisen kiinnostavimpia filosofisia kannanottoja. ”Todellisuus sen sijaan on rikas ja monimuotoinen. Me tutkimme todellisuutta.” Totuus on ollut aina esoteristeilla, mutta jokaisella omansa. Totuus on moniselitteinen, mutta siitä versoo esim. ”olla rehellinen”, joka on osa totuutta. Jos ihminen lupaa jonkin asian ja siitä lähtee perusteellisuuteen, tullaan rehellisyyteen.

Ihmisen on tehtävä hyvää hyvän takia.

Tästä seuraa myös, että päästäkseen totuuteen, ihmisen on hyvin tarkkaan tutkittava oma näkökulmansa ja tehtävä paljon työtä löytääkseen oma totuutensa, silloin totuuden aksiooma toimii hänessä. Kenelläkään ei silti ole ainoa oikeaa totuutta kaikille ihmisille.

Todellisuuden tutkiminen vie puolestaan kehityksessä eteenpäin. Todellisuuden hallinta kehittää viisautta. Todellisuus voi olla konkreettista, aineellista tai pahaa – mutta myös henkistä ja korkeatasoista. Todellisuuteen voivat kuulua Jumala ja enkelit ja ihmisen henkiset kokemukset. Todellisuus jatkuu myös kuolemanrajan taakse ja avaruuteen. Jokaisen on liikuttava omassa todellisuudessaan niillä eväillä, joita itse on hankkinut. Esimerkiksi yhteisesti saatu opetus antaa viitteitä siitä, mihin suuntaan kannattaa mennä ja mitä siellä on odotettavissa, mutta jokainen ratkaisee kuitenkin itse sen mihin haluaa uskoa ja mitä haluaa todellisuuteensa luoda.

Ihminen itse itselleen ja autonominen etiikka

”Ihminen on itse itselleen” Tyyne Matilainen myös sanoi kuvaten näin ihmisen kehityksen perustaa. Itse itselleen ja maallinen työ ovat vihkimyöskien tärkein kehityspäämäärä painotti Tyyne Matilainen oppilailleen. Nämä valottavat kuitenkin myös konkreettisempaa kuvaa ihmisen kehityskaaresta.

Ihmiselle alkaa hänen kehittyessään kasvaa henkisiä aisteja kuten älyä, järkeä, intuitiota, ymmärrystä ja myös viisautta sekä kaikkinaisia tiedon oikeaa tajunnallista välittymistä ohjaavia systeemejä. Hänen tajuntansa ja tietoisuutensa toimintamuodot monipuolistuvat ja tehostuvat. Tiedon hankinta, tutkimusten suorittaminen, maallinen työ samoin kuin raha ja omistaminen kaikkine henkisine puolineen ovat silloin tärkeitä, pelkkä henkisyys ei riitä kehitykseksi. Rahaa tarvitaan myös unenpuolella, ja kuoleman jälkeisessä elämässäkin tarvitaan rahaa. Maallisuuden korostamisesta tuli jatkuva teema.

Tyyne Matilaiselta oppimassamme ihmiskuvassa työ jatkuu ”valaistumisenkin” jälkeen ja siihen pitää valmistua oppimalla niin paljon kuin suinkin tieteitä, taiteita, filosofiaa, etiikkaa jne.

Ihminen itse itselleen on syvälinen esoteerisfilosofinen linjaus. Se tarkoittaa sitä, että ihminen on kaikista syy- ja seurauksista, yhteyksistään ja olosuhteistaan huolimatta itsenäinen olento, joka on vastuussa koko kaikestaan, siitä seuraa autonominen etiikka. Autonominen etiikka on se, mikä johtaa pisimmälle. ”Ihmisen on tehtävä hyvää hyvän takia”, Tyyne Matilainen sanoi, ”ei siksi että saisi syntejään anteeksi, eikä vel-

Jalot teot, jalot ajatukset voimistavat persoonaa valveilla ja unessa.

voitteen takia. Heikkoudet häviävät, kun synty loppuu”. Tähän liittyy myös itseisarvoinen ilo.

Tosin tähän tietoisuuteen kasvetaan henkisen kehityksen myötä ja ymmärretään, että syyttely ja toisen ihmisen kadehtiminen ja hänen omaisuutensa haluaminen ilman vastinetta on väärin, mutta sen sijaan oman omaisuuden kasvattaminen ja hoitaminen rehellisin keinoin on oikein. Tähän kuvioon kuuluva etiikka on samalla kertaa omistamisen etiikkaa ja toisten huomioon ottamisen etiikkaa.

Sillä kuplan sisässä ihminen ei ole. Viisas Jumala ja viisas ihmiskunta ovat luoneet systeemejä, joiden kautta käytännön ihmisyyteys ja yhteydenpito toimivat. Erilaiset lait – valtioiden lait, henkiset lait ja yhteiset luonnonlait kuten ajatuksen lait – ovat myös ihmisten välisiä sillanrakentajia ja yhteisyyden rakentajia.

Ihmisellä on oma ”kaikkensa”, joka on tavallaan hänen laajempi puolensa, jonka hän tuntee kokemuksenaan erityisesti silloin kun hän tuntee olevansa yhtä kaiken kanssa. Ihmisellä on oma tahtonsa, oma karman-
sa, oma kehitystiensä, omat ajatuksensa, omat tajunnalliset ominaisuutensa, oma korkeampi Minänsä, oma Jumalansa, oma Ikuinen itsensä, omat Kristuksensa; oma luonnonmuistinsa, oma mystiikkansa jne. Ja jopa omat atominsa ja aurinkokuntansa – siitä huolimatta että ne kuuluvat myös suureen yhteiseen olemassaoloon.

Ihmiskunnan kehitys

Ihmiskunnan henkisiin kehityslinjoihin kuuluu vihkimyksissä eteneminen. Runsa tieto, tiede ja taide, looginen ajattelu, puhuminen sekä tietysti positiivisuus ja eettinen valvutuneisuus vievät ihmiskuntaa eteenpäin. Nämä samat asiat ovat myös perustana hyvälle ihmisten ja kansojen välisille suhteille.

Ihmiskunnan henkiseen kehitykseen kuuluu vihkimyksissä eteneminen. Vihkimyksissä yksilön tai ryhmän yleinen kehitystaso ja tiedon taso merkitsee eniten. Suuriin kehityslinjoihin kuuluu eri säteiden vaikutus – säteet antavat edellytyksiä tietyn tyyppiseen kehitykseen. ”Jokaisella tulee olla mahdollisimman paljon säteitä”, kuvastaa Tyyne Matilaisen asennetta.

Teosofisen katsomuksen mukaan ihmiskunta kehittyy juuriroditain. Tätä käsitystä Tyyne Matilainenkin piti lähtökohtanaan, hän halusi kuitenkin nopeuttaa kehitystä. Kuhunkin juurirotuun kuuluu tietty tiedon taso, joten yksilö saattaa kohota juuriroduissa varsin nopeastikin silloin kun on mahdollista saada runsaasti tietoa mutta, jos esimerkiksi on masentunut, myös pudota alempaan juurirotuun.

Monet kulttuurit ja uskonnot sisältävät kehitystä hidastavia elementtejä, kuten liiallinen auktoriteetteihin tukeutuminen, naisten huono asema tai ”toisinajattelijoiden” tukahduttaminen tai koulutuksen vähyys. Runsa tieto, tiede ja taide, looginen ajattelu, puhuminen sekä tietysti positiivisuus ja eettinen valvutuneisuus taas vievät juuriroduissa ja vihkimyksissä eteenpäin. Nämä samat asiat ovat myös perustana hyvälle ihmisten ja kansojen välisille suhteille ja niiden avulla yksilön vaikutusalue kasvaa.

Tyyne Matilainen kiinnitti paljon huomiota naisen asemaan kehityksen perspektiivistä. Nainen on kehityskykyinen ja -haluinen. Niinä aikoina kun naisilla on ollut heikko persoonallisuus, he jäivät alakynteen. ”Naisen sielu on nykyisin opinhaluinen”, hän sanoi.

Siihen aikaan naispappeus oli tuloillaan, ja sitä Tyyne Matilainen piti hyvänä: silloin naiset pääsevät puhumaan ja antamaan omia ajatuksiaan kirkolle ja ihmiskunnalle. Sitä, että nainen ja mies tasa-arvoisesti huolehtivat perheen toimeentulosta, hän piti oikeana, molemmat saivat silloin osansa työelämän antamasta kehityksestä. ”Naisten aivot ovat nykyisin hyvässä kunnossa”, hän sanoi. ”Miehet voisivat ottaa oppia heistä.” Nytemmin näyttää siltä, että miehet tosiaan ovat alkaneetkin omaksua naisilta tärkeitä asioita, kuten esimerkiksi lasten hoitamista.

Tyyne Matilainen arvosti naisellisuuden positiivisia piirteitä, kuten kauniiden kotien luomista. Naisten – ja miestenkin – kauniit vaatteet kuuluvat korkeakulttuuriin. Hän arvosti myös näppäryyttä vaatvien käsitöiden tekemistä – se parantaa aivotoimintaa. Naisessa on luontais-ta lämpöä, rakkautta ja toisten huomioon ottamista. Naisten suurempi osuus politiikassa voisi olla avain rauhaan. Sellaiset kansat ja kulttuurit, joissa naista sorretaan, jäävät jälkeen kehityksessä.

Globaali etiikka

Etiikka kehittyy useimmiten tavallisissa valintatilanteissa, joiden taustana ovat vakavat elämänsymykset. Etiikan tarkoitus on toteuttaa oikeaksi katsottuja periaatteita, tutkia tekoja ihmisten välisen oikeudenmukaisuuden, syiden ja seurauksien näkökulmista. Usein tämä johtaa teoreettisiin ristiriitoihin.

Käytännön etiikka liikkuu ihmiselämän rajojen sisällä usein pyrkien parhaaseen mahdolliseen lopputulokseen. Eettisiä rajoja merkataan näissä ääritilanteissa, joissa kyseessä on usein oma tai toisen ihmisen ”elämä ja kuolema”. Näiden rajojen venyminen ja niissä toimiminen laajentaa tajuntaa toiminnan puitteissa.

Globaalius on tullut ”yhtäkkiä” muutaman vuosikymmenen aikana teknisen kehityksen siivellä, eikä sen olemusta ole heti ymmärretty arvioida puhumattakaan siitä, että olisi luotu pätevää etiikkaa globaaleihin ongelmiin. Tyyne Matilaisen päämäärä on kuitenkin ollut globaali jo viime vuosisadan puolivälissä: ihmisten ja kansojen kaikinpuolista hyvää koskeva.

Etiikkaa ei voi olla ilman arvoja, joko tietoisesti omaksuttuja tai tiedostamattomia. Ihmiselle arvot edustavat jumaluutta, samoin ideat ja aatteet. Tyyne Matilainen toi esiin opetuksessaan arvoja, jotka olivat yhtäaika henkisiä ja käytännönläheisiä. Nämä henkisyys ja käytännönläheisyys ovat hänellä erottamattomat ja positiivisina ne myös tukevat toisiaan. Arvomaailman kehittyminen henkisemmäksi ja positivistumisen oli hänelle tärkeää jo Kirjeopisto Viaa edeltävän ajan historiallisen luonteen vuoksi.

Nykyään sanan ”globaali” negatiivinen kaiku johtuu pääasiassa siitä, että eettisyyttä ei ole vielä osattu soveltaa muutamaa yksilöä laajemmalle alalle, eettisyys on abstraktia, sen vaikutus ei ulotu juurikaan käytäntöön.

Toisaalta se mikä puhtaasti henkisessä ajattelussa on jumalyhteyttä ja ihmisyhteyttä, ilmentää maapallomme käytännön elämässä pyrkimystä

eettiseen ja kunnioittavaan ihmisten, kansojen ja kulttuurien väliseen yhteydenpitoon.

Jopa sellainen asia kuin perhe-elämä vaikuttaa maailmanrauhaan – karman kautta, sillä keskenään huonoissa suhteissa olevat avioparit valitsevat seuraavissa elämässään asuinpaikakseen valtiot, jotka muuntavat nämä alkuun perheiden sisäiset vihollisuudet sodiksi. Toisaalta tämä saattaa ajattelemaan, että sotienkin takana on ihmisten välinen suuri voima – rakkaus – tosin epäonnistuneessa muodossa.

Maailmanrauha on yksi globaalin etiikan päämääristä. Pienemmätkin rauhantilat riippuvat monista seikoista, kuten työllisyys, energia ja ihmisten saama ravinto. Tyyne Matilainen ymmärsi, että kansojen välinen rauha riippuu mm. työllisyydestä. ”Armeijoita ei voi lopettaa ennen kuin maailmassa on täystyöllisyys”, hän sanoi. Työttömyys synnyttää epätas-arvoa ja köyhyyttä, nämä taas ovat alkusynä sodille.

Rauhaa käsiteltiin keskusteluissa sen eri puolilta, henkisiltä ja maallisilta. Säveltäjän pitäisi laittaa sävellyksiinsä: ”Minä haluan rauhan maailmalle ja koko ihmiskunnalle.” Ja säveltää siten että jokainen sävel sisältää rauhan sanomaa. Tämän innoittamina teimme 1980-luvun alkupuolella maailmanrauhasta näytelmiä ja runoja ja lauluja samaan aikaan kun rauhanmarssit vetivät ihmisiä puoleensa ympäri maailmaa. Rauhanpolitiikan edistämiseksi teimme henkistä työtä ja keskustelimme sillä intentiolla, että rauhaa tukevat ajatukset leviäisivät ajatuksen voimalla. Myös keskinäisiin asioihimme pyrimme vaikuttamaan rauhan voimin.

Globaali ajattelu yhdistyi Tyyne Matilaisella isänmaallisuuteen, omaa maata on pidettävä arvossa ja tarpeen tullen puolustettava. Hän inspiroi mm. Suomen valtionpäämiehiä. Nytemmin olemme saaneet mm. TV-dokumentin kautta tietoomme, kuinka paljon maailmanrauhalle merkitsi esimerkiksi Kekosen hyvät suhteet Hruštševiin ja hänen jälkeensä muihin Neuvostoliiton johtajiin. Ety-kokous oli suuressa määrin tämän pohjatyon ansiota. ”Brändityöryhmän” ehdotus Ahtisaari-päivistä on askel samaan suuntaan. Suomalaiset rauhan rakentajina on kuin Tyyne Matilaisen parhaista unelmista.

Keksintöjen etiikkaa

Keksintöjen tekeminen on Tyyne Matilaisen ajattelussa tärkeä osa ihmiskunnan kehitystä ja se liittyy globaaliin etiikkaan. Ensin on jokin pakottava tarve, jonka tyydyttäminen pitää ratkaista. Henkisesti tiedostavat, hyvyyden voimiin tukeutuvat ihmiset inspiroivat keksimiseen ja ideoiden toteuttamiseen. Lopulta keksijät tekevät innovaatioita ja liikemiehet sekä poliitikot antavat mahdollisuuden niiden laajamittaiseen toteuttamiseen.

Esoterismilla ja eettisellä filosofialla on synergiaa. Esoterismi on astetta konkreettisempaa kuin pelkkiin ideoihin tukeutuva filosofia ja lähempänä fyysistä todellisuutta. Idea, joka on mahdollista toteuttaa mielikuvituksessa, voi tulla todeksi henkisellä puolella ja edelleen ”laskeutua aineeseen” nerokkaiden tiedemiesten ja keksijöiden ansiosta.

Tosin hyvistä tarkoituksista lähtevä keksintö ei välttämättä ole heti valmis ja se voi myös aiheuttaa ongelmia. Tyyne Matilainen sanoi, että tietokone keksittiin Valkean Veljeskunnan inspiraatiosta. Tietokoneet tulivat kuitenkin markkinoille liian keskeneräisinä ja olivat käyttäjilleen epäterveellisiä. Ihmisillä on paljon vastuuta keksinnöistään. Etiikan täytyy laajeta kattamaan keksinnön koko elinkaari ja sen kaikki vaikutukset.

Tyyne Matilainen inspiroi tekemään sellaisia keksintöjä, joiden avulla köyhille saataisiin ruokaa ja työtä. Ruokaa on mahdollista luoda kopio-koneilla, hän sanoi. Alkeellisten monistuskoneiden aikaan se näytti aika kummalliselta ajatukselta. Nykyään, kun kopiointimenetelmät ovat kehittyneet, tällaista on jo lähdetty kokeilemaan. Että siitä syntyisi koko maailmaa hyödyttävä innovaatio, sen tulee kohdistua siihen, mihin Tyyne Matilainen sen ajatteli: köyhien ihmisten ja maiden ruokaongelmien ratkaisemiseen.

Hyvän on voitettava paha

Vaikka uskoimme – ja uskomme edelleenkin – hyvään ja hyvyyden voimien ylivoimaisuuteen silloin kun ihmiset ovat riittävän kehittyneitä, opimme pian, että myös paha on olemassa ja että sitä vastaan pitää taistella. Eräistä filosofisista uskomuksista huolimatta.

Hyvä ja paha ovat etiikan perusvastakohtapari – maailmassa on molempia. On voimia, jotka esimerkiksi yllyttävät sotaan tai varastamaan tietoa ja käyttämään sitä väärin tarkoituksiin. Sen vuoksi hyvyyttä pitää voimistaa, tehdä se lujaksi ja silloin kun huomaa pahuutta ja vääryyttä, se on torjuttava niin tehokkaasti kuin suinkin. Useimmiten ihminen on altis kummallekin, hyvälle ja pahalle. Sen vuoksi on tarkkaan tutkittava mitkä ajatukset ovat milloinkin oikeita ja mitkä teot suotavia, silloin hyvyys voittaa ja ihmiskunta kehittyy.

Tärkein osa tästä taistelusta käydään omassa sisimmässä, silti pitää olla erotuskykyä nähdä pahuus myös ulkoisesti, sitä ei pidä hyväksyä. Hyvien asioiden luominen ja tuominen fyysiselle tasolle on jumaluuden toimintaa, tärkeää kehitykselle ja myös – kuten kaikki rakentaminen – ihmisten voimavaroja kuluttavaa. Ihmisen voimavaroja pitää suojella kaikelta väärinkäytöltä ja tuhovoimilta, kuten sodilta ja petoksilta. Pahuus voi toimia myös väärellä nimellä. On syytä erottaa järkevä altruismi, altruismin hyväksikäytöstä – esimerkiksi.

Luomistyö-ajatteluun kuuluu myös monenlaisia eettisiä näkökulmia, kuten ihmisaivojen ja erilaisten henkisten käyttövälineiden kehitys. Väärä ajattelu ja toiminta tekee hallaa omille sekä myös toisten aivoille ja käyttövälineille siinä missä konkreettiset sodat ja petokset kansoille ja kulttuureille. Ja muut ihmiset joutuvat silloin mukaan tavalla tai toiselle. Toisen ihmisen käyttövälineiden tuhoaminen – varsinkin, jos se on tahallista – tulee karman lain johdosta omalle kohdalle joskus myöhemmin satakertaisena, ellei siitä luovuta, pyydetä anteeksi ja soviteta mahdollisimman pian.

Kehitys ei näin ollen ole pelkkää ”kehitystä yleensä” vaan myös tietoista ihmisen rakenteen kehittämistä eri luonnontasoilla. Eettinen pohdinta ja eettisesti oikea toiminta antaa sille edellytykset. Pahuuden olemassa-olo herättää ihmisen eettisen vaiston, mikä taas on kehityksen edellytys.

Käytännönläheistä filosofiaa

Työne Matilaisen esoteerinen filosofia oli lopultakin aika maanläheistä ja ymmärrettävää, vaikka kannanottojen perustelut saattoivat olla hyvinkin esoteerisia ja merkittäviä. Hän toi esiin radikaaleja uusia ajatuksia ja uskoi maailman muuttumiseen, mutta samalla kertaa hänellä oli pyrkimys kulkea rauhallista, jopa konservatiivista keskitietä silloin kun se oli mahdollista. Ihmisten hyvinvointi ja henkinen kehitys olivat pääasia, ei jonkin ideologian paremmuus.

Osa Työne Matilaisen antamista vastauksista lähti välittömästi oppilaiden havainnoinnista ja heidän ongelmiansa hahmottamisesta heidän hyväkseen. Oppilaat myös mielellään tarkistuttivat käsityksiään Työne Matilaisella, jolloin hänen oikeiksi hyväksymänsä tiedot jäivät hänen nimiinsä ja saivat sillä tavoin lisää voimaa.

Keskustelujen loogistaminen ja jälkipohdinta jätettiin meille oppilaille, jolloin se rakensi meidän tajuntaamme sekä yksilöinä että yhteisöllisesti. Näin yhteisö saattoi tukea kaikkien jäsentensä tajunnan kehitystä. Sen saattoi tehdä yhdessä keskustellen ja hiljaisesti pohtien. Ja koska tietojen tarkoitus oli antaa virikkeitä positiivisiin muutoksiin itse kunkin elämässä, loogistamisen voitiin ymmärtää koskevan myös tietojen suhteuttamista eri elämäntilanteisiin.

Vaikutuksen oli määrä siirtyä eteenpäin ihmiskunnan yhteiseen tajuntaan, sen eri tasoille. Osa Työne Matilaisen tiedoista ja kannanotoista oli suunnattu koko ihmiskunnalle ja osa ennakkoluulottomille tiedemiehille, poliitikoille ym. johtohahmoille. Kun korkean tason käyttövälineet alkavat muodostua sivistyneimmillä ja viisaimmilla, tiedon kanavat aukeavat ja asiat päätyvät ajatusteite tai valmiiksi loogistettuna kirjatielona lopulta myös koko ihmiskunnalle – niin kuin tuleekin.

Maailmanlaajuinen työ ja maailmanrauha

Työne Matilainen teki työtä voimakkaasti Vesimiehen ajan – Kalojen aikaa lempeämmän ja vauraamman aikakauden – synnyttämiseksi.

Hän teki kanssamme henkistä työtä maailmanrauhan hyväksi. Se vaikutti henkisellä puolella, ja sen ajan ilmapiiri lientyikin hyvin paljon. Rauhasta pitää puhua, rauhasta pitää säveltää ja kirjoittaa, rauhasta pitää tehdä näytelmiä, oli hänen ohjeensa.

Ihmiskunnan hyvinvoinnin lisääminen oli yksi Työne Matilaisen tavoitteista. Hän teki henkisellä puolella työtä eri alojen nerojen ja lahjakkuuksien kanssa ja inspiroi heitä.



II

Tyyne Matilaisen esoteerinen filosofia:

luonnonlogiikka ja
bio-luonnonlogiikka



Bio-luonnonlogiikasta ym.

Osittain oppilaidensa kyltymättämän, myös luonnontieteisiin ulottuvan tiedonjonon vuoksi, Tyne Matilaisen vastauksiin alkoi tulla sellaisia käsitteitä kuin luonnonlogiikka ja bio-luonnonlogiikka. Kukaan aikakauden tunnetuista filosofeista ei käyttänyt niitä.

Niillä on kuitenkin selvä perusta – ne kuvaivat luonnonjärjestelmää esoteerisesta perspektiivistä, jossa koko maailmankaikkeus oli jollakin tavoin tajunnallista.

Yhtäältä bio-luonnonlogiikkaan liittyvä ihmisen Tajuntaa kuvaava piirros (liite sivulla 224) on toisaalta henkisen opettajan erityisen opettamistavan väline ja tulos. Oppilaan tajuntahan on aina myös hänen opettajansa työtä. Tajunnan oikeanlaisen kehittymisen vuoksi tarvitsemme henkistä koulua ja henkistä opettajaa.

Olen käyttänyt isoja alkukirjaimia tähän Tajunta-kuvaan liittyvissä termeissä. Näin ne eivät sekaannu tavallisiin, muuten samannimiisiin yleiskäsitteisiin.

Bio-luonnonlogiikka ja ihmisen yksilöllisyys

Esoteerisessa filosofiassa koko olemassaolo kaikkineen on tajunnallista. Olemassaolo on erilaisten tajuntojen tai tajunnallisten kokonaisuuksien summa. Tajunnallisuus ilmenee elollisten olentojen loogisina suhteina ja rakenteina. Se koskee niin kiviä kuin ihmisiäkin tosin eri määrässä.

Tyine Matilainen oli alullepanija, joka odotti silloisilta ja myös tulevilta oppilailtaan heille antamiensa filosofisten aloitusten loogistamista, käytäntöön soveltamista ja itsenäistä jatkamista. Hän opetti suoraan tajuntojamme, joten muistiin merkityt lauseet ovat olleet lähinnä kiinnekohtia, joiden kautta päästiin eri aiheisiin sisään.

Hän ei jättänyt valmiiksi pureskeltua tietoa vaan vinkkejä siitä miltä suunnalta tietoa kannattaisi etsiä. Hän halusi saada oppilaidensa tajunnat kuntoon ja pyrki aktivoimaan heidän käyttövälineitään sekä henkisiä aistejaan, kuten älyä, järkeä, ymmärrystä ja intuitota. Oppilaiden tuli positivistoida luonnettaan ja ihmissuhteitaan ajatusjoogan avulla sekä etsiä tietoa.

Luonnonlogiikan yhteys filosofian historiaan

Aikanaan ihmettelin Tyine Matilaisen ideoita. Luonnonlogiikka? Bio-luonnonlogiikka? En ollut kuullut edes näitä sanoja aikaisemmin. Tuntuu myös siltä kuin hän olisi päätynyt kauas silloisista pääsuuntauksista, kuten analyttinen filosofia tai looginen positivismi – hän oli verrattain kaukana myös ajan henkisen filosofian suuntauksista, sillä hänen opetuksessaan vilahtelivat henkiset käsitykset olivat huomattavasti van-

hemmilta ajoilta. Totuttuani hänen opetustapaansa aloin ymmärtää, että Tyyne Matilainen tiedosti selvänäköisesti eri aikojen suuntauksia ja käytti niiden ajattelutapoja sikäli kuin ne toimivat.

Minkä tahansa aikakauden ajattelu oli Tyyne Matilaiselle yhtä käytökelpoinen, jos se muuten sopi hänelle tärkeisiin ihmiskunnan kehityspäämääriin. Hänellä oli pitkä perspektiivi, ja hän hyödynsi monia filosofian eri suuntauksia tai ”tyylikausia” melkeinpä yhtäaikaa. Koska me hänen oppilaansa uskoimme saavamme henkisellä tiellämme aikaisempien jälleensyntymiemme tietoja, se alkoikin tuntua hyvin hyvältä lähestymistavalta. Henkisenä opettajanamme hän oli tekemisissä myös aiempien jälleensyntymiemme kanssa.

On kokonaisia aikakausia, jolloin tietoisesti on luotu lähtökohtia erilaisille tieteen tai tutkimuksen aloille. Näitä on ollut esimerkiksi 1600-luku ja viimeksi 1900-luvun loppupuoli, jolloin Tyyne Matilainen vaikutti keskuudessamme. Silloin alkoi uusi henkinen ajattelutapa ja erityisesti Tyyne Matilaiselta jäi runsain määrin oppilailleen antamia esoteerisfilosofisia kannanottoja, joiden sisältöjä voimme nyt käyttää hyväksi ja viedä eteenpäin.

Bio-luonnonlogiikassa, sellaisena kuin se Tyyne Matilaiselta muistiin merkityistä lauseista hahmottuu, näkyy piirteitä ainakin seuraavista historiallisista suuntauksista: Muinaiskreikkalaiset luonnonfilosofit, stoalaisuus (jossa Luonto antaa perustan myös ihmisuhteille) ja Leibnizin filosofia, erityisesti monadioppi. Ymmärrettävästi taustalla on vieläkin vanhempia filosofisia suuntauksia, mutta yritän pysyä tietojeni ja ymmärrykseni puitteissa.

”Tajunta loogistaa”

Tiede ei vielä ole omaksunut tajunnallisuutta vaan vaatii sen todistamista materiaalisista lähtökohdista, mutta esoteerisessa filosofiassa ja erityisesti luonnonlogiikassa se voidaan ottaa ”annettuna” ja käyttää sitä ajatuskehityksen lähtökohtana.

”Tajunta loogistaa” oli yksi Tyyne Matilaisen ytimekkäistä lauseista. Pidän sitä tajunnallisuuden määritelmänä. Esoteerisessa filosofiassa koko olemassaolo kaikkineen on tajunnallista. Olemassaolo on erilaisten tajuntojen tai tajunnallisten kokonaisuuksien summa.

”Loogistaminen” ja tajunta merkitsevät tässä yhteydessä melkein samaa. Tajunta on substantiivi, loogistaminen verbi, se mitä tajunta tekee aktiivisesti. Loogisuuteen pyrkiminen on koko tajunnan läpäisevä ominaisuus. Loogisuus liittyy myös eri tajuntojen muisteihin, akasoihin.

Logiikassa (kuten myös matematiikassa, joka voidaan redusoida ts. palauttaa logiikkaan) yleensäkin kootaan ensin perusteet ja rakennetaan systeemi niiden varaan. Logiikka on sellainen hahmotustapa – oli se sitten mitä logiikkaa tahansa – joka lähtee annetuista lähtökohdista ja yhdistelee niitä siten, etteivät ne ole ristiriidassa keskenään. Ristiriidatto-

muus ja harmonia ovat logiikassa olennaisia. Sillä tavalla saadaan toimivia rakenteita tai sen pohjalta voidaan tutkia jo olemassa olevia rakenteita.

Todellisen luonnon erittäin monimutkaiseksi kehittyneissä systeemeissä on luonnollisesti myös ristiriitaisuutta, mutta luonnon ja ihmisen tajunnallisuus pyrkii korjaamaan sitä. Tajunnallisuus ei ole ”yhtä ja samaa” suurta tajuntaa vaan erilaisiin olentoihin kiinnittynyttä ja organisoitunutta tietoa. Tässä organisoitumisessa luonnonlogiikalla ja bio-luonnonlogiikalla on erittäin suuri osuus. Toimivimmat tajunnat ovat loogisesti jäsenneiltyjä ja tarkkarajaisia.

Olemassa olemisen tajunnallisuus

Yleensä ”olemassaolo” on filosofinen ongelma. ”Onko esimerkiksi pöytä – tai vaikka naapurin koira – olemassa silloin kun kukaan ei aisti sitä?” Ihminen leikkii tämäntapaisilla kysymyksillä haluten osoittaa kaiken suhteellisuuden.

Ajattelin yksinkertaistaa tätä problematiikkaa seuraavilla määrittelyillä: Se mikä ei ole loogistettavissa missään tajunnassa tai tajunnan osassa ei ole lähtökohtaisestikaan olemassa. Ja mikä tahansa jonkin tajunnallisen systeemin loogistama osa on olemassa siinä tajunnassa. Tästä jää yli vielä se kaoottinen alue, johon loogistaminen kohdistetaan ja jonka aineksista uutta olemassaoloa syntyy. Loogistaminen on siis samalla luomista.

Tajunta pyrkii loogistamaan kaiken sen mikä sopii siihen. Sen sijaan että kysyttäisiin, onko ”se ja se” olemassa, pitäisi kysyä, minkälaisen loogisten systeemien puitteissa ”se ja se” on looginen tai ainakin loogistettavissa. Kun ihmisellä tajunta keskittyy ja muuttuu tietoisuudeksi, silloin loogistaminen muuttuu tietoiseksi toiminnaksi, joka käsittelee ja ottaa vastaan tietoa. ”Logiikka on eräs kaikkein tärkeimmistä tietoisuuden tiloista”, sanoi opettaja Matilainen.

Jonkin asian olemassaolo on sitä vahvempi mitä useamman tasoisessa tajunnassa sillä on looginen paikka. Tässä mielessä luominen tapahtuu siten, että haluttu idea loogistetaan mahdollisimman monen loogisen systeemin osaksi aina materiaan saakka. Tajunnoilla on yhteys keskenään ja se mikä on olemassa yhdessä tajunnassa VOI tietysti lisäyksiin tai muutoksin olla olemassa myös toisessa.

Tällä tavoin pystymme yhdistämään olemassa olemisen, tajunnallisuuden, tietoisuuden, luomisen ja periaatteessa myös ihmisyyden. Logiikassa näin voidaan tehdä. Empiirinen tiede sitten tutkii asiat omalla tavallaan. Jos logiikka on oikeaa ja sen perusteet ovat oikeita, tiede myöhemmin vahvistaa sen mittauksillaan, se mikä menee harhaan, katoaa.

”Bio” viittaa Tyyne Matilaisen filosofiassa paitsi elollisuuteen myös yksilöitymiseen. Se merkitsee samalla tajunnallisuuden lisääntymistä ja sen vähittäistä muuntumista tietoisuudeksi. Kun pohdimme esimerkiksi kasvikunnan syntyä tilanteessa, jossa on vasta ”kuollutta” materiaa kuten kiveä ja erilaisia alkuaineita ja niiden yhdisteitä, on vaikea selittää,

miksi jossain vaiheessa alkaa syntyä elollisia olentoja. Sitä tilannetta on etsitty maapallon syntyvaiheista ja suotuisissa laboratorio-olosuhteissa on saatu syntyymään esimerkiksi aminohappoja. Silti on mahdollista aina kysyä, johtuuko elollisuus aminohapoista ja miksi juuri niistä – vaikka ne ovatkin mukana eläin- ja kasvikunnassa.

Lähtökohtaisesti olemassa oleva tajunnallisuus sen sijaan antaa väljyyttä pohtia, miten se muotoutuu kvanttifysiikan hiukkasista ja energioista kasveiksi, eläimiksi ja ihmisiksi, joilla kaikilla on omanlaisensa tietoisuus – tai vaikka henkiolentoiksi, jotka eivät tarvitse aminohappoja tai muitakaan kemiallisia yhdisteitä.

Luonnonlogiikka etsii luonnonlakien yhteistä harmoniaa ja luonnon-tapahtumien yhteyttä. Kvanttifysiikan aalto-hiukkasmaailmassa siitä eroaa omaan suuntaansa toinen looginen linja, bio-luonnonlogiikka, joka seuraa elämän kehittymistä henkiseksi ja materiaaliseksi siten että sen alkuperäiset lähtökohdat säilyvät, mutta niiden tuloksena on yhä rikkaampia ja elävämpiä kokonaisuuksia. Jos sijoitamme elollisuuden ja tajunnallisuuden jo kvanttimaailmaan, meillä ei ole ongelmia myöhemminkään elollisuuden tai tajunnallisuuden ymmärtämisessä – ei avaruudessa enempää kuin maapallollakaan.

On ehkä vaikea ymmärtää, minkälaista tajunnallisuus on ennen kuin on esimerkiksi kieltä tai edes mitään kuvailtavaa. Olemme niin tottuneita siihen, että tajunnallisuus ilmenee tietyissä kommunikaation muodoissa, ja että ulkoiset asiat tai olennot vetävät sen esiin. Pidämme sitä tajunnan merkinä ja ajattelemme, että tajunta syntyy juuri sellaisessa tilanteessa. Mutta täytyyhän jotain olla valmiinakin – jokin esitajunta.

Sanan ”bio” kautta pääsemme silloin suoraan ihmisyyteen ilman rajoituneita materialistisia oletuksia. Tajunnallisuus on ”bio”, ja sen ominaisuuksiin kuuluvat loogiset rakenteet sekä niiden jatkuva kehittyminen. Jos tutkitaan elämän kehityksen synnyttämiä rakenteita tai rakenteita, jotka vievät eteenpäin elämän kehitystä, päästään bio-luonnonlogiikkaan. Siihen kuuluu myös ihmisen kehitys, jota ei silloin tarvitse pitää minään erikoistapauksena. Ihmistieteitä ei niin ollen tarvitse pitää luonnontieteistä erillisenä vaan niiden huippusaavutuksena. Tämä muistuttaa materialistista oletusta mutta sillä täydennyksellä, että materiaikin kuuluu tajunnallisuuden alueeseen.

Elämää on sielläkin, missä tiede ei sitä vielä tunnista. Myös ihmisen olemassaolo on alkuaan ja viimekädessä riippumaton maaplaneetasta ja ulottuu aurinkokuntiin eri puolilla avaruutta.

”Bio on avaruudessa. Bio on kaikkialla. Bio-ihminen tarkoittaa yksilöitynyttä ihmistä. Bio on elämän rakenteellinen ilmaus yksilöityneessä ihmisessä”, näin sanoi Tyyne Matilainen katsottuaan henkisellä selvänäöllään vastauksen erään oppilaan tekemään kysymykseen. Samalla hän otti kantaa niihin käsityksiin, joiden mukaan ”bio” merkitsisi jotain ei-henkistä, mekanistista kehitysvaihetta, että ihminen perimänsä johdosta siirtyisi sen kautta eläinkunnan jäseneksi. ”Bio” on pohja, jolle

Objektiivisuus ei tarkoita ”absoluuttista totuutta”. Oma näkökulma on sekä subjektiivisuudessa että objektiivisuudessa.

myös ihmisyyden rakentuu. ”Biossa” substanssina ovat sisäiset periaatteet, joiden varassa on mahdollisuus kasvaa niin pitkälle kuin vain haluaa. ”Bio” sisältää myös yhteisöllisyyden, joka puhdistuu riippuvuuksista ja negatiivisuuksista.

Näiden lauseiden kautta pääsemme hiukan oikaisten myös ihmiseen ja ihmissuhteisiin. Niilläkin on luonnontieteellinen perusta kvanteista alkaen, vaikka niitä ei vielä ole tutkittukaan siltä kannalta tieteissä. Bio-luonnonlogiikan kautta niitä voi kuitenkin pohtia.

”Bio-looginen” systeemi

Logiikka etsii syy-seuraussuhteita, yhdistelmiä, joiden puitteissa oikein valittujen perusteiden antama harmonia säilyy. Jotta syy-seuraussuhteet voitaisiin ymmärtää, tai saada toimimaan oikein, täytyy tuntea systeemi, jonka puitteissa ne tapahtuvat, sen perusteet. Ihmisen yksilöllisen elämän perusteet ovat hänellä pisteissä. Piste on esoteerinen termi, selvänäön kautta saatu sekini. Erilaisissa pisteissä ovat ihmisen tietovarastot tiiviinä. Vertauskohtana voisi käyttää vaikkapa mikrosirua. ”Ihminen kuuluu luontoon elämänpisteensä kautta”, sanoi Tyyne Matilainen.

Kestäviä, toimivia systeemejä voidaan rakentaa logiikan avulla. Bio-luonnonlogiikka on hyvin pitkälle rakenteiden logiikkaa. Sen systeemi koostuu seuraavanlaisista aineksista: on/ei -rakenteet, vastakohtarakenteet, positiivinen ja negatiivinen, DNA-ketjut (DNA-ketjuissa geeni voi olla päällä tai pois), solurakenteet ja niin edelleen. Pitemmälle mentynä esimerkiksi ekosysteemit kuuluvat bio-luonnonlogiikan alaan.

Olennaista on, että rakennetta voi jatkaa ilman ristiriitaa. Ristiriidattomuus koskee silloin kyseistä rakennetta. Luonnonlogiikan objektit saavat paikkansa loogisissa systeemeissä vuorovaikutuksen ja sopeutumisen tuloksena. Niiden yhteinen lopputulos ei ole täydellisen harmoninen vaan saattaa esim. jakautua useammiksi haaroiksi, jotka myös taistelevat keskenään – niin kuin luonnossa usein tapahtuu. Jokainen haara on sinänsä looginen perusteistaan lähtien, mutta maailma, jossa elämme aiheuttaa muutoksia.

Tässä on yhtymäkohtia ”tavalliseen” logiikkaan. Luonnonlogiikka ja bio-luonnonlogiikka ovat kuitenkin lähempänä elävää todellisuutta kuin pelkästään formaali tai kielellinen logiikka, mutta periaatteessa ne ovat samantyyppisiä systeemejä.

Bio-luonnonlogiikan kautta muodostuneita kehityskaaria voi verrata tietokoneiden käyttämään logiikkaan, joka rakentuu pelkästään mekani-
nistisesta on/ei -systemistä. Tietokoneet ovat kehittyneet erittäin pitkäl-
le, mutta vaikka niiden looginen perusta on sama, erityyppisten tieto-
koneiden yhteensopivuus on vähän niin ja näin.

Yksilön DNA, aivot, käyttövälineet sekä aura ja tajunta (jne.) johtavat
yhä suurempaan yksilöllisyyteen. Ihmispersoonan elämä ja kehityskaari
on tämän yksilöllisyyden ilmaus. Ihmisillä on mahdollisuus palauttaa har-
moniset suhteet lähimmäisiinsä ja elinpiiriinsä kehityksen kautta oman
tahtonsa ja hyvyytensä avulla, ja samalla loogistamalla niitä tajunnassaan.

Formaaliin logiikkaan verrattuna luonnonlogiikka ei tuota tautologi-
aa, kun luonnonlakeja yhdistellään. Tautologialla tarkoitetaan kaavaa,
jonka molemmat puolet ovat totuusarvoltaan yhtäpitäviä kaikissa tilan-
teissa, ja joka edustaa täyttä symmetriaa. Tämä toimii sellaisten joukko-
jen kanssa, jonka alkioit ovat tasan tiettyjä. Näin ei ole luonnossa – eli
toisin sanoen: yhtälön molemmissa puolissa on aina hiukan eroa. Tä-
mä pieni ero tekee luonnonjärjestelmästä dynaamisen ja antaa tilaisuus-
den kehitykselle ja mahdollistaa käsitykseni mukaan mm. korkeampien
luonnontasojen muodostumisen.

Fysiikan lait riippuvat niistä suureista, joiden kautta ne on määritelty
ja kaavat on tehty niiden mukaan. Matematiikka suosii yhtälöitä, jot-
ka menevät tasan, se on sillä tavoin rakennettu. Ihminen uskoo tässä
suhteessa omaan matemaattisfysikaaliseen ennakoajatukseensa, mutta
mittauksissa on aina hiukan varaa – sitä pidetään yleensä mittavirheenä.
Tunnetusti tieteen kehitys on usein ollut juuri ”virheiden” takana
piilossa. Matematiikka on ihmisen tapa loogistaa tuntemattomia asioi-
ta, joihin ei muuten pääse käsiksi. Mutta siinä on matematiikan omaan
systeemiin liittyvät rajoituksensa.

Matemaattisuus toimii luonnon tulkinnassa aina ”mittavirheeseen” saak-
ka. Ehdotukseni on, että tähän ”mittavirheen” ideaan on kätketty myös
kehityksen salainen mahdollisuus. Bio-luonnonlogiikka tutkii siis elämän
rakenteellisuutta loogisena systeeminä, joka tuottaa aina jotain uutta.

Jumala ja tajunnan rakenteet

Yksi vuosituhantisen pohdinnan kohde on luominen. Esimerkiksi on-
ko Jumala luonut ihmisen vai onko se vain ”kehittynyt”. Tyyne Mati-
laisen filosofiassa luominen on monipolvinen tapahtuma, jossa Jumala
on luonut osan, luonnonjärjestelmä osan ja ihminen osan. Luominen
jatkuu edelleenkin – varsinkin mitä tulee ihmisen tajuntaan. Yhteisöt,
koulutus ja etenkin henkinen koulu luovat koko ajan ihmisen tajuntaa
omaan suuntaansa.

Kyse on siis jatkuvasta luomistapahtumasta, jossa Jumala, ihminen,
luonto ja moninaiset henkiolennot ovat tajunnallisessa yhteistyössä kes-
kenään. Ihmisellä on tajuntansa rakenteissa myös Jumalosa ja sen yhtey-

dessä piste, jossa on ihmisen tieto. ”Oikea perusta tiedolle on itsenäinen ajattelu. Oma ajattelutaito säilyy parhaiten, kun ihmisen puhuma asia on oman ajattelun tuotetta. Silloin tiedot säilyvät elämästä elämään.”

Ihmisen ajatukset ja tunteet synnyttävät maailmaan muotoja ja sellaisia rakenteita, joita niiden on mahdollista muodostaa. Ihmisten keskinäisillä suhteilla on rakenteita. Universum reagoi niihin. Nämä rakenteet jäävät kvanttitasolla luonnonmuisteihin ja tulevat myöhemmin uuteen käsittelyyn: ihminen loogistaa ne uudelleen tajunnassaan ja katsoo mitkä niistä sopivat siihen edelleen ja mitkä eivät. Tämä tarkoittaa ”ihminen itse itselleen” -olotilaa periaatteellisesti, jopa metafyyssisesti: sekä alun perin että lopuksi kehityksen tuloksena.

Negatiivisen karman johdosta ihmiset ovat sekoittuneet toisiinsa, heissä on toistensa ”sielunsirpaleita” sekä yksilölle kuuluvia henkisiä elämänenergioita tai koossa pitäviä voimia, jotka pitää saada takaisin itselleen. Samoin toisten sielunsirpaleet jne. pitää lähettää takaisin oikeille omistajilleen.

Ihmisen tajunnan rajoitukset

Ihminen mieltää asiat subjektiivisuutensa ja objektiivisuutensa kautta. Kokemus virittää kestonensa ajaksi tietoisuuden sekä jättää myös subjektiivisia jälkiä (kokemisen malleja) tajuntaan. Kehityksen mukana näitä kokemistapoja joutuu harmonisoimaan ja positivisoimaan.

Tavallisimmin subjektiivisuutta pidetään harhaannuttavana ja objektiivisuutta totuutena, mutta asian voi nähdä toisinkin. Tyyne Matilaisen mukaan myös ihmisen objektiivisuus on rajoitettua: Ihminen voi nähdä vain sen, mitä on omassa tajunnassa. Tästä yhdessä subjektiivisuuden kanssa seuraa ihmisen yksilöllinen näkökulma. Kaksi ihmistä ei voi nähdä asioita täysin samalla tavalla.

Ihmisen tajunta loogistaa myös ihmissuhteita. Tosin tätä loogistusta pitää jatkuvasti korjata. Olemme paitsi minätietoisia itsejämme myös kuvia toistemme tajunnoissa.

Kun filosofisesti tarkastellaan esimerkiksi ihmissuhteita, objektiivisuudella ja subjektiivisuudella on moninkertainen vaikutus, ihmisethän kuvautuvat aistiensa avulla toistensa tajuntoihin. Tämä toisten tajuntoihin kuvautuminen on sellainen yhteisyyden muoto, joka pitää selvittää, loogistaa ja hallita realismiin pohjautuvilla päätöksillä – ja ohjata esimerkiksi loogisilla positiivisilla ajatuksilla. Muuten se ryöstäytyy käsistä.

Ihminen, joka pyrkii totuuteen, pyrkii yleensä myös objektiivisuuteen. Objektiivisuus ei siis kuitenkaan tarkoita ”absoluuttista totuutta”. Se ei poista omaa näkökulmaa, oma näkökulma on sekä subjektiivisuudessa että objektiivisuudessa. Subjektiivisuus merkitsee mm. omien kokemusten arvostamista. Ihmisen oma näkökulma ja hänen persoonansa kuuluvat yhteen.

Kaikesta jää jälkiä erilaisiin luonnonmuisteihin ja akasoihin sekä mm. ihmisen pisteisiin. Mallit ovat yleensä toistuvia, niissä on sellainen ener-

gia, että ne palaavat uudelleen ja uudelleen, jolloin ne voi positivisoida. Negatiivisia malleja on mahdollista myös hajoittaa ajatuksilla, jolloin positiivisuus jää hallitsemaan.

Bio-ihminen ja ihminen itse itselleen

”Bio” on elämän lähtökohta, ”itse itselleen” on ihmisen kehitystulos. Bio-ihmisellä on, tiedosti hän sitä tai ei, periaatteellinen itsenäisyys, jonka rikkoutuminen muodostaa karmaa muihin ihmisiin, luontoon jne. Karma, negatiivinenkin, on välttämätöntä kehitystielle, mutta tiukan vetovoimansa johdosta se sitoo ihmiset toisiinsa, vaikka se ei ehkä olisi muuten tarpeellista. Usein tämä voima liittyy situationaalisuuteen: maailmankaikkeus järjestää karman toteutumiseksi olosuhteet. Karma ei ole mekanistinen niin kuin usein näytään kuvittelevan. Karmanherrat järjestävät sen suoritusmahdollisuuksia ja vaikutuksia ihmisen kehityksen hyväksi, niitä tulisi vain hyödyntää.

Ollakseen itse itselleen ihmisen täytyy tulla itsenäiseksi persoonallisuudeksi, mitä hän metafysisesti on aina ollut. ”Jokainen ihminen on mm. eri näköinen, koska hän on alusta alkaen itse itselleen ja puhuu oman subjektiivisuutensa ja objektiivisuutensa värittämänä.”, sanoo Tyyne Matilainen. ”Jokainen ihminen on itse itselleen myös siinä mielessä, että mitä hän alkaa tutkia, se avautuu vähitellen hänelle.” ”On luotava oma henkinen persoonallisuus. Itsenäinen kanta asioihin on tarpeen.”

Itse itselleen tarkoittaa sitä, että toiset ihmiset otetaan parhaan kyvyn mukaan huomioon, mutta samalla kuljetaan omaa tietä oman ajattelun ja tiedon, oman subjektiivisuuden ja oman objektiivisuuden varassa. Muille ihmisille annetaan se mitä heille kuuluu ja mahdollisuuksien mukaan korvataan velat sekä saadaan takaisin heiltä se mitä he ovat velkaa meille.

Yhteisöpalvelu Stumble lähettää jäsenilleen artikkeleita ja kuvia näiden ilmoittamista kiinnostuksen kohteista. Stumble lähetti minulle kerran Einsteinin kirjoituksen, jossa oli viisaita sanoja tästä käsittelemästani aiheesta. Kiitos Stumble. Näin kirjoittaa Einstein: ”Sata kertaa joka päivä muistutan itselleni, että sisäinen sekä ulkoinen elämäni perustuu toisten ihmisten, elävien ja kuolleiden työlle ja että minun täytyy ponnistella antaakseni samassa määrin takaisin sitä mitä olen saanut ja edelleen saan...” Kiitos Einstein – Einstein lienee paras ymmärtämään luonnonlogiikkaa ja näköjään myös oman itsensä kautta bio-luonnonlogiikkaa, vaikkei hän näillä nimikkeillä tehnytään tiedettä. Einsteinin ajatus osoittaa, että hän oli tiedostanut mitä ihminen itse itselleen merkitsee.

Bio-ihminen ja anteeksipyyntö

Ihmisen Minä yrittää koko elämänsä ajan hahmottaa ja loogistaa ihmissuhteitaan. Lapsuuden aikana hänen aluillaan oleva persoonansa saa näiden kautta tärkeimmät kehitysvirikkeensä. Lapsuuden perusihmis-

suhteisiin liittyvistä kokemuksista ja oletuksista tulee sekä ihanteita että harhaa ihmissuhteisiin. Lapsuuden ihmissuhdekartan yksi merkitys on se, että on jokin malli mihin suhteuttaa myöhempiäkin ihmissuhteitaan.

Lapsuusajan mallista muodostuu aikuisena uusi versio, jota voi tarkastella mm. vertaamalla lapsuuden malliin. Sen läpi saattaa näkyä ihmissuhteita, jotka ovat aikaisemmista elämästä esimerkiksi – ja niiden situaatiot ovat ikään kuin helminauhana. Mielikuvat toisista ihmisistä hahmottuvat näiden kautta eivätkä ne välttämättä ole realistisia omien ajatuskoostumiemme ja malleihin sitoutuneiden tunteittemme ja odotustemme suuren vaikutuksen vuoksi. Siinä on minä-tajunnalle töitä.

Kun tiedostaa sen, etteivät pelot aiheudu enää ”tämän elämän” asioista ja ihmisistä, on helpompi käsitellä ja positivisoida sellaista mielessään esimerkiksi anteeksipyyntöillä. Auktoriteettipelko voi estää myös opetuksen vastaanottamista – sillä yleensä alkuosa opetuksesta perustuu auktoriteettiin. Joskus ”auktoireetit” ovat olleet oikeasti pelottavia – pieni historian kertaus kertoo sen.

Suhde auktoireetteihin sekä sen arviointi, kuka kelpaa todelliseksi auktoireetiksi ja missä asioissa, kuuluu ihmisen aikuistumiseen ja oman tien kulkemiseen. Kukaan ei tieysti voi olla ”kaikkien asioiden erityisasiantuntija”, vaikka olisi kuinka etevä. Anteeksi pyytäminen ajatuksin kuitenkin helpottaa näitä vaikeuksia. Odotusten ja pelkojen ylenpalttisuus vähenee, eivätkä asiat kärjisty turhan päiten.

Ihmissuhdetta harmonisoivat anteeksipyyntöt ja anteeksianto tulevat helpottamaan tilannetta, ristiriita häviää ja tajunnan loogistava vaikutus pääsee uudelleen käsittelemään sotkeutuneita mielikuvia. Ihminen alkaa nähdä toisen ihmisen ”sellaisena kuin hän on” – tietysti oman näkökulmansa kautta mutta sen puitteissa oikein.

Ihminen voi tutkia myös vanhempia elämiään ja parantaa niistä mahdollisesti syntyneitä ongelmiaan ja traumojaan. Historian tuntemus auttaa tässä. Positiiviselta puolelta katsottuna se antaa myös mahdollisuuden tuoda esiin vanhojen elämien kehitysaskeleita, jotka muuten ehkä unohtuisivat elleivät ne ihmiset, jotka ovat olleet osallisina niissä tulisi elämään takaisin ”uusina versioina”. Toistuminen on kehityksen avain. Kaikki tämä on arvokasta erityisesti maaelämän loppupäässä – toisin sanoen siinä kehitysvaiheessa, jossa on mahdollista saada maaelämän oppijakso päätökseen.

Jossakin vaiheessa, kun ihminen itsenäistyy, on tarpeellista ja hyödyllistä ymmärtää omat tajunnalliset mallinsa. Ensinnäkin on ymmärrettävä mitä tunteita ja odotuksia malli pitää sisällään – poistaa niiden haitat ja realisoida hyödyt sekä samalla vapauttaa läheisensä niistä.

”Ihminen itse itselleen” ja puhdistusprosessi

Olemuksellisesti ihmiset ovat omia itsejään ja ihminen tunnistaa heistä nimenoman minän luoman kuvan. Ihmissuhteet ovat pääasiassa mallei-

Loogistaminen on samalla luomista.

na ihmisen omassa tajunnassa. Ihmissuhdemalli on silloin minälle kuuluvan persoonan osa, jonka avulla ihminen on loogistanut myös omaa itseään ja suhdettaan muihin ihmisiin.

Mallit pyrkivät toteutumaan konkreettisesti niin kuin ajatuksetkin, maailma on sillä tavoin olemassa. Tähän tajuamiseen kuuluu, että myös ihmissuhteet pyrkivät esiintymään tietynlaisina, kullekin ihmiselle tyyppillisinä. Tällä mallilla on tiettyä vetovoimaa niihin ihmisiin, joilla on karmaa meidän kanssamme ja jotka jollakin tavalla sopivat karttaan – toisin sanoen tajunnallisiin kuviimme ja niistä nouseviin tunnesuhteisiin tai elämään liittyviin yhteistyö-, opettamis-, auttamis- tms. suhteisiin.

Näiden omien tajunnallisten mallien puhdistaminen negatiivisista asenteista on tarpeellista, silloin niihin liittyvät ajatukset eivät tee lisää negatiivista karmaa toisiin ihmisiin. Karma saattaa kietoa yhteen tajunnallisen mallin ja todellisen ihmissuhteen, siten että se vie ihmisiltä heidän voimaansa ja energiaansa pyrkiessään tuomaan mallin muotoja ja sisältöjä todellisuuteen.

Karman laki perustuu tasapainon saavuttamiseen eli karmallisten velkojen riittävään suorittamiseen, sen vuoksi ”itse itselleen” irrottaa ihmisen maaplaneetan yhteiskarmasta. Tullaksemme itseksi itsellemme meidän on oltava riippumattomia toistemme tajunnallisista kuvista ja luotava itse itseämme omalla tajunnallamme, sen hyveillä ja osaamisella. Siis omalla positiivisuudellamme ja hyvyydellämme. Ihmisen on mm. saatava kaikki omat voimansa, energiansa ym. takaisin niiltä ihmisiltä, joiden kanssa itse kullakin on karmaa.

Voidakseen olla itse itselleen, ihmisen tulee erotella se mikä on omaa ja luopua siitä mikä ei ole. Ajatusjoogassa siihen on omat keinonsa. Anteeksiantaminen ja -pyytäminen ajatuksin käynnistää prosessin, joka puhdistaa negatiivisuuksista itse kunkin tajunnallisia malleja, joihin toiset ihmiset osallistuvat.

Anteeksiantaminen ja -pyytäminen auttavat yhteiseen positivisoitumiseen ja saavuttamaan sitä kautta tasapainon, jossa karma on kuitattu puolin ja toisin. Tämä näyttää loppumattomalta työsaralta, mutta rajajooگان/ajatusjoogaan kuuluva Kristus-kehitys saa siitä voimaa. Ajatustasolla suoritettu anteeksiantaminen ja -pyytäminen positivisoivat tunteita ja avaavat ajatuskanavan, jolloin Pyhän kunnioituksen ja Kristus-rakkauden ajatukset pääsevät jouduttamaan tätä kehitystä. Silloin ihmisen sisäinen Kristus ”lunastaa” sen mitä jää jäljelle. Kristus-rakkaus on ihmisten välinen korkean tason vetovoima. Pyhä kunnioitus erilaisena voimana taas hillitsee Kristus-rakkauden voimaa ja antaa tilaa osapuolten ehkä epätaisellekin kehitykselle. Ne ovat jossain mielessä toistensa vastakohtia ja samalla tukevat toisiaan niin kuin loogisessa rakenteessa tuleekin.

Kristuksella on perinteinen yhteys loogisuuteen, vaikka nykyään Kristuksen edustama korkea tunnepuoli, Kristus-rakkaus on enemmän esillä. Vanhassa kristillisessä teologiassa Logos on Kristuksen rinnakkaisnimi ja tarkoitti Sanaa. Logos merkitsi samalla Jumalan omaa ikuista järkeä. Nämä asiat ovat kauan liittyneet yhteen. Tyyne Matilainen toi käsityksillään ”tajunnasta, joka loogistaa” tämän yhteyden nykyaikaan.

Kaikki hyvä, minkä olemme täällä maapallolla saaneet aikaan, jää maapallon auraan hyvitykseksi kaikesta siitä opista, jonka olemme voineet täällä saada. Itse itselleen ei merkitse eroa muista ihmisistä, niin kuin helposti voisi kuvitella, vaan tapaa yhdistyä itsenäisenä olentona kaikkeen sellaiseen mitä pitää oikeana ja hyvänä. Myös Valkeaan Veljeskuntaan kuulumisen liittyy tähän. ”Jos ihmisessä, oli hän kuka hyvänsä, on määrätty määrä jaloutta ja hyvyttä, se yhdistää hänet Valkeaan Veljeskuntaan”, ilmaisi Tyyne Matilainen asian.

Pisteet Tyyne Matilaisen maailmankuvassa

Nopeasti selvänäöllä saatu ja välittömästi oppilaille annetut vastaukset ovat on aikanaan aiheuttanut sen, että niin Tyyne Matilaisen itsensä kuin hänen muistiinmerkitsijöidensä on ollut vaikea hahmottaa käsitesisältöjä, erityisesti pisteet uutena käsitteenä on ollut hankala.

Puutteista huolimatta oppilaiden tekemistä muistiinpanoista syntyy jonkinlainen käsitys tästä luonnonlogiikkaa, bio-luonnonlogiikkaa ja mm. ihmisolemusta valottavasta havaintokohteesta – jota en tiedä Tyyne Matilaisen lisäksi kenenkään muun käsitelleen – ainakaan tällä tavoin. Näiden asioiden havaitseminen ja ilmaiseminen edellyttää käyttövälineitä ja aisteja korkeimmilla luonnontasoilla, Ikuisen Itsen tasolla ja siitäkkin eteenpäin.

Siihen ei riitä, että ihminen joskus ”on” Ikuisen Itsen tasolla – niin kuin kuka tahansa henkisesti kehittynyt ihminen saattaa olla esimerkiksi korkeissa meditaatioiloissa – vaan silloin täytyy hallita Ikuisen Itsen tason ominaisuudet, muodot ja luominen tällä tasolla.

Pisteet ovat tajunnallis-paikallisia. – Piti keksiä sana, joka kuvaisi sitä, että ne ovat omissa paikoissaan maapallolla tai ihmisessä, mutta laadultaan ne ovat tajunnallisia, tajunnan osatekijöitä.

Myös tästä aihepiiristä hahmottuu kolme tärkeää ja yhteenkuuluvaa esoteerisen filosofian alaa: tieto, etiikka ja luonnonlogiikka.

Tyyne Matilaisen esoteerisessa filosofiassa pisteet kuuluvat luonnonlogiikkaan, luonnon yleiseen tajunnallisuuteen. Tyyne Matilainen pu-

Piste suurenee hyvillä teoilla ja anteeksiannolla.

huu pisteistä, alkupisteestä, elämänpisteistä ja ikuisesta pisteestä ja myös kaikkiallisista pisteistä – maaplaneetalla on olemassa kolme kaikkiallista pistettä. Niiden nimet kertovat jotain niiden luonteesta (osittain myös Tyyne Matilaisen /kysyjän/keskustelun näkökulmasta ja myös tarkastelutasosta). Yleisnimi piste kuuluu pääasiassa ikuiselle pisteelle tai alkupisteelle, mutta myös erilaisille muille pisteille. Ikuinen piste ja alkupiste ovat useimmiten synonyymejä. Ikuinen piste viittaa myös aurinkokuntiin, joista ihminen on tullut ja alkupiste siihen, että ihminen on jo asettunut maaplaneetalle hakemaan maa-planeettavihkimystä.

Kun ihminen viisastuu, hän saa lisää pisteitä. Hyvin merkityksellisillä sanoilla, kuten erisnimillä ja ns. aksiomilla on omat pisteensä. Pisteitä on myös ihmisen aivoissa – riippuu hänen tietämyksestään kuinka paljon ja missä kohdin. Henkisten aistien ”yli”-versiot ovat nelinäisydessä, pisteinä rinnan kohdalla. Mm. mielikuvitus ja vaisto liittyvät yliaisteihin.

”On myös piste, josta jokainen voi ammentaa, mitä haluaa” sanoo Tyyne Matilainen. – Jumala on puolueeton, jokaisella on oikeus tietoon. Jumala rävyttää kaiken tiedon tähän pisteeseen. Siellä on myös kaikkein suurin jalous ja viisaus.

Luonnontieteissäkin puhutaan jonkin verran pisteistä. Kasvitiede tuntee kasvipisteet, mineralogiassa ymmärretään, että kiteet kasvavat jonkinlaisen pisteen ympärille. Ainakin kasvipiste on hyvin lähellä Tyyne Matilaisen ajatusta, sillä siinä on kasville kuuluvaa olennaista tietoa, joka määrittelee mm. kasvutavan.

Luonnehdintoja pisteistä

Seuraavassa on joitakin Tyyne Matilaisen luonnehdintoja erilaisista pisteistä. Ne liittyvät myös Tajuntaa kuvaavaan piirrokseseen (liite 3. sivu 224), jota käsittelem enemmän seuraavassa artikkelissa.

Ikuinen piste on kullakin oma. Ikuinen piste on sama kuin Liekki, se on ihmisen oma Pyhä Henki, kosminen tuli. Liekkiä puolestaan kuvattiin sanoilla olio itsessään. ”Olio itsessään” tai ”olio sinänsä” – saksaksi das Ding an sich – on filosofinen termi, joka kiinnosti myös Kirjeopisto Vian oppilaita, mutta esoteerisessa keskustelussa se saa esoteerisemmän sisällön kuin esim. Immanuel Kantilla, jonka filosofiasta tunnemme tämän hiukan mystisen käsitteen lähinnä abstraktiona.

Abstraktisti ilmaistu filosofinen käsite, olio sinänsä, on silloin ikäänkuin filosofiseen teoriaan redusoitunut heijaste voimakkaasta tajunnallisesta olemuksesta, joka muuttuu konkreettiseksi, kun sitä katsotaan esimerkiksi Ikuisen Itsen tasolta käsin. Ikuisen Itsen tasolla Pyhä Henki

on toimivana, silloin on luonnollista, että Pyhästä Hengestä muodostunut olio on Ikuisen Itsen tasolta katsottuna konkreetimpi kuin puhtaasti teoreettisen ajattelun tasolta katsottuna. Tyyne Matilainen esitti sen mitä itse sai asiasta irti omalla henkisellä selvänäöllään.

– Erilaiset nimitykset ja niihin liittyvät mielleyhtymät ilmaisevat erilaisia lähestymistapoja tai näkökulmia, joita on ollut monenlaisia. Mielikuvitus on tiedon esiaste ja oppilaiden mielikuvitus on myös vienyt eteenpäin keskustelun kulkua.

Ikuinen piste on positiivisen ja negatiivisen eestaas-tietoväylän välissä ja on ”aina tuleessa”, että se säilyisi ihmisellä tämän maaplaneetalla viettämän elämän ajan. Ihmisellä on pisteessään myös Jumalosa ja ikuinen perussävel, joka on tuotu omasta aurinkokunnasta.

Piste on ihmisen Tähti. Se koostuu Ikuisen Itsen tähdistä. Piste on ihmisen itsensä Ikuinen Piste, joka sisältää hänen entisen ja nykyisen tietonsa. Ihmisen ikuinen piste on aina tuleessa.

Piste ottaa voimaa taustasäteilystä – sillä tavoin se on myös yhdysside kaukaisempiin maailmankaikkeuden osiin. Pisteet ovat eräänlaisia tiedon varastoja, tiiviisti pakattua tietoa, jota elolliset olennot tarvitsevat voidakseen elää ja toimia omalla ominaisella tavallaan. Olennaiset tiedot tulevat alkupisteistä.

Pisteiden tehtävä on myös kiinnittää jokin olento – tai ihmisellä hänen jokin osa-alueensa – tähän olemassaoloon. Ihmisen elämänsä on paljon pisteitä. Niissä on paljon positiivisia tietoja. Pisteissä ei ole negatiivisia tietoja. Ihmisellä on myös kehossaan erilaisia pisteitä. Mm. ihmisen Taka-aivoissa on kaksi pistettä, joista lähtevät mielikuvituksen säteet.

Pisteet ovat ”pienempiä tähtiä”. Nimen anto luo lapselle pisteitä, jotka ovat yhteydessä näihin nimiin ja jotka muodostavat hänelle tähden. Nämä tähdet voi nähdä henkisellä selvänäöllä. Kun voimakas ihminen kuolee, hänen tähtensä, joka on siis Pyhän Hengen kosmista tulta, näkyy tähdenlentonana.

Alkupiste

Ihminen on tuonut omasta aurinkokunnastaan mukana alkupisteensä. Alkupisteen yksi osa on Jumalossassa (tai Jumalosa on tässä alkupisteessä) ja sen kautta kulkevat eestaas-tietoväylät. ”Yksi osa” kertoo siitä, että ihmisen alkupiste on samaan aikaan myös muualla; että piste voi olla piste, vaikka se olisi useammassa eri paikassa. Tällaisen tilanteen voi konkretisoida kuvittelemalla todellisuuden, jossa on useampia tilalotuvuuksia kuin ne kolme, joiden puitteissa yleensä miellämme olemassaolomme. Pisteellä on myös koko, se voi olla suurempi tai pienempi riippuen ihmisen eettisyyden tasosta.

Tyyne Matilainen konkretisoi alkupisteen toimintaa: alkupisteessä on magneetteja, jotka vetävät tietoja, mm. entisyyden tiedot ihmiseen. (”Entisyyden negatiivinen puoli loppuu vähitellen – positiivinen jää –

on helpompi olla”, hän lisäsi. Oppilaiden piti olla sopivassa vaiheessa, jotta tällaisten asioiden tiedollinen pohdinta olisi turvallista ja tuottaisi oikeaa tietoa.)

Alkupiste on ihmisen muistin osa. Siitä voi vetää käyttöönsä henkisiä aisteja esimerkiksi oikein valitun ruuan avulla. Piste antaa tiedon ruuasta (jos ihmisellä on vaistoa). Jos selkäranka on terve, alkupisteestä tulee eri asioita selkärankaan, jolloin nikamat ottavat niitä vastaan.

Kuvaan piirrettyä Pistettä voi pitää ihmisen kokonaisuutena tiivistetyssä tajunnallisessa muodossa. Piste sisältö näkyy ihmisen elämässä: ”Piste vuotaa ihmiseen”. Pisteessä on tietona tämän elämän ennuste. Ihmisen elämä, ajattelutapa ja ennen kaikkea eettisyys puolestaan kuvautuvat Pisteseen – johonkin hänelle kuuluvaan Pisteseen ja parhaassa tapauksessa se lisää sen kokoa ja voimaa. Negatiivinen arvostelu vahingoittaa omaa Pistettä. Juoruilu surkastaa Pistettä, samoin runsas alkoholin käyttö. Arvostus ja kunnioitus sen sijaan suurentavat Pistettä. Piste myös hävittää tyhjänpäiväisyyttä ihmisestä. Kun on vaativassa työssä Piste säätelee takaivoja jumalolemuksella. Piste suurenee hyvillä teoilla ja anteeksiannolla.

Elämänpisteet

Ihminen tekee inkarnoituessaan itselleen elämänpisteet juuri kyseistä elämää varten. Toisin kuin alkupisteillä, elämänpisteiden materiaali on elävää, biologista. Tämä materiaali on herkkää, elämänpisteitään ei pitäisi juurikaan ajatella, sillä ajatus saattaa voimallaan häiritä niiden toimintaa ja olemassaoloa. – Henkisessä maailmassa ajatus on suuri voima. Alkupisteen voimakas tuli ei siitä juurikaan häiriinny.

Kun ihminen inkarnoituu, hän tuo mukanaan mm. monadin, egon ja kymmenen pistettä. Nämä kymmenen pistettä ovat elämänpisteen heijastumia. Tämän elämän elämänpisteet jokainen on tehnyt noin kolmen tunnin kuluttua syntymästään. Vuoden vanhana on luotu lisävoimaa tämän elämän elämänpisteisiin. Alkuaan olemme tulleet maaplaneetalle ihmisen muotoisena ja tehneet elämänpisteet mineraaleista ja hedelmistä.

Elämänpisteellään ihminen on luontoa. Luonnonlogiikan kannalta on tärkeää ymmärtää, että myös negatiiviset pisteet ovat olemassa – siitä huolimatta, että nykykehitysvaiheessaan ihminen voi jo pyrkiä pääasiassa positiiviseen tietoon. Luonnonlogiikassa positiivinen ja negatiivinen ovat olemassaolon ehtoja. Positiivinen ja negatiivinen antavat perustan luonnon rakenteille ja energiasysteemeille, joiden varassa olemassaolomme ja kehityksemme ovat mahdollisia.

Elämänpisteessä on myös ihmisen alkuperäinen kieli maapallolla. Ihminen on valinnut sen itse ja pannut elämänpisteeseensä. Elämänpisteistä on myös pidettävä huolta, että ne pysyisivät kunnossa, niille on annettava lisää niiden rakennusainetta: hedelmiä mm.

Alkupiste ja elämänpiste ovat eri asioita. Elämänpiste sitoo ihmisen luontoon. Elämänpisteeseen pätevät kuitenkin samanlaiset asiat kuin al-

kupisteeseenkin. Molemmissa on tieto entisistä elämistä ja molemmista on hävitettävä kehitykselle haitallisia asioita kuten iva, pilkka ja epärehellisyys. Kun ihminen poistaa alkupisteestään ja elämänpisteestään näitä ajatusmaailmaa, olemassaoloa ja ihmissuhteita vääristäviä ominaisuuksia, hän on lähempänä todellista olemustaan, omaa Itseään.

Näkemykset vanhasta olemassaolosta

Ajatus ikuisista pisteistä antaa eräänlaisen hyvin erikoisen näkemyksen kaukaisesta hyvin vanhasta olemassaolosta ja ihmisestä, henkisen tien kulkijasta, sen osana. On ehkä joskus ollut sellainenkin alku, jossa kaikki on ollut olemassa tajuisina ja tietoisina tulisina pisteinä – se olemassaolon muoto on säilynyt tajuntamme toiminnassa ja on sikäli olemassa edelleen. Tästä yksinkertaisesta pistemuodosta ne ovat lähteneet kehityksen tielle, etsineet ja luoneet itselleen ominaisia muotoja, kuten ihmismuodon, kehityskaaria ja hierarkioita. Ihmisiksi itsensä luoneet ovat etsineet myös toisiaan uudelleen ja uudelleen eri kehitysvaiheidensa antamien mahdollisuuksien puitteissa ja silloin on alkanut syntyä eettistä tietoa.

Tämä kuvitelma alusta ei aio kilpailla muiden maailmansyntykertoimusten tai -näkemysten kanssa. Mutta samoin kuin esimerkiksi teoria Big Bangista se perustuu olemassaolevan ihmisen ja maailman nykyisyyteen, tosin henkisestä ja tajunnallisesta perspektiivistä katsottuna.

Tajunta ja elämänkaari

Jotta ihminen henkisesti pystyisi kaikkien mihin on syntyessään sitoutunut, hänen on noudatettava positiivista elämänsuunnitelmaansa ja järjestettävä puitteet sen toteutumiseksi. Tätä varten on olemassa sellainen harkitusti luotu tajunnallinen systeemi, jonka avulla se on mahdollista.

Tajunnallisissa systeemeissä on se hyvä puoli, että niitä voi luoda ja vahvistaa omilla ajatuksillaan. Samoin niitä puretaankin, jos esimerkiksi kuuluu sellaisiin järjestöihin, jotka esimerkiksi jonkin uskomuksen takia eivät hyväksy muiden suuntien luomia tajunnallisia rakenteita. Mutta jos malli toimii paremmin kuin aikaisemmat, se on korvaamaton samalla tavalla kuin mikä tahansa tärkeä keksintö.

Lupauksia, velvotteita ja mahdollisuuksia

Kun ihminen syntyy tänne maan päälle, hänellä on paljon sopimuksia ja päätöksiä matkassaan. Erityisesti henkisen tien kulkijoilla niitä on, koska he pyrkivät saamaan maaelämänsä valmiiksi:

On normaalit ihmisen elämänvaiheet: lapsuus, nuoruus, keski-ikä... jne. ja niihin liittyvät kasvutapahtumat. On syntymä ja kuolema. On elämäntehtävä, on ihmisiä, joiden kanssa pitää tehdä yhteistyötä tai muuten tavata ja olla tekemisissä. Esimerkiksi perhe ja lapset. Erilaiset yhteisöt – nykyaikana jopa facebook ym. nettimaailma. Nehän ovat mitä parhaimpia toimintakenttiä nopeutunutta kehitystä varten.

On karma, joka pitäisi saada positivisoitua. On asioita, joita pitäisi oppia. On vihkimyksiä, jotka pitäisi suorittaa. Jne.

Tulee olla mukana oman aikansa elämässä ja vaikuttaa siihen jollain positiivisella tavalla. On kerättävä omien aikaisempien jälleensyntymien-sä tiedot ja taidot ja sovellettava niistä parhaita tässä nykyajassa. Tulee tehdä hyvää niin paljon kuin mahdollista.

On luotava positiivisia malleja ja syitä sekä mahdollisuuksia niiden toteutumiseen muillekin ihmisille. On henkisiä kokemuksia, jotka pitää kokea. On sudenkuoppia, joita pitää oppia välttämään – sillä elämä ja kehitys eivät loppu koskaan.

On tultava itseksi itselleen. Emme kuitenkaan ole yksin vaikka valmistumme olemaan ”itse itsellemme”. Mitään tärkeimmistä päämääristä ei saavuteta ilman muita ihmisiä. Lisäksi on vielä synergisiteettejä, jotka ilmaisevat erilaisten ulottuvuuksien ja ”madonreikien” yhteyttä näihin ”tavallisiin” neljään ulottuvuuteen, jotka muodostavat aika-avaruuden ja joiden puitteissa koemme olemassaolomme.

– Henkisellä tiellä ihmisen tulee myös saada omalle tasolleen sopiva henkinen opettaja mutta myös itsenäistyä, ja etsiä ja löytää tietoa omilla kyvyillään ja periaatteillaan, jottei muodostuisi opettajansa kopioksi.

Tällaisia ”must”-elementtejä on siis paljon, mutta koska ne koetaan vähän kerrallaan, ne eivät muodostu kaottisiksi vaan henkisen kehityksen ja ihmisenä kasvamisen luonnollisiksi osatekijöiksi. Mikä ne jäsentää sellaisiksi?

Tajunnallisten systeemien luonteesta

Ajatusmaailma, tulevaisuuden odotteet, ihanteet ja haaveet muokkaavat tajuntoja ja yhteisöt sisäisellä ja ulkoisella vuorovaikutuksellaan muokkaavat niistä omia mallejaan, oppejaan ja joissakin tapauksissa jopa dogmejaan. Menneisyydestäkin löytyy arvoja ja osaamista, mutta kaikki vanhat löydöt, olivat ne kuinka hyviä tahansa täytyy soveltaa nykyhetken kautta kokonaisuuteen.

Vialaisella henkisellä tiellä, jota itse olen kulkenut, kehitys on tarvinnut puitteet, jotka suosivat hyvyyttä, positiivisuutta, joustavuutta, positiivista muuttuvuutta ja sillä tavoin valmiiksi tulemistä, että vapautuu maaplaneetan negatiivisesta karmasta. Ihminen on tullut jostain ja palaa sinne Maa-planeettavihkimyksen suoritettuaan.

Jotta ihminen henkisellä tiellään pystyisi tähän kaikkeen, hänen on noudatettava positiivista elämänsuunnitelmaansa ja järjestettävä puitteet sen toteutumiseksi. Tätä varten on olemassa sellainen harkitusti luotu tajunnallinen systeemi, jonka avulla se on mahdollista.

Tajunta "tietokoneohjelmana" ja "soluna"

Piirros, joka tehtiin yhdessä Tyyne Matilaisen kanssa kuvaa tällaista joustavaa ja kehityshakuista tajunnallista systeemiä (liite 3. sivu 224).

Tärkeimmät siihen kuuluvat nimitykset ovat tässä isolla alkukirjaimilla sen vuoksi, että ne pysyisivät termeinä eivätkä sotkeentuisi normaaleihin yleiskäsitteisiin.

Tällaisen kuvan muuntamisessa yleistajuiseksi filosofiaksi on tiettyjä ongelmia. Länsimainen filosofia on jo pitkään ollut lähinnä käsitteellistä ja verbaalista. Tämä kuvio sen sijaan on ikäänkuin ohjelmoinnista tuttu vuokaavio erilaisine toimintoineen ja tarkastuspisteineen. Siinä tieto kulkee ja sitä käsitellään eri tavoin. Jokaisella osalla on omat kriteerinsä, jotka kertovat voiko tieto mennä eteenpäin vai pitääkö kerrata jotain tai toimia toisin. Siinä kaikki osat vaikuttavat myös toisiinsa ja sitä kautta kokonaisuuteen. Kuten sanottu tämä on kaikessa tietokoneohjelmamaisuudessaan hyvin looginen systeemi.

Sen eri osien konkreetit muodot ja sisällöt kuitenkin kertovat selvänäköisyydestä, jolla ne on nähty. Ne ovat uskonasioita, joita en katso osaavani perustella mitenkään. Kuvittelen, että ne on rakennettu hiukan erilaisten ulottuvuuksien maailmaan, sellaiseen, joka on aidosti rinnakkainen todellisuuteen ja tiiviisti kytketty suurella vaikuttavuudella myös tähän fyysiseen elämään.

Toisaalta siinä on elollisen perusyksikön, solun ominaisuuksia: Tajuntaa ympäröi Elämänkaari, joka muistuttaa solukalvoa. Solukalvolla on sähkövaraukseltaan positiivinen ja negatiivinen ulkoreuna eli positiivista ja negatiivista elämänkaarta vastaava ”kuori”. Tajunnallakin on joitakin erillisiä elimiä, joita sen virtaukset ruokkivat ja jotka toisaalta antavat sen sisäisille virtauksille kaikkea sitä mitä ulkoinen elämä vaatii aivan kuin soluillakin. Katsokaapa Wikipediasta! Ehkä ihmiset parhaimmillaan ovatkin ikäänkuin solukkoa, jotka toimivat hyvin yhteen. Mystisessä kielessä sellaista sanottaisiin ”Kristusruumiiksi”.

Mielestäni Tajunta-kuvio kuuluu bio-luonnonlogiikan alaan. Se olisikin tyyppillistä Tyyne Matilaisen hahmotustapaa. Hän on sanonut mm: ”Bio on avaruudessa elämän rakenteellinen ilmaus, käsittäen kaiken elämän täällä ja maailmankaikkeudessa.” ”Bio – yksilöitynyt elämän rakenteellinen ilmaus yksilöityneessä ihmisessä. Bioihminen on yksilö! Bio on kaikkialla.”

Filosofialle tällä on mm. sellainen merkitys, että biologisuus ja yksilöllisyys kulkevat kiinni toisissaan. Tätä ei ole aina ymmärretty vaan ihmisen biologista puolta on käytetty syynä vähätellä yksilöllisyyden ja persoonallisuuden arvoa. Toisin sanoen: ”Bio” toimii kautta avaruuden siten, että se tuottaa yksilöitä. Yksilöt toisaalta ovat tärkeitä koko olemassaololle, sillä niiden kautta kulkee sen kehitys – ei niinkään satunnaisten ”räjähdysten” tai kemiallisten vahinkojen ansiosta.

Elämänkaari ja nykyhetki

Ihmisen Tajuntaa – ja samalla itse ihmistä – kehystää siis Elämänkaari. Elämänkaari on toisaalta paitsi Tajuntaa ympäröivä kaksiosainen kaari, myös yhden elämän mittainen tajunnallinen kehittyvän ihmisen ”aikajana”. Siinä ilmenevä kehityskaari alkaa syntymästä ja loppuu kuolemaan.

Nykyhetki liikkuu Elämänkaarella samalla tavalla kuin ajankulun merkki videon alalaidassa. Mutta siinä missä video on muuttumaton, ihmisen hallinnassa oleva tajunnallinen nykyhetki muuttaa koko ajan Tajunnan ja myös ihmisen ulkoisten tapahtumien sisältöjä. Nykyhetki välittää ihmisen vapaan tahdon valintoja Elämänkaareen, joka toteuttaa niistä sen osan, mitä mikään ulkoinen tai sisäinen lainalaisuus ei estä.

Elämänkaari kommunikoi ulospäin muiden ihmisten (ja heidän elämänkaariensa) kanssa. Jos ajattelemme useampaa ihmistä, jotka ovat tavalla tai toisella kiinnittyneet toisiinsa, näiden elämänkaaret pyrkivät järjestämään yhteisiä tilanteita, joiden kautta yhteydet saisivat positiivisen suunnan ja tuottaisivat positiivisia tuloksia.

Elämänkaaren sisällä on ihminen, hänen aivonsa ja henkiset aistinsa, hänen tajunnallisia osiaan ja myös Jumalosa, Ikuinen Itse ja Perussävel. Ne ovat kaikki kontaktissa keskenään ja Elämänkaari on yhteydessä näihin kaikkiin. Vaikka Elämänkaareessa on tärkeimmät asiat hyvin tarkasti, elämä sinänsä voi tuottaa yllätyksiä etenkin jos ihminen on henkisesti tiellä, sillä elämänkaari on vuorovaikutuksessa muun kehityksen kanssa. Silloin ihmisen Ennustaja (ihmiselle kuuluva henkiolento) näkee asiat ehkä muutaman päivän päähän.

Elämänkaari on ikäänkuin henkinen iho, se pitää huolta ”ulkoisista puitteista”. Samalla se konkretisoi ajan kehitysaspektia. Elämänkaari pyrkii varmistamaan sen, että ihminen seuraa jumalallista kehityssuunnitelmaansa ja samalla korkeampaa yhteistä suurta suunnitelmaa.

Positiivinen ja negatiivinen elämänkaari

Elämänkaari koostuu siis kahdesta osasta, positiivisesta ja negatiivisesta elämänkaaresta, jotka kiertävät ihmisen tajuntaa. ”Ne ovat hänen entisten elämiensä ja nykyisen elämänsä summa.” Näin sanoi Tyyne Matilainen.

Kun Elämänkaari on positiivisessa normaalitilassa ja tuottaa positiivisia tapahtumia, sen negatiivinen kaari on ulommaisena ja positiivinen sisempänä. Kun molemmat elämänkaaret ovat erillään, on ihmisellä energiaa. Elämänkaareen on merkittynä tämän elämän tapahtumat, positiiviseen kaareen sisältyy suurempi mahdollisuus toteuttaa itseään ja sovitaa syntejään positiivisilla ja yleishyödyllisilläkin tavoilla. Negatiivinen kaari taas sisältää huonommat tai ikävämmät vaihtoehdot. Jos ihminen on henkisesti tiellä, hänen Karmanherransa valvoo näiden toteutumista.

”Kun ihminen on harmoninen, on positiivinen kaari sisempänä ja toteutuvana. Epäharmonia tuo negatiivisen kaaren sisäpuolelle ja silloin negatiivinen karma pääsee purkautumaan. Kun Elämänkaaret ovat sotkussa keskenään, on niissä kysymysmerkkejä. Kun ihminen harmonisoi tuu, kysymysmerkit katoavat. Joka seitsemäs vuosi on kysymysmerkkejä paljon ja myös epäharmoniaa entisyyden takia. Tällöin ihminen selvittää tilaansa taistelun avulla. Kysymysmerkkien kanssa painiskeleminen selvittää elämänkaaren toteutumista ja täydentää ihmisen kokonaisku-

vaa itsestään.” ”Kun ihminen inspiroi itsensä puhumaan, opiskeluun ja luovaan työhön yms. niiden avulla hän saa paljon anteeksi.”

Elämänkaarestaan ihminen tunnistaa oman, yhden elämän mittaisen loogisen kertomuksensa, josta hän muistaa, mitä on tehnyt ja miksi. Oikeudenmukaisuuden taju liittyy siihen vahvasti. Voisi sanoa, että joskus ilmaantuva tunne ”elämän epäoikeudenmukaisuudesta” liittyy siihen, että karman laki ohittaa jossakin Elämänkaaren solmukohdassa ”tämän elämän” oikeudenmukaisuuden. Kuitenkin jo pyrkimys olla hyvä ihminen varastoituu Tajunnan eri osiin ja tuottaa myöhemmin positiivisia syitä ja seurauksia.

Kun kuulee ihmisestä, jolla on erityisen vaikea elämä, tulee ensimmäiseksi mieleen kysymys: Ovatkohan vaikeudet hänellä Elämänkaaressa ja miten? Ovatko ne välttämättömiä, esimerkiksi jonkin toisen ihmisen kehityksen takia, vai johtuvatko ne jostain tilapäisestä syystä? Ihminen on voinut ottaa kantaakseen enemmän negatiivista karmaa, kuin hän pystyy sovittamaan pyrkimyksillään olla hyvä ihminen. Vaikka ihmisellä onkin Elämänkaari, se ei ole tavallisen järjen ulottumattomissa. Normaalin järjen ja ystävällisyyden mukaiset aiheet ja suunnitelmat positiivisoivat sen toteutumista.

Ihminen saattaa tunnistaa elämänkaarestaan toistuvia tapahtumasarjoja aikaisemmissa elämässään läpikäymistään vihkimysteistä, jotka olisi jo aiheellista jättää taakse. Silloin pitää vain ilmaista Karmanherralleen selvä tahto lähteä positiiviselle kehitystielle.

Syntymä ja kuolema

Ihminen on luonut Elämänkaarensa alle kolmiviikkoisena vauvana. Se lähtee kaksiosaisena ”Taka-aivoista” ja kiertää siis koko Tajunnan ympäri, se myös päättyy Taka-aivoihin. (Taka-aivot merkitsevät tässä hahmotelmassa pikkuaivoja ja osaa aivosillasta.)

”Kun ihminen kuolee, kelautuvat elämänkaaret hänen nilkkoihinsa, vasempaan negatiivinen, oikeaan positiivinen. Jos on saanut syntinsä sovitettua, molemmat kaaret ovat positiiviset ja harmoniset, silloin koko olemus harmonisoituu.” Kun tähän vielä lisätään ihmisen oman hoitajan ja lääkärin (ihmisen henkiolentoja, jotka palauttavat hänen terveytensä kuoleman jälkeisenä aikana) osuus, kuoleminen merkitsee hyvää siirtymää seuraavaan vaiheeseen.

Samoin kuin syntyessään myös kuollessaan ihminen saa mukaansa kaiken sen, mikä hänellä on ominta ja arvokkainta, ja minkä hän tarvitsee seuraaviin elämiinsä. Se ajatus, ettei ihminen saisi mitään mukaansa kuollessaan on tämän katsomuksen mukaan väärä – se ei silloin toteuttaisi kehitysvaativuutta. Materiasta mm. ihmisen protoni ja neutroni pysyvät hänen mukanaan ja ne myös siirtyvät seuraaviin inkarnaatioihin.

Tajunta-kuvioon on piirretty Tila, Kuutio, Piste, Perussävel ja Jumalosa, joista Kuutio, Piste ja Jumalosa kulkevat ihmisen mukana seura-

viin elämiin. Piste eli Ikuinen piste, eli Alkupiste eli Ikuinen Itse säilyttää ihmisen tiedot alusta alkaen. Perussävelessä on ihmisen omien aurinkokuntien värähtelyä, eli ihmisen omaa olemusta myös muualta avaruudesta. Kuutiossa on hänen aikojen saatossa luomaansa tieteellistä tietoa ja ihannekuvia omasta itsestään. Nämä tajunnalliset osat pitävät huolta ihmisen henkisestä jatkuvuudesta läpi elämien. Fyysiseen jatkuvuuteen kuuluvat mm. Protoni ja Neutroni. Tämä ei ole vielä koko ”varustus”, mutta antaa viitteitä siitä mitä kaikkea ihminen saa/ottaa mukaansa kulkiessaan elämästä toiseen aikakausien ja avaruuksien halki etsiessään omaa kehitystään ja mahdollisuuksiaan tehdä hyvää.

Eri aikoina eletyt elämät ovat hyvyden, osaamisen ynnä muun henkisen omaisuuden keräämistä ja sen edelleen siirtämistä varten seuraaviin kehitysvaiheisiin. Myös maallinen omaisuus on tietystä miehestä henkistä, ja sitä tarvitaan olemassaolon eri tasoilla. Ainakin jos se on rehellisesti ansaittua.

Ihmistajunnan tiedonkäsittelysysteemi toiminnassa

Tajunta on luotu ihmisen omasta ”henkiaineesta” eli auran aineksista ja se on auran sisällä – ei siis periaatteessakaan kovin suuri vaan mieluummin tiivis. Siinä on silloin valmiina tietynlainen kuva ihmisen intresseistä ja ihmisen itsensä antamat mahdollisuudet toteuttaa niitä.

Tajunnan kautta ihmisen erilaiset olemuspuolet ovat yhteydessä toisiinsa. Tajunnan keskeinen idea on siinä, ette sen eri osat paitsi kontrolloivat toisiaan, myös muokkaavat ihmisen elämään kuuluvaa tietoa ja käsittelevät sitä jatkuvasti eri tavoin. Näillä eri osilla on toisiaan täydentävä ja tukeva luonne ja niitä yhdistävät positiiviset ja negatiiviset ”eestaas”-tietoväylät.

Esimerkki

Ajatellaanpa, että eräs A.X. on syntynyt kaksikymmentä vuotta sitten. Hän on syntyessään tuonut mukanaan oman historiansa ja elämänsuunnitelmansa. Hän on käynyt koulunsa ja opiskelee yliopistossa. Hän on ehkä tavannut tulevan aviopuolisonsa C.Z.:n jne. Kaikki tällaiset asiat ovat hänen elämänsuunnitelmassaan. Siinä ovat pisteet sisältävät tiedon näistä asioista ja jos A.X. on riittävän positiivinen, ne toteutuvat suuremmista ongelmista. Voi kuitenkin olla, että hänellä on sovitamatonta negatiivista karmaa, johonkin tiettyyn ihmiseen B.Y. nähden. Elämänsuunnitelma tuo sen ”tässä ja nyt” -hetkeen sovitettavaksi, mutta voi kuitenkin olla, että tuloksena onkin vain riitaa. Silloin positiivinen ja negatiivinen elämänsuunnitelma sotkeutuvat ja mahdollisesti negatiivinen kaari joutuu sisäpuolelle – todennäköisesti molemmilla käy näin. Elämänsuunnitelman tehtäviin kuuluu kuitenkin tuoda nämä ihmiset kontaktiin toistensa kanssa.

A.X. ei ehkä tiedä, että hän on lähdessä henkiselle tielle. Se on kuitenkin hänen elämänsä tärkeimpiä tapahtumia ja hän sen yhteydessä tapaa runsaan joukon muita päämääriltään samankaltaisia. Hänen maailmankatsomuksensa muuttuu ja hän saa uusia päämääriä ja tehtäviä, jotka

sekä nostavat esiin vanhoja negatiivisuuksia että myös mahdollistavat niiden positiivisoitumisen.

Kun ”tämä elämä” alkaa olla loppupuolellaan, Elämänkaari – jos ihminen on tehnyt parhaansa – voi venyäkin. Ja jos on jokin elämäntehävä kesken, ihminen saattaa jatkaa elämäänsä alkuperäisten päätepiteiden ohikin.

Tajunnan tehtävänä on mahdollistaa kaikki tämä. Tätä vasten katsottuna myös elämänkaarien kipeät solmukohdat ovat positiivisuuden ilmenemisiä, sillä niiden aiheuttamat taistelut ja tunnemyrskyt valaisevat eri vaihtoehtoja. Se saattaa johtaa ihmisen oikeaan suuntaan. Elämänkaari kaksiosaisena pitää huolta siitä, että ulkoiset tapahtumat toteutuvat – joko positiivisessa tai negatiivisessa muodossa. Koko muu tajunnallinen systeemi virittyy sisäiseen puoleen, siihen miten ihmisen ja hänen eri puoliansa tulisi kehittyä.

Ihmisen kehityksen perusteita: menneisyys ja tulevaisuus

Jotta Tajunta voisi tehdä monitahoiset tehtävänsä ihmisen hyväksi, siihen kuuluu Jumalosa, joka on yhdessä ikuisen Pisteen (= alkupiste tai Tähti tai Liekki) ja Perussävelen kanssa. Ikuisessa Pisteessä on tieto ihmisen menneisyydestä ja vastaavalla henkiolennolla eli Ikuisella Itsellä kyky ohjata ihmistä kohti positiivista tulevaisuutta.

Ne olemukset, jotka ovat piirroksessa ”vain” jonkinlaisena muotona, tuottavat kasvaessaan myös laatuisensa henkiolennon, joka pystyy auttamaan ihmistä henkisellä tiellä ja auttamaan myös muita ihmisiä, kuten ihmisen oma Jumala, oma Ikuinen Itse ja omat Kristukset, joita syntyy vihkimyksissä. Jumala on esimerkiksi vain ”murikka”, osa suurempaa Jumalaa, mutta se yleisen taipumuksen mukaisesti alkaa ilmetä myös henkiolentona, ihmisen omana Jumalana.

Jos ihminen on skeptikko ja esimerkiksi uskoo, että kysymys Jumalasta on ”on olemassa tai ei ole olemassa” -tyyppinen ongelma, hän saattaa päätyä ateistiksi ja kokea vaikeuksia elämässään sen vuoksi, että Tajunnan säätelyjärjestelmästä puuttuu tärkeä ja ennen kaikkea viisas osa. Tajunta on herkkä ihmisen ajatuksille ja uskomuksille.

Antiikin aikana oli pythagoralaisilla käsitys maailmankaikkeudesta soivana olemisena. Kaikki soi, ja oli sillä tavoin harmoniassa keskenään, taivaankappaleet mm. Tyyne Matilaisella oli käsitys, että myös ihmisellä oli oma Perussävel, toiselta nimeltä Harmonia. Maailmankaikkeudessa ilmenevä tajunnallisuus yhdeltä osalta on – voisi sanoa ”harmonista värähtelyä” – joka tieysti reagoi negatiivisesti epäharmoniaan.

Tässä ajattelutavassa ihmisen Perussävelessä on värähtelyitä sieltä mistä ihminen on Maan päälle tullut, ennen kaikkea hänen omasta aurinkokunnastaan. Siinä on myös Maa-planeetan perussäveltä. Harmonia on perussävel, jonka jokainen on säveltänyt itselleen ennen tuloaan tälle planeetalle. Ehkä voi sanoa, että jokainen aktualisoi maailmankaikkeu-

den harmoniasta sellaisen Perussävelen, joka kuvastaa juuri häntä itseään. ”Perussävelen avulla ihminen pitää koossa itseään.”

Kun ihminen on harmoniassa, hän on onnellinen ja pääsee korkeimmille luonnontasoille ja saa siltä tietoa. Ja harmoniassahan me ainakin pyrimme olemaan, vaikka ihmisten erilaiset kehityssteeet ja intressit kaikessa moninaisuudessaan tuottavat myös ristiriitoja. Ristiriidat ovat kuitenkin vain ja nimenomaan kehityksen alullepanijoita ja muun luonnon tapaan harmonisuus on perustila. Tajuntakuvion Bio-luonnonlogiikan mukainen ”vuokaavio” näyttää sitä miten yksilöllinen kehitys toimii ristiriitojen tulemisen ja niistä harmonisoitumisen kautta tässä tajunnallisessa kokonaisuudessa.

”Kun on tultu Maa-planeetalle, olemme saaneet Jumalosan, kaiken mitä siihen kuuluu samalla kertaa. Sen olemme räväyttäneet Pisteseen. Piste on tuotu omasta aurinkokunnasta.” ”Piste on ihmisen itsensä ikuinen piste, joka sisältää hänen entisen ja nykyisen tietonsa.”

”Kun lähdemme henkiselle tielle, Jumalosa suurenee, sillä hyvän tekeminen suurentaa.” Tämä on eräänlainen etiikan peruslause. Koko maailmankaikkeuden Bio-olemus ja sen kautta myös oma Bio-olemuksemme vaatii tekemään hyvää. Eikä se onnistu ilman ihmissuhteita. Pahan tekeminen toisaalta kuluttaa ihmisen kaikkia tärkeimpiä tajunnallisia olemuksia. Pahuuden on loputtava ja se tapahtuu tehokkaimmin sovittamisen, anteeksipyyttämisen ja -antamisen kautta. – Se koskee kaikkia osapuolia.

Vaikka tuntuisikin, että esimerkiksi karman laki perustuu jonkinlaiseen ”nollasummapeleihin” eli se vaatii vain velan maksua, se kuitenkin aiheuttaa ihmiselle sisäisiä vaatimuksia hyvän tekemiseen, ja sitä kautta pyrkii suurentamaan ihmisen Jumalosaa.

Nämä kaikki, Jumalosa, ikuinen Piste ja Perussävel toimivat siis tämän Tajunnaksi sanotun kokonaisuuden hyväksi ja samalla varjelevat Tilaa, jonne Tajunta kokoaa ja varastoi ihmisen tiedot.

Tila ei kuitenkaan ole pelkkä varasto, vaan elävän Tajunnan elävä toimintayksikkö, joka esittää vaatimuksia ja ymmärtää mm. ihmisen aivoillaan tekemää suunnittelua. Tila on kuitenkin ihmisen osaolemus, ja sen määräykset auttavat ihmistä kehittymään henkisesti ja elämään hyvää elämää.

”Ajatus on vietävä Tilaan, että se toteutuisi. Tila antaa määräyksen aivoille. Pitää suunnitella mieleisensä tulevaisuus. Elämänkaaressa on valmiit suunnitelmat, mutta ne eivät toteudu itsestään suunnittelematta, eivät ainakaan hyvin. Kun Tila toimii hyvin, alkaa myös Universumi toimia.”

”Tilan suuruudesta määräytyy henkinen kehitysstee. Tila laajenee, kun opiskelee, kirjoittaa, säveltää yms. Tämä laajeneminen pidentää myös elämänkaarta, joka kulkee ulommaisena.”

Tajunnan toiminnalliset tilat: Universum, Kosmos, Absoluutti ja Universaali

Tilan lisäksi Tajunta-piirroksessa on erilaisia puolikuun muotoisia ”tiloja”. Ne ovat toiminnallisia yksiköitä, eivät niinkään tunnetiloja tai

Pisteet tai tähdet ovat olemassaolon perusta ja sisältävät tietoa. Tieto uusiutuu jatkuvasti.

elämyksellisiä ”muuntuneita tajunnantiloja” – sillä ne eivät ole ”muuntuneita” vaan tajunnantiloina täysin normaaleja. Ne toimivat optimaalisesti – jos ovat aktivoituneet oikein. Silti ne ovat myös ”tajunnantiloja”, silloin kun ne tiedostetaan.

Näiden selittäminen on helpointa aloittaa Kosmoksesta, joka nykyihmisillä toimii näistä ehkä parhaiten. Kosmos, sen alkuperäisessä antiikinajan merkityksessä tarkoittaa ”luotua” tai paremminkin ”järjestettyä maailmankaikkeutta”. Antiikin maailmankäsityksessä ”luominen” tarkoitti (uudelleen)järjestämistä, jonkin uuden systeemin mukaiseksi. Tämä käsitys saattaa olla palaamassa jossakin muodossa nyt kun Big Bangia ei enää pidetäkään ”kaiken alkuna”. Äkkiä tällaiset tiedot muuttuvat ja tutkijat joutuvat arvioimaan kokonaisuuksia koskevia teorioita uudelleen ja uudelleen.

Tässä on kuitenkin kyse tajunnallisesta Kosmoksesta, siitä mikä järjestää ja harmonisoi ihmisen omat tiedot ja näkemykset. Kuvassa se on puolikuun muotoinen tila ihmisen pään yläpuolella.

Kosmoksen vastakohta ja ihmisen oman Kosmoksen osa-alue, jonka sisältöä se yrittää järjestää on Kaaos eli sellaiset asiat, jotka näyttävät rikkovan harmoniaa tai joista ei ole selvää tietoa. Ihmisen Kosmoksessa on myös luonnon harmonia edustettuna.

Tieteissä tämä toiminta on kokoaikaista: aina tulee valmiisiin teorioihin sopimatonta aineistoa ja silloin teorioitakin joudutaan uusimaan. Ihmisen Tajunnan tilana Kosmos on se osa, joka järjestää toisaalta aivojen, henkisten aistien ja toisaalta sen yläpuolella olevan Absoluutin kautta tulevaa materiaalia, sillä tiedot kulkevat positiivista ja negatiivista väylää pitkin ”eestaas” – eivät pelkästään alhaalta ylöspäin tai ylhäältä alaspäin. Ihmisellä on kyky ja halu yhdistää niitä harmonisiksi kokonaisuuksiksi, vaikka se olisi vaikeaakin.

Tarkoitus olisi, että Absoluuttiin pääsisi ainoastaan hyvin järjestettyä ja mahdollisimman käyttökelpoista materiaalia. ”Jos sana on absoluuttinen, tuo se aina lauseen tullessaan, kun miettii.” – kirjoittaessa tästä toiminnosta on paljon hyötyä. Absoluutissa sanat ja lauseet saavat tietoja varastoivan pisteen ja sitä kautta absoluuttisen olemassaolon – siis ihmisen yksilöllisessä Tajunnassa. Silloin jokaisesta absoluuttisesta sanasta tulee tiedon lähde ja säilytyspaikka.

Jos Absoluuttiin pääsee kaoottista aineistoa, se joutuu kaaostilaan eikä pysty toimimaan kunnolla. Silloin aivan varmasti myös elämänkaaret sotkeutuvat ja tuottavat negatiivisia tapahtumia. Siis epäharmoninen

aineisto on palautettava Kosmokseen uudelleen käsittelyyn. Tällöin toimivat sekä positiivinen että negatiivinen eestaasväylä.

Universaalissa on yleispätevien ideoiden taso, siellä ovat myös ulottuvuudet. Sinnekään ei sovi päästää muuta kuin tarkan kontrollin läpikäyntä materiaalia. ”Universaalitajunta on korkein. Universaalitajunnassa näkee kokonaisuena jonkin tapahtuman. Universaali on ideain taso. Mitä enemmän omistaa ideoita, sitä värikkäämpi persoona ihmisellä on.” Universaalitajunnassa voi esimerkiksi ymmärtää karman lain ja oikeudenmukaisuuden sekä niistä voimaa ja ideoita saavat kehitysprosessit saman asian eri ulottuvuksina. – Universaalitajunta alkaa toimia, kun vihkimystie on tarpeeksi pitkällä.

Universum on kaikkein mystisin näistä Tajunnan tiloista ja se on Tajunta-kuviossa alhaalla. Universum on yhteydessä mm. unenpuoleen ja alitajuntaan. Eli siis ihmisen eetteriolemukseen ja sen mukana ihmisen toimivaan persoonaan erilailla kuin valvetajunnassa. ”Kun yhteydet universumiin on kunnossa, ihminen nukkuu hyvin. Henkisen Tien kulkija on hyvin usein unessa universumin tasolla. Kun Universum on kunnossa, unet ovat rauhallisia. Kun herättyä muistelee uniaan, tulee Universumin tajunta kuntoon.”

Universumin kautta ihmiseen tulee tietoa koko universumista, sillä ihminenhan retkelee unenaikana mm. muissa aurinkokunnissa. Sieltä saattaa tulla runsaastikin ristiriitaista tietoa, jolla on oma arvonsa, kunhan se käsitellään muualla Tajunnan toiminnallisissa tiloissa. Unen puolella ihminen opiskelee, etsii tietoa, käy korkeimmilla tasoilla jne. Herätessä voi siis saada paljonkin tietoa, vaikkei unia muistaiskaan kovin paljon. Jossain henkisen kehityksen vaiheessa tämäkin portti aukeaa mielekkäällä tavalla.

”Universumissa, Kosmoksessa, Absoluutissa ja Universaalissa on ihmisen eritasoista energiaa. Jos ihminen on harmoninen, hänellä on energiaa, epäharmonisuus haaskaa sitä. Jos ihminen on väsynyt, se johtuu negatiivisesta karmasta ja hänen Jumalossaan on liian vähän energiaa. Silloin henkinen opettaja voi ottaa sitä ko. henkilön Universumista ja panna sitä Jumalosaan.”

Taka-aivot, henkiset aistit ja Kuutio

Materialistisen maailmankatsomuksen kannalta katsoen aivot ovat ajattelun, Tajunnan ja tietoisuuden koti. Tärkeässä asemassa ne ovat myös Tyyne Matilaisen kanssa piirrettyssä Tajunta-hahmotelmassa, Taka-aivot (eli pikkuaivot ja alin osa aivosiltaa), sillä ne ovat yhteydessä Tajunnan eri osien kanssa.

Taka-aivot ovat Tajunnan kokoaja ja merkitykselliset tiedon järjestämisessä. Taka-aivot myös ohjaavat tavallista hermostoa. ”Taka-aivoista kulkee yhteys Tilaan. Kun se on kunnossa, avautuu tietoliikenne myös Universumiin ja Kosmokseen ja Kosmoksen kautta Absoluuttiin ja Uni-

versaaliin.” ”Universaali (ideain tila) rävyttää mahdollisimman nuoren ja kauniin ihmisen kuvia kuution pinnalle, jos kuvittelee itsensä nuoreksi ja kauniiksi.” Kuutio on Tajuntakuvion mystinen kassakaappi, jossa on ihmisen arvokkaimmat saavutukset ja jonka voi ottaa mukaansa seuraaviin elämiinsä. Jostakin syystä se on kuution muotoinen – asialla ei liene filosofista merkitystä – mutta tietoisuus siitä, että on saanut aikaan jotain niin arvokasta, että sen voi ottaa mukaansa kuoleman jälkeen, on huikea.

Vaikka henkisessä katsomuksessa ajatuksia on kaikkialla, niin ihmisen itse ajatuskoneistollaan muokkaamat ja merkitykselliset ajatukset kulkevat hänen Taka-aivojensa kautta eteenpäin. ”Ajatus lähtee Taka-aivoista, menee sieltä Tilaan ja varastoituu Kuutioon.”

Henkiset aistit

Universum, Kosmos ja Absoluutti (absoluutista kosmoksen läpi ohimoihin) kuten myös Tila säteilevät ihmisen Taka-aivoihin ja sitä kautta Neliöön, eli ihmisen nelinäisyyteen, joka tässä kuviossa tarkoittaa neliön kärjissä olevia henkisiä aisteja. Tyyne Matilaisen mukaan jokaisella ihmisellä on omanlaisensa henkiset aistit, myös eri tasojen käyttövälineillä on omat aistinsa.

Tästäkin voimme nähdä tämän runsauden ja yksilöllisyyden mahdollisuuden. Tässä Tajunnan nelinäisyydessä on kuitenkin mainittu kärkiin kuuluvat aistit: äly, järki, ymmärrys ja intuitio/viisaus, sekä niiden ”yli”-versiot.

”Neliön kärjet ovat valmiina ihmisen syntyessä, muut tähdet kasvavat myöhemmin – yliäly, ylijärki, yliymmärrys, intuitio ja yli-intuitio (ne laajentavat näkemystä). Nämä kaikki ovat kirjoitettuna niillä kielillä, joita hän osaa puhua ja käyttää ajatellessaan.”

Henkisillä aisteilla aistitaan tajunnallista maailmaa. Sitä teemme koko ajan. Se on niin jokapäiväistä arkielämää, ettei sitä aina henkiseksi huomaakaan. Tulkitsee omaa ja muiden elämää, tekee päätelmiä, tiedettä, mitä tahansa. Tekee oivalluksia. Oivallukset puolestaan tekevät ihmisen onnelliseksi.

Pisteet tai tähdet ovat kuitenkin eräänlaista tulta. Ne ovat olemassaolon perusta ja sisältävät tietoa. Tieto uusiutuu jatkuvasti. Ihminen käsittelee sitä lakkaamatta aivoillaan ja Tajuntansa eri tiloissa ja on samalla yhteydessä Elämänkaareen, joka hallitsee elämämme tapahtumia. Elämänkaareessa on myös on pisteitä ja niissä positiivista tietoa. Siihen osallistuu myös ihmisen Jumala ja Ikuinen Itse. Suurinpiirtein näin.

Tajuntakuvio yksilön ja yhteisön kehitysprosessien kuvaajana

Kun Tyyne Matilainen henkisenä opettajana inspiroi oppilaitaan kasvamaan ihmisinä, syntyi myös Tajunnan malli, jonka kehitystä tuolloin yhdessä tehdyt piirrokset edistivät.
– Jatkan tässä kuvion mukaista Tajunta-teemaa.

Ihmisen Tajunta muodostuu hänen oman auransa aineksista. Vaikka sen muoto olisi samanlainen muiden Tajuntojen kanssa, se on silti aina täysin yksilöllinen. Ihmisen aura palautuu Tajunnan muodostuttua. Hänellä on silloin sekä aura että Tajunta. Aura on hiukan isompi kooltaan ja Tajunta on sen sisäpuolella.

Via-Akatemiassa olemme yhteisessä aurassa, ja sen lisäksi myös Tyyne Matilaisen kehittämän Tajunnan piirissä. Yhteisestä aurasta muotoutuu yhteinen tajunnallinen malli, joka alunperin on ollut vain tiettyyn kehitysvaiheeseen tähtäävillä Tyyne Matilaisen oppilailla. Yhteisön prosessissa on edelläkävijöitä ja perässä tulijoita. Kestää jonkin aikaa ennen kuin yhteistajunta alkaa olla niin voimakas, että vasta-alkajakin pääsee siihen helposti mukaan. Yhteisöä yhdistävän Tajunta-mallin ilmennys on yhteinen filosofia ja siitä kumpuava tapa toimia.

Tajunta, oli se sitten yhteisöllinen tai yksilön oma, on osittain esoteerinen ja osittain filosofinen tajunnallinen luomus. Kaikki siinä on myös

”Elämänkaaressa ovat valmiit suunnitelmat.” ”Ne eivät toteudu itsestään suunnittelematta ainakaan hyvin. Siksi pitää suunnitella mieleisensä tulevaisuus.”

yksilöllistä niinkuin jokainen ihminen on yksilö. – Eikä mikään selitys tai kuvaus kerro kaikkea loppuun asti. Todellisuus on aina askeleen edellä.

Tätä kaaviota voi kuitenkin käyttää tukena pohdittaessa esimerkiksi filosofisia asioita. Koska se esittää asiat oman tyyppisinään kehitysprosesseina Eestaas-virtauksineen, siihen mahtuvat vaikkapa erilaiset Jumala-käsitteet. Se mikä käsitys tuntuu milloinkin parhaalta, riippuu lähinnä siitä, minkälaisen prosessin mukainen tarkastelutapa milloinkin on meneillään.

– Tyyne Matilainen sanoi kerran, että ihmisen pitäisi kohdella kehoaan niinkuin kukkasta. Samalla asenteella sopii lähestyä myös Tajuntaa ja yleensä tajunnallisia rakennelmia, jollainen siis kehoakin on. Ne toimivat parhaiten, kun ne saavat toimia rauhassa. Tajunnan rakenteita voi eritellä, mutta sen toimintaa ja muotoja pitää kohdella varoen erilaisissa aikeissaan ja myös ajatuksissaan.

Elämänkaari ja solmukohtat

Kun ihmiset kokoontuvat yhteen, toiminnan taustavoimana ja organisaattorina on ollut Elämänkaari. Se on se käytännön järjestelijä, joka, ellei muuten niin sattumien ja synergisiteettien avulla järjestää ihmisille tilaisuuden tulla yhteen – tai pysyä poissa – ja järjestää vaikkapa synergisiteettejä sen toteutumiseksi. Via-Akatemia ja erityisesti sen kesäakatemia on toiminut osaltaan tällaisten kohtaamisten mahdollistajana. Kun ihmiset tapaavat toisensa Via-Akatemiassa, he saavat inspiraatioita sen aurasta ja myös siitä nousevia henkisiä malleja.

Elämänkaari koostuu positiivisesta ja negatiivisesta elämänkaaresta, jossa jälkimmäisessä on ”ikävämmät vaihtoehdot”. Ajoittain kaksoiskaaressa on solmukohtia, jolloin positiivinen ja negatiivinen kaari sekkoutuvat keskenään ja käsitys siitä, mikä on positiivista ja mikä negatiivista, pitää tavalla tai toisella tutkia, jotta voisi päätyä positiivisimpaan mahdolliseen ratkaisuun.

Yksilöllistä elämänkaarta toisin sanoen ihmisen positiivista ja negatiivista elämänkaarta ohjaa ihmisen oma Jumalallinen suunnitelma. Sen yläpuolella on Yhteinen suunnitelma ja Yhteisen suunnitelman yläpuolella on Korkea Suunnitelma. Kyse on holonisesta suhteesta näiden välillä. Erityisesti via-akatemialaisen filosofian tulee tietysti pyrkiä Korkean suunnitelman mukaiselle tasolle ollakseen filosofiaa parhaimmillaan.

Henkisen tien kulkijoina meille itsekullekin on todennäköistä, että nämä kokoontumiset osuvat positiivisen ja negatiivisen elämänkaaren solmukohtiin, tilanteisiin, jolloin on mahdollista tehdä kauaskantoisia ratkaisuja ja edetä sitä kautta oman luonteensa jalostamisessa ja yleensä henkisellä tiellään, vihkimystiellään, mutta joissa pitää välttää lipsumista negatiiviselle puolelle. Kyse on myös henkisen koulun ja henkisen tien oppimistilanteista: problemaattisista mutta ei mahdottomista tilanteista, jotka auttavat ihmistä hänen henkisellä tiellään enemmän kuin mikään muu.

Jos ihmisellä kuitenkin on jotain sellaista – esimerkiksi vaikkapa perhesyistä – mikä vaikeuttaa tätä etenemistä, hänen ei kannata väkisin raahata itseään sellaiseen prosessiin, joka sinänsä on erittäin vaativa, vaan keskittyä itsensä positivoimiseen muulla tavalla. Elämänkaari sallii sen ja pitää huolta siitä, että kunkin ihmisen omien valintojen mukainen – positiivisin mahdollinen – elämänsuunnitelma toteutuu.

Tajunta-mallin prosessi lähtee liikkeelle ensin yksilöissä ja sitten yhteisössä. Vaikeat tilanteet käynnistävät filosofisen ajattelun niillä ihmisillä, jotka tahtovat olla aidosti yhteisönsä jäseniä. Filosofia herää eloon, kun yksilöt yhteisönä alkavat toteuttaa sitä käytännössä.

”Filosofia tuodaan käytännön elämään, se antaa enemmän kuin positiivisuus. Filosofia kehittää ajattelutaidon. Jos on todellinen tarve, se antaa impulssin. Tarve opetella ajattelemaan johtaa filosofiaan. Pitää eritellä filosofiaa.” Tyyne Matilainen.

Universum – runsaudensarvi ja tietoisuuden ovi

Universumin kautta ihmisen toimiva persoonallisuus on unen aikana yhteydessä muuhun maailmankaikkeuteen, sen eri ulottuvuuksiin ja olemisen muotoihin. Nämä tulevat harmonisemmin ja selkeämmin ihmisen tietoisuuteen siinä vaiheessa, kun Tajunnan Eestaas-virtausten toinen pää, Universaalitajunta alkaa toimia riittävästi – jolloin voi mieltää miten ne kuuluvat suurempiin kokonaisuuksiin.

Siihen asti Universum on jo hyvin monenlaisen tiedon ”input ja output”, kauniimminkin sanottuna tietoisuuden ovi, josta tietoa ja ajatuksia pääsee molempiin suuntiin. Universum on kehittymättömänä vaikeaselkoinen, koska se saattaa noudattaa esim. unen logiikkaa ja sekotella alitajunnan erilaisia aineksia tai omia ja toisten ajatuksia ilman kontrollia.

Universumin vihkimyksessä (joka on Maa-planeettavihkimyksen osavihkimys) Universumista tulee ihmisen tietoisuudelle selkeä ja tajuttava, sillä silloin pystytään erittelemään näitä sekaisia aineksia ja löytämään niihin liittyviä filosofisia ja esoteerisia juonenkulkuja, joita voi eritellä ja tuoda niitä loogisen ajattelun ja tutkimuksen kohteiksi. Samalla avautuu mielekkäitä yhteyksiä näihin ulottuvuuksiin ja maailmoihin.

Nämä kaikki ovat ensin Universumissa, jossa näihin liittyvät voimat ja energiat risteilevät satunnaisesti. Ja josta ihmisen elämänkaari ja persoo-

nallisuus korkeampine ja alempine puolinen vetää esiin niiden hyvää ja huonoa. Ihmisen kehitys tarvitsee niitä, mutta jos Tajunta toimii oikealla tavalla, niin ne lähtevät kierrokselle koko Tajuntaan ja sen eri prosesseihin. Kun Universum toimii hyvin myös Jumalosalalla on siihen yhteys.

”Kun unet ovat rauhallisia, Universum on kunnossa. Sitä edistää, jos hetken muistelee uniaan heti herättyään.”

– Patanjalin sutra ”oikeaa tietoa, väärää tietoa, unta ja muistikuvia” kertoo lyhyesti Universumista, sen sisällöstä ennen kuin muu tajunnallisuus on päässyt siihen vaikuttamaan.

Erilaisilla selvänäöillä esimerkiksi saadaan tietoa Universumin kautta ja mm. eri taiteenaloilla sitä on pystytty myös hyödyntämään. Universumin herääminen toimintaan on myös Maa-planeettavihkimyksen osavihkimys.

”Universumin osavihkimys: Pitää luottaa omaan valoonsa, tukea toisiaan, että pääsevät omaan valoonsa. Täydellinen itseluottamus on universumin vihkimyksen osa. Siis olla positiivinen kaikissa tilanteissa. Ryhmä nostaa, tukee, kannustaa, vetää esiin hyvät ominaisuudet – tilanteet nostavat.” Tällöin esimerkiksi yhteisen filosofian syntyminen on luontevaa, sillä se edellyttää keskinäistä luottamusta esimerkiksi erimielisyys- ja väittelytilanteissa, joita ilman itsenäinen ajattelu ei kehity.

Myös kertaalleen maamatkansa päättäneet voivat päivittää vihkimykseensä Maan päälle syntyessään. Via-akatemiafilosofia noudattaa Tyyne Matilaisen tiedostamia vihkimystien uudempia vaatimuksia.

Universum herää

Yhteisissä tilaisuuksissa syntyy myös ryhmädynamiikka, joka on yhteisen Tajunnan alkeismuoto ja jonka puitteissa positiivista ja negatiivista tai muita vastakohta-asetteluja voi tutkia.

Ryhmädynamiikka liittyy vahvasti ihmisten keskinäisiin tunteisiin. Tunteet taas ovat hyvä pohja esimerkiksi eettiselle filosofialle. Tunteet, olivat ne positiivisia tai negatiivisia antavat perustan arvoille edellyttäen, ettei ihminen jää tunteittensa orjaksi, vaan tutkii niitä järjen ja ymmärryksen avulla.

Kun tapaa ihmisiä ja tekee työtä tai keskustelee heidän kanssaan, ryhmädynamiikka alkaa välittömästi vaikuttaa. Sen voitte havaita esimerkiksi siitä miten ja millaiset tunteet nousevat pintaan tietyissä tilanteissa. Silloin te tiedätte, että Tajunnan prosessi – siinä kehitysvaiheessa kuin se kullakin on – alkaa liikehtiiä ja herätä Universumissa, Tajunnalla on positiivinen tarve selvittää Universumin heräämisen aiheuttama tietty levottomuus ja ottaa tulos koko ihmisen kehityksen käyttöön.

Kun siis ihmisten Elämänkaaret ja yhteinen suunnitelma tuovat yhteen ne, joiden ”kuuluu” tavata toisensa, se aktivoi välittömästi heidän yksilökohtaiset Universuminsa ja kukaties alkaa luoda tajuntoihin tietoisuutta yhteisölliseen tajuntaan kuuluvasta yhteisestä ”Universumista”,

joka siis on edellytys esimerkiksi filosofisen tms. koulukunnan olemassaololle. – Kyseessä voi olla esimerkiksi jälleensyntymien kautta uudelleen keskinäisen yhteytensä ja aatteensa löytäneiden ihmisten muodostama ja tämän elämän henkiin herättämä koulukunta – tai kokonaan uusi.

Tieto henkisten aistien käsittelyssä

On huomattavaa, että tieto, ennen kuin ehtii ihmisen aivoihin, päätyy kaavion mukaan henkisten aistien käsittelyyn. Tällä on useita merkityksiä: ensiksikin, henkinen aistiminen on saapumisjärjestyksessä ennen aivoja. Ihminen havaitsee asioita henkisillä aisteillaan jo ennen kuin aivot ottavat ne käsittelynsä, mutta tiedostaa ne vasta kun aivot osallistuvat prosessiin. Toiseksikin henkisten aistien kehitys on ensisijaista, jotta aivot kehittyisivät. Ja koska kaikki kulkee ”Eestaas”, ihmisen normaali aivotoiminta – vastavuoroisesti – vaikuttaa henkisiin aisteihin ja koko tajunnalliseen systeemiin.

Henkiset aistit ovat rintakehän kohdalla ja Neliön eli ”ihmisen nelinäisyyden” kulmissa. Neliön kulmissa ovat henkiset aistit ja hieman niiden ulkopuolella ns. yliaistit. Henkiset aistit ovat äly, järki, ymmärrys, viisaus/intuitio. Yliaistit ovat yliäly, ylijärki, yliymmärrys, yliviisaus/yliintuitio ja mahdollisesti muitakin ja ne ovat pisteinä henkisten aistien lähellä. Yliaisteista Tyyne Matilainen sanoi, että lapset käyttävät pääasiassa yliaisteja. Aikuisella yliaistit täydentävät henkisten aistien antamaa kokonaiskuvaa. Mielikuvitus ja vaisto mm. kuuluvat yliaisteihin. Henkinen selvänäkö puolestaan on intuitiivinen vaisto.

Se, että yliaistit kuuluvat lapsuuteen ja että varsinaiset henkiset aistit ovat aikuisen aisteja, on mielenkiintoista vahenemisen kannalta. Vanhanahan ihminen ”tulee lapseksi jälleen”. Se on tarkoituskin, Tyyne Matilaisen mukaan. Jossain vaiheessa mennään lapsuuteen päin, mutta sen jälkeen aikuisuus osaamisineen alkaa palautua samalla kun lapsuuden henkisyys ja luovuus säilyvät.

Itsekullakin nämä erilaiset aistimistavat ovat erilaisia ja erilailla kehittyneitä. Myös käyttövälineittemme ja henkiolentojemme aistit ovat omanlaisiaan. Mm. sen vuoksi tarvitaan filosofista ajattelua, perustelua ja yhteistä loogistamista, että myös saataisiin mahdollisuus yhteiseen ymmärrykseen. Koko filosofian ja filosofisen ajattelun taustalla on siis vakaumus siitä, että yhteisymmärrys – pitkällä tähtäyksellä – voidaan saavuttaa filosofisen ajattelun ja keskustelun keinoin.

Tyyne Matilainen on sanonut henkisistä aisteista: ”Olemme tulleet tänne etsimään älyä”, ”Ihminen on älykkyysolento.” ”Kylmä järki ohjaa tärkeimpiä päätöksiä.” ”Vaisto opettaa oivalluksen ja intuition kautta ihmiselle puhumisen taidon.”

”Ymmärrys älyn ja järjen avulla käsittää, mitä toinen tarkoittaa puheellaan”. ”Ellei satu olemaan järki, äly, viisaus ja ymmärrys käytössä, voi puheen ymmärtää myös vaiston avulla kuten lapsi.”

”Järki toimii, kun tunteet ovat hallinnassa.” ”Järki ja äly ovat kokonaan eri aisteja.”

– Jumala voi kehittää ihmistä näiden aistien käytössä, jos ihminen niin haluaa. Ihminen voi pyytää omaa Jumalaansa tekemään hänet älykkääksi.

”Taka-aivot” ja aivot

Itse asiassa tämä piirros silloin, kun sitä tehtiin, aloitettiin Taka-aivoista, eli Tyyne Matilaisella yhdistelmästä pikkuaivot ja osa aivosiltaa. Se kuului Tyyne Matilaisen esoteeristen piirrosten tekotapaan. (Oppilaiden jäljiltä tämä on muuttunut filosofiseksi piirrokseksi, joka kaavakuvana kokoaa ihmisen tajunnallisuuden keskeisiä prosesseja ja toimintatapoja ilman täyttä esoteerista tarkkuutta.)

Aivotoiminta on Tajunnalle tärkeää. Tietoisuus toimii hyvin pitkälle aivojen kautta, joten kehittyneet aivot ovat edellytyksenä kehittyneelle tietoisuudelle – ja siis myös päinvastoin. – Monissa kielissä tajuntaa ja tietoisuutta vastaa sama sana. Tässä kontekstissa on kuitenkin paras erottaa ne toisistaan.

Taka-aivoilla on keskeinen osa Tajunnassa. Taka-aivoilla on kokoava rooli: elämänkaaret lähtevät Taka-aivoista, mistä taas on Eestaas-yhteys Universumiin ja Kosmokseen sekä Kosmoksen kautta Absoluuttiin ja Universaaliin. Sekä Perussäveleeseen, Jumalosaan, Pisteeseen ja Tilaan.

Aivojen kautta aine ottaa henkeä vastaan ja henki ohjaa ainetta. Kaikki ihmisen Tajunnan prosessit ja niissä kiertävä aineisto kulkevat aivojen kautta. Aivoissa on niitä vastaavat aivotoiminnan mallit. Aivot ovat muotoutuneet Tajunnan ja fyysisen kehon tarpeiden mukaan. Ja ne muotoutuvat uudelleen, aina kun Tajunta uudistuu.

”Taka-aivoista kulkee yhteys Tilaan. Kun Tila on kunnossa, avautuu tietoliikenne myös Universumiin ja Kosmokseen ja Kosmoksen kautta Absoluuttiin ja Universaaliin.”

Ihmisen itse tajunnallisella koneistollaan muokkaamat ja merkitykselliset ajatukset kulkevat hänen Taka-aivojensa kautta eteenpäin. ”Ajatus lähtee Taka-aivoista, menee sieltä Tilaan ja varastoituu Kuutioon.”

Aivot ovat hermojärjestelmän osa. Hermot toimivat suurinpiirtein seuraavasti: jos jokin impulssi toistuu riittävästi hermojärjestelmä alkaa viedä sitä eteenpäin. Jossakin vaiheessa hermot ”kyllästyvät” samaan impulssiin eivätkä ota sitä enää vastaan.

Kun esimerkiksi filosofista ajattelua – tai mitä tahansa muuta – pyritään uusimaan, pitää löytää uusia näkökulmia, jolloin yksilöiden hermojärjestelmä alkaa jälleen valpastua. Tajunta Tyyne Matilaisen kuvaamana systeeminä huolehtii eri prosesseillaan tästä uusimisesta.

Yhteisö saattaa siihen kuuluvien Tajunnat vilkkaaseen toimintaan. Sekä tehtävät (ajatustoimintana) että asiaan kuuluvat ryhmäprosessit (tunnetasolla), ja niistä lähtevät impulssit vievät tätä eteenpäin tajunnallisesti ja kokonaisvaltaisesti. Sekä yksilössä että yhteistajunnassa.

– Ihmismieli on tämän tietyn osaprosessin näkökulmasta sama kuin aivotoiminta, kaikki henkinen, kuten Jumalakin on siltä kannalta aivojen antama kuva ”jostakin korkeammasta”. Muut Tajunnan osat laajentavat ja henkistävät näkökulmaa.

Kosmos

Työne Matilaisen lause: ”Tajunta loogistaa”, koskee erityisesti Kosmosta. Tajunta, vaikka se myös kokonaisuutena on loogistava järjestelmä, tarvitsee sellaisen osan, joka erityisesti on keskittynyt loogistamiseen ja harmonisoimiseen. Se juuri on Kosmos. Parhaimmillaan Kosmos tuottaa toimivia teorioita ja loogisia lauseita. – Kosmoksen kannalta ihminen on järkiolento.

Nykyajan ihmisellä kosmos vastaa aivotoiminnan kautta katsottuna melko pitkälle vasemman aivopuoliskon toimintaa. Tämä on osittain myös heikkous, sillä visuaalisesti on mahdollista luoda harmonisia ja loogisesti rakentuneita kokonaisuuksia. (Puhuminen ja yleensä sanojen avulla tapahtuva normalit ajattelu on kuitenkin nykyihmisen Tajunnalle tärkeitä, niiden avulla Tila antaa ihmiselle tietoa.)

Kun luontoa tulkitaan Kosmoksen avulla syntyy luonnontieteitä. Kosmoksen avulla on luotu mm. matematiikka, logiikka ja tieteet – geometria edustaa Kosmoksen visuaalista puolta. Filosofia sellaisena kuin se yleensä tunnetaan on hyvin paljon Kosmoksen toimintaa. Kosmos järjestää Kaaosta, joka on Kosmoksen osa. Kosmos pyrkii harmoniaan ja loogisuuteen. Huumori, jos sille on silmää, syntyy Kosmoksen ja Kaaoksen rajapinnalla. Sieltä löytyy paljon inspiraatiota kaikkeen vitsikkääseen.

Filosofit ja tiedeihmiset ovat myös Tajunnan kehityksen edelläkävijöitä, joten heillä on ollut oma loogistava Tajunta ja Kosmos jo kauan sitten – ja koulukunnissa myös yhteinen. Vanhemmat Tajunnan muodot ovat olleet aika lailla toisenlaisia kuin nykyihmisellä, mutta esimerkiksi kosmos ja kaaos ovat olleet jo esimerkiksi esisokraatikkojen maailmankäsityksen pohjana – ja heillä on ollut tajunnallista välineistöä niiden ymmärtämiseen.

Malliesimerkkinä tajunnallisten probleemien ratkaisuyrityksistä on 1600-luvulla eläneen filosofi Descartesin kuuluisa lause: ”Ajattelen, siis olen olemassa”. Tämä lause ei ole syntynyt itsestään vaan perusteellisen ajatustyön tuloksena. Descartes on harmonisoinut Kosmoksensa avulla tämän tärkeän Tajuntaansa tulleen probleemin ja haluaa viedä sen Absoluuttiin, jossa käsitellään mm. olemassaolokysymyksiä.

Tätä lausetta voi yrittää vastaväitteillä kumota ja viedä sen väitteitä kaaoksen kautta toisenlaiseen lopputulokseen. Harjoituksen vuoksi kannattaakin yrittää kumota vanhoja fraaseiksi muodostuneita lauseita ja filosofisia käsityksiä. – Isoa kalaa kannattaa pyytää, vaikkei onnistuisikaan! Vastaanväittäminen on yksi filosofian tärkeistä perusmuodoista. Väittämällä vastaan ihminen myös sitoo osan itseään kyseessä olevaan asiaan. Se saattaa synnyttää ”positiivisen addiktion”, jonka kautta keskusteluun kuuluvat aiheet alkavat elää. Se ei vielä ole kovin korkeatasoista,

mutta alku kuitenkin. Ja silloin kun yhteinen filosofia alkaa muodostua, syntyy ihmisten välille myös yhteinen Kosmos.

– Kosmoksessa Jumala voidaan mieltää ”Logoksena”, jumalallisena järkenä ja yhteisessä filosofiassa yhteisenä jumalallisena järkenä.

Absoluutti

Kosmoksen jälkeen tieto menee Absoluuttiin, ja jos sen takana on riittävästi tietoa, arvostelukykyä ja voimaa sekä joissakin tapauksissa myös tunnetta, se saa pisteen ja se ”on olemassa” pysyvänä olemuksena Absoluutissa. Absoluutissa ovat mm. Aksiomat (Aksiomit). (Teen tässä sellaisen jaottelun että Aksioma tarkoittaa kielellistä sanaa tai lausetta, ja i:llinen muoto Aksiomi tarkoittaa visuaalista muotoa.) Tässä yhteydessä aksiomilla tarkoitetaan nimenomaan positiivisia aksiomia. – Negatiivisetkin aksiomat ovat Tyyne Matilaisen mukaan olemassa vaikkakin niiden tulisi pysyä latenttina.

Jo muinaisilla kreikkalaisilla filosofeilla oli Aksiomat: hyvyys, kauneus ja totuus. He ajattelivat, että filosofian voi rakentaa aksiomien varaan samalla tavalla kuin Pytagoras loi aksiomaattisen geometrian.

”Absoluuttinen” tarkoittaa sellaista tajunnallista olemusta, jonka olemassaolo perustuu jo oikeiksi havaittujen, arvokkaiksi miellettyjen positiivisten asioiden varaan.

Tyyne Matilainen laajensi positiivisten aksiomien määrää silloisten aktiivioppilaidensa kehitystason mukaisiksi kymmeneen: Hyvyys, Kauneus, Totuus, Rakkaus, Rauha, Hellyys, Voima, Oikeus, Kunnioitus ja Tieto, joiden muodostamassa kokonaisuudessa Tieto ohjaa muita Aksiomia. Näistä yhdeksän alkaa olla jo yleisesti nykyihmisten tajunnassa. Miksi vain yhdeksän? Kunnioitus on jäänyt heikoille, joten sitä pitäisi vahvistaa siellä missä sen arvo tunnustetaan. Myös Rauhaa pitäisi voimistaa Aksiomana maailman nykyisen tilanteen vuoksi, jossa vastaava negatiivinen aksioma on alkanut nostaa päätään.

Myöhemmin Tyyne Matilainen antoi aktiivioppilailleen ohjeen tehdä lisää positiivisia Aksiomia aivan yksilöllisiäkin. Enää ei tarvinnut pitäytyä yksittäisiin sanoihin vaan myös loogiset lauseet voivat muodostua Aksiomiksi. Mitä tästä voi päätellä? Ehkä sen, että Aksiomat ovat aluksi hiukan molempien aivopuoliskojen, mutta ehkä enemmänkin oikean aivopuoliskon tuotteita. Lauseiden kohdalla myös verbaali vasen aivopuolisko on alkanut tuottaa aksiomiksi kelpaavia lauseita, jotka kasvavat yksisanaisten Aksiomien pohjalta. Nämä lauseet eivät ole enää kehitystä estäviä ”Tajunnan verhoja” tai hämääviä ”mielen harhoja” vaan osa Absoluuttia ja absoluuttista olemassaoloa eli teosofisessa mielessä totuutta.

”Absoluuttinen äly on älyn korkein muoto, vihkimysaste.” ”Absoluuttisen hengen tasolla järki, tunne, henki ja aine toimivat yhdessä.” ”Absoluuttinen sana, kun sitä miettii, tuo lauseen tullessaan.” Tyyne Matilainen

– Absoluuttiprosessin näkökulmasta Jumala on Absoluutti. Silloin se tarkoittaa korkeinta olevaista, kaiken hyvyyden voimien tiivistä keskittymää.

Universaali

Absoluutin jälkeen seuraava taso on Universaali. Universaalissa ovat mm. universaalit – yleispätevät – ideat. Tällöin ihminen ajattelee objektiivisesti. Absoluutista tulee sinne pelkistettyä materiaalia, johon tiivistyy kaikkein olennaisin. Universaali puolestaan laventaa niiden alaa ja mahdollisuuksia. Universaali luo niiden pohjalta ideoita, jotka on mahdollista jakaa koko ihmiskunnan hyväksi.

Myös filosofia pyrkii Universaaliin. Platonilla oli ilmeisesti jo Universaalitajunta olemassa, sillä hän piti ideoita jumalallisina. ”Universaalitajunta on korkein. Se on vain Aurinkobrahmaan vihkimyksen saavuttaneilla.” (Aurinkobrahmaan vihkimys on maaplaneettavihkimyksen osa.) ”Universaalitajunnassa näkee kokonaisuena jonkin tapahtuman. Ulottuvuudet ovat universaalissa.” Erilaisten näkökulmien yhdistäminen antaa edellytyksiä ”kokonaisuena näkemiselle”.

”Universaali on ideoiden taso. Mitä enemmän ihmisellä on ideoita, sitä värikkäämpi persoona hän on.”

– Universaaliprosessin näkökulmasta ”Jumala on ideat ja aatteet.” Tämän yleispätevän Jumalan voi hyväksyä ja ymmärtää sellainenkin, jolle muunlainen Jumala on vieras.

Tila

Tila on ajatusten järjestynyt varasto. Tosin elävä sellainen, kuten kaikki Tajunnan osat. Tyyne Matilainen: ”Ajatus on vietävä Tilaan, että se toteutuisi.” ”Tila antaa määräyksen aivoille.” Jotta tieto tai ajatus pääsisi Tilaan, sen on kuljettava Jumalosan ja Pisteen kautta. Jumala ja Ikuinen Itse ohjaavat silloin sitä minkälaisia aineksia Tilaan pääsee, toisin sanoen koko Tilan toimintaa ja sitä miten kaikki se vaikuttaa elämänkaareen – siis ihmiselämän suuren tapahtumaketjun toteutumiseen. – Elämänkaaren sisältämiin valintoihin ei sellaisenaan tarvitse eikä pidäkään puuttua, Tila hoitaa sen ”puoliautomaattisesti”.

Tila on saatava täyteen logiikkaa. Tila jossa on paljon loogisia positiivisia ajatuksia aktivoi positiivisen elämänkaaren ja saattaa positiiviset suunnitelmat toteutumaan. Arvot järjestävät Tilan, se mitä eniten arvotan, vaikuttaa Tilan kautta koko elämään. ”Mantrat eli tässä kontekstissa loogiset positiiviset ajatukset ovat Tilan loogistajia.”

”Tila vaatii kirjakieltä, jotta ajatukset toteutuisivat.” Tämä ajatus oli hämmentävä. Miksi juuri kirjakieltä? Kun hiukan pohtii sanallisen ilmaisun monimuotoisuutta, voi ymmärtää, että juuri kirjakielet antavat sanoille ja niiden mukana ajatuksille täsmällisyyttä, loogisuutta, voimaa ja lisäävät niiden ajatusenergiaa – siksi että ne voidaan toistaa suurin piirtein samanlaisina.

Suunnittelu on tärkeää. Hyvin suunnitellut tapahtumat toteutuvat paremmin kuin heikosti suunnitellut. Oikein muotoiltu kysymys hakee Tilasta oikean vastauksen. Jonkin verran tulee Tilassa olla myös tavallista puhetta, juttelua yms. – ihmisiähän me kaikki olemme.

Tila laajenee, kun opiskelee, kirjoittaa, säveltää yms. Tämä laajeneminen pidentää myös elämänkaarta, joka kulkee ulommaisena, ja silloin ihminen elää kauemmin.

Kuutio

Kuutio on Tilan sisällä. Se on paikka ihmisen omalle hyvin perustellulle – ja sen vuoksi pysyvälle – tieteelliselle tiedolle, jonka ihminen voi viedä mukaansa tämän elämän päätyttyä. Myös ihmisen omaksuma filosofia pääsee hänen Kuutioonsa, sitten kun se on perusteltu oikeilla arvoilla ja on systeeminä loogisesti muotoiltu.

Filosofinen koulukunta elää ja jää elämään, kun se tuottaa oikeita ja järkeviä, käytännön työssä testattuja filosofisia ajatuksia. Silloin siihen osallistuvien ihmisten yhteistajunnassa oleva Kuutio alkaa toimia – mikä myös edellyttää koulukunnan yhteisen Universaalien toimintaa.

”Se mitä itse ajattelee, on oikea perusta tiedolle. Se säilyy kautta elämien ja kuolemien – kun puhuu kokouksissa ja piireissä”, sanoi Tyne Matilainen (Nykyään ”kokoukset ja piirit” tarkoittavat esimerkiksi Via-Akatemian tilaisuuksia, työpajoja tms. joissa via-akatemiaalainen koulu toimii.) Universaalilla ja Kuutiolla on yhteys keskenään: ”Universaali räväyttelee Kuutioon (kyseisen) ihmisen kuvia reliefeinä.”

– Ihmisen, joka on myös itse itselleen, yleispätevät aikansaanoiset ovat Kuutiossa.

Jumalosa, Perussävel, Piste/Tähti

Via-akatemiaalaisessa filosofiassa Jumala on oleellinen, sillä ihminen etsii rajajoogan/ajatusjoogan avulla tietoista yhteyttä Jumalaan. Se tapahtuu oman Jumalosan kautta, sillä Jumalosalalla on yhteys Jumalaan, ja se toimii, jos ihminen uskoo Jumalaan. – Filosofiassa on kysymys myös siitä, mihin ihminen uskoo tai ei usko. ”Jumalossassa ovat vaihtoehdot, joihin ihminen uskoo tai ei usko. Ne laitetaan jo elämänkaareen.”

Ihmisen oma Jumala on kasvanut esiin ihmisen Jumalossasta ja sillä on yhteys suurempaan Jumalaan. Ihmisen Ikuinen Itse on ihmisen persoonan osa ja samalla suuren Ikuisen Itsen aito osa.

Maaplaneetalle tultuaan ihminen on saanut Jumalosan, jonka hän on räväyttänyt Pisteeseen. Piste taas on tuotu omasta aurinkokunnasta. Jumalosa viedään Maa-planeettavihkimyksen suorittamisen jälkeen omaan aurinkokuntaan. ”Ihmisellä on oma Perussävel, jonka hän on säveltänyt. Maaplaneetan perussävel on myös ihmisen Pisteessä, ja on varjeluksessa Jumalossassa.” Perussävel on kahtena kaarena Jumalosan molemmin puolin.

”Kun on molemmat elämänkaaret erillään, on energiaa.” ”Harmonisen ihmisen positiivinen kaari on sisäpuolella.”

”Ikuinen piste on Ikuinen Itse. Pyhä Henki on kosminen tuli. Ikuinen piste on negatiivisen ja positiivisen välissä ja on aina tulossa, että se säilyy ihmisen Maaplaneetalla viettämän elämän ajan. Ihmisellä on ollut tullessaan omasta aurinkokunnastaan mukana oma tuli, alkupiste ja henkisiä värejä.” Tyyne Matilainen

Nämä Tajunnan osat pitävät siis sisällään myös ihmisen kosmisen menneisyyden ja tulevaisuuden. Maapallo on väliasema ihmisen ikuisessa olemassaolossa.

– Maaplaneetan ”loppututkinnon” eli Maa-planeettaviihkimyksen vaatimus on, että kuollessaan, kun elämänkaari on täysin positivisoitunut ja kiertyy nilkkoihin, ihmisen täytyy olla nimenomaan ihminen (ei esimerkiksi jumala tai ”vain eläin”) ja itse itselleen siis metafyyssisesti ja identiteetiltään itsenäinen olento. Jotta tämä voisi toteutua, on – Tyyne Matilaisen kehotuksen mukaan – tutkittava mikä on ihminen.

”Eestaasvirtaukset” ja muu tiedon kulku

Koko ajan tätä lukiessa tulee palauttaa mieleen, että tieto ei kulje vain yhteen suuntaan ”alemmasta korkeampaan” tai päinvastoin – vaan eri osien ja niiden prosessien välillä moneen kertaan. Samoin se tosiasia, että vastakohtapari ’positiivinen ja negatiivinen’ on Tajunnassa looginen ja rakenteellinen välttämättömyys. Tosin on kehityksenmukaista, että negatiivisuutta hillitään ja positiivisuutta lisätään sekä voimistetaan Tajunnan eri prosesseissa. Loogisten positiivisten ajatusten jäsentämä Tila pitää siitä huolen.

Tajunnan toiminta on hyvä mieltää osina ja kokonaisuutena, mutta muuten tällaisiin hienonhienoihin prosesseihin ei pidä puuttua. Tajunta on itseään korjaava systeemi, sitä ei pidä pakottaa tai ”ajatella puhki” sen toimintoja.

Kun Tajunta toimii oikealla tavalla, tiedot kulkevat positiivisina ja negatiivisina Eestaas-virtauksina. Samalla myös Tajunnan eri osien värähtelyt tai niiden väliset tietoimpulssit, ”räväyttelyt” toimivat. Kaikki tämä on normaalia, tuntuu normaalilta ja sen tulee pysyä normaalin rajoissa. Oikea eettinen asenne ja ihmisen oma arvostelukyky on siinä avaintekijänä.

Tässä kokonaisuudessa tieto täydentyy ja muokkautuu jatkuvasti. Tällöin myös Piste ja Jumalosa (ja niiden kautta ihmisen yhteys Iku-

seen Itseen ja Jumalaan) pystyvät osaltaan pitämään huolta Tajunnan toiminnoista. Tällöin ihmisen yksilöllisyys (eli persoona) kehittyy parhaalla mahdollisella tavalla, mikä kaikki vaikuttaa positiivisesti niin yksilölliseen elämään kuin ihmissuhteisiin.

”Edestakainen, positiivinen ja negatiivinen tietoliikenne kulkee Takaihoista Tilaan Pisteeseen ja Jumalosan kautta. Tähtien eli Pisteiden ympärillä on pienempiä tähtiä. Tähti on ihmisen ikuinen Tähti ja se sisältää hänen entisen ja nykyisen tietonsa, mm. tämän elämän ennusteen.”

Jumala ja ihminen kehittyvät jatkuvassa vuorovaikutuksessa. ”Jumalalyhteys” on Jumalan ja ihmisen jatkuva hedelmällinen ja monipuolinen vuorovaikutus. Ihminen kehittyy silloin itseksi itselleen ja kantaa vastuun omista teoistaan. Samoin yhteisö tai koulukunta kehittyy itseksi itselleen.

Tajunta ja etiikka

Tajunta pystyy käsittelemään mm. jälleensyntymien antaman tiedon ja tallentamaan vihkimyksiin tarvittavaa tietoa. Ilman tällaista loogistavaa systeemiä se ei onnistuisi – ainakaan hyvin.

Tajunnalla on ihmisen fyysisen kehon ja aivojen tuottamien ajatusmuotojen ja värähtelyjen ja tunnevärähtelyjen kautta jatkuva yhteys ihmisen auraan ja sitä kautta maapallon ja maailmankaikkeuden eri olentoihin. Tajunnan sisällöt vaikuttavat ajatuksina ja tunteina muihin ihmisiin.

Ihmiset ovat tällöin yhteydessä toisiinsa: 1) Aurasta lähtevien ajatusten ja tunteiden avulla. 2) Tajunnan sisäisesti muokkaaman aineiston ja Elämänkaaren avulla. 3) Universuminsa kautta unenpuolella ja henkisel- lä puolella. Tajunta yhdistää vastuun toisista ihmisistä yksilöä itsenäis- tävään ”ihminen itse itselleen” -kehitykseen – toinen ei voi olla ilman toista. Tajunnan prosessoima tieto antaa keinot ja luo toimintamallit.

Värähtelyiden ja ajatusmuotojen kautta tapahtuva ihmisten välinen suora ajatusyhteys saa näin ohelleen Tajunnan käsittelyn, jolloin ihmisistä tulee vähemmän riippuvaisia keskinäisestä ajatuksen lain: ”mitä minä ajattelen sinusta, sitä sinä ajattelet minusta” antamasta yksinkertaisesta suhteesta. Tällöin mm. etiikka pääsee vaikuttamaan positiivisesti ajatustiltojen laatuun, minkä vuoksi reagointi toisiin ihmisiin järkeväytyy.

Tämä mahdollistaa sen, että ihminen on vastuussa ensisijaisesti itse itselleen mutta Elämänkaaren ja Yhteisen suunnitelman kautta myös toinen toiselleen. Korkean suunnitelman kautta ihminen on vastuussa myös Suurelle Ikuiselle Itselle ja muille maailmankaikkeutta ohjaaville korkeille hengille. Sama koskee ihmisyyhteisöjä.

Kun ihminen tiedostaa Tajuntansa kautta moninaiset yhteytensä toisiin ihmisiin ja jumaluuteen, syntyy Ykseyden jokapäiväiseen elämään sovellettu versio.



III

Kirjeopisto Vian rajajoogan pohdintaa



Rajajoogan pohdintaa

Näiden artikkelien kirjoittaminen vahvisti käsitystäni siitä, että Kirjeopisto Vian raja-jooga ei ollut pelkästään Tyyne Matilaisen ja Mirja Salosen 1950-luvun luomus vaan, että se oli yksi lenkki aikakausien ketjussa, samoin Tyyne Matilaisen filosofinen ajattelu. Hän mm. jatkoi suoraan muinaiskreikkalaista luonnonfilosofiaa ikäänkuin vuosisadat ja -tuhannet eivät olisi merkinneet mitään.

Kirjeopisto Vialla oli juuria ennen kaikkea teosofisissa suunnissa. Tyyne Matilainen, Mirja Salonen ja heidän perustamansa Kirjeopisto Via menivät kuitenkin eteenpäin omaan ainutlaatuiseen suuntaansa: ajatuselämän kehittämiseen ja luonteen jalostamiseen loogisen positiivisen ajattelun avulla.

Nyt myöhemmin erilaiset teosofiset suunnat ovat jälleen lähestymässä toisiaan ja niillä on paljon annettavaa toisilleen.

"Looginen positiivinen ajattelutaito" sovittaa kielen, energian ja etiikan ainekset positiivisiin perusarvoihin ja tuo ne ihmisen elämään.

Kirjeopisto Vian rajajoogan aatteellisista juurista

Jokaisella merkittävällä henkisellä liikkeellä on "juuret", toisin sanoen aikaisempia filosofioita tai henkisiä liikkeitä metodeineen, jotka ovat olleet sen esikuvia ja joiden vaikutus jollakin tavalla näkyy sen tavoitteissa tai toimintatavoissa. Entä kehitys – eiväthän vaikutteet ole loppuneet alkuhetkiin – se mihin suuntaan koulu oppilaineen on mennyt?

Kirjeopisto Vian rajajooga on saanut alkunsa Kirjeopisto Vian rajajoogan ensimmäisen opetuskirjeen II mietiskelyohjelmasta ja sen periaatteille rakennetusta kymmenen opetuskirjeen kokonaisuudesta, jotka muodostavat selkeän järjestelmän: negatiivisten luonteenominaisuuksien jalostamisen positiivisiksi syöttämällä ja vahvistamalla niiden positiivisia vastineominaisuuksia. Rajajoogamettiin kuuluu myös ihmisen oman Ikuisen Itsen herättäminen mantrojen avulla, minkä jälkeen Ikuinen Itse alkaa opettaa ihmistä.

Kun on kyse sellaisesta henkisestä koulusta kuin Kirjeopisto Via, juuria ei voi etsiä pelkästään koulun perustajien Tyyne Matilaisen (1911–1989) ja Mirja Salosen (1925–2002) aatteellisesta taustasta (teosofia ja ruusuristiläisyys) ja opetuskirjeiden antamista viitteistä, vaan myös oppilaiden taustoilla on väliä, sillä yhteisössä tapahtunut keskusteleva opetus sai virikkeensä oppilaiden kysymyksistä.

Myös eri aikoina esiintyneillä positiivisuuteen suuntautuvilla filosofisilla ja psykologisilla aatevirtauksilla ja metodeilla on ollut vaikutuksensa.

Maailmankatsomus ja metodi

Kirjeopisto Vian ensisijaiset aatteelliset juuret liittyvät siis sekä Kirjeopisto Vian teosofiseen maailmankatsomukseen että sen päämääriin johtavaan metodiin. Maailmankatsomus antaa metodille sen korkeimmat päämäärät, ja kaikkien toimintatapojen on sovittauduttava tähän kehykseen – jopa niin, että ne rikastavat sitä.

Teosofisen maailmakatsomuksen kannalta tärkeät Valkea Veljeskunta samoin kuin jumalallinen kehityssuunnitelma kuuluvat perustavanlaatuisesti Kirjeopisto Vian alkuperäiseen henkiseen katsomukseen ja sen rajajoogamethodi pyrkii viemään oppilaita kohti teosofian henkisiä päämääriä. Kirjeopisto Vian oppilaiden tuli nähdä itsensä suhteessa jumalalliseen kehityssuunnitelmaan ja olla valkean tien kulkijoita. Ensimmäisen opetuskirjeen toisessa mietiskelyohjelmassa puhutaan Valkeasta Veljeskunnasta. ”Jos ihmisessä, oli hän kuka hyvänsä, on määrätty määrä jaloutta ja hyvyttä, se yhdistää hänet Valkeaan Veljeskuntaan”, Tyyne Matilainen sanoi. Valkean Veljeskunnan aurassa oppilaiden piti myös pysyä, Valkean Veljeskunnan auran kaavan saaminen oli aikanaan ”pääsylippu” Kirjeopisto Vian oppilaskuntaan. – Valkean Veljeskunnan adepteista Tyyne Matilainen piti omina opettajinaan Koot Hoomia ja Moryaa.

Émile Couén 1920-luvulla kehittämää metodia, jossa itesuggestion avulla pyrittiin parempaan elämään, voidaan pitää edeltäjänä Kirjeopisto Vian rajajoogaan kuuluvalla itsekasvatusmetodille, joka kuitenkin on konaisvaltaisempi kuin pelkkä itesuggestion. ”Kirjeopisto Vian rajajooga perustuu vain osittain itesuggestion”, Tyyne Matilainen luonnehti Kirjeopisto Vian rajajoogaa. ”Olenaisimpana osana siinä (Kirjeopisto Vian rajajoogassa) on ajatusvoiman käyttö, ajatusten hallinta, ajatuselämän tietoinen positivistinen ja positiivisten, jalojen luonteenominaisuuksien kasvattaminen ja kehittäminen sekä tiettyjen korkeampien toisin sanoen jumalallisten voimien ja kykyjen esiinkirvoittaminen, kehittäminen ja voimistaminen, jotka kaikki johtavat fyysisen ruumiin ja korkeampien käyttövälineiden puhdistumiseen ja kehittymiseen.” Mantroiin liittyvä ajatustyöskentely tehdään valppaassa vireystilassa hyvin keskittyen.

Inspiraatio tuli vuorisaarnasta

Vanhoina aikoina ihmistä ohjattiin negatiivisuudella, kielloilla – tärkeät kymmenen käskyä ovat pääasiassa kieltoja. Myös Jeesuksen vuorisaarnassa on paljon negatiivisia ilmaisuja. Nykyaikana kun etenkin henkisen tien kulkijat ovat jo valmiiksi positiivisempia ja henkisempiä, he tarvitsevat positiivista opetusta.

Tyyne Matilainen etsi ratkaisua kysymykseen, miten Jeesus Kristuksen vuorisaarnan (Matteus 5-7) sisältämät yleispätevät ideat tulisivat helpommiksi omaksua. Buddhavaltaistukseksi nimittämässään henkisessä tilassa hän sai silloin uuden henkisen kokonaisnäkömyksen psykologisine oival-

Opettaja kehittyy, kun oppilas kysyy.

luksineen. Hän oivalsi, että vuorisaarnan universaalit eettiset velvoitteet on mahdollista ilmaista uudelleen positiivisessa, tarkemmin sanottuna loogisessa positiivisessa muodossa, silloin ne on myös helpompi omaksumaa ja itsekasvatus on tulokseksikaampaa.

Tyyne Matilainen laati oivallustensa pohjalta mietiskelyohjelman, joka on pienin muunnoksin edelleenkin käytössä ja joka sisältää Kirjeopisto Vian maailmankatsomuksen, päämäärät ja opin tiiviissä muodossa. Mietiskelyohjelma on sommiteltu niin, että se noudattaa teosofian yleisiä universaaleja periaatteita – vuorisaarnahan on teosofialle tärkeä lähtökohta. Itse asiassa Tyyne Matilainen oli tarkoittanut mietiskelyohjelmansa teosofisten liikkeiden käyttöön – vaikkakaan se ei silloin vielä päässyt toteutumaan. Tämän taustansa vuoksi Kirjeopisto Via kuuluu lähtökohtaisesti teosofiseen aateperheeseen.

Saadakseen oivalluksensa kuitenkin ihmisten hyödyksi Tyyne Matilainen perusti 1955 Kirjeopisto Vian yhdessä oppilaansa Mirja Salosen kanssa.

Opetuskirjeiden ja Kirjeopisto Vian syntyprosessiin liittyi se, että molemmille opettajille oli monipolvisen prosessin tuloksena kehittynyt selvänäköisyys ja he myös olivat saaneet Buddha-valaistuksen jo ennen Kirjeopisto Vian perustamista.

Mirja Salonen: ”Meillähän kummallakin oli tässä elämässämme Buddha-valaistus. Tyyne Matilaisella 1946, minulla hänen oppilaakseen tultuani v. 1954. Tämä auttoi meitä saamaan kulloinkin tarvitsemaamme tietoa ja viisautta sekä muodostamaan ne henkisen ja myös maallisen kehityksen kannalta asialliseksi kokonaisnäkemykseksi. Niin tärkeä ja arvokas tavoite kuin henkinen kehitys onkin, niin myös jokapäiväisen arkielämän eläminen oikealla, järkevällä, viisaalla ja eettisesti korkeatasoisella tavalla on henkisen Tien kulkijalle ensiarvoisen tärkeä.”

Oppilaidensa kysymyksiin Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen pystyivät ottamaan vastauksia kaikkiallisesta pisteestä, minkä pohjalta myös opetuskirjeitä kirjoitettiin.

Näin sai alkunsa Kirjeopisto Vian rajajoogaksi, loogiseksi positiiviseksi ajattelutaidoksi ja sittemmin ajatusjoogaksi nimitetty järjestelmä, jonka Mirja Salonen rakensi kymmeneen opetuskirjeeseen Tyyne Matilaisen antaman inspiraation mukaan.

Alkusysäyksen jälkeen kymmenen opetuskirjettä kirjoitettiin nopeaan tahtiin (1955–57) ensimmäisen oppilasryhmän etenemisen mukaan, sillä niiden tarkoituksena oli vastata Kirjeopisto Vian oppilaiksi tulleiden henkisen kehityksen tarpeisiin.

Opetuskirjeiden oivallukset koskivat mm. niitä metodiin kuuluvia perusasioita, jotka yksilö tarvitsee jokapäiväiseen eettiseen toimintaan

ja sisäisen Itsen löytämiseen henkisellä tiellään – sammutukseen ja sytytykseen. Sammutus ja sytytykset liittyvät hyvin pitkälle ihmisen energeettisen puolen, hänen auransa negatiivisten ja positiivisten energioiden hallintaan ajatusten avulla. Ensin aktivoidaan sytytyskaavalla kaikelle aloittamiselle tärkeät tahto ja usko, niiden avulla jatketaan yleisempään ajatuselämän ja tunteiden positivistiseen ja sen jälkeen määrätietoiseen luonteen jalostamiseen loogisten positiivisten sytytyskaavojen avulla. Siihen liittyy myös henkinen näkemys ihmiskunnan kehityksestä kohti korkeampaa viisautta ja rauhaa missä myös kansat rakastavat toisiaan.

Logos, Kristus ja Pyhä Henki

Mietiskelyohjelman ja koko rajajoogasynteesin alkuinspiraatio tuli siis Uuden Testamentin vuorisaarnasta – Kirjeopisto Vian rajajoogan opetuskirjeistä voi löytää monia muitakin kristinuskoon kuuluvia tai teosofiaan omaksuttuja antiikin filosofiasta lähtöisin olevia käsityksiä.

Muinaiskreikkalaisessa filosofiassa (ensimmäisenä tietävästi Herakleitos) Logos on merkinnyt perimmäistä jumaluutta. Sillä on tarkoitettu myös maailmanjärkeä, maailmankaikkeutta hallitsevaa ja järjestävää periaatetta, joka luo yhteyden kaiken olemassaolevan välille. Loogisuus kuuluu maailmanjärkeen. Tyyne Matilainen määritteli Logoksen alkuajatuksiksi loogisessa muodossa. Luonnonlogiikka, jota hän myös painotti, on selvästikin muinaisen Kreikan luonnonfilosofian perillinen.

Tyyne Matilaisen ja Mirja Salosen yhteisessä kokonaisnäkemyksessä Kristus tarkoittaa puhdasta positiivisuutta. Filosofisen/ teosofisen jatkumon kannalta on luontevaa, että positiivisuuteen on kytketty myös loogisuus, joka sitoo yhteen jatkuvasti kehittyvän jumaluuden eri puolia – ja samalla yhdistää loogisia positiivisia ajatuksia ajattelevan ihmisen tähän suurempaan kokonaisuuteen. Tästä näkökulmasta loogisuus, yhteys Jumalaan ja jooga ovat melkein synonyymejä.

Kirjeopisto Vian ajatuskaavoissa ihminen kytkee itsensä mantrojen/ mietiskelyohjelmien loogisuuden avulla maailmankaikkeuden loogiseen lainalaisuuteen, Logokseen – ja positiivisuudella sen henkisesti korkeimpiin, positivistisiin luonnontasoihin. Loogisuus ei rajoitu siis pelkkään kielelliseen logiikkaan, vaikka ihminen tarvitsee tietysti sitäkin pyrkessään elämään harmoniassa maailmankaikkeuden kanssa – toimimalla eettisesti ja hyvyyden voimien avulla. Maailmanjärjen toimintatapa avautuu ihmiselle vähitellen – esimerkiksi tieteiden ja eettisen elämän sekä yleensä positiivisten pyrkimysten avulla.

Tästä perspektiivistä katsoen loogiset positiiviset ajatukset vastaavat erittäin hyvin ihmisessä olevaa, jo vuosisatojen ja -tuhansien mukana kehittyneitä sisäistä jumaluutta, Kristusta, ja siihen kuuluvia henkisiä olemuksia, Pyhää kunnioitusta ja Kristus-rakkautta. Kirjeopisto Vian opetuskirjeiden ajatuskaavoissa esiintyvä Kristus (positiivisuus) yhdistyy logiikan kautta Logokseen, maailmanjärkeen – kaikki tämä tapah-

tuu ihmisen tajunnassa hänen kehittyessään. Myös Pyhä Henki kuuluu tähän kehitysnäkymään: Pyhä Henki tulee ihmisen sisimpään ja itsekkyyks poistuu hänestä.

Aatteiden kirjoa 1900-luvulla

Kirjeopisto Vian esitteessä mm. sanottiin Kirjeopisto Vian kunnioittavan kaikkia uskontoja ja maailmankatsomuksia. Vaikka 1900-luvun henkisten aatteiden kirjo ei ollut läheskään niin monipuolinen kuin nykyinen, Kirjeopisto Vian opettajilla täytyi olla – ja oli – suuri tietomäärä koko sen ajan henkisestä kentästä ja kyky soveltaa sitä kaikkea opetustyössään voidakseen antaa opetusta oppilailleen heidän maailmankatsomukseensa soveltuvalla tavalla. Opetuksen periaatteena oli antaa opetusta siten, että oppilas myös pääsisi eteenpäin kohti oman maailmankatsomuksensa korkeimpia päämääriä. Tästä johtui myös opetustapa, joka perustui oppilaiden kysymyksiin. ”Opettaja kehittyy samalla, kun oppilas kysyy.”, sanoi Tyyne Matilainen.

Vielä 1900-luvun puolivälissä merkittävimmät henkiset suuntaukset Suomessa olivat: teosofia, ruusuristiläisyys, antroposofia ja kristosofia. Teosofia – yleiskäsitteenä – piti sisällään käytännössä juuri ne. Nämä kaikki puolestaan olivat saaneet vaikutteita kristinuskosta, (uus)hindulaisuudesta ja buddhalaisuudesta sekä muista vanhoista henkisistä suuntauksista, painotukset luonnollisesti ovat kullakin omansa. Sittenmin on tullut mukaan myös Alice A. Baileyn kirjoihin perustuva suuntaus. Tähän yleisteosofiseen kokonaiskuvaan kuuluvat aura, tsakrat, vihkimykset, säteet, jne. Sekä tietysti myös Valkea Veljeskunta. Kaikki ne ovat mukana myös Kirjeopisto Vian opetuksessa.

Suurin vaikutus Kirjeopisto Viaan ja sen oppilaisiin on siis ollut luonnollisesti teosofialla ja sen toisella pääsuuntauksella, ruusuristiläisyydellä. Teosofinen Seura on tuonut intialaista ja tiibetiläistä viisautta länsimaihinkin. Ruusuristiläisyys pitää itseään vanhojen filosofioiden, kuten vapaa-muurariuden ja gnostilaisuuden perillisenä. Ruusuristiläisyyden juuret palautuvat kristinuskon filosofiseen puoleen, gnostikkoihin, muinaiseen Kreikkaan, Egyptin ym. lähi-idän uskontoihin ja tietysti Atlantikseen ja monien länsimaisten filosofien juuret ovat olleet rosencreutzilaisia eli ruusuristiläisiä. Suomalainen ruusuristiläisyys perustuu hyvin pitkälle Pekka Ervastin näkemyksiin teosofiasta.

Teosofisella liikkeellä on ollut myös tarkoituksenaan lisätä ihmisten yleissivistystä ja rauhantahtoa. Siihen kuuluvilla henkisillä suunnilla on myös se yhteinen vakaumus, että on jokin kaikkia uskontoja korkeampi ydin, joka on niin tosi, voimakas ja hyvä, että se pystyy yhdistämään eri kulttuureihin kuuluvat ihmiset.

Nämä kaikki idän ja lännen jumalviisaudet ovat tuoneet oman lisänsä Kirjeopisto Vian aatepohjaan, ja niitä on kommentoitu suullisessa ja kirjeitse tapahtuneessa opetuksessa, sillä myös oppilaat ovat olleet niistä erittäin kiinnostuneita.

Tyyne Matilainen piti arvossa H. P. Blavatskya ja hän suositteli mm. Blavatskyn Valon airutta kaikille oppilailleen samoin Annie Besantin Aikain viisautta sekä Taimnin Itsen löytämistä. Aurakuvat Leadbeaterin kirjassa Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä antoivat visuaalisen näkemyksen ihmisen energiakehistä. Mabel Collinsin Valoa tielle ja Blavatskyn Hiljaisuuden ääni olivat listalla samoin Alcyonen (Krishnamurti) Mestarin jalkojen juuressa. Teosofista kirjallisuutta siis luettiin maailmankuvan rikastamiseksi ja tietysti myös kysymyksenteon ja oman ajattelun lähtökohdiksi.

Intialaisista joogasuuntauksista hathajoogaa alkoi tulla Suomeen 1920-luvulla ja Suomen Joogaliito ry. on perustettu 1967. Transsendenttinen meditaatio tuli 1960–70 -lukujen taitteessa ja oli tuolloin hyvin suosittua. Parapsykologiaa ja spiritualismia harrastettiin, myös ufoista oltiin kiinnostuneita, samoin henkiparannuksesta.

– Yleisellä tasolla 1900-luvun puoliväli oli kuitenkin materialistinen aikakausi ja sodanjälkeinen yhteiskunnallinen ilmapiiri oli raskas maan jälleenrakentamisen ja sotakorvausten vaatiman valtavan työmäärän vuoksi. Henkisyttä sen enempää kuin positiivisuuttakaan ei oikein voinut tuoda esiin. Positiivisuus periaatteena ei ollut vielä 1970-luvullakaan näkyvästi esillä Suomessa – muualla kuin Kirjeopisto Viassa. Se kuului nimenomaan vasta silloin ilmennykseen pyrkivän inspiraation sisältöön.

Hindulaisuus teosofian taustavoimana

Hindulaisella ja buddhalaisella viisaudella on itsestään selvä paikkansa teosofisessa perinteessä. Itään matkoja tehnyt H. P. Blavatsky nosti niitä esiin nykyaikaisen teosofian syntyaikoina.

Niin sanottu uushindulaisuus ja sen mukainen joogafilosofia syntyi perinteisestä hindulaisuudesta, kun Vivekananda (1863–1902) muotoili sen pyhien kirjoitusten pohjalta länsimaiseen ajatteluun sopivan filosofian. Ramakrishnalta (1836–1886) Vivekanandan opettajalta – joka kokeili kaikkia mahdollisia henkisiä menetelmiä – on peräisin käsitys, että kaikki uskonnot ja kaikki joogamenetelmät johtavat samaan lopputulokseen. Sen vuoksi tämä vedantafilosofiaksi nimitetty aate on voinut olla pohjana mm. teosofialle, joka myös pyrkii löytämään erilaisten uskontojen ja aatteiden yhteisyyden.

Uushindulaisuus on siis teosofian kautta myös Kirjeopisto Vian maailmankatsomuksen taustalla, mutta suoria yhteyksiä Intiaan tai intialaisiin guruihin ei edelleenkään ole. Yhtä paljon mukana on kristinuskoa ja buddhalaisuutta ja erilaisia esoteerisia ja filosofisia vaikutteita.

Joitakin yhtymäkohtia intialaiseen joogafilosofiaan on – esimerkiksi metodin nimitys ”rajajooga”. Sana ”jooga”, sen alkuperäisen merkityksen mukaisesti tarkoittaa yhteyttä tai yhdistymistä: yhteyttä Jumalaan, yhteyttä korkeampaan Minään, yhteyttä Ikuiseen Itseen, yhteyttä toisiin ihmisiin – nämä kaikki tulevat esiin Kirjeopisto Vian opetuksessa. –

Arkielämän eläminen järkevällä, viisaalla ja eettisellä tavalla on henkisen Tien kulkijalle ensiarvoisen tärkeää.

Kirjeopisto Vian alkuperäisessä esitteessä jooga liitetään myös asteettain etenevään vihkimystiehen, joka puolestaan kuuluu teosofiseen maailmankatsomukseen. Rajajooga on tässä skaalassa korkeatasoinen joogan laji.

Patanjalin joogasutrat ovat olleet tärkeä esikuva. Ajatusjooga liittyy saumattomasti joogasutraan: ”jooga on ajatuselämän muodostelmien voittamista”, sillä Kirjeopisto Vian rajajoogassa ajatuselämän negatiiviset muodostelmat, ts. negatiiviset ajatuskoostumat, voitetaan toistamalla loogisia positiivisia lauseita.

”Ajatuselämän muodostelmien voittaminen” saa myös aktiivisen positiivisen merkityksen, sillä loogisia positiivisia ajatuksia hyödynnetään jalojen luonteenominaisuuksien syyttämiseen. Patanjali erotti rajajoogan eli hallitsijajoogan korkeimmaksi joogan lajiksi verrattuna alempiin, esimerkiksi hathajoogaan.

Mainittakoon, että Mirja Salonen oli tunnetun joogaopettaja Mielikki Ivalon (1907–1995) oppilas 1960-luvun loppuvuosina ja hyvä ystävä – he myös kävivät kirjeenvaihtoa joogasta. – Kirjeopisto Viassa hathajoogaa voi harjoittaa terveyden vuoksi, vaikka se ei kuulukaan opetusohjelmaan.

Myös sana ”mantra”, on lainattu hindulaisuudesta. ”Mantra” on sana ja käsitteenä vanha ja sanskritinkielinen, mutta Kirjeopisto Vian opetuskirjeissä sen sisältö on uusien oivallusten mukainen. Sanskritinkieliset mantrat, vaikka saattavatkin tuottaa aitoja henkisiä kokemuksia, eivät kuulu tähän metodiin, jonka mantrat ovat suomenkielisiä loogisia lauseita, joita toistetaan äännettömästi ja joiden tarkoitus on positivistoida ihmistä, jalostaa hänen luonnettaan sekä lähentää häntä jumaluuteen luonteen jalouden kautta. Henkiset kokemukset tulevat, jos ovat tullakseen, kun ihminen on sopivassa henkisen kehityksen vaiheessa.

Buddhalaisuus

Buddhalaisuus tunnetaan vanhan intialaisen viisauden keräämisestä. Joten myös sen taustalla ovat hindulaisuuden vanhat pyhät tekstit. Sillä on ollut suoranaishempäkin vaikutusta Kirjeopisto Vian metodiin. Yhteistä buddhalaisuudelle ja ajatusjoogalle on luonteen muuntaminen positiiviseksi sammutuksen ja sytytyksen avulla. Buddhalaiset harjoitukset negatiivisten ominaisuuksien muuntamisesta positiivisiksi ovat samansuuntaisia kuin Kirjeopisto Vian rajajoogassa, vaikkakaan buddhalaisissa harjoituksissa ei käytetä mantroja tähän tarkoitukseen.

Kirjeopisto Vian kymmenennessä opetuskirjeessä on julkaistu kaavio maapalloa ympäröivistä luonnontasoista, jotka ympäröivät myös ihmistä ja joihin jokaiseen kuuluu omanlaisensa tajunnantila. Tasokaavion buddhinen, nirvaaninen, paranirvaaninen ja mahaparanirvaaninen taso ovat mitä ilmeisimmin saaneet nimensä buddhalaisuuden hahmotamista tajunnantiloista. Luonnontasot on omaksuttu Kirjeopisto Vian opetuskirjeisiin Leadbeaterin kirjasta Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä. Varsinkin korkeammat tasot (VI ja VII) ja niille pääseminen olivat Kirjeopisto Vian mielenkiinnon kohteina.

Via-Akatemia: vanhaa ja uutta

Entä kehitys – eiväthän henkiset vaikutteet ole loppuneet alkuhetkiin – se mihin suuntaan koulu oppilaineen on mennyt? Kirjeopisto Vian rajajooga on tehty nykyajan länsimaalaista ihmistä varten ja siitä seuraa eroja suhteessa vanhempiin metodeihin. Vaikka teosofisten liikkeiden juuret ovat yhteiset, aika tekee aina tehtävänsä ja sen mukana kasvaa uudenlaisia ihmisiä, jotka pitää myös ottaa huomioon. Aikahan ei merkitse pelkästään vuosilukuja vaan yleisiä käsitteitä, ajattelutapoja, kehityspäämääriä ja kulloinkin aktuelleja henkisyyslaatuja – ja jokainen metodi on aikansa lapsi. Kaikki tämä vaikuttaa omalla tavallaan sitä harjoitettavaan ihmiseen, muoaa häntä käyttämänsä menetelmän mukaiseksi.

Metodit pitävät sisällään syntyäikansa inspiraatiot ja näköalat siirtäen ne henkisyyttä harjoitettavaan ihmiseen, hänen olemukseensa ja rakenteisiinsa. Tiettyyn aikaan kuuluvien virtausten laannuttua ihmiskunnan tasolla tai jonkin kulttuurin yleisellä tasolla oppilas joutuu itse arvioimaan, mitä todella tahtoo. Joillekin voivat tuhansia vuosia vanhat menetelmät olla oikeita, toisille ei. Kun jokainen henkisen tien kulkija valitsee opettajan – ja opetuksen – vastaamaan omimpia kehitystarpeitaan, kaikki hyötyvät siitä.

Buddhalaisuus on ollut vaikuttava henkisyyden lähde nykyajalle, ja se on tullut yhä tärkeämmäksi mm. USA:sta lähtöisin olevan zenbuddhalaisvaikutteisen mindfulness-suuntauksen ja sitä lähellä olevan positiivisen psykologian kautta – jolloin se on tuonut uutta buddhalaista vaikutusta Kirjeopisto Vian aatepohjalta toimivaan Via-Akatemiaan.

Moderni buddhalaisuus on tieteenharjoittajiensa kautta myös sulattanut modernin fysiikan eli suhteellisuusteorian, kvanttifysiikan sekä vieläkin uudempien teorioiden oppeja maailmankatsomukseensa, sillä ne vastaavat perinteisen buddhalaisuuden näkemystä todellisuuden luonteesta. – Tämä näkemys myös vahvistaa Kirjeopisto Vian opille ominaista ymmärrystä ajatusten vaikuttavuudesta, ovathan ajatukset kvanttitasolla samaa henkisaineellista energieettistä maailmankaikkeutta kuin materiaalinenkin maailma.

Modernit buddhalaisuudesta vaikutteita saaneet suuntaukset painottuvat hyvin paljon ”egon” ts. alemman minän hallintaan ja ihmisen oh-

jaamiseen meditaation kautta ”nykyhetkeen”. Tällä on merkitystä myös ajatusjoogan meditaation kannalta, mutta varsinainen ajatusjooga luonteen jalostamisen pyrkimyksineen toimii parhaiten sytyttämällä positiivisia luonteenominaisuuksia.

Itäisissä joogaperinteissä oikea elämäntapa maallisessa elämässä on edellytyksenä syvälliselle meditaatiolle – meditaatio puolestaan johtaa lopulta samadhiin, kokemukselliseen jumalayhteyteen. Kirjeopisto Vian rajajoogassa eli loogisen positiivisen ajattelutaidon merkityksessä meditaatio ja mantrojen toisto toimivat välineenä oikeaan elämäntapaan. Jokapäiväinen elämä positiivisine mielentiloineen ja ihmissuhteiden harmonisoituminen ovat tärkeintä, silti henkisiä kokemuksiakin syntyy henkisen kehityksen mukana. – Positiivisuus eli Kristus ja aidon positiivisuuden käytäntöön soveltaminen koko elämään on Kirjeopisto Vian opetuksen päämäärä.

Pyrkimys onnellisuuteen – filosofia ja psykologia

Esimerkiksi kundalini ja tsokrat ihmisen rakenteina eivät riipu kulttuurista tai opetuksesta, mutta eri kulttuurit ja erilaiset henkiset tiet ovat käsitelleet niitä eri tavoin. Nykyisin voidaan ymmärtää, että asiat ihmisen henkisessä psykologiassa ovat riippumattomia kulttuurista. – Nykyaikaisessa rajajoogametodissa, ajatusjoogassa niihin ei puututa, sillä niiden kehityksen on turvallisinta ja hyödyllisintä tapahtua luonnollisesti muun kehityksen sivutuotteena.

Tiedollisessa mielessä näiden ymmärtäminen on ollut tärkeää, sillä monet psykologiset ongelmat selittyvät niiden kautta. Psykologia tähdätessään ihmisen eheytymiseen on erittäin tarpeellista, sillä mieleltään tai alemmilta käyttövälineiltään rikkinäisen ihmisen henkinen tie on erittäin vaikea.

Kirjeopisto Vian opetuskirjeiden mukaisen mietiskelyn perustavaa laatua oleva tarkoitus on positivistisoida jokapäiväistä elämää, sen arkea ja toimintamalleja ja sitä mukaa koko ihmistä sekä lisätä, kasvattaa ja monipuolistaa hänen kaikkia henkisiä olemuspuoliaan. Mietiskelyn kohteena olevat loogiset positiiviset ajatukset siis toistetaan sillä tarkoituksella, että ne pääsevät askel askeleelta ohjaamaan elämää.

Yhteyksiä Kirjeopisto Vian opetuksessa on erityisesti kognitiiviseen psykologiaan ja oppimisen psykologiaan. Ihminen järkiolentona valitsee niissäkin tietoisesti ajatuksia ja tunteita, jotka ovat rakentavia ja hyviä. Oppimisen psykologiassa sammutetaan ei-toivottua käyttäytymistä. Näissä psykologisissa systeemeissä työskentely tapahtuu ”mielen tasolla”.

Ajatusjoogan yhteys suggestiivisiin menetelmiin on huomionarvoinen. Ensimmäiset positiivista ajattelua korostavat menetelmät olivat suggestiopohjaisia. Ero on, että ajatusjooga toimii valppaassa ja normaalissa vireytyksessä kasvattaen hitaasti positiivista ajatusvoimaa – ja tietysti se, että ajatusjooga johtaa korkeimmille luonnontasoille. Suggestiomenetel-

millä toimitaan muuntuneessa tajunnantilassa (syvässä rentoutuksessa) ja pyritään vain parempaan elämänlaatuun tavallisilla olemisen tasoilla.

Positiivinen psykologia – kuten monet muutkin positiivisuuden perustuvat suunnat – on saanut virikkeensä samasta positiivisuuden tähtäävästä inspiraatiosta kuin Kirjeopisto Via. Positiivinen psykologia sopii hyvin yhteen Kirjeopisto Vian luonteen jalostamiseen tähtäävän metodin kanssa. 2000-luvulla positiivinen psykologia onkin ollut vahvasti esillä Via-Akatemiassa.

Jos ajatellaan filosofiaa, positiivisuudella on pitkät perinteet. Esimerkiksi stoalaiset pyrkivät onnellisuuteen. 1600-luvun rationalisteista Spinozalla ja Leibnizillä on kummallakin ollut matemaattislooginen, positiivisuuden tähtäävä tapa tehdä filosofiaa. 1600-luvulla psykologia ei ollut erillinen tiede, mutta esimerkiksi Spinozan Etiikka esitettynä geometriseen tapaan sopii erittäin hyvin positiiviseen psykologiaan ja samalla myös ajatusjoogametodin ajatteluun: negatiivisista ominaisuuksista positiivisiin.

Universaalia hyvyyden opetusta

Kirjeopisto Vian opetuskirjeiden sanoma on niin universaalia hyvyyden opetusta, että sen voi ajatella sijoittuvan paitsi teosofian myös minkä tahansa korkeatasoisen uskonnon ytimeen. Hyvin monet eri suunnista tulleet positiiviset vaikutteet sopivat yhteen Kirjeopisto Vian rajajoogametodin kanssa. Tuloksena on omaleimainen eteenpäin pyrkivä suuntaus, jonka perimmäiset opetukset ovat saaneet alkunsa jo muinaisissa uskonnoissa ja filosofioissa ja edelleen lujittuvat ihmiskunnan kehittyessä ja positivistisissa. – Tämä moninaisuus tukee osaltaan myös ajatusjoogan harjoittajan perimmäistä oikeutta ja velvollisuutta yksilölliseen valkeaan henkiseen tiehen. Metodi ja hyvyyteen kohdistuva päämäärä on yhteinen, mutta henkinen tie on aina yksilöllinen.

Kirjeopisto Vian rajajooga ja looginen positiivinen ajattelu

Kirjeopisto Vian rajajoogan perusajatus on oppia luomaan ja vahvistamaan ajatuksia, jotka sekä vievät eteenpäin omaa henkistä kehitystä, että ovat hyväksi koko ihmiskunnan ja koko universumin kannalta. Kun tietoisien hyvyiden, rakkauden, totuuden, rauhan jne. ajatusten voima kootaan yhteen, sen tulos on puhdas ja kaunis ja ”täysin varma”. Niitä käyttäen ihmisen on mahdollista elää tietoisessa yhteydessä Jumalaan, kanssaluojana Jumalan rinnalla.

Jooga on Intiasta kotoisin oleva ilmaisu sellaiselle ihmiselle henkisesti ja fyysisesti kehittäväälle toiminnalle, jonka tunnusmerkkinä on voimakas keskittyminen ja pyrkimys yhdistyä Jumalaan. Perinteisesti joogaa voi harjoittaa hyvin monella eri tavalla.

Looginen positiivinen ajattelu rajajoogan välineenä

Kirjeopisto Vian perustajaopettajat, Tyyne Matilainen (1911–1989) ja Mirja Salonen (1925–2002) tekivät perusteellisen uudistuksen rajajoogan menetelmiin ottamalla loogiset positiiviset ajatukset ja niiden kautta syntyvän loogisen positiivisen ajattelutaidon ja ajatusvoiman tieksi luonteen jalostumiseen ja ajattelun hallinnan saavuttamiseen, jotka puolestaan johtavat jumalyhteyteen. Tämän heidän vuosina 1955–1957 luomansa

ja silloisten oppilaidensa kehityksen edistymisen mukaan kirjoittamansa rajajoogajärjestelmän suhde ajattelemiseen poikkeaa hyvin paljon perinteisistä menetelmistä. Niissä ajatuksia on kylläkin kontrolloitu ja pyritty hallitsemaan, mutta ajatusten hallitseminen on tapahtunut enimmäkseen pyrkimällä poistamaan ajatukset kokonaan tajunnasta. Kirjeopisto Via on tässä suhteessa aivan toisella tasolla. Looginen positiivinen ajattelu ja siitä kumpuava ajatusvoima on otettu luonteen jalostamisen ja jumaluuden lähestymisen välineeksi. Samalla ajatteleminen on saanut uuden henkisen kontekstin.

Niin kauan kuin ajatteleminen merkitsee lähinnä asioiden mekaanista pyörittelyä, ja parhaimmillaankin vain järkeilyä, siitä ei ole joogan välineeksi. Ajatusten harjoittamiseen pohjautuvassa Kirjeopisto Vian rajajoogassa ajatukset mielletään hyvin monitahoisesti yhtäläillä kielenkäyttönä sanoineen, lauseineen – ja niihin liittyen arvoina ja merkityksinä – kuin ajatusenergiana, joka näitä merkityksiä kantaa. Pitemmälle joogan suuntaan vietyinä ajatukset sisältävät myös korkeiden henkilentojen nimityksiä ja kutsuja heille. Näitä kaikkia voi tutkia myös erikseen ja miettiä niiden yhteisvaikutuksia.

Jo tavallisimmatkin positiiviset luonteenominaisuudet saavat Kirjeopisto Vian rajajoogassa jumalallisen sävyn ja niitä kehittäviä lauseita voisi intialaisen joogaperinteen mukaan sanoa mantroiksi, ja usein niin tehdäänkin. Kirjeopisto Vian opetuskirjeissä niitä kuitenkin sanotaan ”kaavoiksi” – tietty kaavamaisuus on käytännöllistä silloin kun halutaan vahvistaa positiivisten ajatusten voimaa. Intialaiseen mantraan kuuluu ääni, Kirjeopisto Vian rajajoogan kaavat tehoavat sekä äänettöminä että ääneen lausuttuina, vaikka käytännön syistä ne toistetaankin melkein aina äänettömästi.

Kirjeopisto Vian rajajoogaa harjoitettaessa oppii muotoilemaan toimivia ajatuksia ja myös luomaan loogisilla positiivisilla ajatuksilla. Siinä oppii myös toistamalla vahvistamaan sellaisia ajatuksia, jotka sekä vievät eteenpäin omaa henkistä kehitystä, että ovat hyväksi koko ihmiskunnan ja koko universumin kannalta. Niitä käyttäen ihmisen on mahdollista elää kanssaluojana Jumalan rinnalla. Se kaikki edellyttää ihmiseltä henkistä kehitystä ja siihen on pantava paljon painoa. Kehittämisen aktiivisina kohteina Kirjeopisto Vian rajajoogassa ovat ne oman olemuksen puolet ja toiminnat, joita voi turvallisesti käsitellä ajatuksin – kaikkia ei voi eikä pidä yrittääkään – mutta ne saavat vaikutteita ja kehittyvät itsestään kokonaisuuden mukana.

Kirjeopisto Vian rajajoogan käytäntö merkitsee aluksi – ja myös jatkuvasti – sekä tavallisen jokapäiväisen ajattelun ”siistimistä” toistuvista tai tarpeettomista negatiivisuuksista että ajatustyötä eri tarkoituksiin. Aluksi ja myöhemminkin tärkein kehittämisen kohde on oma luonne, sillä sen yhteydet koko maailmankaikkeuteen kuljettavat kehitystä eteenpäin. Sen ohella tärkeimpiä ovat maallisen työn suorittaminen, ihmissuhteiden parantaminen ja tietoinen yhteys omaan sisäiseen Itseen sekä Ikuiseseen Itseen ja Jumalaan. Oman psyyken selvittely saattaa vaa-

tia muutakin eheyttämistä, jopa joskus ammatillista, mutta Kirjeopisto Vian rajajoogaan kuuluva ajatusten johdonmukainen harjoittaminen näyttää suuntaa ja sen opiskelu panee alulle oikeanlaisia kehityskulkuja.

Joka tapauksessa, mitä tulee pääperiaatteisiin, ajatusten sisältöön ja muotoon, Kirjeopisto Vian opettama looginen positiivinen ajattelu on jo valmiiksi kehitetty, syvällisesti ihmiseen vaikuttava metodi, jota voi myös sanoa ajatusjoogaksi.

Ajatus ja luomisen perspektiivi

Ajatusten ja sanojen käyttäminen tahdon suuntaamiseen ja asioiden ohjaamiseen on nykyperspektiivistä uudelta tuntuva asia, mutta luomisen ja magian perspektiivistä ikivanha. Niiden käyttö on ollut myös organisoitua ja säädelyä, uskontoon sisältyvää. ”Alussa oli sana” ja ”Älä turhaan lausu Herran sinun Jumalasi nimeä”, kuvaavat mm. kristinuskoon sisältyvää sanoihin kohdistuvaa arvostusta ja pelkoakin. Samoin Väinämöinen haki ”sanoja” Antero Vipusen vatsasta. ”Maat ja mantaret sanottu”, kertoo Kalevala maailman luomisesta. Luovat sanat ovat olleet maagisia taikasanoja ja liittyneet myyttiseen menneisyyteen. Sanojen käyttö on ollut luovaa työtä ja se voi olla sitä nytkin, kunhan ajatuksella luomisen idea alkaa selventyä.

Sittemmin ajattelemisen painopiste siirtyi pohdiskelun ja kuvailemisen puolelle, filosofian käyttötarkoituksiin ja rationaaliseen teorioiden tekemiseen. Kun teemme jotakin, pyrimme ajattelemaan sitä ennen toimintaa ja myös sen aikana ja jälkeenpäin. Ajatusten kautta voimme tunnistaa oikean ja väärän, hyvän ja pahan. Ajatusten avulla kartoitamme maailmaamme. Ihmiselle on syntynyt kyky ajatella asioita puhtaan reagoimisen sijasta. Sen sijaan luominen on tässä rationaalisessa kehitysprosessissa melkein unohtunut.

Ihmiskuntana olemme aika pitkälle juuri tässä vaiheessa: kun pyrimme tutkimaan jotain, meillä on oltava sitä varten ajatusrakennelma, jos ei ole niin kehitämme sellaisen. Tämä kaikki on johtanut tieteen kehittymiseen ja myös tekniseen luovuuteen ja eettiseen tutkailemiseen.

Kun nyt olemme siirtymässä seuraavaan kehitysvaiheeseen, ajatuksella luominen on tullut jälleen ajankohtaiseksi. Siihen on kuitenkin tullut lisäpiirteitä – emme välttämättä luo ”maailmaa”, tee kultaa, tai hae tarkoituksiimme ammoin normaalikielestä poistuneita taikasanoja. Ihmisellä ihmisenä on kuitenkin aktiivinen rooli luomisessa, siitä on tullut arkea sen jälkeen, kun jotkut tarkat havainnoitsijat ovat huomanneet ajatusten – erityisesti positiivisten ajatusten – vaikuttavan päivittäisten tehtävien ja suunnitelmien onnistumiseen, tai vaikka ihmissuhteiden paranemiseen. Idän viisaustraditioista inspiraationsa saanut ja USA:sta käsin levinnyt kansantajuinen myönteinen ajattelu on ollut ihmisille hyödyllinen. Se on lisännyt onnellisuutta ja elämäntaitoa.

Varsinainen luomisen perspektiivi on kuitenkin mahdollinen vasta

Loogisen positiivisen ajattelutaidon ("ajatusjoogan") elementtejä

Positiiviset henkiset arvot ja niihin liittyvät positiiviset värähtelyt.

Positiiviset tunteet ja mielikuvat.

Looginen positiivinen kieli – loogiset positiiviset ajatukset.

Loogiset positiiviset ajatuskoostumat = yhteen liittyneet, toiston voimistamat loogiset positiiviset ajatukset positiivisine tunteineen ja mielikuvineen.

Ajatusjoogan mantroiin liittyvä ajatustyöskentely tehdään valppaassa vireystilassa hyvin keskittyen.

loogisen positiivisen ajattelutaidon kautta. Loogisuudella on nyt suuri arvo ylärakenteena, joka nivoo yhteen osia suuremmiksi kokonaisuuk- siksi tai sovittaa yksityiskohtia kokonaiskuvaan. Ajatuksella luomisen perimmäinen päämäärä tiedostetaan positiivisuuden valtaan saattami- seksi yksilössä ja ihmiskunnassa, pikkudetaljit eivät riitä.

Fysiikkaan perustuva tiede on antanut oman lisänsä hiukkasfysiikan ja kvanttimaailmaan kohdistuvien tutkimusten muodossa: tieteellisissä kokeissa on havaittu, että maailmankaikkeuden hienorakenteet reagoivat ajatuksiin. Vaikuttamisen kenttä on yhtäkkiä käynyt valtavan suureksi. Täytyy tietää ja osata sekä fyysikaalisen maailman että kielellisen ajatte- lun positiiviset mahdollisuudet. Samalla pitää tutkia luomisen etiikkaa: mitä haluamme luoda ja miksi. Mitä vaikutuksia ajattelemisellamme on. Olemme tekemisissä vakavan asian kanssa.

Jumaluuden energialataus sanoissa

Ihmisten mielikuvissa kaikkein puhtaimmat positiivisuuden laadut sa- maistetaan sanojen yläpuolella olevaan jumaluuteen. Ihminen voi kui- tenkin kuvitella niitä ja pyrkiä niitä kohti auttaen toisiakin pyrkimään. Nämä kehityspyrkimykset ovat yksi kulttuurien henkisistä juonteista, ne ovat myös vahvasti sisällä monissa uskonnoissa – myös uskonnotto- muuteen pyrkivät ihmiset haluavat edistää niiden toteutumista.

On olemassa sanoja, jotka kantavat mukanaan puhtaan positiivisen henkisen energialatauksen, kuten aum, shanti, nirvana, valaistuminen, ylösnousemus, Kristus, mystinen Kristus, kosminen Kristus, Ikuinen It- se, sielu, Jumala, Luoja, Pyhä Henki, pyhä, enkeli, aksiooma, eettisyys, valo, alkuprinsiippi, Logos, Taivas.

Näihin sanoihin kertynyt sisältö, niiden korkea värähtely, vaikuttaa suo- raan. Samoin se kutsuu luokseen kaltaistaan sekä meissä itsessämme ole- vaa että maailmankaikkeudessa olevaa. Niiden kautta me tiedämme jotain omasta tiestämme ihmisinä. Olemme niiden kautta yhteydessä johonkin itseämme suurempaan ja samalla myös kulttuurien henkiseen historiaan.

Tulevaisuuteen suuntauduttaessa ja siihen liittyviä ajatuksia voimis- tettaessa voi ilmaantua lisääkin kantavia hyvyiden voimia, kuten Kir- jeopisto Via rajajooga ja looginen positiivinen ajattelutaito osoittavat.

Ajatus on henkeä, ajatus on ainetta ja energiaa

Kyse on näkökulmasta: jos lähdetään katsomaan asioita aineen vastaparista, energiasta käsin, voimme nähdä lopumattoman määrän erilaisia värähtelyitä, jotka läpäisevät toisensa ja myös resonoivat toistensa kanssa. Materiaalisissa ihmisaivoissa ajatusten sisältö, hiukkastoiminta ja erilaiset aaltoliikkeet liittyvät yhteen ilman selvää rajaa.

Kirjeopisto Vian ensimmäisestä opetuskirjeestä huomaa, että Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen ovat olleet vahvasti tietoisia ajatusten energialuonteesta. Ajatus on energiaa, hienoa värähtelyä. Heidän näkökulmansa on puhtaasti henkinen.

On hyvä tiedostaa, että materiaasta katsoen aivotoiminta on sähkömagnetismia, atomiytimien positiivisen sähköön ja elektronien negatiivisen sähköön yhteistoimintaa ja se johtaa samantapaiseen käsitykseen ajatusten luonteesta. Siitä että aivot ”toimivat sähköllä” – hieman yleistäen voisi sanoa, että aivot ovat suuri sähkölaite – seuraa se, että myös ajatukset ovat luonteeltaan sähkömagneettista värähtelyä.

Ajattelemisen on siis lähtökohtaisesti henkistä toimintaa, jolla on primaari aineellinen puolensa ihmisen kehossa. Ajatusten aine- ja energialuonne on ymmärrettävissä aivojen kautta – aivojen sähkömagnetismi toimii sähköisten hiukkasten avulla. Samalla hiukkaset ovat myös aaltoliikettä ja vaikuttavat biologisiin sekä puhtaasti fyysisiin asioi-

hin. Toisin sanoen ajatusten sisältö, hiukkastoiminta ja erilaiset aalto-
liikkeet liittyvät yhteen materiaalisissa ihmisaivoissa ilman selvää rajaa.
Kokeellisesti on todettu, että tiettyjen aivoalueiden toiminnot aktivoi-
tuvat tietynlaisten ajatusten johdosta. Valohiukkaset, fotonit kuuluvat
sähkömagnetismin piiriin, niitä syntyy aina sähköisissä tapahtumissa,
siis myös ajattelemisessa. Pääsääntö on valtava sähkömagneettisten toi-
mintojen vilskke, jossa myös valohiukkaset säkenöivät.

Kokeellisen tieteen maailmassa ajattelemisen ja hiukkas-/energiamaail-
man yhteydestä ollaan siinä määrin varmoja, että tällaisiin tutkimuksiin
sijoitetaan varoja ja tutkijakapasiteettia – erilaisten tutkimusten tuloksista
saadaan uutta tietoa harva se päivä. Myös ajatuksensiirotä tutkimukseen,
samoin on alettu tutkia intentiolla, ts. voimakkaalla ajatusten ja mie-
likuvien keskittämällä vaikuttamista. Keskustelun kohteena on luon-
nollisesti tutkimusten ja tutkijoiden luotettavuus – voiko tuloksia ottaa
tosissaan ja rakentaa maailmankatsomustaan niiden varaan.

Voiko ajatusten mahdollisesti synnyttämällä äärimmäisen heikoiksi
mielleyillä värähteillä olla kausaalisessa mielessä merkitystä omaan tai
toisten elämään – fyysisistä ilmiöistä puhumattakaan – voi pohtia. Jo-
kaisella sähköisellä hiukkasella on energiakenttä. Tällaiset energiakentät
eivät oikeastaan lopu mihinkään. Niiden voimakkuus vain vähenee hu-
omattavasti etäisyyden kasvaessa. Niiden etävaikutuksesta keskustellaan-
kin epäillen ja uskoen. Uskominen perustuu pääasiassa kokemukseen,
päätelyyn ja intuitioon. Epäily taas määrän pienuuteen, ei siihen etteikö
vaikutusta olisi – hiukan. Jos jotenkin tätä ohuelta tuntuvaa kvanttitason
vaikutusta voidaan kerryttää, silloin on myös suhtauduttava täydellä va-
kavuudella ajatuksen vaikutuksiin. – Pienten samaan suuntaan vievien
asioiden kertyminen on ollut lähtökohtana kaaosteorialle. Perhosensii-
piefekti on nykyään jo yleisesti tuttu käsite. Ajatusten vaikuttavuutta on
siis mahdollista ymmärtää myös kaaosteoreettisen näkemyksen pohjalta.

Loogista positiivista ajatusvoimaa käytettäessä, kuten ajattelussa yleensäkin,
lähin vaikutuskohde on luonnollisesti ajattelijan itse – toinen ajatuk-
sen hallinnan vaikutuksista kohdistuu etäämmälle, telepaattisesti, toisiin
ihmisiin, erityisesti ihmisten välisiin suhteisiin ja yhteisen ajatusmaail-
man muokkaantumiseen. Myös toisiin ihmisiin kohdistuvat ajatukset
vaikuttavat sisältönsä ja energiansa mukaisesti ajattelijan itseensä. Näi-
den voimien kanssa on luonnollisesti oltava kunnioittava, varovainen,
jotta ne suostuisivat toimimaan kutsujansa hyväksi.

Tällä hetkellä, kun kvantti-ilmiöiden tutkimus on jo pitkällä, on en-
tistä helpompaa ottaa myös ihmisten välinen ajatusten kulku ja sen meka-
nismit asiallisen tutkimuksen ja pohdinnan kohteeksi. Enkä nyt tarkoita
pelkästään Rhinen korttikokeita vaan paljon syvällisempää tarkastelua,
jossa on mukana myös psykologia ja biologia.

Kyse on näkökulmasta: jos lähdetään katsomaan asioita aineen vas-
taparista, energiasta käsin, voimme nähdä loppumattoman määrän eri-
laisia värähtelyitä, jotka läpäisevät toisensa ja myös resonoiivat toistensa

”Ajatuksella ja materiaalilla on sähköinen yhteys.”

kanssa, silloin kun ovat riittävän samankaltaisia. Tällöin myös ajatuksen ”ohuen” energian vaikutus ihmis- tai muuhun biologiseen kehoon alkaa näyttää hyväksytyjen luonnontieteellisten teorioiden mukaiselta mahdollisuudelta riippumatta itse kunkin alkuperäisistä uskomuksista. Huomatkaa: tämä on siis edelleen ”materialistinen” lähestymistapa! Tätä päättelypolkua seurattaessa näyttää yhä välttämättömämmältä olettaa, että koko ihmisen keho ja viimekädessä kaikki aine on olemukseltaan henkistä.

Ajatukset ja ihmisen oma kenttä

Niin ihmisten kuin muidenkin elävien olentojen kehot ovat kokonaisuudessaan täynnä erilaisia energioita, jotka vaikuttavat toisiinsa. Atomitkin ovat periaatteessa energiapaketteja, joihin sen vuoksi voidaan energialla vaikuttaa.

Elävät solut ovat toimivia sähkölaitteita – se kuuluu kaikkeen biologiseen olemukseen. Hermosolut ja niistä muodostuneet aivot ovat monimutkaisia sähköisiä kokonaisuuksia säätelymekanismeineen. Eri elimillä on omat sähköiset toimintansa – elleivät ne ole kunnossa, ihmisen saattaa aistia niiden häiriöitä negatiivisina tunteina tai kipuina. Nämä tuntemukset ovat siis sähkömagnetismia nekin. Ihmisen kaikki solut lähettävät ja ottavat vastaan sähkömagneettista värähtelyä ja sen hiukkasmuotoa, sähkömagneettista säteilyä, fotoneita ts. valokvantteja.

Ihmisen ympärillä on sähkömagneettinen kenttä, joka syntyy näistä toiminnoista. Sähkön ja magnetismin ominaisuuksiin kuuluvat veto-voima ja hylkivä voima, ne ilmenevät kentän kautta. Aaltoliikkeinä ne interferoivat toisten aaltoliikkeiden kanssa ja muodostavat interferenssikuvioita. Aaltoliikkeet resonoivat myös toisten samankaltaisten aaltoliikkeiden kanssa ja vahvistavat toisiaan. – Tämä on yksinkertaistettu tulkinta siitä mitä kaikkea ihmisen sisällä ja ympärillä tapahtuu. Mutta se antaa jonkinlaisen kuvan siitä, että myös se kaikki mitä emme fyysisillä aisteillamme huomaa, voi silti olla todellista ja välittää tietoa meihin ja meistä pois.

Tältä pohjalta voidaan myös ymmärtää, että energiaa – myös ajatuksia – tulee ”muualta”, ”kosmoksesta”, sillä aaltoliike ei lopu mihinkään, kun se on ensin alkanut, mutta kylläkin voi muuttaa muotoaan. Aaltoliikkeen asettuminen johonkin tiettyyn aineelliseen muotoon vaatii jonkun tai jonkin (esim. mittauslaitteen), joka sen aiheuttaa.

Ihminen ajatellessaan keskittyneesti jotain tiettyä asiaa ja siten käyttäessään kyseisen ajatusaaltoliikkeen energiaa ja informaatiota myös muo-

vaa sanoillaan sen värähtelyä haluamaansa muotoon ja samalla suuntaa sitä edelleen, ajatusenergia tottelee hänen intentiotaan ainakin jossain määrin. Ihmisellä on käytettävänä valmiita muotoja omassa mielikuvituksessaan ja kokemusmaailmansa muistikuvissa tai hän tietoisesti pyrkii muovaamaan jotain uutta. – Ns. uuden fysiikan koetilanteissa on havaittu ihmisen intention vaikutus aineelliseen aaltoliikkeeseen. Kirjeopisto Vian rajajoogassa ajatuksilla vaikuttaminen on tietoista ja eettisesti virittynyttä.

Ajattelusta tekoon ja sen seurauksiin kulkeva looginen polku näyttää, että ajatuksilla on positiivinen vaikutus, joka ”materialisoi” aina josakin, ts. siellä missä on ymmärrystä, tahtoa ja kykyä!

Loogisen positiivisen ajatusvoiman havaitseminen ja sen ottaminen käyttöön voimakkaan keskittymisen ja toiston kautta johtaa siihen ymmärrykseen, että myös oman ajatuskentän on puhdistuttava ja muututtava positiiviseksi, muuten sen vaikutus toimii väärään suuntaan ja ihminen itse joutuu hakoteille, sillä ajatus palaa lähettäjänsä ja ajattelijan omaa energiaa siirtyä aina jonkin verran myös ajatuksiin.

Ihminen, fyysisen ja henkisen kohtaupaikka

Se, että ajattelu on fyysisimmältä osaltaan sähkömagneettista värähtelyä, tekee ihmisen radion kaltaiseksi vastaanottimeksi ja lähettimeksi, mutta eroakin on: mekanistinen tavallinen radio ei tulkitse eikä valitse, se vain toistaa. Se, että ihminen ymmärtää nämä värähtelyt omalla ymmärryksellään ja tulkitsee ne suhteessa omaan elämäänsä tai johonkin ulkopuoliseen elämään, tekee sen henkiseksi – siinä on fysiikan ja hengen yksi rajapinta ihmisessä.

Sähköön ja magneettisuuteen liittyy – ihmisen kautta – kyky siirtää informaatiota, erilaisia merkityksiä, arvoja, tunteita jne. Siinä toimivat silloin niin fysiikan lait kuin henkisetkin lait. Henkisten lakien hallitsema henkinen energia ja informaatio liittyy ihmisen ajattelutoiminnassa ja sen muodostamassa kentässä fysiikan lakien hallitsemaan energiaan. (Tässä on oltava varovainen sanojen käytössä esim. ”positiivinen” tarkoittaa fysiikan yhteydessä aivan muuta kuin henkisessä kontekstissa!)

Nyt voidaan kysyä – ja hiukan vastatakin – missä on henkisen olemassaolon ja henkisten lakien vaikutusalue ja miten se lomittuu fyysiseen olemassaoloon. Filosofisena ajatuksena voi olettaa, että erityisesti ihminen on henkeä ja ainetta yhdistävä lenkki ja kaikki se mihin ihminen henkisenä olentona vaikuttaa on lopulta henkistä, vaikka henkiset lait tulevatkin kuvaan erityisesti ihmisen mukana.

Yksityiskohtia tässä hengen ja aineen yhteisjärjestelmässä on monia jo ihmiskehossa: yksi niistä on aivot ja hermosto, toinen tsakrajärjestelmä ts. ihmisen voimakkaimmat energiakeskukset, joita kehossa on seitsemän ja kehon ulkopuolella lisää – sekä niihin liittyen nadit ja kundaliinienergia. Lisäksi ovat akupisteet, meridiaanit, jne. riippuen eri kult-

Ajatusenergia on myös valoa, kvantteja, fotoneita.

tuurien piirissä syntyneistä hahmotuksista. Itämaisissa kulttuureissa hengen ja aineen rajaa ei oikeastaan edes ole. – Länsimainen tutkimus taas on kiinnittynyt aineeseen ja joutuu todistamaan itsestäänselvyyksiä kvanttifysiikan kautta.

Hengen ja aineen yhteisjärjestelmään kuuluu myös ihmistä ympäröivä kenttä – erityisesti silloin kun ajatellaan sen henkistä puolta – jota sanotaan auraksi ja jossa on ihmisen persoonallisia piirteitä, mm. ajatukset, joita hän tavallisimmin ajattelee, antavat siihen oman kuviointinsa. Näistä kuvioista tulee yhä voimakkaampia, jos niitä muodostavia ajatuksia ajatellaan hyvin paljon ja keskittyneesti. Ihmisen henkis-fyysinen energiakenttä sisältää siis hänen ajatusvärähtelyään, hänen elimistönsä värähtelyä ja myös hänen henkis-psykkisiä energioitansa säätelevien energiakeskusten värähtelyä.

Yksi henkisen vaikutuksen välittäjiä on uni, jossa usein asiat mielletään symboleina tai enteinä. Nukkuessaan ihmisen tajunta toimii eri lailla kuin valveilla. Uni kertoo usein valvetajunnan ajatuksia, mutta sillä on myös “oma maailmansa”, missä etäisyyksillä ei ole merkitystä ja aikaakin saattaa toimia epänormaalisti kuten enneunissa. – Näitä aikaa ja paikkaan liittyviä piirteitä pidetään nykyisin – kvanttifysiikan kannalta – jossain määrin kokeellisestikin todistettuina tai ainakin reaalina mahdollisuuksina. Ja ne sopivat hyvin unen kokemukselliseen puoleen.

Kieli, ajatuksen toinen ulottuvuus

Hengen ja aineen asettaminen samoihin raameihin on äärimmäisen moniulotteinen asia vaikka se periaatteessa nojaakin yksinkertaisiin lakeihin.

Yksi ihmiselämän alueista, jossa tämä yhteensovittaminen jollakin tavoin voidaan tehdä, on ajatteleva ja ajatus – nyt kun jo ymmärrämme, että ajatteleva on myös ”materiaa”, mutta ei jähmeää vaan aktiivista sähkömagneettista värähtelyä ja hiukkastoimintaa. Ajattelemiseen liittyy fyysisen, materiaalsen puolen ohella aina kieli: sanat, lauseet ja niiden muodostamat erilaiset kokonaisuudet.

Ajatus toimii kielen avulla – mutta mitä kieli sitten on

Kieleenkin kuuluu runsain määrin erilaisia ulottuvuuksia, mutta ne eivät ole siinä suoraan vaan kielen käyttäjien, erilaisten ihmisten kautta: erilaiset realismit, erilaiset abstraktiotasot, erilaiset ideatasot, erilaiset ajatusten assosiaatiot, erilaiset todet ja epätodet uskomukset – ja ne kaikki lomittuvat toisiinsa, eivät ole erillään, niin kuin tieteellisfilosofinen ajattelu ehkä toivoisi. Tieteessä sellaiset tilanteet koetaan hankaliksi: sanallisen kuvailun tapa on moniymmärteinen. – Kieltä saatetaan muutenkin pitää epäsystemaattisen ominaisuutensa vuoksi lähinnä vaikeuksien aiheuttajana.

Mikä tahansa kielen tuote: määritelmä, puhe, kirjoitus, runo, keskustelu, lupaus, haaveileminen, small talk jne. voi sisältää eettisesti ja tunnesävyiltään – tai totuudenmukaisuudeltaan – erilaisia kvaliteetteja. Sanat voivat olla vailla aitoa sisältöä, ne voivat olla ”tyhjää puhetta” tai

valehtelua, mitä tahansa. Toisaalta sanoilla voidaan saada aikaan jonkin reaalisen olemuksen pysyvä nimi, asiallinen selostus, tutkimus, suunnitelma, mantra jolla muutetaan Tajunnantasoa, komento, ”kunniasana” tai kompleksinen taideteos kuten romaani, runo tai näytelmä, jne.

Näillä on samat peruselementit: sanat, mutta niiden käyttötapa, yhdistämistapa, suhde olemassa olevaan tietoon, suhde niiden vastaanottajaan, keskittymisen määrä jne. saattaa vaihdella. Vaikka siis ajatuksista voimme tunnistaa esimerkiksi oikean ja väärän, hyvän ja pahan, pelkät sanat eivät sitä suoraan kerro. Kuitenkin – vasta sanat paljastavat itsellemmekin, mitä oikeastaan ajattelemme.

Kaiken lisäksi tämä kielen sisältämä moninaisuus pitäisi nähdä yhtäaikaan erilaisten kvantti- tai aaltoliikeominaisuuksien kanssa ”samana asiana”, vaikka niiden yhteys ei ole yksiselitteinen. Ja edelleen:

Kun puhutaan ajatuksista, olemme tekemisissä koko ihmisen henkisykkisen kokemuksellisen maailman kanssa – emme pelkästään kielen tai käsitteiden. Kielen ominaisuuksiin kuuluu kuitenkin myös kyky nostaa pintaan ihmisen kokemus- ja tunnemaailmaa runsaine assosiaatioineen ja pinttyminen.

Kielellä on kyky yhdistää ihmisiä, olla osana heidän identiteettiään. Kielelliset ilmaisut ovat identiteetin lähteitä siinä missä kulttuuri, asuinpaikka tai koulutus pohjakin.

Kieli on usein vahvasti paikallinen, jopa kahden ihmisen välinen tai aivan henkilökohtainen ilmaisumuoto. Mutta se, että yleensä on kieli tai kieliä, yhdistää ihmisiä, on osa ihmisyyttä. Lisä vivahteen asiaan antaa se, että erilaisten kielten ”syntaksi ja semantiikka”, kieliopit ja sanavarastot sekä kielten sellaiset ilmaisumekanismit, joihin rationaalisuus ei yllä – kuten assosiaatioita luovat sananparret, runot ym. – vaihtelevat.

Käsitteiden käyttäminen pystyy yhdistämään ajatuksia ja kieliä, sillä käsitteet toimivat ylitajunnan puitteissa kielen ja sanojen ulkopuolella – vaikka käsitteet sinänsä ilmaistaankin sanoin. Ihmisillä on erilainen henki ja erilainen aine. Tärkeä osa ihmisyyttä on se, että ihmiset ajattelevat omalla kielellään – on jotain mihin ajatukset voivat tarttua. Ja ajatuksen sisällön on helppo tarttua toiseen samalla tavalla asennoituneeseen, vaikka kieli olisikin eri.

Tällä kaikella yritän sanoa, että kieli on tavallaan oma ”tasonsa”, ja jopa ”rinnakkaistodellisuutensa” tai ”muotokenttänsä” – kuten Rupert Sheldrake sanoisi – jota kuitenkin joudumme käyttämään hyväksemme jokapäiväisessä elämässämme paljoakaan uhraamatta aikaa sen monimutkaisuudelle, mutta joka pitää ymmärtää hiukan erilaisista lähtökohdista silloin kun yritämme miettiä ajatusten käyttöä ja luonnetta henkismateriaalisena ilmiönä.

Sanojen ja lauseiden osuutta voi paremmin ymmärtää, jos pitää mielessä sen, että sanallisuus merkitsee ajatukselle lähes samaa kuin iho ihmiselle, sillä juuri sanat tekevät ajatuksen näkyväksi, välittävät mielikuvia, tunteita, päämääriä – niiden takana on koko ihminen, enemmänkin:

ihmisjoukot kaikkine kohtaloineen. Sanat ovat avain ajatuksen ymmärtämiseen ja osallisina ajatuksien sisällöissä.

Tällä alueella vallitseva moninaisuus tekee kuitenkin vaikeaksi mieltää järkevästi sitä, että ajatuksen tavallisimmalla ilmaisuvälineellä, kielellä, sen lauseilla ja jopa sen yksittäisillä sanoillakin on niiden yhteisen intention lisäksi myös aivan oma vaikutuksensa. Tämä on tärkeä asia Kirjeopisto Vian rajajoogalle – ajatusjoogalle – kielen monitahoiset ominaisuudet pitää hallita, jotta loogisilla positiivisilla ajatuksilla vaikuttaminen onnistuisi.

Kielellisen ilmaisun ja ajatuksen suurin ero on se, että kielellinen ilmaisu kulkee aina erilaisten arvojen, maailmojen ja energioiden kautta löytääkseen oikean ilmaisun ja koostumuksen. Siinä on paljon ei-materiaalista, henkeä. Ajatus sen sijaan on kokonaisuus, joka voi moniulotteisena mutta yhtenäisenä olemuksena sisältää nämä erilaiset puolet ja kiinnittää sen omaan henkis-fyysiseen värähtelyynsä. Siinäkin on paljon henkeä, mutta erilailla kuin kielessä.

Tausta-arvot

Ennen kuin on mahdollista puhua sanojen ja kielen omasta vaikutuksesta ajatuksen osina, on aiheellista pohtia kokonaisuuksia, joihin ajatukset liittyvät ja jotka saavat ihmisen muovaamaan ajatuksiaan tiettyihin muotoihin.

Pelkkä aineellinen olemassaolo ei juuri ajatuksia inspiroi – sen tutkiminen kyllä, ja aina kun on kyseessä henkinen pyrkimys totuuden löytämiseen tai todellisuuden hahmottamiseen. Ihmisen ylitajunnalliset arvot ja arviointipyrkimykset, motiivit, tavoitteet, intentiot ja maailmankatsomukset ovat suuri inspiraation lähde.

Henkisessä perinteessä on maailmankatsomuksellisenä perusoletuksena jumaluus. Jumaluuteen kuuluu alkuperäinen luomisvoima eri ilmeneen ja kehittyvine muotoineen. Henkisellä Tiellä niitä ovat Jumala, Pyhä Henki, Ikuinen Itse ja erilaiset ihmisen omaan henkiseen kehitykseen kuuluvat jumaluuden asteet, kuten Kristus-vihkimykset. Tämä on totta ja arvokasta niille ihmisille, jotka tahtovat olla yhteydessä tähän olemassa olemisen korkeimpaan kategoriaan ja kehittyä sen yhteydessä – edellyttäen, että ovat saaneet siihen virikkeen ja opetusta. Onko tämä kategoria objektiivisesti olemassa myös niiden ihmisten kannalta, jotka siihen eivät usko, on mahdoton ratkaista ”tässä ja nyt”. Tiedetään kuitenkin, että maailmankatsomus saattaa muuttua yhtäkkisenä välähdyksenä tai pitkien pohdintojen tuloksena. Ihmisellä on periaatteellinen vapaus rajata näkökulmansa ja olemisen tasonsa, mutta myös vapauttaa ne ottamalla mukaan uusia puolia omaan todellisuuteensa.

Ihminen elää kuitenkin myös sellaisessa todellisuudessa, joka koskettaa jokaista. Ajatukset ja sanat kuuluvat siihen, samoin hiukkaset ja kvanttikentät. Ajatukset sähköilmiöinä siirtyvät energiakenttien kautta

ajattelijasta muihin ihmisiin tai olioihin. Ne saattavat toteutua luonnonlakien hallitsemien kvanttitason ilmiöiden puitteissa tai osina henkistä kaiken kattavaa jumaluutta – joiden suurin ero ehkä onkin vain tarkastelun lähtökohdissa. Kummassakin tapauksessa tausta-arvoista lähtöisin olevat eettiset lainalaisuudet ovat tärkeällä sijalla. Ihmisellä on sen vuoksi huomattava tehtävä. Hänen tulee tunnistaa päämääränsä, valita sen mukaiset ajatuksensa, muotoilla ne sanoilla ja lauseilla tarkoitukseensa sopiviksi – erityisesti tulevaisuuden luomiseen.

Voidaan jopa ajatella, että kieli oikealla tavalla käytettynä alkaa myös inhimillistää jumaluutta – tai jumalallistaa ihmisyyttä – sopeuttamalla jumaluuden virikkeitä ihmisen hermoverkkoihin, aivoihin, soluihin ja koko keholliseen olemukseen sekä nostamalla ihmisyyden tasoa, jolloin ihmisyyteen kuuluva ja jumaluuteen kuuluva pääsee sulautumaan yhteen ihmisen tietoisuudessa.

Kielen, jos se haluaa noudattaa totuuden periaatetta, on toimittava tausta-arvojensa ehdoilla, jolloin näiden välille syntyy synergia. Tämä hahmotus on holistinen. Jos ihmisellä on jokin tietty päämäärä, hän etsii sanoilleen mahdollisimman oikean, loogisen suhteen siihen. Tällöin syntyy kehäksi tai ehkä paremminkin spiraaliksi kuvattava suhde tausta-arvojen ja ajatuksen välillä – positiivisina ne vahvistavat toinen toisiaan, luovat toinen toistaan ja samalla ne muokkaavat sitä ihmistä, joka on ottanut asiakseen niiden ylläpitämisen ajattelemalla niitä paljon. Jos taas ihmisellä on jokin tietty usko, hän voi myös etsiä sanoilleen mahdollisimman loogista suhdetta tähän uskoon tai myös tutkia uskonsa perusteita.

Tavallisetkin tulevaisuuteen suuntautuvat positiiviset ajatukset – että asiat menisivät hyvin, että itse voisi hyvin, olisi iloinen ja onnellinen, tai että läheiset ihmiset pysyisivät terveinä, että yhteiskunta pysyisi vakaana, jne. – ovat arvokkaita tahtomuksia. Itse asiassa arkipäiväisten käytännön asioiden kautta kulkee tärkeä osa henkisestä kehityksestä. Loogisen positiivisen ajattelutaidon avulla on mahdollista tehdä ajatustyötä niiden hyväksi konkreetin työn tukena. Kirjeopisto Vian rajajoogan ja loogisen positiivisen ajattelun mukana jokapäiväisten tarpeiden hyväksi tehdystä ajatustyöstä on syntymässä uusi kirkas ja voimakas henkinen valo, joka loistaa niissä käytettyjen positiivisten sanojen, käsitteiden ja ajatusten ydinalueista, koska niilläkin on puhdas positiivinen henkinen energia.

Positiivisuuden kieli

Millä tavoin ajatukset saadaan toimimaan ihmisen hyväksi, mitä ehtoja ja edellytyksiä tulee asettaa lauseille, joita silloin käytetään?

Työne Matilainen ja Mirja Salonen omaksuivat positiivisuuden Kirjeopisto Vian rajajoogan ydinsanaksi. Henkisen ymmärryksen mukaan niin olemassaolon kuin ihmisen henkisen kehityksen perusidea voidaan kiteyttää sanaan ”positiivisuus”. Tämä latinalaisperäinen sana merkitsee

mm. englanninkielessä täyttä varmuutta – siinä on voimaa. Se sisältää myös sävyn, joka edellyttää hyvänsuopuutta, hyvää tahtoa ja erilaisten hyvien ominaisuuksien summaa. ”Positiivisuuden” suomalainen vastine on ”myönteinen”, joka sanojen ”myöntää” ja ”myöntyä” kautta sisältää tiettyä joustavuutta: antamisen, hyväksynnän ja suvaitsevuuden ajatuksia.

Toisaalta positiivisuuteen sisältyy myös sellaista mikä torjuu sen vastakohtia, negatiivisuutta, pahuutta ym. Positiivisuus olemuksena ja käsitteenä edellyttää siis hyvin paljon sanoilta ja lauseilta erityisesti silloin, kun ajatuksilla halutaan vaikuttaa positiivisesti eikä vain esim. arvioida tai päätellä. Ymmärryksen pitää olla laaja-alaista, syvällistä – valaistunutta.

Positiivisuuden ideaa seuratta positiivisuus tulee ottaa ideapohjaksi, peruskäsitteiden peruskäsitteeksi – se vastaa myös sanan latinankielistä merkitystä. Mikä lopulta olisikaan parempi tähän tarkoitukseen, voi miettiä.

Positiivisuuden jonkin osa-alueen ominaisuuksia etsitään ja niitä tuodaan esiin siten, ettei se riko muita positiivisuuteen olennaisesti kuuluvia piirteitä, sillä lauseiden oletettu toteutuminen vaatii ristiriidattomuutta. Tällöin rakennetaan kahta asiaa: ensimmäinen on lauseen positiivinen sisältö ja sen looginen, positiivinen muotoilu positiivisine sanoineen ja toinen on looginen yhteys positiivisuuden ideapohjaan. Se on osin sanojen asettelua kieliopin ja logiikan yleisten sääntöjen mukaan, mutta valtaosaltaan intuitiivista: täynnä henkiseen kokonaiskäsitteeseen liittyvää intuitiota ja asioiden ymmärtämistä henkisen kokonaiskäsitteiden sisällä.

Kielen monitahoisuuden vuoksi tällainen suuri yleiskäsite kuin positiivisuus herättää sekä sisäsyntyisen että kokemuseräisen tiedon siitä mitä sen alaan kuuluu ja mitä ei kuulu. Kuuluuko positiivisuuteen rakkaus? Kyllä. Kuuluuko positiivisuuteen totuus? Itsestään selvästi. Entä Hyvyys? Kuuluu. Kuuluuko rauha, kuuluu. Jne. Valhe ei kuulu (paitsi ehkä tilannekohtaisesti). Viha ei kuulu (paitsi ehkä äärimmäisenä poikkeuksena).

Silti täytyy erottaa positiivisten käsitteiden loistavan kirkas valkea ydinalue poikkeuksista ja ymmärtää sekin milloin käsitteen raja on kokonaan ylitetty. Hyvyyden, totuuden, rauhan ja rakkauden (ja kaikkien muiden positiivisten käsitteiden) ydinalueet kuuluvat myös positiivisuuden ytimeen. Positiivisuuden kieli on idealistista, mutta sen on oltava myös tietyllä tavalla realistista niin kuin positiivisuus itsekin, kun mennään tarpeeksi pitkälle.

Positiivisuuden ydin on kuitenkin selkeä, se koostuu tietoisesta hyvydestä, rakkaudesta, totuudesta, rauhasta jne. – niiden selkeimmistä ominaislaadusta. Se merkitsee ajatusten pitämistä positiivisten ajatusten energisimmällä alueella. Kun näiden ytimien voima ja energia kootaan yhteen, sen tulos on puhdas ja kaunis, ”täysin varma”. Tämä kaikki siis koskee näitä kvaliteetteja niin ajatusmaailmassa kuin niiden kartassa: sanoissa ja lauseissa. Onnistuessaan ne muodostavat moniulotteisen holistisen kokonaisuuden, joka siis rakentuu olemassa olevista aineksista, mutta on paljon enemmän kuin osiensa summa.

Looginen kieli

Loogisuus on tärkeää myös kielessä. Loogisuus eheyttää, saa aikaan yhteistoimintaa ja sopuisuutta, niin ihmisissä kuin fysiikassakin. Se on tärkeää ajatuksille – itse asiassa loogisuus on ajattelemisen tärkeimpiä puolia. Holistisuus tarvitsee logiikkaa. Jos haluamme ajatuksillemme voimaa, on paras laatia ne loogiseksi, muuten ne kumoavat toisensa tai hajoavat. Kaikkiin kieliin kuuluu oma rakenteellinen ja sisällöllinen logiikkansa, jonka kielen taitajat hallitsevat ainakin periaatteessa.

Jos ajatuksia haluaa suunnata, loogisuuden pitää olla voimassa jo lauseiden muotoilussa ikään kuin ne olisivat ”mekanistisesti loogisia” mutta samalla sen pitää ehdottomasti toimia sisällön tasolla ja muistaa, että vaikka sanat ovat periaatteessa vain kartta ja vielä ”ryppyinen” kartta, niiden pitää olla mahdollisimman tarkka looginen ohje sille henkis-ai-neelliselle ajatusvoimalle, joka niiden kautta alkaa toimia.

Kun ajatuksia aletaan muotoilla, on myös osattava torjua vääriä assosiaatioita ja muuta väärinymmärrystä, sillä yksi kielen korkeimmista positiivisimmista tarkoituksista on luoda aito yhteys toiseen ihmiseen. Aito us ei hyväksy myöskään negatiivista pilantekoa tai halventavaa puhetta.

Kielen logiikka tästä perspektiivistä katsottuna sisältää siis hyvin paljon: sekä kielen oman loogisuuden että loogisen suhteen tausta-arvoihin, erityisesti positiivisuuteen. Loogisen positiivisen ajatusvoiman käyttämiselle on olennaista energioiden yhteensopivuus. Samoin se, että lauseisiin luotu logiikka vastaa pääpiirteittäin yhteistä todellisuuttamme ja sen mahdollisuuksia. Se kaikki kerryttää ja voimistaa lauseiden energiaa, niiden mahdollisuutta toimia kvanttimaailman kautta. – Kirjeopisto Vian kehittämä looginen positiivinen ajattelutaito tuo ajatusvoiman antaman avun harjoittajansa jokapäiväiseen elämään ja syvällisimmillään se merkitsee aktiivista vuorovaikutusta koko olemassaolon kanssa.

Ajatusjoogin ajatuksia kielestä

Jouduin nuorena tekemisiin sellaisen filosofian kanssa, joka haluaisi kielen ja kielen ulkopuolisen todellisuuden olevan "yksi yhteen". Myöhemmin päädyin suuntaukseen, jossa ajatuksin lausutut sanat tulevat todeksi – ennen pitkää.

Kielen eksaktia suhdetta reaali maailmaan pidettiin 1900-luvun alkupuolella ihanteena ja puheen sisältämää epämääräisyyttä virheenä, joka olisi pitänyt vain korjata ja opetella sen jälkeen uusi kielenkäyttö – siten asiat olisivat olleet hyvin. En edes lapsena uskonut sellaisen mahdollisuuteen, mutta kielen merkitys ja merkillisyydet jäivät vaivaamaan mieltäni. Jäi arvoituksia mietittäväksi – ja samat kysymykset tulivatkin vastaan parikymmentä vuotta myöhemmin.

Tätä samaa aihepiiriä käsittelen hieman toisesta perspektiivistä artikkelissani Äänetön puhe.

Vaatus totuudesta ja sanojen monimerkityksisyys

Sanoihin on aina liittynyt vaatimus totuudesta, niin vaikeaa kuin totuuteen pääseminen onkin. ”Ennen mies maansa myö kuin sanansa syö”, sanoo sananlasku. Siitä piti pitää kiinni. ”Kyllä kyllä tai ei ei”, niin kuin raamatussa sanotaan. Se rajasi kuitenkin ajattelua hyvin radikaalisti.

Lainasin 70-luvulla kirjastosta Wittgensteinin kielen yksiselitteisyyteen pyrkivän Tractatus logico-philosophicuksen eli Loogis-filosofisen tutkielman, jonka luin hyvin kiinnostuneena. Sen ajatuksia osasin jo silloin vastustaa. Jos itse yrittää kirjoittaa, huomaa pian, ettei yksiselitteisyys onnistu. –Wittgenstein huomasi myöhemmin itsekin yrityksensä mahdottomuuden.

Tractatuksen kuuluisin lause on: ”Mistä ei voi puhua, siitä on vaiettava” (Wovon man nicht sprechen kann, darüber muß man schweigen). Olin kuitenkin vastikään päätenyt siihen, että erityisesti sellaisista asioista pitääkin puhua. Ne olivat tärkeämpiä kuin mikään muu. Vastoin sääntöjä ja yleisiä hyviä tapoja kirjoitin siitä lyijykynällä sivuhuomauksen kirjaston kirjaan.

Totuus on joka tapauksessa tärkeää varsinkin suhteessa toisiin ihmisiin. Uskonnoissa samoin kuin tieteissäkin korostetaan totuuden puhumista ja teosofit mieltävät itsensä totuuden etsijöiksi. Totuus ei siis ole ihmiselle ”mikä tahansa” asia, vaan yksi elämän johtoajatuksista. Tämä koskee siis sekä materialisteja että henkisiä ihmisiä. Ja totuus yleensä saamaistetaan puhumiseen.

Melko pian Tractatuksen jälkeen luin kielen filosofiaa hieman toisella tavalla käsittelevän kirjan, S. I. Hayakawan Ajattelun ja toiminnan kielen. Sen johtavia ajatuksia oli kielen ja sanojen merkitysten liikkuminen konkreettisista olioista erilaisiin abstraktioihin. Sen ”peruslauseita” oli ”lehmä1 ei ole sama kuin lehmä2 ei ole sama kuin lehmä3 jne.” Toisin sanoen jokaisella sanalla, jota ”lehmä” edustaa, voi olla useita eritasoisia tai erilaisen kokemustaustan sisältäviä merkityksiä. Kieli on siinä välittäjä, jonka pohjalta hahmotamme todellisuutta.

Itse asiassa päätelin, että mitä tarkemmin jotain asiaa yritetään sanoa, sitä enemmän siihen tulee ajatuksellisia ja tietämyksellisiä aukkoja. Ajatuskulkuni meni tähän tapaan: jokaisessa lauseessa on sanoja, jotka pitäisi määritellä. Jokainen määritelmä sisältää edelleen sanoja, jotka pitäisi määritellä jne. Lopulta totuus hukkuu epämääraisten kehäpäätelmien suohon. Mitä perusteellisemmin siis jotain yritetään määritellä sitä enemmän määriteltävää kertyy ja sen yhteys aitoon totuuteen vähenee. Mikä on liukuviiden merkitysten yhteys aitoon todellisuuteen, jää aina auki ja arvoitukseksi.

Virheellistä tässä oli tietenkin silloinen käsitykseni kielen olemuksesta. Todellisuudessa kieli muodostuu määritelmistä vain hyvin pieneltä osin, ja on paremminkin jatkuvasti muuttuva verkosto erilaisine pysyvine ja muuttuvine merkitysyhteyksineen. Se minkä kieli pystyy totuudesta ilmaisemaan, koostuu sanojen muuttuvista merkityksistä, joilla kuitenkin oli jonkinlainen jatkuvuus ja yhteys toisiin sanoihin, niiden merkityksiin. Sekään ei takaa yksiselitteisyyttä eikä sinänsä anna oikeinymmärtämisen mahdollisuutta. Kieli on joka tapauksessa kuva ihmisestä, joka sitä käyttää. – Ja jokin yhteys totuuteenkin on olemassa, täytyy olla. Muuten evoluutio olisi pyyhkinyt pois puhetaidon aikoja sitten.

Sanojen ja ajatusten vuorovaikutus

Sanat ja ajatukset ovat toisistaan erillisiä, mutta toimivat yhdessä niin että niitä ei sen vuoksi voi käytännössä erottaa toisistaan. Ainakin kyseessä on tiivis vuorovaikutus. Tämän innoittamana voi kysyä, onko (ideoiden lisäksi) jotain muuta, mikä liittyy sanoihin ja myös ajatuksiin ja

toimii niissä mutta on niistä erillinen. Miten olisi mielikuvat? Ne ovat pääasiassa eri puolilla aivokoneistoa kuin kielen toiminnot – ne toimivat ikäänkuin kuvina mutta ovat assosiaatioineen mukana ajatuksissa. Jos minulla on mielikuva tiikeristä, ajattelen tiikeriä näiden mielikuvien mukaisesti vaikken ikinä olisi sellaista nänytään. Jos minulla on mielikuva jostakin ihmisestä arvostelen häntä näiden mielikuvien pohjalta vaikken tietäisi hänestä sen enempää. Sanankäyttöni on sen mukaista.

Kielen ominaisuuksiin kuuluu, että sitä voidaan tulkita epäonnistuneesti. Tai että sen avulla voidaan luoda ilmauksia, joita ei voi rinnastaa mihinkään todelliseen. Ihmisen tietoisuus menee jollakin tavoin solmuun kohdatessaan tällaista kielenkäyttöä seuratako sen vihjeitä vai ei. Hayakawan kielianalyysi lähti aikanaan liikkeelle vastustamaan propagandapuhetta, jossa sanojen yhteys todellisuuteen on käännetty tarkoitushakuisesti päällelleen. (Niin kuin valitettavasti edelleenkin tapahtuu koko ajan.) Hayakawa päätti käyttää filosofian aseita tämän korjaamiseksi. Hän osoitti, että propagandapuhe ei kuvaa mitään todellista.

Silloin kun ajatellaan kielen ja sanojen avulla aina ensin onkin tarjolla kysymys: ”Onko se totta vai epätotta?” Joskus tällainen kysymys on aiheellinen mutta hyvin paljon kieltä jää tämän kysymyksen ulkopuolelle. Silti oudoimmastakin lauseesta etsitään vaistomaisesti jotain totuutta tai ainakin totuuden siemeniä, jotain ymmärrettävyyttä, jotain mihin tarttua ja jota voisi vastustaa tai kannattaa – tai joille voi vaikkapa ystävällisesti nauraa, jos kumpikaan arvostuksen ääripää ei onnistu. Totuus näkyy silloin ikäänkuin sanoiksi hajoitettuna ja lauseiksi kootuna mosaiikkina, jonka hahmottaminen vaatii intuitiota, vertailua kokemuksiin ja toisiin kielellisiin maailmoihin.

On tietysti olemassa alaltaan rajoitettuja ”kieliä”, kuten matematiikan tai logiikan kieli, sekä määritelmille rakentuvat eri tieteiden kielet. Näiden olemassaolo perustuu alalla hyväksytyyn loogisuuteen ja niitä voi käyttää ainoastaan kyseisen alan omilla säännöillä. Tavallisella kielellä, joka on vapaa ja ilmaisultaan rajoittamaton on tietysti myös omat lakinsa ja käytäntönsä, jotka luovat kielen oman ”maailman”, jolla siis on (tai ei ole) yhteys muuhun todellisuuteen, henkiseen tai aineelliseen.

Kielen täysi loogisuus ei ole siinä pakollista: ristiriitaisistakin viesteistä voi päätellä jotain, kun tuntee niiden ympäristön. Loogisuus on kuitenkin suotavaa, se on hyve. Loogisuuteen pyrkiminen on Tajunnan kehitystä – se on yksi varteenotettava näkökulma. Loogisuus on totuuteen pyrkimisen merkki (eli siis sormi joka osoittaa kuuta) muttei itse totuus. Toisaalta ilman loogisuutta mitään totuutta ei voi edes yrittää ilmaista, se jää ”yksityistiedoksi”.

Ajatusjooga ja kielen filosofia

Ajattelun ja toiminnan kielen lukemisen aikoihin aloin opiskella Kirjeopisto Vian rajajoogaa eli niin kuin nykyisin sanotaan, ajatusjoogaa,

jonka metodi perustui loogisiin positiivisiin ajatuksiin – sanoihin ja lauseisiin – sekä siihen uskoon ja ymmärykseen, että niillä on erittäin voimakas suhde totuuteen, sillä näiden lauseiden kautta ihmisen oli tarkoitus kasvattaa itseään. Ostin tavallaan ”sian säkissä”, sillä käsiini päätyneeseen joogakirjallisuuteen tutustuttuani kuvittelin joogan olevan jotain tavallisen kielen ulkopuolista. Ne mantrat, joita intialaisissa joogamenetelmissä käytettiin, vaikuttivat olevan täysin eri kategoriaa kuin suomenkielellä muotoillut monipuoliset lauseet.

Jos olisin etukäteen tiennyt tämän joogamenetelmän perustuvan – päältä katsoen lähes kokonaan – jonkinlaiseen normaalista jalostettuun kielellisyyteen, en ehkä olisi lainkaan tarttunut siihen. Olisin takertunut käsityksiini kielen epätarkkuudesta ja jättänyt asian sikseen. Mutta ostettu mikä ostettu. Päätin kokeilla loogisen positiivisen ajattelun toimivuutta. Sen totuutta suhteessa henkisen elämän vaatimuksiin, ja sen joustavuutta reaalisen maailman kohtaamisessa.

Henkistä tietä kuljettaessa niin totuus kuin realismikin liikkuvat aina myös jollain syvätasolla, jonka tavoittamiseen tarvitaan otollinen kehitysvaihe. Tämä kehitysvaiheen läsnäolo on silloin ratkaiseva, se joko on tai ei ole. Minulla se oli, ja niin jäin Kirjeopisto Vian oppilaaksi opettelemaan ajatusten käyttöä.

Loogisen positiivisen ajattelun toimivuus sai sitten todistaa itse itsensä käytännössä – ja hyvin pitkälle se on todistanutkin. Toinen S. I. Hayakawan perusajatuksista ”kieli on kartta” puolestaan liittyi aika hyvin ajatusjoogaan sisältyvään kielikäsitteeseen. Ajatusten tarkan loogisen muotoilun tuli muodostaa oikeanlainen kuva ajatusjoogin itsensäkehittämistavoitteista ja antaa samalla kartta siitä miten tavoitteisiin päästäisiin.

Kielen totuudellisuuden kannalta olin nyt saanut ensin kolme mielenkiintoisella tavalla vastakkaista filosofista näkemystä: kieli on yhdestä perspektiivistä katsottuna jotain, minkä pitäisi olla totta, mutta toisesta perspektiivistä se onkin tilanne- ja henkilökohtaista ’ei niin totta’ vaikka miten yrittäisi – se korkeintaan voi viitata johonkin mahdollisesti toteen.

Ajatusjoogassa sanoin ilmaistut ajatukset ovat ennen kaikkea toteutuvia – kyseessä on teleologinen perspektiivi. Nämä edustavat kolmea erilaista asennoitumista eivätkä sen vuoksi ole ristiriidassa keskenään – periaatteessa. Ensimmäinen vaatii ihmiseltä rehellisyyttä kanssaihmissään kohtaan, toinen realismia puhumisen mahdollisuuksia kohtaan ja kolmas vaatii pohdintaa siitä mikä todella on hyvää ja mikä ei.

Usko

Tässäkin yhteydessä on puhuttava myös uskosta. Parhaimmillaan se on kyky, huonoimmillaan se johtaa harhaan. Tieteen hallitsemassa kielikäsitteyksessä uskolla on edellä mainittu negatiivinen merkitys, jolta ihmisiä pitää varjella: Siihen mikä on ei-totta ei saa uskoa. Siihen mikä on totta tai todistettua pitää uskoa, jos se on myös todistettu.

Uskomisen on ihmisen oma tajunnallinen anti siihen, mitä hän haluaa vahvistaa tai heikentää.

Tiede haluaa todistaa oikeaksi tai osoittaa vääräksi ennen kuin se antaa luvan uskoa. Henkisessä mielessä usko taas on edellytys kaikelle toiminnalle. Pitää olla henkisiä perusteita, joihin uskotaan. Periaatteina näitä on sekä uskonossa että tieteessä. Jokainen voi valita periaatteen sa oman tietonsa ja koulukuntansa mukaan. Niiden tuloksia ja niiden soveltuvuutta todellisuuden antamiin puitteisiin pitää kuitenkin voida arvioida eri näkökannoilta, kun niitä sovelletaan: ei riitä pelkästään se, että päättelyketju on looginen, eikä pelkästään se, että tulos on todistettu tai ei ole todistettu. Tai että jokin asia on odotusten mukainen tai ei ole odotusten mukainen.

Se mikä on totta, on totta riippumatta päätelmistämme ja periaatteistamme. Se on niistä erillinen. Se mikä on todellisuutta, on myös siinä mielessä yksilön ajatuksista riippumatonta, että se on yhteisen kokemuksen tulos. Yksilön ajatuksilla ja todellisuudella on jatkuva vuorovaikutus etenkin tulevaisuuden suuntaan.

Tosiolevainen on itse itselleen täyden riippumattomuuden mielessä; tosiolevainen on riippumaton päätelmistämme ja uskostammekin. Päätelmiemme ja uskojemme tulee kuitenkin olla yhteensopiva totuuden, todellisuuden ja tosiolevaisen kanssa. Uskomalla voimme omaksua esimerkiksi uskonnoista niiden erilaisia puolia tai ei-uskomalla hylkiä niitä. Uskossa on kyse aina meidän omakohtaisesta asenteestamme. Ja jos usko on vahva, myös ihminen periaatteineen vahvistuu siitä. Se mikä muuttuu todeksi, riippuu puolestaan hyvin paljon ajatuksistamme ja asenteistamme, myös uskosta.

Uskomisen tulee nyt erilaisessa valossa esiin. Uskomisen on ihmisen oma tajunnallinen anti siihen, mitä hän haluaa vahvistaa tai heikentää. Silloin ihmisen toiminta on ihmisen oman (ja samalla hänen uskontonsa tai tieteensä) aidon sisäisen järjestelmän mukaista. Uskonnollinen ajattelu korostaa tätä vahvistavaa puolta.

Myös ajatusjoogassa uskomisen voimistaa ihmistä, hänen periaatteitaan ja aikomuksiaan. Mutta silloin on pidettävä huolta siitä, että ne ovat yhteensopivia tosiolevaisen kanssa, totuuden kanssa ja todellisuuden kanssa.

Ajatusjoogan filosofiaa

Erona tavalliseen filosofiaan ajatusjooga on esoteerista, sillä sanoilla on siinä mahdollista luoda kestävää todellisuutta, jos sanat, lauseet ja niiden sisältämät ajatukset ovat absoluuttisia, toisin sanoen mahdollisia,

loogisia ja suotavia – siis oikeita sekä yksilöllisestä että hyvin laajoistakin perspektiiveistä arvioiden.

Ajatukset perustuvat yhtäältä ideoihin ja mielikuviin toisaalta konkreetiaan, kieli taas sanoihin, jotka heijastelevat edellä mainittuja. Itse asiassa kyseessä on loppumaton heijastusten vuorovaikutus, joka vaikuttaa ihmisessä. Tämä kaikki – vakavasti otettuna – johtaa ajatusjoogaan. – ”Jooga” merkitsee sananmukaisesti ”yhteyttä” tai ”kytkemistä” ja henkissä mielessä erityisesti tietoista yhteyttä Jumalaan, se että sana on otettu sanskritista, ei tarkoita, että sillä olisi sidonnaisuutta esimerkiksi hindulaisuuteen – jonka filosofiassa ja menetelmissä tosin on käsitelty tätä aihetta runsaasti.

Ajatusjoogassa on seuraavanlainen perusidea: Ajatuksien ja yleensä kaikenlaisen kommunikaation rakennusaineena sanat panevat alulle asioita ja niistä muodostuu tulevaisuuden tosiasioita. Looginen positiivinen ajattelu kuvaa sen kielellistä systeemiä kielioppeineen, assosiaatioineen ja mielikuvineen. Realismin säilyttämiseksi on vältämätöntä ymmärtää kielen, ajatusten ja sanojen erilaisia ominaisuuksia ja suhdetta muuhun todellisuuteen.

Tarkkaan katsottuna kieli on paitsi kartta, myös värähtelynsä ja muotojensa muodostamaa todellisuutta, suuremman todellisuuden osa-alue. Kielen kautta saatu ymmärrys taas voi olla totta jossain tietystä tajunnallisessa maailmassa, mutta sen totuus ei ole suoraan siirrettävissä oikeiksi mielikuviksi sellaiselle ihmiselle, jolla on yksilöllisten kokemustensa lisäksi oma kulttuurinsa ja sen mukainen tapa mieltää asioita. – Joka tapauksessa ja kaikesta huolimatta kieli on ajatusten siirtämisen melkein ainoa tunnettu väline.

Ajatusjooga on nimenomaan henkinen jooga, joka pyrkii luomaan yhteyden sekä Jumalaan että myös ihmisiin – erityisesti niihin, joiden kanssa on jo valmis ajatussilta, siis lähimmäisiin, joiden tärkeyttä kristinuskokin tuo esiin. Yhteys Jumalaan toimii vain jos yhteys lähimmäisiin on positiivinen – tämä tulee esille muun muassa Jeesuksen lauseesta: ”Mene ja tee ensin sovinto veljesi kanssa ja tule sitten vasta rukoilemaan”. Joogana looginen positiivinen ajattelu on paitsi luonteen ja yksilöllisten hyveiden kehittämistä varten myös ihmissuhteiden kehittämiseen tarkoitettu väline ja suuri osa siitä liittyy ihmisten välisiin ajatussiltoihin.

Kun sanat saapuvat puhutun, kirjoitetun tai ajatussillan välittämän yhteyden kautta toisen ihmisen hallitsemaalle alueelle, hänen auraansa ja tajuntaansa, ne joutuvat mukautumaan hänen oletuksiinsa ja hänen tajuntansa tapaan loogistaa asioita. Vastassa ovat ensin ”Tajunnan verhot”. Jos ihmisyyhteys, johon ajatussilta kuuluu, on molemminpuolisesti positiivinen, suurempi osa ajatuksista siirtyy lähettäjän tarkoittamalla tavalla ja vaikuttaa edelleen positiivisesti. (Ajatussiltoja ja niihin liittyviä Tajunnan verhoja olen käsitellyt myös artikkelissani Ääneton puhe.)

Ajatusjoogassa on tarkoitus levittää positiivisuutta ja siihen tarvitaan positiivisia sanoja, ajatuksia ja lauseita. Jokaisen ihmisen auraa. Myös

jokainen ihmissuhde voi olla väylä positiivisuudelle, siksi ajatussiltoja on hoidettava hyvin ja täytettävä ne ajatussiltoja puhdistavalla anteeksiantamuksella ja anteeksipyynnillä.

Mitä tapahtuu Tajunnassa?

Palaan siihen, että ihminen ei lähtökohtaisesti pysty tajuamaan kuin rajoitetun osan maailmasta saati sitten puhumaan täyttä totta (ainakaan toisen ihmisen näkökulmasta). Tästä huolimatta hän voi kuitenkin olla looginen ajatuksissaan ja sitä mukaa puheessaan – ulkoisessa ja sisäisessä. Hän voi pitää joitakin tärkeäksi uskomiaan asioita absoluuttisina: peruuttamattomina – filosofiassa käytetään sanaa ”annettuina”. Silloin voi rakentaa ajatuksensa ja lauseensa loogisesti niiden varaan. Ja jos löytyy ihmisiä, joilla jotkin ”annetut” ovat suurin piirtein samoja, niin loogisena ajatusmaailma on jo melkein yhteinen.

Ihmiskunnan kehitys tarvitsee tällaisia loogistettuja ajatusmaailmoja. Ne tarjoavat pohjan suurille aatteille: uskonnoille, filosofisille koulukunnille ja tieteille sekä yleensä hyvyyden voimien asettumiselle ihmiskunnan auran. Loogistaminen on siis tärkeää.

”Tajunta loogistaa”, sanoi myös henkinen opettaja Tyyne Matilainen. Ihmisen Tajunnan osa nimeltä Kosmos tekee töitä näiden Universumista tulleiden heijastusten selvittämisessä ja loogistamisessa, Absoluutilla on tehtävänä uuttaa niistä kehityksen kannalta tärkeimmät asiat. Universaali kokoo ne kokonaisuuksiksi universaalien ideaalien alle. Se on pitkä tie, jonka kautta kehittyneet tajunta luo itseään ja samalla ihmiskunnan yhteisyyttä. Ihmisellä on tajunnallisia välineitä siihen, nykyisin. Viitataan käyttämälleni isoilla alkukirjaimilla Tyyne Matilaisen oppilailleen antaman Tajunta-hahmotelman sisäisiin toimintakokonaisuuksiin. Liite 3. sivu 224.

Tyyne Matilainen käytti sanaa ”eestaas”. Kaikki asiat liikkuvat tiettyjä Tajunnan sisäisiä väyliä pitkin ”eestaas”, joten jos yksi asia muuttuu, muuttuvat muutkin. Elämänkaari liittyy ihmisen tajunnalliset tapahtumat ulkomaailmaan ja aktivoi hänen ympäristöään tuottamaan kehitystä edistäviä tapahtumia ja virikkeitä.

Ajatusten värähtelyoppia

Seuraava käsittely on filosofisten ymmärtämisongelmien jälkeen aivan eri maailmasta, ja sen yhteys filosofisten kysymysten hahmottamaan käsityksen merkitysproblematiikkaan on epämääräinen ja vaikea selittää. Luonteeltaan esoteeriseen ajatusjoogaan sillä on kuitenkin saumaton yhteys.

Puhun nyt ajatuksista ja ajatusten värähtelystä – silloin kieli sanoineen on niihin liittyvää, muttei tärkeintä. Ääni on perusvärähtelyä ja ääneen lausutuilla sanoilla on siihen liittyvä oma värähtelynsä. Tämä ei selitä sitä, miksi nekin ajatukset, jotka ovat pelkästään ajateltuja tai kirjoitettuja, tuottavat myös värähtelyä. Puhe on äänen konkreettista vä-

”Korkeimmilla tasoilla puhutaan ja ajatellaan normaalisti, sekä otetaan vastaan intuitiivisia välähdyksiä paremmin kuin alemmilla tasoilla. Puhe ja ajatus on korkeammilla tasoilla elävöityneempää, värikkäämpää, kestävämpää ja paremmin muotoutunutta kuin alemmilla tasoilla.”

rähtelyä, ajatusten värähtely liittyy enemmän henkisiin tasoihin. Silti – henkilöstä riippuen – myös puheen ääni voi värähdellä hyvin korkeilla henkisillä tasoilla.

Mikä aiheuttaa ajatusten värähtelyn? Yksi aiheuttaja on aivot, aivot ovat sähkökone ja kaikki mitä ne tekevät, tuottaa värähtelyä. Myös kurkkutsakra tuottaa puheenomaista värähtelyä, joka on ikäänkuin ääntä, vaikkei sitä fyysiset korvat havaitsekaan – tätä värähtelyä käytetään erityisesti ajatusjoogan suomenkielisissä ajatuslauseissa, mantroissa, koska se tehostaa ajatuksen voimaa. Värähtelynsä lisää ajatukseen myös se henkinen taso, jolla ihminen on ajatellessaan. Myös jokainen ajattelija jättää jälkensä ajatuksen värähtelyyn. Siinä on jo paljon erilaisia aineksia.

Ajatusten aaltoliike, värähtely, liittyy hyvin paljon nimenomaan ihmiseen itseensä, hänen persoonaansa sekä siihen, kuinka pitkälle hän on päässyt henkisellä tiellään. Ihminen tajuntoineen ja tarkoituksineen on avainasemassa. Tämän ymmärtääkseen pitää muistaa luonnon värähtelytasot, jotka ovat rakennusaineina myös ihmisessä, hänen aurassaan, tajunnassaan ja käyttövälineissään. Nämä kaikki erilaiset aaltoliikkeet interferoivat ihmisen aurassa, jonka kautta ajatukset lähtevät liikkeelle. Ajatusaineen erilaiset värähtelyt taas muodostavat siihen tasoja, muotoja ja käyttövälineitä. – Ehkä tätä kautta voidaan tutkia myös filosofisia totuus- ja ymmärtämisongelmia?

Kun puhutaan merkityksistä, merkityksien positiivisuus ratkaisee värähtelyn perustason. Käsitökseni mukaan kyse on siitä, että jokin lause on tosi jonkin tietyn Tajunnan tiettyssä henkisessä värähtelytasossa. Sannat voivat kuitenkin välittää kuvauksia muillekin tasoille. Jokin ihmiskunnalle hyödyllinen ajatus tai mielikuva voi olla ”tosi” esimerkiksi paranirvaanisella tasolla mutta fyysiselle tasolle se on vasta ”haave”, joka ”laskeutuu aineeseen” silloin, kun ihmiset ovat valmiita toteuttamaan sen. Luonnontasokaavio on liitteessä 3. sivu 230.

Henkisten suuntien yhteistä tietoa on, että ihmisellä on mentaalitasolla ajatusruumis. Ajatusruumis pitää ajatukset koossa ja kokoaa ne ihmisen

ympäriille aivan samalla tavalla kuin fyysinen keho pitää ihmisen koossa tai tunneruumis tunteet, minkä vuoksi ihmiset ovat alkaneet uskoa, että ajatukset olisivat mentaalisia pelkästään.

Vaikka normaalit lauseet ovat rakenteellisessa mielessä ”mentaalisia”, jopa fyysisiä – ainakin fyysisen aivotoiminnan kannalta – siitä ei pidä tehdä sellaista johtopäätöstä, etteikö sanoilla ja ajatuksilla voisi tai pitäisi olla erittäin korkeiden tasojen värähtelyä, samoja, joita mystikot kokevat meditaatiotiloissa. Tai etteikö korkeimmilla tasoilla olisi ajatuksia, sanoin ilmaistuja. Ihmiset kokevat sanat yleensä mentaalisisina, mutta se johtuu heidän henkisistä aisteistaan, jotka eivät välttämättä toimi korkeimmilla tasoilla tässä asiassa – varsinkin kun perinteisesti sitä on pidetty mahdottomana.

Sanan tai lauseen värähtely johtuu siis osaltaan sen merkityksestä, osittain äänneasusta, osittain sen lähettäjistä, osittain vastaanottajasta itsestään. Tämä on yhdistelmä, joka toimii ihmisen tajunnassa ja sillä on taustanaan yksilöllisen Tajunnan alkuehdot. Ajatukset ovat värähtelyinä osa ajattelijan todellisuutta ja sellaisina hyvin arvokkaita. Kieli sanoineen tuo ajatukset – ja usein myös niiden lähettäjät – tietoisuuden piiriin. Yksilön tajunnassa ne myös löytävät niitä vastaavat mielikuvat. Silloin, kun pitäisi yhdistää voimat vaikeiden asioiden ratkaisemiseksi tarvitaan kuitenkin yhteyksiä toisten ihmisten ajatusmaailmaan.

Loogisuus, yhteistyön apuväline

Kielelliseen ajatteluun on panostettava, jotta mentaalitason ajatusruumiiseen kiinnittynyt mielensisältö järjestyisi loogiseksi. Asioiden pohdittaminen ja suhteuttaminen tuo Kosmoksen toiminnan ihmisen tietoisuuteen. Kun Kosmos toimii, se loogistaa ajatuksen moneen suuntaan – esimerkiksi suhteessa Jumalaan. Jumala on se yksilöllisen Tajunnan osa, joka edustaa ihmisen yhteyttä Jumalaan. Ymmärrätte, mitä tarkoitan: tällä tärkeällä yhteydellä on oma toimintayksikkönsä ihmisen Tajunnassa.

Loogisuus, kuten tunnettua, auttaa yhteisymmärryksen saavuttamisessa. Esimerkiksi pohdinnoissa on pidettävä huolta myös sanojen keskinäisistä suhteista, kategorioista jne. Ja tämä sisältö on pidettävä loogisena kaikilla muillakin tasoilla. Jos ajattelemme korkeamman mentaalitason syyruumista, ymmärrämme kuinka tärkeää loogisuus ja positiivisuus on – syyruumishan välittää karmallisia syy-seuraussuhteita elämäämme. ”Syyruumis on ihmisen elämisen summa, josta syystä siinä on ihmisen sekä positiivinen että negatiivinen karma.” sanoi Tyyne Matilainen. (Karmasta ja ajatuksen laeista puhutaan myös artikkelissani Äänetön puhe.)

Loogisuus on luonnollinen, itsestään selvä ominaisuus esimerkiksi Ikuisen Itsen tasolla, muttei välttämättä mentaalitasolla – vaikka se sinne usein mielletäänkin – mentaalitason logiikka on konemaista eikä ota huomioon avarampia tai korkeampia perspektiivejä. Ja: jos loogisuutta pidetään ainoastaan mentaalisisena toimintana se jää sinne, men-

”On kehitettävä loogista uutta tietoa. Tulee vivahderikkautta kieleen, kun keksii uusia lauseita.”

taaliin niiden ihmisten tajunnoissa, jotka niin ajattelevat. Ihminen on oman tajuntansa valtias. Sen vuoksi Tajunnan avartuminen on tärkeää. Loogisuus toisaalta liittyy Tajunnan avartumiseen – kun asiat ovat loogisessa järjestyksessä, niitä on helpompi pitää mielessään sekä täydentää uudella tiedolla. Ja sen avulla alemmat tasot voivat päästä yhteyteen korkeampien tasojen kanssa.

Korkeampi – alempi merkitsee hierarkiaa, myös kielessä. Korkeampi on korkeammalla ja hallitsee alemmaa. Se on kielellisen logiikan vertikaalitaso vaikkakaan ei yksiselitteinen. Kielessä ”korkeampi” saattaa merkitä korkeampaa abstraktiotasoa mutta myös arvostuksissa korkeammalla olevaa ja näitä kahta koskee hiukan erilainen ajatus- ja tunnemalli. Henkisessä mielessä ”korkeampi” merkitsee myös korkeampaa värähtelytasoa. Näiden kaikkien kanssa on tultava toimeen. Ja niistä voi tehdä tiedettä – tai runoutta, mitä vaan – sen mukaan, mitkä ajattelumallit on omaksunut parhaiten. Taiteellinen kieli eroaa asiakielestä sillä, että siinä erilaiset konkretiat, abstraktiotasot ja henkiset tasot vuorottelevat ja näkyvät toistensa lävitse tai heijastelevat toisiaan.

Kosmos ja Absoluutti

Ajatuksia voi ilmaista monella eri kielellä, kun hyväksyy sen, että kieli vaikuttaa myös ajatusten muotoon ja sisältöön. Joka epäilee tämän loppuosan totuutta, voi yrittää kääntää toiselle kielelle jotain tekstiä, jonka uskoo hyvin ymmärtävänsä. Kyseessä on jatkuva vuorovaikutus kielen ja sen ulkopuolisen todellisuuden välillä. Ja kuka tai mikä sitä pitää yllä? Ihminen itse, tajunnallisine ominaisuuksineen ja arvoineen. Ja yhteisöt uskontoineen, lakeineen, sääntöineen ja tapoineen.

Puhuin jo siitä, että ihmisen Tajunnassa, silloin kun se on hyvin muodostunut on Kosmos niminen toimintakokonaisuus. Kun Tajuntaan tulee Universumin kautta jatkuvasti uusia aineksia, ne pitää järjestää kosmokseksi, eli harmoniseksi kokonaisuudeksi niin ettei kaoottinen aines pääse haittaamaan Tajunnan toimintaa vaan paremminkin virittää uusia toimivia ajatuksia ihmiskokonaisuuden uusiutumiseksi. Avainsana on harmonia – loogisuuden yksi aspekti. Kun ihmisen mieli, hänen ajatuksensa, tunteensa ja koko olemuksensa ovat harmoniassa, hän pystyy ajattelemaan millä luonnontasolla tahansa – riippuen siitä mihin hän muuten kehityksensä puolesta voi päästä. Korkeimmilla tasoilla hänen ajatuksensa ovat selvempiä, kirukkaampia ja toimivampia kuin alemmilla.

Tajunnassa Kosmoksen yläpuolella on absoluutiksi nimitetty toimintamuoto. Absoluutti ottaa käsittelynsä Kosmoksen kautta tulleesta aineistosta parhaan, olennaisen. Kosmoksessa sanat ja lauseet ovat loogisessa muodossa tai ne ainakin saatetaan sellaiseen, absoluutissa sanat saavat absoluuttisen ihmisen tajuntaan liittyvän merkityksen – absoluuttinen sana tai lause on tajunnallinen tiedon lähde. Absoluuttiset sanat ovat usein melko abstrakteja, mutta ne vaikuttavat ihmisen konkretiaan esimerkiksi tekojen kautta.

Absoluutissa ovat esimerkiksi aksioomat/aksiomit, kumpaa muotoa sitten haluaakin käyttää. Näitä ovat esimerkiksi hyvyys, kauneus, totuus, rakkaus ja rauha, hellyys, voima, oikeus ja kunnioitus ja tieto. Muinaiskreikkalaisessa filosofiassa määriteltiin hyvyys, kauneus ja totuus aksiomiksi. Tämä kolmikko tulee edelleen vastaan filosofiassa. Tajunta ei kuitenkaan rajoita aksiomien lukumäärää – se liittyy ihmisen kehitystasoon, siihen mitä hän pystyy mieltämään. Lopulta jopa lauseita voi ottaa aksiomikseen. Se taas mitä aksiomeja on ja mihin suuntaan niitä painotetaan, liittyy persoonaan. Jos esimerkiksi ”rauha” on jonkun ihmisen tajunnassa aksiomina, silloin tämä saa sen kautta tietoa ja ohjausta kohti sisäistä ja ulkoista rauhaa – sovittelijalla sen merkitys painottuu ulkoisen rauhan suuntaan ja meditoijalla sisäisen rauhan. Ne liittyvät myös ammattiin. ”Ammattiryhmät ovat jokainen omaa aksioomaansa”, sanoi Tyyne Matilainen.

Mikä aksiomissa tai muissa absoluuttisissa sanoissa on erilaista kuin sanoissa yleensä? Jos ajattelemme, esimerkiksi sanaa rakkaus, sillä voi olla hyvin monenlaisia merkityksiä, mutta absoluuttisena sanana, sen sisältönä on juuri tietyn ihmisen tasoltaan korkein käsitys rakkaudesta – siinä on myös ihmisen päämääräisyyttä, tahtoa. Aksiomissa on sen vakuutena Piste. Pisteet sisältävät tietoa, yleistä ja yksilöllistä. Piste antaa sanalle ja käsitteelle riippumattoman olemassaolon. Tällä tavoin myös kieli saa syvällisyyttä ja painokkuutta. (Myös Ikuinen Itse on tajunnassa pisteen muodossa ja sillä on yhteys Jumalaan.)

Tämä tietynlainen tiiviys ja suppeus tulee toimeen vähillä määritelmillä. Siinä on intuitiolla ja yksilöllisyydellä suuri merkitys. Sanat ja lauseet ovat silloin jonkinlainen eri tasoja yhdistävä ”avaruus”, ne ovat eräänlaisia intuition vastaanottimia myös.

Mitä sanat tuovat tietoisuuteen

Yksi kielen ominaispiirteitä on se, että se on jo periaatteessa vanhaa ja perustuu moderninakin suuressa määrin vanhoihin maailmankuviin. Niissä saattaa olla muistumia mm. vanhoista uskonnoista ja niiden henkisistä tai psyykkisistä kehitysjärjestelmistä, jotka sinänsä saattavat olla tietoisuuden unohtamia mutta vaikuttavat piilotajunnan kätköistä koko elämään.

Jos on kiinnostunut siitä miten sanat ovat kulkeutuneet kielestä toiseen ja saaneet aina historiansa eri vaiheiden mukaisia muotoja ja sisäl-

töjä, on vaikea löytää sanaa, jolla ei olisi pitkää tarinaa takanaan. Niissä on taustalla muun muassa filosofisia keskusteluja, jotka aloitettiin vuosituhansia sitten ja uskomuksia, joita kukaan ei varsinaisesti enää muista. Kielen avulla niitä voi kombinoida uudelleen, harrastaa kierrätystä.

Tämä on tietyllä tavalla hankalaa, kätkeytyt ajatusmaailmat voivat täysin huomaamatta kahlita käsityksiä, tai vakiinnuttaa ajatusvirheitä, mutta ajatusjoogan kannalta vanhakantaisuus on myös etu: kieli ei viimekädessä ole riippuvainen tilapäisistä uskomuksista tai uskomusten puutteesta. Niiden kautta saadaan yhteys värähtelyihin ja myös merkityssisältöihin, jotka ovat lähteneet liikkeelle aikojen alussa aivan riippumatta siitä mikä tämä alkua on ollut. Se mahdollistaa tajunnallisen väylän myös tulevaisuuteen.

On olemassa sellaisia sanoja, kuin Jumala, Kristus, taivas, elämä, ajatus, rakkaus, kunnioitus jne. Ne sisältävät tietoa, jota saattaisi olla vaikea löytää uudelleen, elleivät sanat kuljettaisi sitä sellaistenkin ihmisten tajuntaan, jotka eivät usko niihin tai ovat antaneet niille jollakin tavoin negatiivisen sisällön. Jopa ateistilla on jokin – oikea tai väärä – käsitys siitä mikä on Jumala tai Kristus. Eihän hän muuten tietäisi mihin EI usko. Ja sitten kun hän alkaa tuntea maailmankatsomuksensa riittämättömäksi, hänellä on nämä sanat, joiden kautta voi lähteä jäljittämään uusia sisältöjä elämäänsä. – Tästä minulla on omakohtaista kokemusta.

Eivätkä monet henkiset sanat tuo tietoisuuteen pelkästään valmiita uskomuksia tai uskonnollisuuden ilmentämistapoja vaan myös sellaisia henkisiä kehitystasoja, joista ei ole aiemmin ollut tietoinen. Ihminen voi jollakin tavoin tietää mitä esimerkiksi tarkoittaa ”sisäinen itse” tai ”valkea veljeskunta” vaikkei ole sellaisesta koskaan kuullut puhuttavan aiemmin.

Sanoista on mahdollista löytää käsitteiden positiiviset ytimet ja ottaa ne ihmisen uusien kehitysvirikkeiden tueksi. Näissä pitkän tien kulkeneissa sanoissa ja tarinoissa on ihmiskunnan historiaa piilotetussa muodossa. Voisin verrata sanoja Tähtitaivaaseen: se mitä näemme on menneisyyttä, mutta sen vaikutus ulottuu nykyisyyteen ja tulevaisuuteen. Ihmiskunnan kehittyessä kehitys tapahtuu myös kielessä ja kielen kautta. Kieli ei ole ”mitä tahansa”, sen sisältämät aatteet ja tieto kuvastavat koko ihmistä ja osoittavat hänen kulkusuuntaansa henkisenä ja maallisena olentona aikojen alusta kehittyneimpään tulevaisuuteen.

Äänetön puhe ja ihmisen henkinen perintö

Ajattelu on mitä ilmeisimmin kehittynyt puheesta, puheelle ominaiset piirteet ovat vain siirtyneet ajatuksiin. Ajatuksista, niistäkin, joita ei ole koskaan sanottu ääneen, jää henkisaineellista perintöä. Miten se löydetään ja mihin sitä voi käyttää?

Ajatusjoogassa äänettömän puheen käyttäminen kommunikointiin on ihmisyhteyteen johtava metodi. Sillä puhutaan suoraan toisen ihmisen tajunnalle. Huulien liikkeet on vain painuneet alemmaksi, kurkunpäähän. Ajatuspuheessa ei kuitenkaan ole mitään kummallista. Ajattelu on mitä ilmeisimmin kehittynyt puheesta, puheelle ominaiset piirteet ovat vain siirtyneet ajatuksiin – Niistä on tullut henkistä perintöämme, jonka ajatusjooga on vain kirkastanut ja ottanut hyvyiden voimien palvelukseen.

Henkisaineellinen perintömme tulee monesta eri lähteestä: geneettisestä siis fyysisestä perimästämme ja myös epigeneettisestä, johon mm. olosuhteet ovat vaikuttaneet. Materiaan redusoituvan genetiikan lisäksi hyvin vaikuttava tekijä on ajatusmaailma. Se on lähtökohdiltaan yhteisöllinen tuotos. Sen lisäksi, että sen vaikutus tulee epäsuorasti epigeneetiikan kautta, se vaikuttaa myös suoraan: energioiden kautta ja kaikkein tietoisimmin ymmärryksen kautta. Ymmärrän mitä muut puhuvat, ymmärrän mitä ajattelen. Tämä kaikki on iso asia, siitä kannattaa olla kiitollinen.

Puhumisen oppiminen

Alan kaukaa, alusta: alussa oli Big Bang... ei nyt sentään niin alusta. Eräänä päivänä kuitenkin maapallolle tuli elämä – ehkä jostain avaruudesta, kuten nykyään ajatellaan.

Ehkä puhekin tuli ”jostain tuolta”, sitten kun oli sen aika? Joka tapauksessa ihmiset oppivat jossain vaiheessa puhumaan totta ja oppivat myös valehtelemaan. Ehkäpä voimme pitää valehtelemisen oppimista sinä ”alkuna”, johon eräät tämän pohdinnan lähtökohdat voidaan palauttaa.

Jossain vaiheessa siis opittiin puhumaan – se oli suuri edistysaskel maaplaneetan karuissa olosuhteissa. Varsinkin eettiseltä kannalta katsottuna puhuminen on vaikeaa: toden puhuminen siksi, ettei totuus antaudu välttämättä normaalin puheen vaatimattomille resursseille, vaan vaatii jopa tieteellisiä tutkimuksia löytyäkseen – ja valehtelu taas siksi, että ihmisyhteisöt pitävät sitä enimmäkseen yhteisön normien vastaisena. Kaksi toisiaan lähellä olevaa sanaa kuvastavat tätä jännitettä: ”vala” ja ”vale”. Toisaalta suora puhekin voi olla normien vastaista. Olemme saaneet perinnöksemme puhumisen kaikkine heikkouksineen ja siinä ohella ajatuskyvyn, jonka puitteissa – ja jonka takaa – etsimme todellista itseämme, todellisimpia ajatuksiamme ja erilaisia vaikutusmahdollisuuksiamme.

Ajatus imitoi puhetta

Puhumisen ongelmallisuus on toisaalta auttanut ajattelua kehittymään. Ajattelu nimittäin hyötyy ihmisen vaikeuksista – jos katsotaan ongelmien positiivisia puolia. Ihmisillä on sisäsyntyinen tarve selittää asioita itselleen ja toisille, teoretisoida ja ratkaista ongelmiaan – ja tietysti myös kaunistella. Silloin ajatuskyky kehittyy, erilaiset eettiset ja filosofiset pohdinnat pääsevät alkuun. Myös taiteellinen ilmaisu saa siitä virikkeitä.

Ajattelu on tietyllä tavalla kätkeytyä puhetta. Kun on keskustellut jonkun ihmisen kanssa, mieleen jää pyörimään siitä lauseita ja sanakäännetä. Ajatus ikäänkuin imitoi keskustelua.

Ihmisen päässä saattaa pyöriä dialogeja, joita hän kuvittelee käyvänsä toisten ihmisten kanssa, muttei kuitenkaan keskustelee niistä muuta kuin omassa ajatusmaailmassaan. Tämä sisäinen dialogi on salaista, ”classified”. Ainakin siihen saakka kunnes ymmärretään, että ajatusten vaikutukset – ajatuksen lakien johdosta – tekevät ihmisen sisäisen ajatuselämän näkyvämmäksi ja konkreetimmaksi kuin on aiemmin ymmärretty. Ikäänkuin ihminen olisi läpinäkyvä salaamisesta huolimatta. Ja että ”salaista”-merkinnät näkyvät kauas neonvaloilla koristetun huutomerkin tapaan.

Ei tarvitse olla suurikaan ihmistuntija ymmärtääkseen ihmisiä tämän peilautumisen avulla: mitä minä ajattelen sinusta, sitä sinä ajattelet minusta. Jos minä olen huolissani siitä, etten ole pitänyt yhteyttä johonkin ystäväni, todennäköisesti myös hän on vastaavasti ollut huolissaan siitä,

ettei itse ole pitänyt yhteyttä minuun – näinhän se menee – ajatuksen lakien yhden pääsäännön mukaan.

Ajatusaura ja kommunikaatio

Keskinäisessä ääneen lausutussa puheessa useimmiten kerrotaan niitä asioita, joilla ei ole merkitystä tunteille. (Voi tietysti olla, että tämä on tyypillisesti suomalainen näkökulma ja muissa kulttuureissa tunneilmaisua on enemmän.) Sosiaalisuus säätelee niin paljon tunneilmaisua.

Tunneperäistä keskustelua käydään sen vuoksi itse kunkin oman ajatusmaailman sisällä ajatellen, ettei sillä olisi merkitystä kenellekään muulle. Kaikkia sanoja tai ajatuksia vaan ei voi sanoa. Sen ymmärtääkin: ihmisten reaktiot saattavat olla vihaisia, äkkivääriä. Ääneen sanomattomista ajatuksista muodostuu kuitenkin tärkeä osa yksilöiden auraa – ja sitä kautta myös yhteisöjen auraa. Ajatukset ovat energiaa ja kuten tiedämme, niillä on vaikutuksia niin fyysiselle kuin tunne- ja erilaisille henkisillekin tasoille. Ajatusenergiamme kulkee aineen lävitse yhtä hyvin kuin radioaalto – eivät nekään seinään pysähdy. Me olemme sen vuoksi vastaanottimia toistemme ajatuksille – aina silloin, kun ajatellaan toisiamme – vaikkemme suoraan tiedostaisi sitä. Ja toisin kuin ääneen lausutussa puheessa, ajatusten kautta tulevat esiin myös tunteet ja mielikuvat.

Perheen ajatusaura, johon lapsi joutuu sopeutumaan heti synnyttyään – tai ehkä jo ennen sitä – antaa tiedostamattomia (ja ilman varsinaista tarkoitusta olevia tai jopa perheen tavoitteiden vastaisia) virikkeitä hänen alussa olevalle elämälleen. Ja tietysti perheen aura vaikuttaa jo ennen puhumaan oppimistakin. Siinä ovat perheen sisäisen kommunikaation elementit. Tästä yhteisaurasta lapsi saa niitä luonteenpiirteitä, joita ei muuten voi tiedostaa saaneensa toisilta, vaan luulee niitä omikseen, mutta jotka varsinkin negatiivisina aiheuttavat tuskaa – ja ennen kaikkea epätietoisuutta ajatusteitse siirtyneiden tuskien syistä.

Yhteisöissä kommunikoidaan tietoisella ja tiedostamattomalla tasolla. Joka kerta, kun yhteisön jäsen toistaa mielessään jotain ajatuskoostumaa, siitä jää jälkiä myös hänen erilaisten yhteisöjensä yhteisauraan. ”Seura tekee kaltaisekseen”, pitää ajatustasolla paikkansa.

Kehityshaaste

Tiedostamattomalla puolella on paitsi salattuja ikävyyksiä myös hyvin korkeita jumalallisia voimia. Se, että kaikkea ei voi tiedostaa kirkkaassa päivätajunnassa on kehityshaaste, jonkalaisia ihminen tarvitsee oman kehityksensä jouduttamiseksi. Paljon ominaisuuksia ihminen saa suoraan perheen aurasta ja muista yhteisuroista ihmisen omiin ja hänen jälleensyntymiinsä liittyvien ominaisuuksien täydennykseksi. Jälleensyntymä ja perhe liittyvät yhteen siinäkin mielessä, että inkarnoituva ihmi-

nen hakeutuu – Tyyne Matilaisen mukaan – usein samaan sukuun. Tyyne Matilainen puhui usein suvun karmasta selvitellessään oppilaidensa elämäntilanteita.

Jos – henkisen katsomuksen mukaan – ihminen on henkiolentona jo ennen inkarnoitumistaan mukana luomassa omaa tulevaa elämäänsä, hän on henkisessä tietoisuudessaan varustautunut ottamaan vastaan perheensä ja sukunsa ongelmineen – ja tietysti hyvine puolineen. Hän on valmistautunut kestäämään sukunsa ongelmat, osallistumaan niiden ratkaisuun, antamaan ne anteeksi ja eheytyämään sitä kautta.

Tai torjumaan hänelle sysätyt ongelmat, jos ne käyvät ylenpalttisiksi – myös sellaisia tilanteita tulee vastaan. Jokaisen yksilön on kuitenkin pidettävä huolta omasta osuudestaan.

Ajatuksen lakien mukaan ajatus palaa aina siihen ihmiseen, joka sitä on ajatellut. Ja sellaiset ajatukset, jotka ovat kiertäneet vaikkapa suvussa vuosikausien ajan, ovat silloin yhteistä omaisuutta, jossa jokaisella suvun jäsenellä on niistä jonkinlainen osuus. Jopa siis vauvoilla, jotka saavat siitä lähtökohtia elämälleen ja kehitykselleen.

Ajatuskaikuja

Yksi kreikkalaisista myyteistä kertoo luonnotar Ekhosta, joka kuulee vain omien huutojensa kaiun, eikä saavuta sen vuoksi aitoa yhteyttä muiden olentojen tai ihmisten kanssa. Samalla tavalla kuka tahansa meistä huutelee ajatuksiaan – äänettömästi. Sisäinen kuulo toimii silloin harhauttavasti eikä ihminen voi olla itse itselleen vaan jää riippuvaiseksi tästä toisiin ihmisiin suuntautuneiden ja sieltä palaavien ajatuskaikujensa pyörityksestä.

Se mitä on sanottu ja miten siihen on vastattu (ainakin kuvitelmissa) jää kaikumaan ihmisen sisäiseen kuuloon, kun tajunta alkaa loogistaa sitä. Tajunta loogistaa ne silloin suhteessa vastaaviin ajatuskostumiin, mutta tietoisien positiivisuuden puuttuessa se vain aiheuttaa loputon samanlaisten sanakäänteiden virtaa. Tällöin kielellinen mieli toimii mekanistisesti ja vain pyörittelee esimerkiksi vanhoja loukkauksia. Ihminen miettii kukaties jo kauan sitten ohimenneitä tilaisuuksia vastata samalla mitalla.

Lopulta se päättyy osaksi puolittietoista tajuntaa, eikä sitä ole helppo lopettaa. Näitä ajatuskaikuja voi olla kymmenien vuosien takaa, varsinkin jos anteeksiantamisen ja -saamisen prosessi on jäänyt kesken. Perheissä näiden merkitys vain suurenee, sillä ihmiset ovat lähellä toisiaan. Ja aivan huomaamatta ne varastavat aikaa ja vievät tilaa ajatusmaailmasta henkisen kehityksen ja ihmisten välisten hyvien suhteiden kannalta hyödyllisemmiltä ajatuskuluilta.

Usein tällaiset ”kaiut” ovat aika negatiivisia, ja silloin ihminen kiinnittää päähuomiionsa juuri tähän puoleen vaikka periaatteessa pitäisiikin positiivisuutta tärkeämpänä. Tätä virhettä juuri pitäisi välttää ettei

se sumentaishi näkymää siitä mihin oikeasti voisi pyrkiä. Silloin peittyi se aito inhimillinen näköala, josta olisi jotain todellista hyötyä ja iloa. Esoteerisella kielellä tällaista sisäistä puhetta voisi sanoa ”Tajunnan verhoksi”, yhdeksi niistä, estäähän se näkemästä ja kokemasta itseä sekä toisia ihmisiä todellisina ja esittää heidät pääasiassa kuvitellun keskustelun osapuolina.

Niin kauan kuin negatiiviset asenteet hallitsevat ihmissuhteita, ne lähinnä pyrkivät nujakoimaan ajatus- ja tunnetasolla. Jonakin päivänä sitä vaan hämmästytti kun tajuaa, kuinka hirvittävä määrä vanhaa ristiriitaista aineistoa liikkuu aivokoneistossa. Tajunta on kuin Yö museossa -filmikomediasa, jossa museon muumiot ja muut vitriineihin säilötyt asukkaat vapautuvat yöaikaan ja rähinöivät keskenään saaden aikaan melkoista sotkua. Yöpartijan töihin joutunut tai päässyt, fiktiivinen henkilö Larry Dale pyrkii ja onnistuukin saamaan niihin jotain järjestystä. Saattaa olla, että Yö museossa -filmin käsikirjoittaja on ajatellutkin tätä psykologista puolta, tehnyt teorian sijaan vertauskuvan.

Tulee mieleen assosiaatio ihmisen ”apinamielestä”, siten kuin buddhalainen oppi sen hahmottaa. Yö museossa -filmin esittelyteksti kertoo: ”Yhtäkkiä Larry on kasvotusten vallattoman T. Rex -luurangon, roomalais- ja cowboy-miniarmeijoiden ja keppostelevan apinan kanssa, joka saa hänet epätoivon partaalle. Mutta hän saattaa kuin saattaakin keksiä keinon hallita kaaosta ja kasvaa – – suureksi sankariksi.” Niinhän meidänkin pitäisi.

Positiivisuus ihmisen tosiolevaisena, pysyvimpänä laatuna antaa lisäulottuvuuksia ja keinoja näiden ajatusmylläköiden hoitamiseen ja hallitsemiseen. Eli verho pois ja silloin voi kysyä itseltään, mihin todella tahtoo ajatusenergiansa käyttää. Siitä pääsee eteenpäin.

Aitous ja salaaminen

Puhuminen on tiedostettua ja jää sanoina ja lauseina osapuolten muistiin. Puheella on tarkoitus. Se on tietoista ilmaisua silloinkin, kun sen sanoma ei olisi edes totta ja elekieli kertoisi aivan muuta. Puhuminen ja puheen vastaanottaminen ovat ihmisen tajunnallisia taitoja. Ne opitaan alustavasti jo sikiönä, sitten vauvaikäisenä ja edelleen lapsena, leikki-ikäisenä ja teini-ikäisenä jne. Puheen oppiminen ei lopu koskaan.

Vauvakokeissa on todettu, että salaaminen ja valehtelu on lapselle kehityssaavutus, joka tulee vasta muutaman vuoden iässä, eikä se sinänsä ole edes pahaa. Mutta kun salaileva mentaliteetti kestää sukupolvelta toiselle, siitä myös kertyy taakkoja tulevien sukupolvien kannettaviksi. Salailu on osa puolitetietoista inhimillistä kulttuuria hyvine ja huonoine tarkoituserineen.

Vielä puolisen vuosisataa sitten asioiden selvittelyä keskustelun kautta ei pidetty mitenkään tavoiteltavana – se tuli suomalaisen kulttuuriin vasta myöhemmin eikä oikein ole vielääkään juurtunut siihen – ehkäpä ei mihinkään kulttuuriin.

Ihmisten hyvän ja pahan taju ei ulottunut ajatuksiin, ainoastaan konkreetit teot tai puheet merkitsivät jotain. Mutta jos aura olisi ollut täynnä aitoa ystävällisyyttä ja rakkautta, myös teot ja puheet olisivat olleet lempeämpiä.

Aitouden puute aiheuttaa paradokseja – erityisesti tunteissa. Rakkaus saattaa ilmetä kuvitelman välityksellä. Tämä on merkillinen tilanne: kuvittelen rakastavani jotain perheenjäsentäni, jota oikeastikin rakastan, mutta kuvitelma rajaa ja määrittelee sitä, miten sen pitäisi toimia. Voiko toinen osapuoli vastata tällaiseen kuviteltoon tunteeseen – ehkä hän on aivan toisenlaisen kuvitelman vallassa? Silti kuvitelmani rakkaudesta ratkaisee, sen miten sitä toteutan, ei se mahdollinen aito tunne, jos se on jäänyt piiloon verhojen taakse, enkä edes tunne tätä tunnetta. Toteuttaminen on silloin puutteellisempi, kun siitä puuttuu aitous.

Aitous on jossain taustalla, muttei saa suoraa pääsyä arkielämään. Aitouteen liittyy ihmisen sydän, (tai Sydän – siis sydänmeridiaani, siis energiavirta tai myös sydäntsakra). Sydämellä on tunnetusti myös omat aivonsa, muistinsa – ja toimintamuotonsa tunne-elämän, erityisesti rakkauden keskuksena. Vaikka salaaminen on luonnollista ja hyvää tarkoitettavaakin, sen aiheuttama tajunnallinen kaaos pitäisi jollakin tavoin tiedostaa ja käsitellä: hyväksyä tai hylätä sitä mukaa kuin sen sisältö alkaa nousta esiin, tunnistaa sen motiivit ja käsitellä ne. – Ja saattaa ne siten ihmisen oman tietoisien päätösvallan alle.

Silloin kun ihmisellä on omalta tietoisuudelta salattua negatiivista aineistoa tajunnassaan, hän on ristiriitainen, eivätkä toiset ihmiset ymmärrä hänen käytöstään, sillä käytös heijastaa tavalla tai toisella ihmisen tiedostamatontakin ajatusmaailmaa, jota hänen lähimmäisensä ajatusten lakiin kuuluvan symmetrian kautta peilaavat.

Kaikella salatulla ei kuitenkaan ole sanallista ulospääsymahdollisuutta, silloin sen käsittely oman Tajunnan sisäisenä asiana on järkevää. Kun ihminen etsii itseään, hänen tulisi vapauttaa itsensä näistä ”verhoista” ja tutkia olemustaan perittyjen salaisuuksien lävitse tai ohitse. Tiedostaa, että ”verhoja” on, mutta pitää ne poissa tärkeimpien asioiden tieltä.

Salaisuuksien pitäisi saada paikkansa hyvän tai pahan kategorioissa, jolloin se voi olla ihmisen oman arvojärjestelmän alaisena eikä ikään kuin sisäänrakennettuna kiristysmenetelmänä. Jos salaisuudet joutuvat tietoisien käsittelyn kautta pahan kategoriaan, tietoisuus siitä antaa voimaa anteeksipyyntöön, anteeksiantamiseen ja erilaisiin sovittamistekoihin. Vähitellen niiden negatiivisuus kuluu pois ja ihminen vapautuu.

Aitous on harvinainen ilmiö ja hyvyyden voimat kiinnittyvät helpoimmin ihmiseen, joka on aito ajatuksissaan, tunteissaan ja ilmaisussaan. Aidot tunteet, etenkin jos ne ovat positiivisia ovat puolestaan hyviä kiinnitysalustoja korkeimmille arvoille. Aitous kiinnittyy henkiseen ja aineelliseen todellisuuteen. Siksi se on niin vahva. Miten siinä lopulta käy? Kaikilla, niin korkeammilla kuin alemmilläkin olemuspuolilla on sama jumalallinen perintö, se mikä ilmenee aitoutena ja mistä ihminen

saa kasvuvoimansa. Se pitää myös tunnistaa ja tahtoa siltä sitä, mihin se on tarkoitettukin: viemään meitä eteenpäin.

Kristus-ominaisuus (sama jumalallinen puoli mikä raamatussa on henkilöitynyt Jeesus Kristukseen), toteutuu silloin ihmisessä itsessään henkisenä Tienä, kaiken takana olevana hiljaisena mutta voimakkaana Totuutena ja iloa täynnä olevana Elämänä. Ihmisen sisäinen Kristus toimii silloin ohjaajana tai ihminen toimii Kristuksena, mitenpäin vain haluamme.

"Sisäinen metallinpaljastin"

Suvulle ominaiset ajatusmuodot antavat toistuvuutta ihmisten käsityksille: ne palaavat ajoittain uudestaan suvun jäsenten mieliin ja myös siirtävät niitä seuraaville sukupolville. Myös salattu ajatusmaailma, hyvine ja pahoine ajatuskoostumiseen siirtyy seuraavalle polvelle. Tärkeää on pitää yllä sellaista mielialaa, että se hyvä pääsisi dominoimaan. Ja että perinnön aito positiivinen sisältö alkaisi toimia.

Ehkä on jälleen syytä ottaa esimerkki suvustani. Voisiko suvulta saamani, tiedostamattomatta jääneen, sekavan Tajunnanosan muodostamasta kaaoksesta löytyä jotain sellaista, mitä itse en ole kokenut – luonteeni tai jonkin muun synn johdosta. Mutta jonka voisin ottaa käyttööni henkille tielleni tarpeellisena positiivisena perintönä.

Ajattelen äitiäni Armia. Hän oli pikkutyttö 1900-luvun alkupuolella. Hänen enollaan Valtterilla oli Helsingin, ehkä koko Suomen ensimmäinen taksi. Valtteri otti Armin joskus kyytiinkin. Se oli silloin ihmeellinen asia. Eikö "iloinen kunnioitus" olekin se luonnollinen tunne, joka syntyy pienen tytön mielessä, hänen ajatellessaan Valtteria ja hänen hieno taksiautoaan? Se valaisee kuin aurinko. Äiti kertoikin minulle joskus näistä ajeluista, mutten silloin ajatellut, että siinä olisi ollut jotain ainesta omaan elämäni.

Iloinen kunnioitus myös saattaa minut näkemään äitini eri tavalla kuin aikaisemmin: ihmisenä, jonka hyväntuulisuus peittyi myöhemmin moninaisten vaikeuksien alle. Tuntematon tunne: iloinen kunnioitus. Tuntuuhan se hyvältä, kun sitä alkaa soveltaa omaan tunnemaailmaansa – ja erilaiselta kuin muut tunteet. Se oli löytö ja minä voin omaksua sen tunne-elämäni rikastuttamiseksi – ja osaltaan myös sukuni sekä muidenkin ihmisten ymmärtämiseen.

Tässä vaiheessa olen valmis siirtymään taas vertauskuviin. TV:ssä menee realitysarja nimeltä Aarteen tonkijat. Siinä kaksi yhdysvaltalaista miestä liikkuu maastossa metallinpaljastimien kera. Metallinpaljastin ulvoo. "Hei, tämä on pyöreä, tule katsomaan!", kaverukset huutelevat toisilleen. Sitten kaivetaan maata pienellä teräväkärkisellä mokalla.

Maasta löytyy roskien lisäksi ammuksia – ja niiden lisäksi vanhoja kolikoita tai historiallisia ostopölettejä, tai paikalla liikkuneiden ihmisten koruja ja vyönsolkia, työkaluja vuosisatojen takaa. Kaikkea sitä

pystytäänkin hukkaamaan! Huomattiinko esineiden katoaminen ja etsittiinkö niitä aikanaan? Nyt tiedettiin mistä etsiä ja löydettiin, kun oli kunnan laitteet.

Sisäinen metallinpaljastimeni huutaa: ”Tässä on löytö!” Päätin ottaa iloisen kunnioituksen auraani, vahvistaa sitä. Laittaa sille Tajuntaani oman pisteen. Siinä se on. Mihin sitä voi käyttää paitsi hyvän mielen saamiseen? Sitä pitää kokeilla, katsoa asioita sen valossa. Iloisen kunnioituksen valossa. Suunnata sitä erilaisiin ihmisiin ja heidän aikaansaannoksiinsa. Tai rakentaa sen päälle jotain uutta, niin kuin legopalikoista. Mitähän löydän seuraavaksi? – Muillakin lienee perintöjään hukassa. Muttei niin hukassa, etteikö niitä voisi löytää, kun pääsee jäljille.

Suvun salaisuuksien positiivinen sisältö aukeni tältä osin ja alkoi näyttää mielenkiintoiselta. Siitä vaan valitsemaan. Alkaa olla kiire kerätä tästä uudesta lelulaatikostani kaikki käyttökelpoinen ja välittää se eteenpäin. Tiedän, että minulla on tajunnallinen toiminto nimeltä Kosmos (”kosmos” tarkoittaa järjestynyttä kaikkeutta), siinä puolestaan on osa, jossa tajunta järjestää ja loogistaa sen piiriin tullutta sekamateriaalia, Kaaosta.

Sain siis opeteltavaa ja myös muistettavaa. Että minultakin jäisi positiivista perintöä, tosiolevalaista, löydettäväksi. Lapsilleni. Niin ja muille lähimmäisilleni, ketkä sillä ihmisyyhteyden alueella nyt sattuvatkin liikkumaan.

Hengen inhimillistyminen

Kun on ymmärtänyt perintönsä arvon, sitä pitää alkaa käyttää hyödyksi, hyvään. Jos käyttää oivalluksiaan pahaan (tai ei käytä sitä mihinkään, mikä on väärin sekini) saa tuloksen lopulta omille niskoilleen, kun kohtalo alkaa julmistella. Silloin negatiivinen karma ottaa tilanteen käyttöönsä. Tämäkin kuuluu henkisiin lainalaisuuksiin ja kiinnittää ajattelumme syyn ja seurauksen lakiin. Ajatuksemme kutsuvat laatuistaan karmaa toteutumaan elämäämme.

Ihmisen perusta ihmisenä on ymmärtää tämä. Ihminen on saanut jo pikkuvauvana ymmärryksen hyvästä ja pahasta. Tutkijat ovat löytäneet senkin vauvakokeissa. Samaa sanoi myös Tyyne Matilainen aikanaan. Nämä henkiset luonnonlait pyrkivät viemään ihmisiä ja yhteisöjä aina sovintoa ja hyvyyttä kohti, mutta siltä, joka on niitä tietien tahtoen rikkonut ja vienyt kehitystä väärään suuntaan, maailmankaikkeus ja ihmisen oma korkeampi olemus vaativat aktiivisia toimia, sovitustyötä. Perintö ei ole mitään ilman ajatusta kehityksestä, muutenhan kelluisimme vain ajan virrassa tavoitteita. Jostushan sellaistaikin tarvitsee, mutta kehitys vaatii työn ja työ vaatii ajan, paikan ja energian. Ja ajatukset tarvitsevat yksilöllisen, inhimillisen tahdon ja tunteen, jotta ne toimisivat.

Perintömme täydentävät itse kunkin kehityksen yksilöllistä koodia. Hyvät perinnöt ovat valmiita sovellettaviksi, pahat taas pitää kesyttää, muokata ja saada niiden energiat hyvän palvelukseen. Löydän niistä

oman olemassaoloni lähtökohdat ja niitä mahdollisuuksia, joiden kautta itse voin vaikuttaa maailmaan: lähimmäisiin, kansoihin, hyvinvointiin, maapallon olotiloihin.

Perintöjen kautta voi saada aikaan virtauksen itsestä pois päin ja takaisin, jolloin ihmisen parhaat ajatukset, tunteet ja tekoihin saakka yltäneet positiiviset voimat sitten ravitsevat häntä syyn ja seurauksen tasapainolakien mukaisesti. Jokaisella on oikeus käyttää niissä olevia hyvyden voimia kaikkeen mahdolliseen hyvään ja saada takaisin niistä koitunut ilo ja hyöty. Tällä tavalla rikastutaan henkisesti puolin ja toisin.

Ihminen on vastuussa ajatuksistaan. Ihminen voi luopua negatiivisista ajatuksistaan, mutta ei välttämättä niiden seurauksista. Sen vuoksi on ajateltava hyvin paljon loogisia positiivisia ajatuksia, että ”tapahtumataso”, positivisoituisi myös.



IV

Anteeksi- pyynnön filosofiaa



Anteeksipyynnöistä

Nerokkuus on usein yksinkertaisten asioiden soveltamista.

Ajatuksin suoritettavat anteeksipyynnöt ovat ajatusjoogan jokapäiväistä käyttötarpeista. Ne liittyvät ajatusten energioihin, ajatusvirtoihin ja niiden positivoimiseen. Niiden avulla on tarkoitus helpottaa ajatusyhteyttä ja saada ihmis-suhteet oikeenemaan.

Etsiessäni Tyne Matilaisen filosofiaa ja veratessani sitä eri aikakausien filosofiaan, huomasin, että anteeksipyynnöt ovat käytännöllinen avain moniin filosofisiin kysymyksiin.

Ajatusjoogan anteeksipyynnöt leibniziläisien käsitteiden valossa

Yksi Leibnizin (1646–1716) mielenkiintoisimmista käsitteistä on harmonie préétablie. Leibniz ajatteli, että tällainen Jumalan perustama harmonia on olemassa siitä huolimatta, että ristiriitokin on pilvin pimein. Ajatusjoogassa on keinoja ristiriitojen vähentämiseksi ja harmonian palauttamiseksi.

Käsitteet putkahtavat ajoittain jostain eetteristä, ja saattaa olla, että niiden pitkä menneisyys unohtuu. Ihmisen looginen ajattelu noudattaa kuitenkin samantapaisia kulkua eri aikoina ja samat kysymykset toistuvat aikakaudesta toiseen mutta hiukan erilalla virittyneinä ja etsien erilaisia ratkaisuja aina aikakauden vallitsevien tai tulollaan olevien tendenssien mukaan.

Leibniziläinen käsitemaailma

Erinäisten synergisiteettien/sattumien vuoksi jouduin kouluikäisenä miettimään hyvin paljon 1600-luvulla eläneen filosofi Gottfried Wilhelm Leibnizin käsitemaailmaa. Siltä ajalta jäi muutamia käsitteitä vaivaamaan mieltäni, kuten kaikkien mahdollisuuksien maailma, ennalta määrätty harmonia, paras mahdollinen maailma, näkökulma jne.

Vapaan tahdon ongelma kärjistyi tässä pohdinnassa: onko vapaata tahtoa vai ei? Onko kaikki ennalta määrättyä vai ei? Nuorena tuijotin sanapariin ”ennalta määrätty” ja ymmärsin sen mekanistisena predestinaationa täysin ilman valinnan mahdollisuutta, ja johon kuuluva harmonia vain korosti sen muuttumattomuutta.

Kovin syvälle en filosofiassani silloin päässyt: lopputuloksena näytti aina olevan, etten voinut tehdä mitään millekään asiantilalle. En ymmärtänyt sitä, että ennalta olisi mahdollista määrätä asioita, joihin liittyy vapaata tahtoa ja valintaa. Enkä sitä, että ”harmonia” sisältäisi totaalisen hyvän olon tunteen ja sopusoinnun oman itsen ja muiden ihmisten välillä. Sen opin vasta myöhemmin Kirjeopisto Vian loogiseen positiiviseen ajatteluun kuuluvien ajatusjoogaharjoitusten kautta.

Leibniz ei siis jättänyt minua rauhaan – jouduin palaamaan useaan kertaan hänen oppeihinsa, sillä kaikkinaista positiivisuutta korostavana hänen filosofiassaan oli piirteitä, joita kannatti pohtia uudelleen, uuden kehitysvaiheen antamien näkemysten pohjalta.

Oppimani leibniziläinen käsitemaailma on edelleen käytettävissäni. Rakastan käsitteitä. Sillä lisähuomautuksella, että minkäänlaisiin käsitteisiin ei pidä linnoittautua, muuten todellisuus luikahtaa salavihkaa ohitse. Vanhojakin käsitteitä voi kuitenkin käyttää silloin, kun niistä löytyy henkiselle ja materiaaliselle todellisuudelle vastinetta. Hyvin rakentunut käsitejärjestelmä on yksi tärkeimmistä ihmisen tajunnan rakennuspuista.

Mikä on olennaista ihmiselle

Näiden asioiden pohtiminen tuli siis tarpeelliseksi opiskellessani Kirjeopisto Viassa, jossa metodisesti pyritään positiivisuuteen ja harmoniaan. Omaksuin opiskeluni vuoksi – siihen sopiviksi elämäntutkimukselliseksi tykötarpeiksi – jonkin verran henkistä maailmankuvaa kuten jälleensyntymän ja siihen liittyvän karman lain, ajatuksen lait sekä hyvyyden voimien olemassaolon.

Minun oli korjattava myös aiemmin kariutuneita filosofisia päätelmiäni, jotka koko ajan olivat johtaneet epätydyttävään elämään. Opettelin myös katsomaan asioita yksilön ja ihmiskunnan henkisen kehityksen kannalta. – Olen edelleen Tyyne Matilaisen (1911–1989) esoteeris-filosofisessa vaikutuspiirissä, jossa aikakausien ja ihmisen erilaisten asuinpaikkojen kautta kulkeva henkinen kehitys ja siihen tarvittava tiedon lisääntyminen ja luonteen jalostaminen on kaikki kaikessa.

Olen monien kokeilujen kautta huomannut, että on vaikea edetä filosofisesti tai metodisesti missään ihmiseen liittyvässä asiassa, jos yrittää lähteä jostain olennaisesti erilaisesta olemuksesta kuin ihminen – kuten puhtaasti materiaalisesta olemassaolosta, sillä sitä tutkiva tiede, fysiikka, ei kerro lainkaan niistä asioista, jotka ihmiselle ovat olennaisimpia, kuten ihmissuhteet, puhuminen, tunne-elämä, pyrkimys tieteeseen ja taiteeseen – sekä ennen kaikkea omasta tajunnasta.

Eikä pelkästään kaiken kattavaan Jumalaan tukeutuminen kerro mitään esimerkiksi ihmisen omanarvontunteelle ja toimintahalulle niin tärkeästä vapaasta tahdosta eikä myöskään karman sovittamisesta, joka ihmisen tulee tavalla tai toisella tehdä. Emme voi jättää tahtomista pelkästään Kaikkivaltiaan huoleksi – vaikkemme haluakaan toimia Jumalan tahtoa vastaan, niin ihminen ei kehity, jos hänen tahtonsa on pelkkä kopio oletetusta Jumalan tahdon hänelle varaamasta siivusta.

Silloin, kun on kyseessä toinen ihminen, jonka kanssa on tavalla tai toisella elettävä, on kysyttävä myös tämän toisen ihmisen tahtoa. Ja aina mutkikkaammaksi menee, jos ihmisiä on paljon.

Positiivisuuden ja harmonian tavoittelu johtaa kysymään, mikä johtaisi sellaisen elämään, jossa voisi toteutua Jumalan tahto, ihmisen oma vapaa tahto ja hänen lähimmäisensä tahto mahdollisimman itsenäisesti mutta kuitenkin yhteiseen maailmaan sopivalla tavalla.

Perustettu harmonia

Filosofisten käsitteiden taustana saattaa olla vuosisatojen tai -tuhansien mittainen kehitys, unhoon häipymisineen ja tietoisuuteen palaamisineen. Ihminen on aina pohtinut hyvää ja pahaa, vapautta ja pakollisuutta. Jumalan ja ihmisen suhdetta jne. Milloin miltäkin kannalta.

Usein jokin tietylle ajalle tyypillinen tendenssi näyttää päämäärän ja tien: pohdinta mukautuu siihen. Mekanistisuus on yksi tällainen tendenssi, joka eri aikoina on pulpahtanut esiin – mutta merkillistä kyllä, eri perustein. Siinä missä 1600-luvulla päädyttiin mekanistisuuteen Jumala-käsitteen kautta, 1900-luku omaksui sen luonnontieteen kokeelliseen puoleen liittyvän materialismin kautta.

”Ennalta määrätty harmonia” tai niin kuin nykyisin käännetään ennalta asetettu harmonia, *harmonie préétablie*, jonka sanamukaisiin käännöksi lienee ”perustettu harmonia” on vaikea käsite. Leibniz kuitenkin ajatteli, että tällainen Jumalan luoma tai perustama harmonia on olemassa maailmassamme.

Nimenomaan 1600-luku oli mekanistisuuden kulta-aikaa. Mekaniikan lait olivat työstämisen alla (Newton) ja fysiikka eteni sillä saralla huimaa vauhtia. Kellokoneistot kehittyivät ja taivaankappaleidenkin ymmärrettiin kiertävän radoillaan ikäänkuin jumalallisen kellokoneiston mukaan. Senpä vuoksi käsite *harmonie préétablie* oli liiankin helppo ymmärtää mekanistisesti: kun kerran perusteet ovat olemassa, kaikki etenee loogisesti ja hyvässä järjestyksessä sataprosenttisella tarkkuudella Jumalan laatimien absoluuttisten luonnonlakien mukaisesti. Leibnizillä, joka oli loogikko, matemaatikko ja fyysikko (ynnä muuta, ynnä muuta), oli vankka syy ajatella itsekin niin.

Hänellä saattoi olla mieleissään myös Aurinkokuninkaan hovin – jossa hän oli viihtynyt nuorena diplomaattina – tarkka järjestys, jossa jokaisella oli oma paikkansa, käyttäytymistapansa ja kielenkäyttönsä.

Sellainen sopii myös Leibnizin Monadologiassa esitettyyn näkökulmaoppiin. 1600-luvulla saatettiin myös ajatella, että hovijärjestys oli suoraa seurausta tai ainakin maallinen esimerkki suuremmasta jumalallisesta järjestyksestä.

Filosofinen jumalusko

Filosofia ei kuitenkaan ole mikään juna, joka ajaa aina samoilla raiteilla ja yhteen ainoaan suuntaan. Filosofia on normaalia ajattelua, jossa käsitykset voivat myös muuntua esimerkiksi toisen osapuolen keskustelugumettien mukaan. Ja filosofia – jos se on elävää, päättyy ennen pitkää keskusteluun. Sen vuoksi filosofien on yritettävä löytää ilmaisuja ja näkökulmia joiden pohjalta keskusteluun osallistuvat voisivat ymmärtää toisiaan edes jotenkin. Siitä ei voi ajatella syntyvän täysin homogeenista systeemiä.

Kaiken lisäksi filosofiset keskustelut ovat aikakautensa tyyppillisten tendenssien alaisia. (Filosofiassa tendenssit täytyy hyväksyä ja ymmärtää, sillä ne sisältävät ajalleen ominaisia kehitysvirikkeitä, vaikkakin ne pyrkivät ohittamaan ainakin sen osan totuutta, mikä ei sovi tendenssin kanssa yhteen.) Filosoifeilla on sen vuoksi myös luontainen kyky päätyä ihmistä ja maailmaa koskevissa pohdintoissaan tuloksiin, joiden ristiriitaisuuksista seuraavan aatekauden filosofi saa sitten aiheita arvosteluun ja pontta kehittää jotain toimivampaa ja samalla uudempaan tendenseihin sopivaa.

Nykyaikana mekanistisuutta ja jumaluskoa pyritään pitämään toistensa vastakohtina. Näin ei ole ollut aina. 1600-luvun filosofina Leibniz perusteli harmonie préétabliens sillä että maailma on kaikkivähän, kaikkivoivan ja kaikkietävän Jumalan luomistyön tulos ja sellaisena paras mahdollinen. Tällainen ”keskusjohtoisuus” oli tyyppillistä hänen ajalleen, politiikasta taiteisiin ja arkkitehtuuriin. Mekanistisuus ja jumalusko löivät näin kättä toisilleen 1600-luvun loppupuolen tyyliin.

Kun näkee kaiken sen sodan ja vihamielisyyden mikä silloin maailmassa vallitsi ja vallitsee edelleen, joutuu tietysti toteamaan, että jotain vikaa ennalta määrätyn harmonian käsityksessä on – ja moni sitä on arvostellutkin, kuten seuraavan vuosisadan filosofi Voltaire teoksessaan *Candide*.

Leibniz, jolla jumaluskoonsa lisäksi oli (siihen sopivia) henkisiä näkemysmielisiä, on kuitenkin sijoittanut harmonie préétabliens siihen ajan ja paikan ulkopuoliseen luomisjärjestykseen, jossa Jumala hallitsi. Diplomaattina ja kaikin tavoin älykkäänä ajattelijana hän ei olisi jättänyt näin hyvää takaporttia käyttämättä. Ristiriitaiset maailmantilanteet eivät tässä katsomuksessa olleet edes kovin merkittäviä.

Tällainen ajattelutapa on hänen monadiopissaan. Leibnizin monadiopissa oli tärkeää käsitys monadin yksilöllisestä näkökulmasta – johon ihmisen vapaa tahtokin kytkeytyy. Leibnizillä monadi tarkoittaa olemassaolon perusyksikköä: jokainen ihminen on monadi, mutta myös Jumala

on monadi, ja mikä tahansa olemassaolon perusyksikkö on monadi – mutta ne eivät ole esimerkiksi paikallisesti erillään toisistaan.

Päämääränä harmonia

Kirjeopisto Viassa Tyyne Matilaisen filosofian uutena tendenssinä oli positiivisuus ja henkinen kehitys, joiden kautta leibniziläiset käsitykset voivat saada uuden elämän.

Leibnizin filosofiaa on luonnehdittu yltiöpositiiviseksi. Sen käsitteistöässä on aineksia myös henkisen maailmankatsomuksen ja sen metodien käyttöön – pienin muunnoksin. Hänen monadiopissaan harmonie préétablie on monadin sisäinen toimintaohje. Vähän samaan tapaan kuin geneettinen koodi mutta puhtaasti henkinen. Ajatusjoogassa harmoniaan johtavia sisäisiä toimintaohjeita opetellaan loogisten positiivisten ajatusten avulla – niiden olemassaolo ei enää ole itsestään selvyyttä vaan omaehtoisen opettelun tulos.

Otan nyt uusiokäyttöön harmonie préétablien. Se on hieno käsite, jolla on annettavaa myös henkisesti asennoituneille nykyajan ihmisille. Ajattelen nyt ihmistä henkisen tien kulkijana, joka tekee positiivisia ja negatiivisia valintoja. Hänellä on vapaa tahto valita, mutta ei mistä tahansa sekavalikoimasta. (Siis vapaa tahto on. Se kuuluu perusasioihin. – Tämä filosofia on päinvastainen kuin niillä, jotka pohtivat, voiko vapaata tahtoa ylimalkaan olla olemassa ja millä ehdoilla.)

Pohtiessaan raamatun luomiskertomuksen henkilöitä ja sitä determinoivatko Adamin luonteenpiirteet häntä täysin koko hänen tulevaa historiaansa (ja sitä kautta koko ihmiskunnan historiaa), Leibniz toteaa, että hänen mielestään on monia mahdollisia Adameita (kuten hänen filosofiassaan on monia mahdollisia maailmojakin). Siinä on jotain samaa kuin seuraavissa ihmisen elämänsuunnitelmaa koskevissa ajatuksissa.

Tyyne Matilaiselta olen oppinut ajatuksen positiivisesta ja negatiivisesta elämänkaaresta ja siitä, että ihminen on perimmältään metafyyssinen, ”melkein ikuinen” maailmankaikkeuden vaeltaja ja omaa kehitystään etsivä olento, joka on maapallolla etsimässä lisätietoa ihmisenä elämiseen ja harmonian luomiseen omassa kaikkeudessaan.

Tyyne Matilaisen mukaan ihmisellä on jo syntyessään kaksi ”elämänkaarta”, kaksi rinnakkaista elämänsuunnitelmaa, joissa on tarkoituksenmukaisia kehityksaiheita eri ajankohtiin. Tullessaan uuteen elämäänsä ihminen sitoutuu oppimaan erilaisia asioita, tekemään tiettyjä tekoja, kehittymään tiettyyn suuntaan jne. Hänellä on niihin mahdollisuudet, mutta koko ajan nämä mahdollisuudet voivat aktivoitua hyvällä tai huonolla tavalla sen mukaan minkälaisia valintoja hän tekee – ja osittain myös siitä millaisia muut ihmiset tekevät.

Tämä oletus vähentää valinnanmahdollisuuksien määrää kaikkien mahdollisuuksien maailmasta (tämäkin on siis Leibnizin termejä ja se vastaa runsauden periaatteeseen) mutta jättää jäljelle ne mitkä sisältä-

vät ihmisen ja ihmiskunnan kehitystien kannalta parhaat vaihtoehdot – jolloin maailmamme on siltä kannalta paras mahdollinen maailma. Sana mahdollinen saa nyt lisäsävyn siitä, että myös ihminen mahdollistaa asioita ja kehitystä.

Toteutuva elämänsuunnitelma tapahtumiseen ja kehitysharppauksiin sekä yksilöä laajempine vaikutuksineen on siis mahdollisuuksien ja niistä tehtyjen valintojen tulos. Jälkikäteen voi verrata keskenään erilaisia mahdollisuuksia ja sitä miten ne ovat toteutuneet tai jääneet toteutumatta. Toisaalta ”mahdollinen maailma” aktualisoituu koko ajan. Onko sitten se maailma mikä toteutuu tässä ja nyt myös ”paras”, riippuu näkökulmasta.

Ihmisten yksilölliset valinnat vievät koko maailmaa kehityksessä eteenpäin, varsinkin jos monet samanaikaiset ihmiset tekevät samantapaisia valintoja. Hitaammin ja kivuliaammin negatiivisten valintojen kautta ja nopeammin positiivisten kautta. (Tämä vaatii luonnollisesti positiivisen ja negatiivisen syvällistä pohdintaa. – Syvälinen pohtiminen on kuitenkin aina hyväksi. Siinä ei kannata työtä säästellä.) Jos näkökulma viittaa kehitykseen, ”paras” on aina edessä päin ikäänkuin ideaalikuva ja hetkellinen ”paras” on sitä mikä vie parhaiten kohti tätä ideaalikuva.

Harmonie préétablie ja elämänkaaret

Käsitys ihmisen positiivisesta ja negatiivisesta elämänkaaresta (tai elämänsuunnitelmasta) oli Tyyne Matilaisen opetuksena puhtaasti esoteerinen käsitys, mutta voin harmonie préétablien avulla antaa sille filosofisen ulottuvuuden ja liittää sen aikakausien läpi kulkevaan keskusteluun.

Käsitteessä harmonie préétabliessa on totuutta, erityisesti jos ajattelee, että harmonia on perustettu vaikkakaan ei pakotettu, sillä täytyyhän ihmisen vapaalla tahdollakin olla tilaa. Leibnizkin tietävästi uskoi vapaaseen tahtoon, mutta hänellä oli vaikeuksia yhdistää sitä loogisesti muihin käsitteisiinsä – tai ainakin hänen lukijoillaan oli.

Ihmisellä on harmonie préétabliesta kuitenkin tekijän tietoa (termi tekijän tieto on 1700-luvulla vaikuttaneen Giambattista Vicon käsitteistöä), jonka hän voi nyt ottaa käyttöönsä. Esimerkiksi jos ihminen suunnittelee vaikkapa taloa tai kurssiohjelmaa, hän yrittää saada annettujen lähtökohtien avulla loogisen, harmonisen kokonaisuuden, jonka puitteissa kaikilla on helppo olla ja toteuttaa itseään. Sellaistakin voi kutsua nimellä harmonie préétablie, Jumalalla lienee ollut luomistyössään samanlainen aie, laajamittaisempi ja monitahoisempi vaan.

Positiivinen elämänkaari muodostaa eräänlaisen harmonie préétablien – sen mahdollisuudet ja ”reunaehdot” on annettu jo syntyessä, ihmisen kaikkein pysyvin olemuspuoli, Ikuinen Itse on ollut sitä suunnittelemassa ja siinä on kattavana ohjeena ihmisen oma optimaalinen kehitys.

Jos luonteessa ja toiminnassa on paljon korjattavaa, toinen vaihtoehto, joka on sekin jo syntymässä annettu, negatiivinen elämänkaari,

Anteeksipyynnöt ja anteeksiantamiset vapauttavat positiiviset voimat ihmisten välille kertyneestä kuonasta. Siihen kannattaa valmistautua.

asettaa elämälle erilaiset ehdot: negatiivisia tekoja, ikäviä sattumuksia on tulossa. Se on ulkoisesti harmonie préétabliens vastakohta, eräänlainen ”kauhuskenaario” niin kuin nykyään sanottaisiin. Opetukseksi sekä on tarkoitettu. Ihmisen korkeampi puoli on ollut sitäkin suunnittelemassa.

Ihminen voi positivistisoida asenteitaan ja ajoittain on tilaisuuksia vaihtaa positiiviselle kaarelle, joka siis on valmiiksi perustettu yksilöllisen hyvän elämän pohjaksi, sellaisen missä harmonia vallitsee. Myös negatiivisen elämänkaaren läpikäyvänä ohjeena on suunnata ihmisen tahto kohti positiivisuutta – ei niinkään rangaista häntä. Ihmiset vaan tuntuvat pitävän kiinni rankaisemisen ajatuksesta – ja ehkä siinä on jotain ideaakin, jos on olemassa tiedostamaton toive siitä, että rankaiseminen auttaa. Rangaistuksi tuleminen on pelottavaa ja sellainen ajatus myös herättää vastustusta. Negatiivisten kokemusten läpi käyminen auttaa kuitenkin pääsemään negatiivisesta karmasta sikäli kuin se tehdään oikean tahtotilan vallitessa: kyse on halusta sovittaa vääriä ajatuksiaan, tekojaan jne.

Negatiivisen elämänkaaren sisältämien ristiriitojen vallassa eläminen on luonnollisesti hankalaa, varsinkin jos kokee ne toisten aiheuttamiksi. Silloin ei aina tule mieleen kaikkein yksinkertaisinta menetelmää niiden ratkaisemiseksi, nimittäin ajatuksin tapahtuvaa anteeksipyymistä ja -antamista. Se nimittäin edellyttää tiettyä hyväksymistä: pitäisi hyväksyä myös se, että itselläkin on jokin osuus omasta vaikeasta olostaan.

Vaikei ihminen ehkä tiedostaisikaan omaa osavastuutaan suoraan, niin teoreettisesti sen voi kuitenkin ymmärtää elämään kuuluvan symmetrian kautta: mitä minä olen aiheuttanut jollekin toiselle, sitä hän aiheuttaa minulle. Juuri sillä tavoinhan oikeudenmukaisuus toimii. Ja päin vastoin mitä minä nyt aiheutan tälle toiselle ihmiselle, sitä hän tulevaisuudessa aiheuttaa minulle. Tämä vastavuoroisuuden idea on helpompi ymmärtää, jos hyväksyy edes jonkinlaisen jälleensyntymäopin ajatusmallihinsa. Silloin voi käynnistää keskinäisen sovitamisaktin ensin idea- ja ajatustasolla, mistä se ”ulosvuotaa” ihmisten keskinäiseen konkretiaan.

Anteeksipyynnön ja anteeksiantamisen ajatuksilla on tietty filosofinen koskemattomuus – niitä, niiden tarkoitusta, ei voi redusoida ”kaiken synnyttävään materiaan”, ei myöskään ”kaikkivoipaan Jumalaan”, niissä on kyseessä vapaa tahto sekä vapaaehtoinen pyrkimys sovinnon ja siitä seuraavan ihmisten välisen harmonian aikaansaamiseen.

Ne vaikuttavat jo sanoina positiivisella tavalla ihmisten keskinäisiin väleihin, jos ne saavat molemmien puolisen hyväksynnän. Ellei niihin kuulu

vapaata tahtoa, ne eivät myöskään toimi. Käyttämällä vapaata tahtoaan ihminen kasvaa omana itsenään ja käyttämällä vapaata tahtoaan anteeksipyyntöihin ja -antoihin hän kasvaa ihmiskunnan toimivana jäsenenä.

Riittävä peruste

Yksi Leibnizin käyttämistä periaatteista, on riittävän perusteen periaate: siis jokin asia tapahtuu tai on olemassa, jos sillä on riittävä peruste, muuten ei. Tällaista riittävää perustetta on etsitty sitäkin sekä materiasta että Jumalasta. Nykyään ehkä enemmän materiasta. Ääripäistä kuitenkin ja Occamin partaveitsen mukaisesti mahdollisimman yksinkertaista.

Mutta järkevää olisi ottaa ihmisen monitahoinen henkisyysinen olemus mukaan riittävään perusteeseen. Ihminenhan on suurin vaikuttava tekijä maapallolla.

Syy ja seuraus eivät ole mekanistis-loogisia yhden ainoan tason (esim. fyysisen tai biologisen, psyykkisen tms. tason) ketjuja vaan näillä tasoilla on koko ajan vuorovaikutusta keskenään. Mieleen tulee fraktaali, joka annetun peruskaavan mukaan yhdistelee erilaisia ulottuvuuksia. Toteutuva elämänkaarikin on fraktaalimainen luomus, joka liikkuu positiivisten ja negatiivisten mahdollisuuksien välillä ja eri tasojen välillä tuottaen tekoja ja tapahtumia.

Silloin kun kyse on pelkästään aineellisista olioista, fysiikka luonnonlakeineen on riittävä peruste. Mutta entä kun kyse on elävistä olennoista, eläimistä esimerkiksi? Silloin on tullut jotain lisää. Pelkkä aineellisuus ei anna riittäviä ehtoja esimerkiksi aivojen toiminnalle vaikka ne ainetta ovatkin. Miksi joillakin lajeilla tietyt neuronit tuottavat vaikkapa pesänrakennusvietin ja toisilla lajeilla ei?

Ihminen puolestaan käyttää hyvin monitahoisia ajatusmalleja elämissensä ja toimimiseensa. Ihmisellä on auroja, henkisiä käyttövälineitä ja monenlaisia arvoja toimintaansa ohjaamassa.

Lähden ajatuksesta, että vaikka aineellisella keholla ja henkisillä käyttövälineillä varustettuna olentona ihminen tarvitsee fyysisen syy-seurausketjun teoilleen, hän tarvitsee yhtä lailla biologisen syy-seurausketjun ja sen lisäksi useita muita syy-seurausketjuja, kuten esimerkiksi ajatustason syy-seurausketjun jotta hänen jokin aikomuksensa muuttuisi todeksi. Ihmisen olemus tarvitsee ja myös tuottaa monta erilaista loogista linjaa yhtäaikaa riittävän perusteen aikaansaamiseksi.

Voi tietysti ajatella, että jokin ihmisen aikaansaannos tapahtuu esimerkiksi robottimaisen toiminnan kautta, jolloin riittävä peruste syntyisi pelkästä materiasta. Mutta, jos otamme vielä yhden Leibnizin ajatuksen, nimittäin Leibnizin laiksi sanotun periaatteen, jonka mukaan kaksi asiaa ovat samoja ainoastaan, jos niiden ominaisuudet ovat samoja, niin pelkästä materiasta syntynyt toiminta ei ole sama kuin henkisen toiminnan tuloksena syntynyt, vaikka se kuinka näyttäisi samalta. Sillä pelkäs-

tä materiasta puuttuvat tunteet, henkiset värähtelyt ja ajatuskoostumat, joita kokonaisen ihmisen teoissa on aina mukana.

Tämän ajatuksen ymmärrettävyys paljastuu, kun pohditaan onko jokin taideteos väärennös vai ei. Siinä ei lopputuloksella, valmiilla esineellä olekaan enää merkitystä vaan sillä prosessilla tai sillä ihmisellä ja hänen aikeillaan, jotka ovat tähän lopputulokseen johtaneet.

Ihminen sekottaa liian usein totuuden (jolla on jo riittävä peruste varsinaiseen olemassaoloon) mielipiteisiinsä, (joilla sitä ei ole muussa mielessä kuin mielipiteinä). Varsinkin vihaisena ollessaan ihminen linnoittautuu omien sanomistensa ja mielipiteidensä taakse, vaikka ehkä tiedostaisikin niiden hataruuden.

Näin saadaan turhaa oikeassaoloa ja tarpeettomia ajatusrakennelmia, jotka vaikka alkaisivatkin toteutua, olisivat liian ristiriitaisia ja heikkoja muodostuakseen riittäväksi perusteeksi tai edes osaksi riittävää perustetta sisällölleen, sillä niiden päätarkoitus on kumota vastapuolensa mielipiteitä. Niissä on aina mukana negatiivinen ominaisuus: toiset ovat väässä, ajattelivat he mitä tahansa!

Niistä voi kuitenkin saada inspiraatiota sellaisille ajatuksille, joista tämä syyttelypuoli on poistettu. Syyttelyn poistamiseen auttaa anteeksipyyntö ja -anto mahdollisimman absoluuttisena ja aitona. Ajatuksin tapahtuessaan anteeksianto ja -pyyntö alkavat työnsä puhdistamalla ensin näiden ajatusten käyttöön ottajan omaa ajatuskenttää, auraa, tajuntaa. Anteeksiannot ja -pyynnöt puhdistavat myös hänen tunteensa, jotka usein ovat tajunnallisena esteenä positiivisen ajatusyhteyden tiellä.

Saatuun puhtaan väylän, nämä puhdistavat ja sopua luovat ajatuskoostumat kulkevat ajatusteitse niiden ihmisten auran ja tajuntaan, joille ne on tarkoitettu. Silloin kun halutaan harmoniaa ihmisten välille, anteeksi pyytämisen ja anteeksi antamisen prosesseista poistuu negatiivista perustetta ihmissuhteiden toteutumistavalle ja positiivinen peruste vahvistuu. Ja ne tuottavat uuden syy-seurausketjun, jolla on todellista vaikutusta ja harmonisena sopii hyvin osaksi riittävää perustetta.

Riittävän perusteen moniulotteisuudesta

Fiktio on erinomainen filosofisten esimerkkien lähde. Fiktiossa nousee esiin filosofisia ongelmia –niin kuin nyt tämä riittävän perusteen periaate, jonka pohdinta kuuluu salapoliisikirjojen ja -sarjojen perinteiseen juonenkulkuun:

Tavallinenkin poliisi ottaa huomioon vähintään kaksi erityyppistä loogista (syy-seuraus)linjaa, paikalla olemisen ja motiivin toisin kuin ne reduktionistit, jotka haluaisivat johtaa kaiken yhdestä ainoasta lähteestä. Motiivi on joka tapauksessa jo eri todellisuuden tasolla kuin tapahtumapaikalla oleminen tai sinne pääseminen. Mutta nämä kaksi loogista linjaa eivät välttämättä vielä kerro oikeaa totuutta, eivätkä päde riittävänä perusteena. Aristoteles saattaisi olla samaa mieltä tässä asiassa.

”Tavallinen poliisi” tarvitsee usein avukseen erityisosaamista omaavan poliisin tai konsultin, joka etsii monimutkaisempia ihmistoiminnalle tyyppillisiä loogisia linjoja. Myös kokonaisuudesta osaan kulkee looginen linja.

Sama aivokoneisto, joka ehkä pitkästyisi filosofian luennolla pohtimalla teoreettisesti erilaisia periaatteita, tulee aktiivikäyttöön viihteen varjolla, ja jokainen voi tunnistaa sen, mistä on kyse, toisin sanoen, ettei yksi ainoa looginen syy-seuraussuhde riitä silloin kun on kyse ihmisistä ja heidän tekemisistään.

Tästä voi muotoilla lauseen: Mitä kehittyneemmästä olennosta on kyse, sitä useammanlaisia loogisia syy-seurauslinjoja tarvitaan, jotta riittävä peruste syntyisi tämän teoille. Myös loogisen polun kokonaisuudesta osaan tulee olla mukana riittävässä perusteessa.

Ihmisen eri olemuspuolet tarvitsevat keskinäistä harmoniaa, sitä että ihmisen eri puolet toimivat yhteen. Jos on vaikeuksia yhdistää omaan elämään kuuluvia osatekijöitä, niiden loogisia linjoja, oman Tajunnan ja erilaisten kehojen ja käyttövälineiden hyväksymällä tavalla, tunnekeho alkaa reagoida pelolla tai vihalla ja eetterikeho toimii epäjohtonmukaisesti erityisesti silloin, kun omalle tai muiden elämälle tarpeellisille asioille pitäisi saada omalla toiminnalla aikaan riittävä peruste. Ristiriita saattaa silloin tavoittaa fyysisen ruumiin ja tuottaa sinne ongelmia, kuten kahvikuppineuroosiksi nimettyä vapinaa tai jonkin muun näennäisen turhan oireen, jonka poistamiseen voi mennä vuosia. Ihmisen tulee kuitenkin saavuttaa rentous ja rauhallinen mielentila voidakseen toimia kokonaisena ihmisenä.

Onneksi ihmisellä on kaksinkertainen päätöksentekosysteemi: aivot tietävät jostakin jo etukäteen aidon päätöksen ennen kuin se perusteluineen tulee ihmisen tietoisuuteen. Aivojen tarvitsema riittävä peruste kulkee siis tietoisien päätöksenteon ohitse.

Tämä on aivotutkimusten antama yllätystulos – koe on näytetty pariinkin kertaan TV:ssä. Jokainen on luultavasti kokenut jotain vastaavanlaista toimiessaan aivan erilailla kuin tietoinen päätöksenteko olisi edellyttänyt. Kokeessa oli vielä piirre, joka kannattaa mainita: koehenkilön aivot tunnistivat koetilanteessa käytettävän kuvan jo ennen kuin edes kokeen järjestäjä oli päättänyt mitä kuvaa käyttää. Jolloin sama ilmiö tapahtui sekä kokeen järjestäjässä että koehenkilössä. Mutta kuka tai mikä oli sen takana, eli varsinainen päättäjä, ihmisen korkeampi vai alempi puoli? Sitä koe ei paljastanut.

”Kaksinkertaista päätöksentekojärjestelmää” voi kuitenkin käyttää hyväksi antamalla korkeammalle olemuspuolelleen luvan tai käskyn käyttää aivoissa olevaa ennakkovalinnan mahdollisuutta. Silloin epäku-rantit esteet, kuten pelot eivät ehdi vaikuttaa ennen kuin korkeamman Minän päätös on jo toteutunut. Korkeampi olemuspuoli on kuitenkin viisaampi kuin halujen ja pelkojen vallassa kärvistelevä alempi puoli, jonka voi antaa rauhoittua ja opettaa vähitellen toimimaan paremmin. Edelleen kyse on vapaasta tahdosta. Ajatusjoogan kannalta tämä mer-

kitsee loogisten positiivisten ajatusten tehokkaampaa toteuttamista ja psyyken eheytymistä.

Kokonaisuus

Todellisessa elämässä kokonaisuus on olennainen vaikuttaja. Se ilmenee situaatioiden kautta. Elämänsuunnitelmat pitävät huolta, että ihminen pysyy samalla kertaa omana itsenään ja kokonaisuuden osana. Anteeksiantamiset ja -pyytämiset vaikuttavat myös kokonaisuuteen. Ne ovat siksi niin arvokkaita. Kokonaisuus pitää voida laskea myös riittävän perusteen osatekijäksi. Maailmankaikkeus on kokonaisuus, joka kehittyy mm. yksittäisten ihmisten tekojen ja henkisen kehityksen kautta.

Ja niin edelleen. Syy-seurausketjuja on sitä useammanlaisia mitä kehittyneempi ihminen on. Näiden ketjujen täytyy toimia yhteen, jotta syntyisi jokin tietty seuraus. Lopullinen riittävä peruste koostuu näiden kaikkien kohtaamisesta. Silloin vapaa tahto samoin kuin ajatus ja puhe muuttuvat riittävän perusteen osaksi. Riittävä peruste alkaa ilmetä, kun kaikki eritasoiset loogiset syy-seurauslinjat toimivat yhdessä ja vievät kohti samaa päämäärää.

Vapaalla tahdolla voi tehdä muutakin kuin kertaluontoisia valintoja hyvien ja vähemmän hyvien vaihtoehtojen välillä. Kehitys kylläkin alkaa yksittäisistä valinnoista, mutta hyvä ja paha voivat olla piilossa erilaisten intressien takana. Hyvä ja paha voivat sekoittua myös silloin, jos niitä pohtii pelkästään määritelmien tai tuntemusten kautta. Erilaiset tilanteet voivat hämmentää ja saada ”mustan näyttämään valkoiselta”.

Silti on olemassa korkeampi mahdollisuus. Hyvyyden voimat ovat olemassa materiaalista elämää perustavamman laatuksella absoluuttisella todellisuuden tasolla ja ihminen voi asettua vapaalla tahdollaan hyvyyden voimien elähdyttäjäksi ja käyttäjäksi – parhaassa tapauksessa myös kehittäjäksi. Anteeksipyynnöt ja anteeksiantamiset vapauttavat nämä positiiviset voimat ihmisten välille kertyneestä kuonasta. Siihen kannattaa valmistautua.

Vapaa tahto on tässä yhteydessä erilaisessa osassa kuin yleensä ajatellaan. Vapaa tahto on silloin hyvyyden voimien avulla riittävää perustetta luova olemus, joka johtaa ennalta asetetun harmonian toteutumiseen. Kun ihminen on koko sydämeästään ja sielustaan tämän takana, tästä tahtomuksesta tulee kokonaisuuden olennainen osa.

Anteeksi!

Silloin kun anteeksianto ja -pyyntö ovat aktiivisina ja voimassa, tuntemattomastakin tulee lähimmäinen.

Yksi hyvyyden voimien parhaita välineitä on sana ”anteeksi”. Anteeksi pyydetään ja anteeksi annetaan ja saadaan. Hyväksytty anteeksipyyntö muuttuu anteeksiannoksi. Anteeksi antamista ja -pyytämistä voi tehdä myös ajatuksin, jolloin se vaikuttaa huomaamattomasti ja sovittelee ihmisten välejä. Silloin kun anteeksianto ja -pyyntö ovat aktiivisina ja voimassa, tuntemattomastakin tulee lähimmäinen.

Monissa kielissä on myös alkuaan latinalaisperäisiä anteeksipyyntöä merkitseviä sanoja kuin excuse (engl.), joka tarkoittaa syytöksistä vapauttamista tai pardon (engl.), jonka sananmukainen merkitys sisältää täydellisen anteeksiantamisen ja sen perussävyinä on lempeys, kärsivällisyys ja armo.

Loogiset positiiviset ajatukset toimivat luonteen jalostamisen välineenä ajatusjoogassa. Loogisilla positiivisilla ajatuksilla voi tehdä myös ajatustyötä, kun ne suuntaa toisille ihmisille. Anteeksiannon ja anteeksipyynnön harjoittaminen on edellytys varsinaiselle ajatustyölle, sillä ne poistavat ihmisyhteyden esteitä. Sen lisäksi että ne tuottavat hyvää oloa.

Syytöksistä vapauttaminen

Anteeksi pyytämisen, anteeksi antamisen ja anteeksi saamisen prosessi aloittaa ajatustasolla oikeiden ihmisten välisien suhteiden muodostumisen, ja hyvyyden voimien valtaansaattamisen ihmissuhteissa.

Hyvyyden voimien valtaan saattaminen ihmissuhteissa on kaikkea muuta kuin helppo saavuttaa, niin itsestään selvältä kuin tämä tavoite kuulostaakin. Etenkin kun anteeksi pyytämisen, anteeksi antamisen ja anteeksi saamisen pitäisi tapahtua useammassa kuin yhdessä ihmisessä samaan aikaan. Itse asiassa anteeksipyytäminen jne. – hyvin toimiak-

seen – edellyttää vankkaa positiivisuutta ja sellaista henkistä kehitystä, jota omat tai toisen ihmisen rikkeet eivät pysty horjuttamaan – tai jos pystyvät, niin hetkellisesti. Ja ainakin ajatusjoogan harjoittajalla ystävällinen henki palautuu pian.

Monitahoisessa aika-avaruus -olemuksessamme tapahtuu paljon päivi-tietoisuuden ulottumattomissa. Ihminen lukee vaistomaisesti ja usein tiedostamattaan toisten ihmisten ajatuksia ja reagoi niihin. Ihmisellä on taipumus omaksua toisen ihmisen ajatukset ominaan varustettuaan ne ensin – huomaamattaan – pienillä omaan elämään liittyvillä muunnelmilla. Kyseessä on dynaaminen vastavuoroisuus, joka voisi toimia molempien hyväksi kunhan siitä olisi poistettu turha negatiivisuus, joka vie vuorovaikutuksen alhaisimmille henkisille tasoille.

Sen lisäksi ihminen voi toista ajatellessaan reagoida ajatuksiin, jotka ovat tulleet omaan tai vastapuolensa auraan ulkopuolelta ja joita kumpikaan ei aiemmin ole edes ottanut omikseen.

Kun lähestymme ihmistä tavalla tai toisella, ajatus- ja tunneauramme ottavat kontaktia hänen vastaaviin auroihinsa. Ne ovat näkymättömiä energioita, jotka voivat siirtyä pitkänkin matkan päähän varsinkin silloin kun ihmisiä yhdistävät siteet jostakin syystä aktivoituvat. Samoin toisen ihmisen ajatus- ja tunneaurat saattavat reagoida ajatuksiimme ja tunteisiimme vaikkei kumpikaan osapuoli tiedosta tapahtunutta kuin ehkä osittain.

Henkisen maailmankatsomuksen omaksuneet ihmiset uskovat karman lakiin ja ajatuksen vaikutusvoimaan. Niissä onkin hyvä katsomuksellinen perusta anteeksipyyntöjen toimivuudelle. Kun tietää, että jossakin aikaisemmassa elämässä on tehnyt pahaa toiselle, voi olla valmis pyytämään omaa osuuttaan anteeksi.

Karman laki saattaa nämä toisiaan vastaan rikkoneet ihmiset tavalla tai toisella toistensa vaikutuspiiriin uudestaan ja uudestaan – ja sitä kautta korvaamaan pahanteot toisilleen, mikä alimmilla tasoilla aiheuttaa väsymystä ja sairauksia.

Henkiselle tielle lähteminen ja anteeksipyyntöt

Silloin kun ihminen alkaa tiedostaa suuria kehitystarpeitaan, hän lähtee henkiselle tielle ja pyrkii mahdollisesti jonkin henkisen koulun oppilaaksi. Hänen arvojärjestyksensä muuttuvat, luonne ja maailmankatsomus muuttuvat, tulee uudenlaisia ystäviä mikä kaikki saattaa hämmentää perheenjäseniä ja tuttavii. Myös erilaiset harjoitukset ja meditaatiot vaativat aikaa.

Henkisen tien kulkijat ovatkin omanlaisensa ihmislaji, jonka arvaamattomat elämänkäänneet ja mielenmuutokset tuovat esiin ongelmia, joiden todellinen syy on ehkä hyvinkin kaukaisessa menneisyydessä, mutta jotka projisoituvat nykypäivään ja nykyhetkeen. Tämä ”nykyhetki” on se helpoimmin tiedostettava puoli, jonka muut ihmiset havaitsevat ja josta he tekevät johtopäätöksensä, sillä monikaan ei ajattele jälleensyntymää ja karmaa todellisena.

Silti kaiken edellä mainitun seurauksia pitäisi olla valmis positivisoimaan ja tasoittamaan. Päämääränä kun on kuitenkin toimia kaikkien ihmisten hyväksi, myös läheisten, mikä pyrkii usein unohtumaan. Vaikka tarkoitus onkin pyrkiä hyvään, sen onnistuminen ei ole itsestäänselvyys. Jopa oma keho saattaa reagoida näihin pyrkimyksiin, kun niiden esiin nostama negatiivinen karma tuottaa häiriöitä.

Tämän prosessin hallinta onkin henkisen tien alkuhetkien suuria haasteita. Siinä vaiheessa kukaan ei ole kovin viisas, sillä ylisuuret toiveet, oman osaamisen yliarviointi ja pyrkimys välittömästi päästä irti lähimenneisyyden vaikeuksista ovat liian voimakkaita muodostaakseen harmonisen siirtymävaiheen – eikä vasta henkiselle tielleen lähteneen ihmisen ajatusten ja tunteiden hallinta ole vielä kuin aluillaan. On ehkä löytynyt oppi tai opettaja, jonka opetuksia haluaa seurata lähimmäisten arvostelusta huolimatta. Aluksi pitää myös irroittautua läheistensä mielipiteistä, että pääsisi oman tiensä alkuun. Ihmisen täyttää tavaton halu kulkea omaa valitsemaansa tietä eikä silloin ehdi kiinnittää kovin paljoa huomiota muille aiheuttamaansa hämmennykseen. Aluksi siis on vaarana lähteä luomaan suurta epäharmoniaa kaipaamansa harmonian sijasta.

Ihmisten kanssa toimeen tuleminen onkin niitä vaikeimpia opeteltavia asioita. Melko pian voi myös havaita, että ihmiset, joiden kanssa on ongelmia, ovat osa sitä omaa tietä. Silloin ”oman tien” kulkemisen taitoon liittyy niin yhteistyön oppiminen kuin oman itsen pitäminen irti muiden ristiriidoista. Ja joskus on myös puolustettava tekemiään valintoja – eikä sekään ole ongelmatonta.

Jo pelkästään henkisen tien alkuvaihe tarvitsee siis anteeksipyyntöjä tuekseen – ainakin asenteiden tasolla. Ajatusjoogaharjoituksen alussa se liitetään ihmisen henkisen tien kokonaiskuvaan siitä huolimatta että anteeksipyyntöjen metodinen käyttö opetellaan vasta myöhemmin.

Ajatusyhteyden pitää kulkea mahdollisimman korkeiden henkisten tasojen kautta, jolloin siitä tulee ”pyhään yhteyttä”, mutta usein se kuitenkin toimii alemmilla tasoilla varsinkin silloin kun sitä ei tiedosteta. Henkisellä tiellä korkeampien tasojen vaikutuksen tulee kasvaa. Anteeksipyyntöjen avulla tätä vaikutusta siirryy myös toisiin ihmisiin.

Anteeksipyyntö ajatuksin toimii, mutta miksi

Mitä silloin oikein pyydetään ja mitä annetaan, kun se tuntuu niin hyvältä ja on niin voimakasta? Silloin kun tämä sana ”anteeksi” lausutaan ääneen, tiedetään, että kyse on jostain ikävästä asiasta, joka halutaan pois ihmisten väliltä kiusaamasta. Mutta entä kun se tehdään ajatuksin? Anteeksipyyntö ajatukset parantavat ihmissuhdetta – tämä on käytännössä tuhansia kertoja todettu asia. Mitä sen takana voisi olla?

Jos tätä ilmiötä haluaa ymmärtää, on oltava selvillä ajatusenergiaan ja ajatusmuotoihin liittyvistä piirteistä anteeksipyyntö ajatuksiin sovellettuna. Anteeksipyyntö ajatukset ovat ajatteleamalla luotuja ajatus-

Ajatusyhteys luodaan tietoisesti ja anteeksiopyynöt ovat siinä apuna.

energian ja ajatusaineen muotoja, joissa on sovittamisen tahto mukana. Ne ovat positiivisia ja ne voivat kumota negatiivisia ajatuskoostumia.

Asioita pitää yksinkertaistaa, jotta niiden periaatteita voisi ymmärtää. Parittaisuus ja siihen liittyvä vastavuoroisuus on helppo tapa katsoa ihmissuhteita. Anteeksiopyynöt sopivat erittäin hyvin kahden ihmisen väliin parantamiseen. Niitä voi aluksi hahmottaa niin, että toinen lähettää anteeksiopyynnön ajatuksen ja toinen vastaanottaa sen, ja katsoa, miten prosessi jatkuu.

Anteeksiopyynnön ajatus lähtee liikkeelle ajattelijan aurasta ja tulee ajattelun kohteena olevan ihmisen auraan. Koska ajatus palaa aina lähettäjäänsä myös anteeksiopyyntö lähtee takaisin lähettäjäänsä. Silloin sen mukana kulkee myös vastaanottajan aurasta irronnutta informaatiota. Anteeksiopyynnön ajatuksia voi siis tietoisesti kohdistaa toiseen ihmiseen, jolloin anteeksiopyytävä informaatio vaikuttaa ajatuksen vastaanottajaan ja palattuaan lisäinformaation kanssa myös sen alkuperäiseen lähettäjään.

Anteeksiopyynnön ajatukset vaikuttavat anteeksi antamisen, anteeksi pyytämisen ja anteeksi saamisen prosessien alkamiseen. Jos tämä prosessi alkaa molemmissa osapuolissa, asiat ovat hyvällä mallilla. Silloin nämä sovittavat ajatuskoostumat kulkevat esteettä osapuolten välillä ja puhdistavat ajatuskanavaa tai -siltaa muille positiivisille ajatuksille sopiviksi.

Anteeksiopyynnön ajatukset vahvistavat siten ihmissuhteissa olevia positiivisia ajatuskoostumia ja puhdistavat ajatusyhteyttä negatiivisista ajatuskoostumista. Ne saattavat estää tai lieventää edessä olevia konflikteja.

Vaikutustapa

Miten anteeksiopyynnön ajatukset siis vaikuttavat? Ensiksikin niillä on positiivinen, hyvyyden voimia vapauttava energia. Ihmisillä on jo valmiiksi jonkinlainen yhteys keskenään, tiedostettu tai tiedostamaton, milloin positiivinen milloin negatiivinen, riippuen siitä minkälaisissa suhteissa he ovat eri tilanteissa olleet keskenään ja mitä jälkiä erilaisissa muisteissa näistä vanhemmista ihmissuhteista on jäänyt. Jooginen ajatusyhteys luodaan tietoisesti ja anteeksiopyynöt ovat siinä apuna.

Mikään ajatus ei kuitenkaan lähde liikkeelle ilman lähettäjän, tässä tapauksessa anteeksiopyytäjän tahtoa. Ja jokainen ajatus myös vie mukanaan lähettäjän omaa energiaa mikä puolestaan lähtee tämän oman auran kautta. Silloin aurasta siirtyy lisäinformaatiota anteeksiopyynnön ajatuskoostumaan.

Päästyään perille kohteeseensa anteeksiopyynnön ajatukset jakautuvat kahteen osaan, toinen jää vaikuttamaan kohteen omaan ajatusmaailmaan

ja toinen palautuu alkuperäiselle lähettäjälle. Tässä jälkimmäisessä osassa on paitsi sama anteeksiopyynnön ajatus kuin lähetetyssä ajatuksessa myös hiukan informaatiota kohteen aurasta sekä myös siitä miten anteeksiopyyntö on hyväksytty ajatustasolla ja tunnetasolla. Jos kohde on hyväksynyt anteeksiopyynnän, niin hänen ajatusmaailmassaan anteeksiopyyntö muuttuu prosessinomaisesti anteeksiannoksi, minkä jälkeen siitä lähtee vielä lähettäjälle anteeksiannon ajatuksia.

Jos kohteen aura on ollut hyvin negatiivinen siitä voi irrota myös negatiivisia ajatuksia, jolloin lähettäjä saa niitä itseensä. Sen vuoksi anteeksiopyynnön ajatuksien lähettämiseen pitää valmistautua huolella: lähettäjän tulee lähettää ensin itselleen anteeksiannon ajatuksia ja kaikin tavoin positivistisoida, harmonisoida ja vahvistaa omaa auraansa.

Ajatuksen lähettäjä voi saada vastapuolensa aurasta takaisin myös itse aiemmin lähettämiään ajatuksia, jotka vaikuttavat nykyisiltä ja sellaisilta että vastapuoli niitä ajattelee. Eli niistä syntyy tietynlaista harhaa, joka pitää antaa/saada anteeksi.

Anteeksiopyynnön ajatuskoostumilla on tietty vaikutusmekanismi, joka tekee ne tavattoman arvokkaiksi: ne neutraloivat negatiivisia ajatuskoostumia osapuolten väliltä, joskus nopeastikin, mutta useimmiten vähittäin. Sen jälkeen muunlainenkin positiivinen ajatusvirta pääsee kulkemaan helpommin ihmisten välillä ja ihmisten välinen yhteys avautuu. Ajatusjoogan harjoittaja pääsee siten askelen lähemmäksi sellaista tilannetta, jossa positiiviset ajatuskoostumat pääsevät dominoimaan ajatusyhteyttä. Anteeksiopyyntöjen määrä voi kuitenkin olla riittämätön ja avata negatiiviseksi jäänyttä kanavaa.

Ajatuksin anteeksi pyytäminen on kuitenkin tarpeen, jos aikoo muuttaa negatiivista karmaa positiiviseksi. Vähään tyytyminen on hyväksi, sillä emme voi tietää mitä on tulossa, jos ajatussilta avautuu täysin. On kuitenkin erinomainen etu, että anteeksiopyynnön ja anteeksiannon ajatuskoostumat kulkevat edestakaisin, varsinkin jos kumpainenkin osapuoli on aktiivinen ja tekee siitä osansa.

Spontaani anteeksiopyynnön ajatus on ehkä kaikkein tehokkain, sillä se on aito ja koko ihminen on sen takana. Näin pitäisi olla myös metodisesti käytetyssä anteeksiopyynnön ajatuksessa. Metodinen anteeksiopyytäminen on antanut kokemusta ja opettanut sen, että aina kun pyytää anteeksi, pitää positivistisoida, harmonisoida ja voimistaa omaa auraansa.

Myös spontaanissa anteeksiopyytämisessä on hyvä tehdä niin, sillä muuten voivat anteeksiopyyntöön johtaneet negatiiviset virikkeet, kuten itseysyökset vähentää oman auran positiivisuutta. – Koska ajatukset ovat tietyllä tasolla ainetta samoin kuin auratkin, pitää kuitenkin ottaa huomioon se, ettei yritä mahdottomia. Oman auran kunnossa pitoon pitää uhrata aikaa ja ajatuksia.

Jos ihmissuhteissa on paljon negatiivista, ne tarvitsevat anteeksiopyyntöjä ja koko anteeksi pyytämisen, anteeksi antamisen ja anteeksi saamisen prosessia sen eri tasoilla: ajatuksen, tunteen ja tahdon yhteistoimintana.

Silloin on mahdollista myös se, että entisille vihollisille, nykyisille (tai ainakin tuleville) ystäville muodostuu positiivinen yhteisaura.

Ihmissuhdekemia?

Ihmiset ovat omaksuneet ajatuksen, että jokainen on ikäänkuin atomi, joka muodostaa erilaisia yhdisteitä toisten ihmisatomien kanssa. Jos ”kemiat” toimivat, ihmiset viihtyvät keskenään ja yhteistyö luonnistuu tai avioliitto onnistuu jne.

Jos ihmiset ovat atomeita, niin minkälaisia atomeita he ovat? Mitkä asiat määräävät ihmisten henkilökemiallisia suhteita? Mikä on se ”asia”, johon ihmisten väliset moninaiset yhteydet asettuvat. Mihin hyvyys asettuu? Minkälaisia luonteenpiirteitä ne suosivat? Entä vaikeudet?

Kautta avaruuden jälleensyntyvällä ihmisellä on niin pitkä historia, että mikään malli ei ole enää mekanistisesti yksiselitteinen. Eikä se olisi yksiselitteinen, vaikka otettaisiin huomioon pelkkä maapallolla tapahtunut elämän kehitys. Genetiikka epigeneettisellä muuntelulla täydennettynä sisältää monien aikakausien ”avain-lukko”-systeemejä. Puhumattakaan aikaisempien kulttuurikausien ja niissä elettyjen elämien jäljistä ihmisten ajatusmaailmassa.

Näkyvin vaikutus on luonnollisesti ”tämän elämän” lapsuudella, sen antamalla ihmissuhteilla. Ne tiedetään, niitä ei tarvitse arvailla. Äiti, isä, isovanhemmat, sisarukset perheystävät jne. määrittelevät joitakin ihmisten välisiä perussuhteita ja niihin liittyviä tarpeita aikana, jolloin aivot ovat kiihkeässä kehitysvaiheessa ja jolloin tajuntaan asettuvat tietyt kuvat siitä minkälaisia erityyppiset ihmissuhteet voisivat olla tai pitäisi olla.

Ihmisen tajunnassa ovat siis vastakkain reaalin ihmissuhde mahdollisuuksineen ja oletettu ihmissuhde hyvine ja huonoine odotuksineen sekä ennakkomalleineen.

Yleensä tällaisia asioita aletaan pohtia, jos esimerkiksi parisuhde tai työtoveruus on riskirajoilla. Mutta niitä voi katsoa aivan neutraalisti, mahdollisuuksina tai yleensä kuvauksena jostakin kiintoisasta.

Ajattelen myös, että juuri tällaiset ihmissuhteisiin liittyvät tajunnalliset tilat eri tavoin yhdisteltyinä ovat tärkeä osa ”mielen muodostelmia”, joista rajajoogan perustajana tunnettu Patanjalin puhuu. Jopa jumalasuhtekin voi saada niistä (hyvin tai huonosti toimivat) attribuuttinsa. Rajajoogassa näiden muodostelmien hallitseminen voi tapahtua monella eri tavalla: korvaamalla ne positiivisilla ajatuskoostumilla, niiden antaman informaation tulkittamisella ja niiden kautta saatujen opetusten omaksumisella ”elämä opettaa” -periaatteella. Jne.

Ihmisten välinen luonnollinen ajatusyhteys esimerkiksi saattaa ilmaista aluksi itsensä negatiivisten ajatusten kautta, mutta kun huomaa, että negatiiviset ajatuskoostumat kuuluvatkin vain oman Tajunnan omaksumien ihmissuhdemallien pinnalla pyörivään kuonaan, alkaa todellisempi ajatusyhteys tulla toimivaksi, erityisesti jos tämä kuona saadaan poistettua.

Jokapäiväinen anteeksiantomme ja -pyyntömme

Vastapuolen syyllistäminen ei oikein ole relevanttia, mutta ei sitä ole itsensääkään syyllistäminen. Oikea tapa reagoida on tietysti anteeksianto – myös itselleen.

Anteeksi pyytäminen ajatuksin on yksinkertaista ja helppoa. Sen kun vain ajattelee keskittyneesti pyytävänsä anteeksi ja odottaa, mitä seuraa – yleensä hyvää. Esimerkiksi jokin vaikea tilanne muuttuu helpoksi. Epämiellyttävästi käyttäytynyt ihminen alkaakin muuttaa käytöstään ja yllättävästi vaikkapa antaa periksi jossakin kiistassa. Tai sitten itselleni syntyy oivallus siitä, mistä nyt olikaan kyse.

Anteeksi antaminen sen sijaan sijaan vaatii suuria muutoksia omassa itsessä. Ne tapahtuvat hitaasti, vaikka olisi tehnyt kuinka ajatustyötä itsensä kasvattamiseksi.

Hitaita muutoksia

Oma itse on sitkein vastus, se kun on täynnä menneisyyden haavoja, joiden pitäisi ehtiä kasvaa umpeen, ja aikojen kuluessa muodostuneita tottumuksia, joista on enemmän haittaa kuin hyötyä. Pelkkä henkinen kehitys ei asiaa ratkaise, sillä silloin kun kehittyy henkisesti, myös eteen tulee vastaavasti lisää tämän elämän ja aikaisempien elämien asioita, erilaisia ihmissuhteita ja riitoja – ties mitä. Ne asiat kun kuuluu käydä lävitse. Niistä voi oppia mutta ainakin ne pitäisi saattaa jonakin päivänä

Minä olen se, joka kerron omaa tarinaani, miellän sen syyt ja seuraukset.

sovinnolliseen päätökseen. Sen on ihminen velkaa olemassaololleen ja tälle maapallolle, joka on ollut tuhansia vuosia kotimme.

Merkillistä on, että silloinkin kun uskoo jo antaneensa jollekin läheiselle kaiken mahdollisen anteeksi, minkä muistaa ja tietää, niin sama ongelma tulee yllättäen uudelleen ja uudelleen. Pikkuasiat sen yleensä laukaisevat.

Seurauksena on aina jonkinlainen tunnetilan samentuminen ja alemman mielen jankutus sitä, että taas kävi näin ja miksi kävi ja oliko se oikein vai väärin ja missä mielessä. Sitten seuraa pohdiskelu syyllisyydestä tai syyttömyydestä – melkein kuin olisi lakituvassa. Ja niin edessä on jälleen kysymys siitä, miten selvitä eteenpäin puhtain mielin ja tajunta kirkkaana.

Miten pitäisi toimia?

Henkisen tien kulkijalle vastapuolen syyllistäminen ei oikein ole relevanttia, mutta ei sitä ole itsensä syyllistäminen. Syyllisyys – syyttömyys on loukku, joka vain lisää sisäistä marisemista ja karmallista sidonnaisuutta. Toisen ihmisen syyllistäminen ei kehitä minua ihmisenä tippaakaan ja se aiheuttaa keskinäisen negatiivisen ajatusvirran – aivan mekanistisesti ajatuksen lakien mukaan. Olen sen vuoksi sidoksissa vastapuoleeni. Silloin henkinen itsenäistyminen joutuu hyllylle ja odottamaan aikaa parempaa.

Oman itsen syyllistäminen vaikuttaa eettisemmältä, ja siitä voi olla hyviäkin seurauksia, mutta siitä voi seurata masennusta ja se tekee ihmisen toimintakelvottomaksi. Olen myös alkanut aavistella, että nykyään voimakkaasti lisääntyneet autoimmuunitaudit saattaisivat saada alkunsa piilotetuista itsesyytöksistä. Jollakin tavalla autoimmuunitautien luonne – se, että ihmisen solut toimivat toisiaan vastaan – on itsensä syytelyä mutta aineellisella, vähemmän tietoisella tasolla. Keho jäljittelee mieltä ja muuntaa negatiivisia ajatuksia, tunteita ja malleja sairauksiksi.

Kirjeopisto Vian rajajoogan opetuskirjeissä puhutaan ikuisuuden ja äärettömyyden näkökulmasta, mutta se on käytännön tarpeiden kannalta aika etäinen. Vaatii melkoista filosofia, joka pystyy keskittymään ikuisuuden ja äärettömyyden näkökulmaan ollessaan pahantuulinen. Ja yrittäessään opetella antamaan anteeksi näennäisen aiheettomia ”etikettivirheitä” (niin kuin Kirjeopisto Vian opetuskirjeissä luonnehditaan kevyen tuntuisia ihmissuhdeongelmia).

Podettuani koko talven sattumanvaraiselta vaikuttavia kipuja ja sellaisia terveysongelmia, joista ei oikein saanut selkoa, mitä ne ovat,

päädyin miettimään, että ne ehkä olisivat jonkinlainen kehollinen reaktio siihen, ettei enempää mieleni kuin kehonikaan ole osannut antaa anteeksi. Tai etteivät ne kokemuseräisesti tienneet mitä se on. Tahtoa olisi ollut, mutta minulta puuttui jotain olennaista tietoa seuraavista asioista: Miltä anteeksianto tuntuu? Mitä se sitten on, jos se mitä pidin anteeksiantona ei ollutkaan sitä – ainakaan loppuun asti. Tai mitä on olla terve, jos ei koskaan ole ollut sitä kunnolla?

Ihmiskunta on teoriatasolla eettisesti kehittyntä, muttei oikein tiedä miten pitäisi toimia, kun ei voi käydä toisten kimppeun. Ne jotka osoittavat vihaisuutensa avoimesti, saavat purettua tunnesumaansa, mutta joutuvat sitä kuitenkin katumaan myöhemmin. (Tilannekohtaisesti vihaisuus voi tietysti olla aiheellista ja hyväksikin ihmissuhteelle, mutta keskimäärin ei.) Toinen osapuoli saattaa suuttua siitä vielä pahemmin, jolloin vihaisuus jää jatkuvaksi, oli yhteydenpitomuoto muuten mitä tahansa. Sillä tavoin ihmiset aiheuttavat itselleen ja toisilleen lisää ikävyyksiä ja karmallinen velkatili vaan kasvaa ja tuottaa esimerkiksi sairauksia.

Eli hetken helpotus tuo sivuvaikutuksenaan ongelmia, joiden laatu ja pysyvyys ei heti alkuun ole selvillä, vaan yleensä se aliarvioidaan. Tilanne on vähän niinkuin jossain mielenosoituksessa, joka alkaa ihan mukavasti: vaaditaan jonkun johtajan eroa ja syödään eväitä, mutta jostain syystä mieliala alkaa kiihtyä. Ei kannata. Mutta mikä sitten kannattaa?

Valitettavasti ihminen muistaa nämä kysymykset vasta sitten kun tilanne on jo päällä, eikä järkevälle ajattelulle ole enää tilaa. Tällaisen pohdinnan pitäisi olla jatkuvaa ja tuottaa oivalluksia muidenkin käyttöön. Onneksi on myös metodinen anteeksipyynnön ajatusten mahdollisuus. Siihen ei tarvita tarkkaa tietoa siitä mitä pyydetään anteeksi, riittää että on oikeanlainen mieliala.

Minun mielestäni ja keholtani näyttää kuitenkin puuttuvan järkevä tapa reagoida sellaisiin syihin, joista en ole kunnolla tietoinen tai joita en muuten ymmärrä. Oikea tapa olisi tietysti anteeksianto, mutta kun ei välttämättä ole aina tietoakaan siitä, mistä nyt kiikastaa – tai miten tämän anteeksi antamisen tarpeen kertoisi omalle mielelleen ja keholleen niin että molemmat sen ymmärtävät.

Sillä myös kehon pitää tajunnallisesti loogistaa se ja hyväksyä sairaus eräänlaiseksi ”terveyden esimuodoksi”, jonka kautta negtiivinen karma pääsee ulos vahingoittamatta muita.

Mutta mistä mieleni ja kehoni sitten tietäisi, että nyt anteeksianto on valmis eikä vihamielisyys enää uusiudu, kun ei se ole tähänkään mennessä tiennyt. Ehkä sitä ei voikaan tietää ennen kuin se todella on valmis. Pitää vaan varautua käymään torjuntataistelua joka päivä, ihan jatkuvasti. Se vie kylläkin aikaa ja energiaa. Epävarmuus on kuitenkin ikävää varsinkin kolotusten säestämänä.

Tilanne on vähän sama kuin jos joutuu opettelemaan lauluja ilman riittävää säveltaajuja. Jos vaikka sävelkorva puuttuu, tai muistissa pätkii. Eihän sellaisesta tule mitään – no ehkä vuosien harjoittelemisella, mut-

tei siltikään pääse yhtä hyvään tulokseen kuin ne, joilla tällainen taju on luonnostaan.

Mielitaju ja huumorintaju

Olen lukenut – ja kirjoittanutkin – mielitajusta, aivotoiminnasta, joka kertoo ihmisille, miten toisiin ihmisiin pitää suhtautua. Pienellä analyysillä minulle selvisi, ettei mielitaju minunkaan vahvoja puoliani ole, vaikka olenkin jossain määrin uskonut ihmissuhdekykyihini.

Mielitajuttomilla on paikkansa maailmassa, sillä juuri tällaiset ihmiset ovat komedian aarreaitta. Mielitajuttomat ihmiset ymmärtävät toisia ihmisiä pääasiassa hiukan väärin. Jokaisessa huumoria viljelevässä TV-ohjelmassa on vähintään yksi mielitajuton persoona. Sanooko jotain neuroottinen poliisikonsulatti Monk, psykologi Frazier, diagnostiikkalääkäri Dr. House, ylipositiivinen julkaisutoimittaja Alistair sarjassa Vanha suola janottaa jne.? Näillä sankareilla saattaa olla sitten muita hyveitä, jotka asettuvat mielitajuttomuuden vastakohtaksi.

Monkille tai Houselle sopii nauraa ja niitä pitää hiukan pelätäkin: mitähän se seuraavaksi tekee? Ja kun tavallisistakin ihmisistä löydetään juuri ne puolet, joissa mielitaju falskaa, ollaan jo ilon lähteillä.

Kirjassa Ruusun nimi, Umberto Eco pohti sitä, miksi Aristoteleen teoria komediasta oli kadonnut luostarin kirjastosta. Aristoteleen teos on todellakin kadonnut, vaikka tiedetään tai uskotaan hänen kirjoittaneen sen. Ehkä Aristoteleelle oli selvinnyt jotain antiikin ajan mielitajusta, joka ei ollut hääppöinen. Tiedän sen siitä, että olen lukioaikana ollut mukana Aristofaneen näytelmässä Pilvet, enkä oikein jaksanut ymmärtää sen huumoria, joka oli aika karkeaa.

Vaikeaksi ihmiselämän tekevätkin toiset ihmiset, joilla on täysin erilainen huumorintaju – ja ehkä sitten mielitajukin. Avioliiton pysyvyydelle huumorintajun yhtäläisyys merkitsee monille ihmisille enemmän kuin seksi.

Huumori ei tietenkään sovi elämän vakaviin hetkiin eikä sitä pidä kohdistaa suoraan toisiin ihmisiin, mutta ilman sitä ei ehkä olisi elämää ollenkaan – ei ainakaan kulttuuria. Kukaan ei kestäisi loputtomia draamoja ilman huumorin nauruhermoja hersyttävää vaikutusta.

Henkisellä tiellä tämä on paradoksi. Siinä kun liikutaan herkimpien ja hienoimpien asioiden parissa. Sellaiset asiat vetävät vakavaksi. Joskus asiat pitää kääntää kuitenkin nurin niskoin. Tai sekotella hienokseltaan vastakohtaisia aineksia. Ihmiset haluavat tunnistaa omat merkillisyytensä ikään kuin ulkoa käsin ja nauraa omille ja toisten virheille ulkoistamalla ne – eli samaistumalla hetkeksi johonkin komediasankariin. Kukaanhan ei ole täydellinen. Mielitajuttomat varsinkaan. Vaikka enimmäkseen juuri he uskovat sitä olevansa.

Sitä paitsi aina on se uhka, että rennosti heitetty vitsikkyys osuukin toisen herkkään kohtaan, jota tämä on yrittänyt pitää salassa. Ahaa, ar-

Liiallisen tai jopa väärään suuntaan menevän henkisen yrittämisen jälkiä joutuu myöhemmin siivoamaan.

vaatte jo, että usein satunnainenkin huumorin kukka on hyvä kehystää anteeksipyyntöillä ja anteeksiannolla, pyhällä kunnioituksella ja Kristus-rakkaudella sen sijaan että suuttuisi ja iskisi päätä seinään. Kun ihmiset eivät ymmärrä, MINUA! Eivät ihmisten perusluonteet siitä muuksi muutu – mutta reaktioita voi pehmentää, myös omiaan. Ymmärtääkin voi. Ainakin teoriassa. Ja käytännössäkin, seuraavalla kerralla.

Syntipukki

Antiikin kansoilla oli mielikuvitusta. He käyttivät syntipukkia. Se oli eläin, jolle lastattiin koko kylän, heimon tai kansan synnit ja joka ajettiin sitten erämaahan, tai miten he nyt halusivatkaan rangaista tätä sinänsä viatonta eläintä. Sen jälkeen varsinaiset syylliset saattoivat elää vuoden verran taas kaikessa rauhassa pelkäämättä itse rangaistuksia Jumalan/jumalien taholta. Siinä on puolensa. Ei elämän tarvitse kulua syntien pohtimiseen.

Minulla on itselläniikin tapana keksiä pikkujuttuja, joilla pääsee vähän matkaa eteenpäin ja antaa sitten kehityksen kehittyä omia aikojaan. Jollakin tavalla elämän pitää olla luontevaa. Jos en opi tarpeellisia asioita heti niin sitten myöhemmin. Mutta yrittää pitää kuitenkin.

Kerran kyse oli jälleen jostain ”etikettivirheestä”, joka aiheutti epäharmoniaa. Olohuoneessani on isokokoinen, hiukan kärsineen näköinen huonevehka, jolle kerran rupesin huutamaan, että ”se on sinun vikasi, ei minun”. – Yksinasujalla on mahdollista tehdä kaikenlaista originellia.

Olin keksinyt uudelleen ”syntipukin”. Teki hyvää saada pienikin syyllisyys pois niskoilta ja syökseä se täysin viattoman huonekasvin päälle. En tarkoittanut mitään pahaa vehkalle, ja sen vuoksi annoin purkaukseni kohteeksi joutumisesta tyrmistyneelle kasville välittömästi myös anteeksi, ja vielä pyysin siltä anteeksikin purkaustani. Minun ei enää tarvinnut miettiä tapahtunutta eikä henkilöä, joka sillä kertaa oli laukaissut esiin pahan tuuleni. Sitä paitsi minua rupesi naurattamaan. Tätä kasvisyntipukkia olen sittemmin käyttänyt aika monta kertaa syyllisyyksien häivyttämiseksi. Minun ja huonekasvini ystävyys on siitä vain lujittunut, sillä palkkioksi olen muistanut kastella sitä useammin.

Tämä oli kaiken kaikkiaan varsin pinnallinen ratkaisu, jonka ei ole ollutkaan tarkoitus ratkaista ongelmiani karman juureen saakka vaan ainoastaan ”päivä vain ja hetki kerrallansa”, niin kuin rippikoulussa oppimassani laulussa sanotaan. Syvällisiä voi pohtia sitten kaikessa rau-

hassa, kun tilanne on ohi. Ja mietiskellä sopivia mantrojakin eli loogisia positiivisia lauseita.

Olihan minussakin tarkemmin tutkittuna vikaa, jota voin pikku hiljaa mutta päättäväisesti korjailla. Bonuksena asiasta voin sitten tehdä vaikkapa teorian.

Tutkailtavaa menneisyydestä

Olen tehnyt pitkän aikaa kirjoitusta Tajunta loogistaa, ja olen nyt tiedostanut ainakin hiukan siitä, kuinka se tapahtuu käytännössä. Tajuntani on esimerkiksi loogistanut aikaisempien elämäni jäljet sillä tavoin, että niistä tulee yhtenäinen kertomus ”tämän elämän” aikajanalla. Minä olen se, joka kerron itselleni (ja muillekin) omaa tarinaani, miellen sen syyt ja seuraukset, ja kannan vastuun teoistani sekä tämän elämän puitteissa että myös syvätasolla aikaisemmista elämästäni. Nehän näkyvät tämän elämän kummallisuuksien lävitse.

Sieltä voi löytyä lisää tutkailtavaa, sillä aina ei loogistaminen ole tapahtunut parhaalla mahdollisella tavalla vaan esimerkiksi erilaiset hierarkiat saattavat sekottaa toisiinsa. Ja niiden tajunnallinen muuntuminen ”nykyelämälle” sopivalla tavalla vaatii uudelleen mieltämistä, etteivät niihin aiemmin liittyneet ongelmat sotke tämän elämän kehityspäämääriä.

Minä olen minä – ja lapsuudessa saatu suppea minätietoisuus on laajentunut omaksumaan tarinaani myös aiempien elämäni minähahmot eli siis jälleensyntymät ja sulauttamaan olemukseeni niiden aiheuttamat ongelmat ratkaisemalla niiden osuuden nykyelämäni. Ja myöhemmin myös poistamalla niiden negatiivisia vaikutuksia, jotka voisivat haitata nykyistä mielenrauhaani ja kehityskaartani.

Katuminen käy laatuun niissä asioissa, jotka ovat vielä jotakuinkin muistissa – jälleensyntymien kautta katsoen sille riittäisi aihetta koko elämän kaikiksi tunneiksi. Kun sen tiedostaa, pitää voimistaa ennen kaikkea omaa positiivisuutta. Ihmisestä tulee hyödytön – ja onneton – jos hän katuu itsensä toimintakelvottomaksi.

Tämän elämäni kehon ja mielen pitää uskoa, että se saa anteeksi. Että oma Kristus-olemus antaa anteeksi minulle, niiden omistajalle. Ettei vanhoja ongelmanaiheuttajia tarvitse enää hävetä eikä niistä tule kauheaa rangaistusta. Mutta korjaamisen tarvetta on. Se pitää myöntää.

”Ylihyvä” ja oikea hyvä

Ei pidä pingottaa kehitystavoitteitaan äärimmilleen eikä ruveta ”ylihyväksi” – sitä on joskus yritetty. Mutta sellainenkin pitää antaa anteeksi. Itse kunkin jälleensyntymissä on ollut äärimmäisyysvaiheita, asketismia, rakkauden liioittelua tai ylimittaista uskollisuutta ”kuolemaan saakka” verivaloineen ynnä muuta. Toki ne jättävät jälkensä. Liiallisen tai jopa väärään suuntaan menevän henkisen yrittämisen jälkiä joutuu myöhemmin siivoamaan.

Epäilen, että esimerkiksi jo lapsena potemani unihäiriöt saattavat olla välillistä seurausta luostareiden hetkikalveluista tai muusta nukkumiseen kohdistetusta asketismista. On ajateltu, että ihmisen valvetietoisuus on tärkeä ja unitietoisuus pelkää harhaa. Tai on pelätty unessa mahdollisesti ilmaantuvia demoneita ja pyritty estämään niiden vaikutus pysyttelemällä hereillä. Unen ja valveen väliin on jäänyt sotkuinen kerros. Silloin ei ole ollut mahdollisuutta oppia esimerkiksi tietoista uneen siirtymistä ja sieltä palaamista täydessä tietoisuudessa.

Kun ei ole pidetty nukkumista arvokkaana, niin tieto valvomisen autuaaksitekevyydestä on siirtynyt tämän elämän tajuntaan ja kehoon, joka kuuliaisesti on siirtänyt sen sitten toimintamalleihinsa, sekä myös tiluatioihin, jotka ylläpitävät epätasapainoa. – Itse asiassa nukkuminen on äärimmäisen tärkeää, sillä ihmisellä on unenpuolella valtavat toimintamahdollisuudet, jotka täydentävät fyysisen valvetajunnan toimintoja ja tekevät ne huomattavasti tehokkaammiksi.

Nämä ovat olleet alkuaan koulukuntajuttuja, ajattelen – henkisiä koulukuntia kun on ollut niin monenlaisia eri aikoina. Epäilen, että olen ollut aika monessa niistä eri jälleensyntymissäni.

On luonnollisesti ollut sellaisiakin suuntauksia, jotka ovat etsineet tietoa juuri unesta. Niinpä vastapainoksi minulla on ollut joskus ja myös nyt ”tässä elämässä” jaksoja, jolloin nukkumista on ollut enemmänkin kuin tarpeeksi – ja moninainen tiedonhaku on tapahtunut juuri unessa. Ennen kuin avaa silmänsä tai viimeistään heti sen jälkeen, mielessä saattaa olla tekstiä, jonka voisi kirjoittaa melkein sellaisenaan, jos sen muistaisi. Unessa saadut ajatukset tulevat kuitenkin tietokoneen ääressä mieleen uudestaan. – Mutta päivän konkreeteimmat työt saavatkin sitten odottaa. Päivärytmi ei ole tasapainossa.

Täyden kuun aikana ongelmia on eniten, oikeastaan ne alkavat pari kolme päivää ennen. Siitä muistuu mieleeni, että esimerkiksi muinaisessa maailmassa kuu on ollut jumalolento, jonka ilmaantuminen täytenä taivaalle on ollut uskomusten, uhraamisten ja taikojen kohde. Ehkä juuri silloin on pitänyt valvoa. Ehkä. Täysikuu on merkannut myös muiden jumalolentojen palvonta-ajat, onhan se aina ollut kuukalenterin merkkipaalu.

Ääripäitä

Monenlaiset asiat ovat hämmästyttäneet, varsinkin elämäni ääripäät. Joskus yksinäisyys on niin sakeaa, että kuulee vain omat ajatuksensa – eikä niissä aina ole ollut kehumista. Joskus taas väkeä pyörii ja puhumista riittää aivan ylenpalttisesti.

Eikö tästä näy kaksi historiallista mallia, joista kumpikaan ei oikein sovi nykyiseen Suomeen, nimittäin erakkoluostari ja hovi? Tosin niin, että niiden merkityssisällöt ovat nykyelämästä ja ne voi liittää jonkinlaisella tarinalla yhteen. Erakkoelämällä on historiallisissa yhteyksissä

ollut merkitystä henkisen elämän kannalta ja hovi on assosioitunut maalliseen elämään. Nyt oli päin vastoin. Tässä elämässä. Ainakin jossain vaiheessa.

Mitä kauemmaksi historiaan mennään taaksepäin, sitä enemmän hierarkiamallit ovat olleet vallalla yhteiskunnassa. Toisin sanoen jälleensyntyvät ihmiset saavat siis vahvemman perinnön hierarkiamalleista. Näihin voi liittyä vaikkapa auktoriteettipelko, jota sivusin myös artikkelissani bio-luonnonlogiikasta. Minä en ole tietääkseni ainoa, jolla sellaista on ollut. Käyhän se kunnialle, jos joku tietää asiat paremmin kuin minä. Siitä huolimatta auktoriteetteja tarvitaan.

On siis pitänyt tehdä työtä saadakseen järkevän suhteen kaikenlaisiin auktoriteetteihin. Jotkut ovat oikeita ja alansa parhaita ja toiset taas jotain muuta. Nykyihmisen velvollisuus on itse harkita kehen uskoo ja kehen ei. Ja missä asioissa.

Jossain muinaisessa elämässä on ehkä ollut palvomisen tai ehdottoman tottelemisen vaatimuksia, jotka tietenkin ovat johtaneet harhaan, ja niistä on tullut traumoja, joita ihmisten sisäinen puoli ei ole pystynyt käsittelemään valmiiksi. Anteeksi pyytämisen ajatuksin kuitenkin helpottaa näitä vaikeuksia, jos ja kun ne heijastuvat nykyiseen elämään. Ja sitten päälle päätteeksi anteeksianto itselle – vähintäänkin siitä syystä että turhanpäiväinen pelkääminen nolottaa, eikä sellaista pidä jättää päälle.

Parhaassa tapauksessa ajatusyhteys aukeaa juuri niiden auktoriteettien kanssa, jotka tuovat oikeanlaista lisäarvoa elämään. On tärkeää, että tietoa ja osaamista siirtyy eteenpäin. Ei kai kukaan voi keksiä kaikkea alusta pitäen. Newtonkin sanoi seisoneensa jättiläisten harteilla. Jos ”pelko” muutetaan kunnioitukseksi tai vieläpä pyhäksi kunnioitukseksi, ollaan lähempänä positiivista asennetta.

Henkiseen kouluun pitäisi lähteä saadakseen henkistä opetusta. Olen sitä saanutkin ja ihmettelen opettajieni kärsivällisyyttä, sillä vastustin lähes kaikkea – ja vieläkin vastustan, ennen kuin olen saanut asiat jäseneltä sellaisiksi, että ne istuvat tajuntaani.

Nyt – muutaman kymmenen vuoden opiskelulla – ymmärrän, että osuin kultasuoneen, ne jotka ovat sanoneet olevansa auktoriteetteja, sitä myös todella ovat, vaikka auktoriteetti on ollut suuressa määrin piilotettua. He ovat avanneet intuitiotani niin, että vaikeuksistani huolimatta olen päässyt selville omasta henkisestä tiestäni. Ehkäpä on myös niin, että vaikeudet inspiroivat jatkamaan. Lisäoppi on aina hyväksi, myös oma sisäinen itseni on oppinut löytämään tietoa ja keinoja henkisellä tiellä etenemiseen.

Kaikki hyvyyden voimien käyttöön!

On parasta vain ottaa looginen positiivinen ajattelu käyttöön ja miettiä miten voisi parhaiten hyvittää niille, joille on joskus jotain pahaa aiheuttanut. Ja jos joku ihminen tyrkyttyy vaikkapa kiistakumppaniksi

Miltä anteeksianto tuntuu?

sopivan lähelle, niin anteeksianto ja anteeksipyyntö ovat sopivia lääkkeitä. Sellainen ihminen on siinä juuri sitä varten.

Kaikki eivät tietenkään tule rähjäämään muinaisista tekemisistäni aivan silmien alle. Heidänkin kanssaan olisi hyvä saada aikaan jonkinlainen ”etukäteissovinto”, ettei heidän tarvitsisikaan tulla. Hyödyllisintä on tehdä jotain hyödyllistä – varmuuden vuoksi mahdollisimman monille. Viisaitakin ihmisiä vuosituhansia pitkään maaelämäni on mahtunut, joten heidän taidoillaan ja osaamisellaan on käyttöä.

(Kuvittelen esimerkiksi näiden filosofijuttujen kirjoittamisen olevan sellaista, ainakin ne voivat antaa ajattelemisen aineksia. Sillä edellytyksellä, että joku lukee näitä.)

Lisäksi täytyy osata pitää jälleensyntymäketjustoon kuuluvien pahan tekijöiden karma aisoissa – siinä on patoutunutta voimaa mutta sen sisältö ei välttämättä ole kenellekään hyväksi. Täytyyhän ”pahisjälleensyntymienkin” jo nyky maailmassa ymmärtää, että kaikki voimat pitää valjastaa hyvyden voimien käyttöön.

Neuroottisuus kummallisine pelkoineen, jotka minua vaivasivat nuorena, oli sen vuoksi hyvä ja huono pohja. Se aiheutti liikkeelle lähdön, ei ollut varaa jäädä ”sellaiseksi kuin oli”. Olen siinä onnellisessa asemassa, että olen saanut Kirjeopisto Viassa opetusta hyvyden voimista ja tiedän että ihmisen kehityksen kakkosvaihe alkaa sitten kun hyvyden voimien valtaan saattaminen on jo tapahtunut johonkin rajaan saakka. Sitten kun sekä hyvät että pahat ovat vain osia tästä tämän elämän minästä, Minä ottaa hallintaansa sekä hyvän että pahan; se määrää Hyvän tekemään työtänsä ja pahan pysymään aisoissa ja antamaan voimansa Hyvän käyttöön.



V

Lähtö
Henkiselle
tielle



Lähtö henkiselle tielle

Henkinen tie ei ole itsestäänselvyys. Sille lähdetään silloin kun oppilas on valmis ja hän löytää oikean opettajan itselleen – tai sitten opettaja löytää hänet. Kirjeopisto Viassa Henkinen tie alkaa luonteen jalostamisella, mikä tapahtuu toistelemalla loogisia positiivisia ajatuskaavoja.

Päämäärä on aivan tietty – Maa-planeetta-vihkimys. Toisin sanoen tarvitsemme ihmisyyden perussääntöjen lisäksi riittävän tietomäärän maaelämän saattamiseksi päätökseen. Se merkitsee jatkuvaa opiskelua.

Yhteistyö hyvyyden voimien valtaansaattamiseksi – ja yleensä yhteistyö toisten saman koulun oppilaiden kanssa auttaa Tajunnan rakentamisessa. Yhteisöllisyys ja yksilöllisyys samoin henkinen ja maallinen tukevat toisiaan tällä vaativalla henkisellä matkalla.

Lähtö Henkisel- tielle – mitä tehdä luonteelle

Henkisellä tiellä tulee ennemmin tai myöhemmin eteen kysymys luonteen muuttamisesta positiiviseen suuntaan.

Kun ihminen tekee itselleen klassisen kysymyksen ”kuka minä olen”, ensimmäisenä tyrkyttäytyy tietoisuuteen oma luonne, toisin sanoen se millaiseksi itse tunnen itseni tai millaiseksi muut ihmiset minut kokevat. Vaikka luonne ei olekaan se osin metafyyminen minä, mitä kysymyksellä etsitään, jonkinlainen minän kuva se kuitenkin on heijastettuna tähän elämänmittaiseen matkaan.

Luonne on joukko ominaisuuksia, joiden kanssa itse kukin elää. Tosin luonne myös muuttuu, mutta hitaahkosti, ja ellei mitään erityistä tule väliin, niin lähinnä ikäkausien mukaan – vähän kuin fyysinen keho, jonka näkyvimmat muutokset liittyvät ikään. Jos muutoksia tapahtuu liian voimakkaasti tai nopeasti – tai outoon suuntaan – se herättää epäilyksiä ja muut ihmiset alkavat kysellä terveyden perään.

Luonne on sellainen käsittämätön olemus, joka on valmis jättämään kantajansa pulaan helppoissakin asioissa, sillä se ei ole ”täydellinen” eikä välttämättä välitä meihin kohdistetuista odotuksista, eikä edes omistamme – usein se toimii juuri vastoin toiveitamme. Itse kunkin luonteessa tuntuu olevan uskomaton määrä negatiivisia ominaisuuksia, jotka vetävät kaiken huomion puoleensa. Tässä tunteessa mukana on myös harhakokemusta, sillä jokaisella on runsaasti myös positiivisia ominaisuuksia, mutta ne eivät yleensä pidä melua itsestään.

Ihmisen pitää monin tavoin voimistua sekä kasvaa riittävän viisaaksi ja vahvaksi.

Oli kokemuksen laita miten tahansa, ihminen samaistuu hyvin paljon juuri luonteeseensa ja sen tietoinen muuttaminen vaikuttaa ikävältä siitä huolimatta että muutoksesta olisi paljon hyötyä. Etenkin negatiivisuuden muuttamisesta positiivisuudeksi.

Lähteminen Henkiselle tielle

Henkiselle tielle lähdetään usein yhteensattumien kautta. Myöhemmin ihminen kokoaa kokemansa sattumukset kertomukseksi johdatuksesta. Tarina kiinteytyy, hioutuu ja säteilee, se on täynnä yllättäviä merkityksellisiä tapahtumia, synergisiteettejä, joiden kautta johdatus näkyy. Se on ihmisen ”suuri tarina” ja se kerrotaan aina uudelle ystävälle – jos häneen luotetaan – ehkä ajatuksella, että tämä uusi ystävä tulisi osaksi kertomuksen jatko-osaa tai että kertoja itse pääsisi hänen kertomukseensa.

Henkisen tien kulkemiseen liittyy suuri puoleensa vetävä voima ja sen alkuhetket ovat sanoin kuvaamattomia – vaikutteita tiedostaisikaan ”henkiselle tielle lähtemiseksi”, sillä useimmille käsittekin on outo. Siinä vaiheessa elämä ehkä kaikkiaan on ollut niin jumissa, ettei eteenpäin pääse ilman suuria muutoksia. Ja muutoksiin ihminen hakeutuu havaitsemansa käännekohdan antamalla varmuudella ja innostuksella. Elämä jakaantuu kahtia kuten aina tärkeiden tilanteiden kohdalla: ennen ja jälkeen.

Henkiselle tielle lähtemisen yhteydessä ihminen voi aavistaa oman positiivisen muutoksensa ja samalla myös laajemman, koko ihmiskuntaa koskevan muutoksen. Siltikin, jos ihminen tiedostaisi lähtevänsä henkiselle tielle ja sen, mitä se merkitsee, hän pitäisi hiljaisen hetken ja miettisi mitä tuleman pitää. Sillä henkiselle tielle lähtiessään ihminen symbolisesti ilmoittaa alkavansa ottaa vastaan – paitsi uutta oppia – myös pitkän pitkää entisyyttään ja sen syntejä niiden sovittamista varten. Mikä kaikki tietää runsasta työntekoa. Onneksi ”unohduksen malja” on nautittu melko perusteellisesti, eikä tällainen työläs vaihtoehto heti tule mieleen. Päinvastoin, edessä siintävä positiivinen tulevaisuus suurine odotuksineen on etualalla. Elämä siis hiukan huijaa, mutta hyvällä tarkoituksella.

Henkisen tien eteneminen olisi kuitenkin paremmin varmistettu, jos ihminen miettisi ja tekisi ainakin alustavia päätöksiä. Kaunis tulevaisuus vaatii muutoksia elämässä – eikä sellaiseen ryhtyminen oikein ole ihmiselle luonnollista, sillä oman itsensä järkipäätäminen lähtee oman negatiivisuuden tiedostamisesta. Loistava alkunäky saattaa laimeta silloin, kun eniten tarvittaisiin sen antamaa voimaa.

Henkisellä tiellä on vaikea edetä, jos luonteessa on paljon negatiivisuutta, jopa pahuutta, ja varsinkin jos se puoli hallitsee käytöstä ja ih-

Loogisten positiivisten ajatusten ansiosta persoonallisuus ja luonne pysyvät pääosin samanlaisena mutta niiden yleinen laatu muuttuu vahvemerkiksi, valoisammaksi ja monipuolisemmaksi.

missuhteita. Ennemmin tai myöhemmin tulee eteen kysymys luonteen muutoksesta parempaan suuntaan ihan senkin vuoksi, että henkisel­lä tiellä monenlaiset kyvyt alkavat puhjeta esiin. Mitä hyötyä niistä olisi kenellekään, jos ne olisivat ilkeämielisen, ajoittain pahaa tarkoittavan ihmisen käytössä?

Opetusta tavalla ja toisella

Viisas etsii itselleen opettajan huolimatta niistä väitteistä, että opettajia ei enää tarvita, asiathan voi lukea suoraan kirjoista. Oppilaalle on parhaassa tapauksessa intuitiivisesti selvää, että juuri hänelle paras mahdollinen opettaja saattaa tietoisesti etsiä oppilastaan – jonka kenties tuntee jo edellisistä elämistä ja jonka on ehkä jo unenpuolella tavannutkin.

Kirjoissa on paljon hyviä puolia, ne kertovat toisten kokemuksista ja ajatuksista. Niistä on helppo ottaa oppia, eikä silloin tarvitse nolostua sitä, että joku sanoisi rehellisesti, minkälainen olet ja mitä tilanteesi korjaamiseksi tarvitset. Sellainen herättää vain vastustusta. Kirja ei kuitenkaan kerro, oletko soveltanut sen tietoja oikein vai väärin. Kirja ei kontrolloi tuloksia eikä kerro sitäkään, mitä sen ohjeista juuri sinun ei pidä tehdä.

Välimuotokin on olemassa: henkilökohtaisen opetuksen lisäksi on kirjoitettua tekstiä, opetuskirjeitä, joihin oppilas voi vastata ja kertoa kokemuksistaan. Erityisesti ajatusjoogassa – Kirjeopisto Vian rajajoo­gassa – jonka itse tunnen erilaisista henkisen kehityksen menetelmistä parhaiten, tällainen yhdistelmä on tehokas. Opetuskirjeitä lukiessaan oppilas jaksaa suhtautua rauhallisesti ja ajatuksella myös tähän läheisimpäänsä, omaan luonteeseensa hyveineen ja virheineen. Ja opettaja – hiukan sivusta – voi suuremmilla tiedoillaan tukea ja ohjata hänen ponnistuksiaan: kannustaa vaikeissa tilanteissa, hillitää liiallisuuksia ja antaa lisätietoa kysyessä.

Positiivinen ja negatiivinen luonne

Henkiselle tielle lähtemisen vaiheessa oma luonne on jo perusmuodoiltaan saavuttanut oman laatunsa, mutta sen positiivinen ja negatiivinen ovat usein sekaisin toisiinsa kietoutuneina, ja niitä pitää erotella toisistaan.

Intialaisessa vedanta-filosofiassa positiivisten ja negatiivisten luonteenominaisuuksien – tai hyvän ja pahan – irrottamista toisistaan verrataan kirnuamiseen. Jos ne ovat kiinni toisissaan, ihmisen aito tajunnallisuus ei toimi niin kuin pitäisi.

Siinä on itsekasvatuksen paikka. Itsekasvatukseen käytetään ajatuksia – lauseita – sillä ymmärryksellä, että niillä on läheinen yhteys siihen mitä tapahtuu sekä henkisesti että myös fyysisesti. Ja että yhteys toimii kun lauseita toistetaan riittävästi. Ensimmäinen reaktio olisi suoranaisten kieltäminen: ”ei sitä ja sitä negatiivista”, ”älä tee pahaa” jne. Kuitenkin, kun lauseessa on sana ei, älä tai jokin muu kielto sana, lause on muodoltaan negatiivinen.

Ajatusjoogassa sekä lauseiden muodot että ominaisuudet jaotellaan positiivisiin ja negatiivisiin. Negatiivisia ominaisuuksia aletaan sammuttaa ja positiivisia sytyttää. Ajatusjoogan metodissa käytetään loogisia positiivisia ajatuksia – ihmisessä on oppimiseen liittyviä puolia, joiden avulla hän omaksuu positiivisen ilmauksen paremmin kuin negatiivisen. Kyse on luonteen jalostamisesta, negatiivisuuden vähentämisestä ja positiivisuuden lisäämisestä.

Idea sammuttamisesta ja sytyttämisestä perustuu energia-ajatteluun. Ihmisessä olevia energian laatuja, jotka käytännössä ovat muodostuneet luonteenominaisuuksiksi, voi sammuttaa tai sytyttää niihin oikealla tavalla kohdistetulla ajatusenergialla. Negatiivisilla luonteenominaisuuksilla ja niitä vastaavilla sanoilla on epämääräinen tai ikäväsävyinen energia. Niitä voi sammuttaa ja korvata kielto sammuttamisella, sillä negatiivisilla ”ei”-lauseilla on negatiivinen energia.

Positiivisten sanojen, lauseiden ja ominaisuuksien energia on puhdas, säteilevää ja voimakasta. Se, että nämä eivät vielä oikein toimi henkisen tien alkuvaiheessa, johtuu tajunnallisesta yhteen kietoutumisesta ja myös siitä, että negatiiviset ominaisuudet ovat tunkeutuneet päällimmäisiksi ja hallitsevat esimerkiksi tunne-elämän kautta.

Sammuttamisesta

Kun oppilas on hyväksynyt sen, että omassa luonteessa on negatiivisia ominaisuuksia, hän saattaa alkaa vimmatusti toistella sammutuskaavoja päästäkseen sitä kautta luonteensa herraksi. Sellainen intoilu saattaa kuitenkin toimia päämääräänsä vastaan. Aivan aluksi negatiivisen ominaisuuden sammuttaminen toimii eli hillitsee tuota ominaisuutta, mutta jos sitä jatkaa, niin negatiivisuus alkaakin voimistua. Ajatusjoogassa sammuttaminen on lyhyt alkusiivous, jonka jälkeen seuraa systemaattinen positiivisuuden sytyttäminen.

Ihmisolemus, jonka luonne on jo muotoutunut, uudistuu omia aikojaan suhteellisen hitaasti. Sitä voi nopeuttaa muttei rajattomasti. Jos luonnetta, joka koostuu tavoista, kokemuksista, geeneistä jne., pyritään nopeaan tahtiin positivoimaan pelkällä sammuttamisella, energiake-

hoihin jää sammutuksen jäljiltä ”tyhjiä kohtia”, jonne negatiivisuus voi tunkeutua uudelleen jopa entistä pahempana.

Toisaalta ihmisen negatiivisia puolia on mahdollista käyttää myös hyväksi, ottaa niidenkin energia positiivisuuden käyttöön. Kun liika negatiivisuus on karsittu, lopusta on hyötyä. Sen vuoksi johonkin lievään negatiiviseen piirteeseen, negatiivisuuden ituun, voi suhtautua rauhallisesti ja ottaa siihen kiinnittynyt energia positiiviseen käyttöön myöhemmin, kun siihen on mahdollisuus. Ihmisen rakenne on monikerroksinen: jotkin osat vain ovat negatiivisia korkeampiin henkisiin käyttövälineisiin verrattuina. Silti tänne on tultu elämään ja sillä on tarkoituksensa myös henkiseltä kannalta.

Luonteen materiaaliset puolet joka tapauksessa pyrkivät hidastamaan yllättäviä muutoksia. Jotta kokonaisuus säilyisi, pitää myös alkaa syyttää positiivisuutta samaan aikaan ja muutenkin jättää sammuttaminen aivan minimiin. – Kaikkien ajatusjoogan harjoittajien ei pidä käyttää laisinkaan sammutuskaavoja vaikka kuinka tiedostaisivat negatiivisia luonteenpiirteitään. Ihminen ei ole teorian kuva eikä mikään teoria kerro riittävästi yksityiskohtia niin monimutkaisesta asiasta kuin yksilön luonne. Vaikka teoria olisikin laadittu oikeansuuntaiselta psykologiselta pohjalta, jokainen yksilö on omanlaisensa.

Sammuttaminen lyhytaikaisenakin merkitsee ihmisen aivoille, keholle ja henkisille käyttövälineille signaalia siitä, että nyt ollaan aivan toisissaan. Tästä vaiheesta jää – parhaimmillaan – eräänlainen sisäinen velvoite pitää kuria omalle ajatusmaailmalleen, niin että kehityksen keskus voi kuitenkin olla pysyvimmän puhtaassa positiivisuudessa.

Se paljastaa myös uuden näkökulman. Tarkoitus ei olekaan tulla täydellisen positiiviseksi heti niillä eväillä, joita ihmisellä siinä vaiheessa on, vaan oppia tekemään oikeansuuntaisia päätöksiä ja niiden kautta päästä positiiviselle elämänkaarelleen – minkä jälkeen kaikkalainen hyvän aikaansaaminen sujuu paremmin. Tähän mennessä on jouduttu kuluttamaan paljon aikaa ja energiaa sisäiseen taisteluun. Hyvyyden voimien täysmääräinen hyödyntäminen on vasta edessäpäin.

Syöttämisestä

Koska ihmisiä on paljon ja erilaisia, myös erilaisia positiivisia luonteenominaisuuksia on runsaasti. Jotkin niistä kehkeytyvät negatiivisten ominaisuuksien päälle, valloittavat niiden paikan. Ajatusjoogan metodin ”syytysvaiheessa” jokainen tunnettu negatiivinen ominaisuus pyritään korvaamaan joukolla sellaisia positiivisia ominaisuuksia, jotka pystyvät täyttämään ne ”tyhjät paikat”, josta negatiivisuus on lähtenyt pois tai joihin on jäänyt tilaa uudistumiselle. Näitä positiivisia ominaisuuksia on koottu ihmisen jumalallista – positiivista – kehityssuunnitelmaa vastaaviin syytyskaavoihin.

Positiivisten ominaisuuksien syöttäminen muodostuu ajatusjoogassa luonteen jalostamisen tärkeimmäksi lähtökohdaksi. Energiaperspektii-

Ikuinen Itse koettaa vaikuttaa henkisen tien kulkijaan siten, että hänellä olisivat aivot ja tajunta kunnossa. Lisäksi se yrittää etsiä tilanteita, joiden avulla ihminen kehittyisi.

vistä katsoen sytyttäminen rakentaa ihmistä henkisesti ja herättää toimintaan hänen henkisiä energioitaan. Ainakin ne hetket, jolloin näitä toteutumiskelpoisiksi tarkoin harkittuja ajatuksia toistellaan keskittyneesti, ihminen suuntaa elämäänsä ajatustensa avulla kohti positiivisuutta. Ja toistetut ajatukset sisäistyvät vähitellen elämään luonnollisesti kuuluviksi aineksiksi.

Ensin loogisten positiivisten ajatusten avulla herätetään ja vahvistetaan ihmisolemuksen perusasioita, ajatusta, tahtoa, tunnetta ja myös uskoa, ja sitten – edelleen loogisten positiivisten ajatusten avulla – pannaan ihmisen sisäiset voimat työskentelemään oman ja ihmiskunnan positiivisoitumisen hyväksi. Eli syntyy positiivinen kehä.

Näin yksinkertaista se on – voisi olla – mutta ihminen ja maailma ovat monimutkaisia myös mitä tulee sytytykseen. Sitäpaitsi elämä aina väliin testaa opittua ja järjestää ongelmia ratkaistavaksi. Kaikki tämä vaatii erityisen paljon uskoa ja luottamusta, harkintaa ja älyä sekä positiivista mielikuvitusta, jotta henkisen tien päämäärät todella toteutuisivat. Eikä tulisi tunnetta, että ”taas kaikki meni pieleen” – kun ei kuitenkaan mennyt. – Elleivät positiiviset päämäärät toteudu heti, ne jäävät odotamaan ja toteutuvat myöhemmin. Ja se on hyvä sekin.

Kielellisyyden näkökulma ajatusjoogaan

Meillä on elämä, ongelmat, päämäärät, arvostukset, olemassaolo, positiivisuus ja negatiivisuus, hyvä ja paha (jne.) ja kaiken sen monimuotoisuuden ja monimutkaisuuden tajunnallisena vastakappaleena ja samalla hallintajärjestelmänä on kieli.

Kieli on merkillisen yksinkertainen väline, jonka kuitenkin pitäisi pysyä loogisella tavalla peilaamaan aivan kaikkea, mikä tulee ihmisen tietoisuuteen. Samalla tavalla kuin meitä vaaditaan puhumaan totta, meidän tulisi osana henkistä tietämme oppia ajattelemaan siten, ettemme anna kielen johdatella meitä omille poluilleen, että pysymme jonkinlaisen ymmärrettävän todellisuuden rajoissa ja myös, että runsaasti ajattelemistamme ajatuksista voisi tulla ”totta”, eli osa positiivista olemassaoloamme.

Henkisellä tiellämme meidän on tiedostettava erikseen se osa, mikä on kieltä, kielen tasolta tullutta ja mikä tulee kieleen kielen ulkopuoli-

Henkiselletielle lähtemisen yhteydessä ihminen voi aavistaa oman positiivisen muutoksensa ja samalla myös laajemman, koko ihmiskuntaa koskevaan muutokseen.

sen todellisuuden heijasteena ja mikä on omaa antamaamme lisää. Kieli on aikojen saatossa koostunut (näin ymmärrän asian tällä hetkellä) sanoihin kiinnittyneistä heijasteista, jotka vähitellen ovat sulautuneet itse kieleen ja antaneet sille luonnettaan, värähtelyään ja assosiaatioitaan. Kieli toimii myös toisin päin – ihmisten luoma ajatusmaailma ja sen kieli antavat ”olemassaololle” uusia piirteitä. Niitä mitä ihmisyyhteisöt ja -yksilöt kielen hallitsijoina maailmaltaan vaativat.

Kielelle on aikojen saatossa kehittynyt myös oma kielellinen logiikka, joka ei milloinkaan ole samalla tavalla yksiselitteinen tai tarkkaan määritelty kuin nykyisin logiikaksi ymmärtämämme tiukka järjestelmä edellyttäisi. Kieli on koko ajan liikkeessä: se on yhteydessä todellisuuden eri tasoihin, mutta samalla se kytkeytyy kieleen pesiytyneiden fraasien, kielioppisääntöjen ja kauneusihanteiden kautta sosiaalisuuden eri muotoihin – jne. Kun kielellinen logiikka ja kaikkalainen todellisuuteen liittyvä loogisuus kohtaavat harmonisesti positiivisessa lauseessa, silloin ollaan lähellä loogisen positiivisen ajattelun kielellistä ydintä, josta myös sytytyskaavat kumpuavat.

Ajatuskaavoja opeteltaviksi

Kielen välittävästä asemasta johtuen ajatusjoogan tärkein työkalu ovat kieli ja lauseet. Ajatusjoogassa annetaan runsaasti mietiskelyohjelmia ja ajatuskaavoja toistelemista varten. Ne toimivat loogisen positiivisen ajattelun periaatteella. Niissä opetellaan oikeita asenteita ja henkisiä arvoja ihmisen psykologialle suotuisassa järjestyksessä. Ne jäsentävät ihmisen tajuntaa muodostaen sinne uusia malleja, joita noudattaa tai mukaila kutakin tilannetta vastaaviksi.

Henkiselletielle lähtiessään ihminen huomaa, että näkökulmat ja menetelmät ovat uusia ja uusia puolia tulee näkyviin niin omasta itsestä kuin menetelmästä ja sen vaikutuksista. On siis hyvä opetella opetuskirjeiden mietiskelyohjelmia ja valmiita ajatusmalleja, mutta ymmärtää samalla, että hyväkään kaava ei kerro koko totuutta, kohta mennään taas eteenpäin. Sen lisäksi yksilölliset vahvuudet ja vaikeudet saattavat myös rajata ajatuskaavojen käyttöä sytytysvaiheessa.

Runsas altruistinen painotus henkisellä tiellä – tietystä ensisijaisuudesta huolimatta – voi sammutuskaavojen tavoin heikentää tuolloin vielä suuressa määrin itsekkyydelle rakentuvaa ihmisolemusta. Eettisyys

yksipuolisen altruismin kautta ymmärrettynä suuntaa ihmisen energiat liaksi ulospäin, millä – vaikkakin positiivisena – on jonkinlainen hajotava vaikutus ihmisen tajuntaan. Henkiselle tielle lähteneen pitää monin tavoin voimistua sekä kasvaa riittävän viisaaksi ja vahvaksi pystyäkseen sellaiseen altruismiin, joka ottaa aidosti huomioon muita ihmisiä ja samalla riittävästi myös omia tarpeita.

Henkisen tien kehitysprosessia voi verrata vaativan urheilusuorituksen harjoitteluun. Urheilussakin on vasta alkua, että hyväksyy pääperiaatteet ja ymmärtää mistä on kyse. Pitkällä tähtäyksellä tapahtuu se tärkein, oman rakenteen vähittäinen voimistuminen ja uudistuminen sekä tarvittavien taitojen oppiminen. Sen jälkeen on mahdollista ylittää jo saavutetut tulokset.

Samoin ajatusjoogassa on kyse ajatusmaailman positivoitumisen ohella henkisen rakenteen voimistumisesta ja uudistumisesta sekä uudistumiseen kuuluvista lukuisista kehityslinjoista, joista loogisen positiivisen ajattelutaidon sääntöjen opetteleminen on yksi perusasioista.

Ihmisen on myös varustauduttava siihen, että hänelle henkisellä tiellään kehittyä jotain sellaista yksilöllistä, jota maailmassa kenelläkään ei vielä ole – osaamista, ideoita tms., joita ilman ihmiskunta on köyhempi. Jokainen ihminen on tavattoman tärkeä, ja vain itse kunkin jumalallinen kehityssuunnitelma tietää, mihin asti hänen sisäinen itsensä aikoo hänet johdattaa tässä elämässä.

Positiivisuus vaikuttaa elämään

Metodin ja ihmisen sisäisen kehityksen on pidettävä yhtä, jotta menetelmä toimisi. Positiiviset luonteenominaisuudet, joita ajatusjoogassa sytytetään, kehittyvät henkiseen suuntaan: sinänsä positiivisista kunnioituksesta ja rakkaudesta tulee edelleen korkeamman tason versio, pyhä kunnioitus ja Kristus-rakkaus jne. Nämä alkavat toistua ajatuskaavoissa ja vaikuttaa elämässä.

Positiiviset ominaisuudet myös monipuolistuvat ja saavat tilannekohtaisia sävyjä – on valmiita malleja tilanteeseen kuin tilanteeseen. Positiivisuutta siirretään arkielämää koskevien sytytyskaavojen avulla tavalliseen elämään, sen töihin ja ihmissuhteisiin niin paljon kuin mahdollista, sillä se juuri testaa opitun käytännössä.

Jos sytytyskaavoja tutkitaan verbalisella tasolla, niistä löytyy paljon muunteluvaraa. Erilaisten lauseiden kielellisessäkin sommittelussa on kysymys edelleen yksilön omasta luonteesta ja sen jalostamisesta. Tämä tarkoittaa, että loogisten positiivisten ajatusten ansiosta persoonallisuus ja luonne pysyvät pääosin samanlaisena mutta niiden yleinen laatu muuttuu vahvemmaksi, valoisammaksi ja monipuolisemmaksi. – Luonteeksi voi siltikin jättää sinut pulaan, jos tarvitset lisää positiivisuutta, muttet ole huomannut sitä.

Ensimmäisistä luonnetta positivoivista sytytyskaavoista on pitkä harppaus tehokkaaseen ajatustyöhön, johon kuitenkin tähdätään. Positiivisuus-

den runsaat ulottuvuudet ovat edelleen pitkälti tutkimatonta maastoa. Oman itsen kehittyminen vaatii paljon aikaa ja kärsivällisyyttä, mutta tulevaisuudessa, kun ihmiskunta on jo valmiiksi varustettu positiivisemmillä luonteenpiirteillä, varsinainen positiivisuus alkaa tulla näkyviin ja siitä voi tulla todellinen voimavara paljon laajemmin kuin nykyisin.

Niinpä siis tarinan zen-mestari opettaessaan, ettei sormi, joka osoittaa kuuhan, ole kuu, ei ehkä arvannut kuinka monimutkaisesta asiasta oli kyse. Vaikka ajatusjoogan loogiset positiiviset lauseet ovat vain ”sormi” ja paljon paljon vähemmän kuin itse ”kuu”, eli ihmisen luonne, niiden välillä kulkevat ajatusväylät muuttavat jo sekä ihmistä että hänen maailmaansa positiivisuuden suuntaan.

Yksinkertainen keino

Loogisten positiivisten ajatusten toisteleminen sytytyskaavoina on yksinkertainen keino vaikuttaa omaan sisäiseen prosessiinsa. Sisäisen prosessin on edettävä kohti positiivisia ominaisuuksia. On mm. löydettävä sisäänrakennettu kyky onnellisuuteen. Tai vaihtoehtoisesti rakennettava se onnellisuuden kohdistuvien ajatusten avulla, jolloin se alkaa kasvaa itsestään. Positiivisten tunnetilojen omaksuminen on yksi kehityksen puoli – eikä vähäisin, sillä positiiviset tunnetilat vähentävät stressiä ja mahdollistavat oman elämänkaaren haasteiden kohtaamisen ilman vaurioita.

Loogisten positiivisten ajatusten toistelusysteemillä voi myös virittää itsensä työkuuntoon, jos on oikeita arvoja ja motiiveita. Työn tekemisen opettelu on tärkeää, sillä se polku, joka on lähtenyt liikkeelle halusta parantaa maailmaa, vaatii todellakin työtä. Koko ajan tehdään työtä oman itsen kunnossa pitämiseksi, pahaa vastaan joutuu taistelemaan ja hyvyyttä viemään eteenpäin monin eri tavoin.

Ihmisyuden perussäännöt

”Ihmisen sieluun on kirjoitettuna jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys evääksi matkalle. Ne ovat ihmisyuden perussäännöt.” Näin sanoi Tyyne Matilainen. Kyse on kehityksestä ja sen edellytyksistä. Tässä se tarkoittaa kehityskaaria, jotka kuvaavat suuria henkisen kehityksen linjoja kuten ihmisen tai ihmiskunnan henkinen kehitys.

Ihmisyuden perussäännöt ovat henkisen tien ja myös henkisten lakien universaali lähtökohta, siitä on hyvä mennä eteenpäin. Ihmisyuden perussäännöt kertovat jokaiselle ymmärrettävällä tavalla sen, mistä esimerkiksi karmassa ja sitä positivisoivassa henkisessä kehityksessä on kyse – ja mistä ei.

Karman ja sovittamisen henkisaineelliset toimintamuodot vain heijastelevat perussääntöjen antamaa ”maailmaa”, joka on universaali, jumalallinen ja kaiken innoituksen lähde. Perussääntöjen pitää pysyä voimassa, niiden kokonaisuutta voi ja pitää vahvistaa ja rikastuttaa. Niiden kautta voi löytää myös Ikuisen Itsen näkökulman, suhteet muihin ihmisiin jne.

Jälleen kerran palaan luomiskertomukseen. Voisin kuvitella, että tapahtuma, jossa Jumala puhaltaa hengen ihmiseen, ja ihmisestä tulee elävä sielu, tarkoittaa juuri näiden perussääntöjen ”puhaltamista” ihmiseen ja hänen tajunnallisuuteensa, jotta ihmislaji voisi alkaa kehityksensä Maaplaneetan olosuhteissa. Ne siis ovat: jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys. Hyvä ja paha rajautuu sitten sen kautta, noudattaako näitä vai ei. Niiden rajat ja toimintatavat ovat jääneet ihmisen itse keksittäviksi.

Jaloutta, hyvyyttä ja ystävällisyyttä ei tarvitse selittää millään tavoin, rohkeus sen sijaan on sana, jolla on myös negatiivisia merkityksiä. Se

mihin rohkeus liittyy, ratkaisee sen arvon, onko se rohkeutta vai rohkeutta. Ihminen ei aina tiedä, mitä päätökset tuovat tullessaan. Esimerkiksi lähteminen henkiselletielle voi olla sellainen, se vaatii rohkeutta, joka joissakin tilanteissa saattaa muistuttaa uhkarohkeuttakin, mutta ilman sitä kehitys jää puolitiehen.

Se mitä näissä kirjoituksissani sanon kehitykseksi, tarkoittaa kehityskaaria, jotka kuvaavat suuria henkisen kehityksen linjoja kuten ihmisen tai ihmiskunnan henkinen kehitys. Siihen liittyy myös olemassaolon yleiseen tajunnallisuuteen liittyvä kehitys, jonka kärkijoukkoa henkisen tien kulkijat ovat. – Yleisen tajunnallisuuden kehitys merkitsee tässä filosofiasa juuri ihmisyuden perussääntöjen kirkastamista ihmisyksilöiden kautta – mutta myös suurissa kollektiivisissa tajunnoissa.

Tämä näkökulma antaa lisää näkemystä ihmisestä ja hänen mahdollisuuksistaan. Näkökulman totuuteen voi uskoa tai olla uskomatta – ainakin sitä voi pitää filosofisen miettimisen pohjana, kun muistaa, kuinka yleispäteviä ihmisyuden perussääntöjen antamat kriteerit ovat.

Kehitys ihmisen johtotähtenä

Tyyne Matilaisen filosofiasa kehitys on ihmisen olemassaolon keskeinen liikkeelle paneva voima ja muunkin olemassaolon. Ihminen on vain tästä tietoisempi kuin muu luomakunta, jokaisella ihmisellä on mahdollisuus yksilölliseen henkiseen tiehen. Ihmisyys tuottaa persoonallisuksia ja heidän ainutlaatuisia ajatuksiaan, tekojaan ja elämäänsä.

On suuri joukko ihmisiä, joille henkinen tie on kaikki kaikessa. ”Henkinen tie” tai ”henkinen polku” on vanha käsite ja sen sisältö on muuttuva – elävässä elämässä, jossa koko maailma uusiutuu ja muuttuu. Omalle henkiselletielle pitää sen vuoksi alituisen etsiä suuntaa, joka johdattaisi kohti korkeimpia arvoja ja päämääriä. Kehityssuunnalle, oli se muuten minkälainen tahansa, on perustana selkeälinjainen ihmisyys, jossa ihmisyuden perussäännöt pysyvät. Ja joita yksilöt ainutlaatuisina persoonallisuuksina ilmentävät.

Kyse on hyvin suurelta osalta altruismista, suhteesta toisiin ihmisiin ja yleisemmin: ihmiskunnan palvelemisesta. ”Miettikää, mitä ihmiskunta tarvitsee”, sanoi Tyyne Matilainen oppilailleen – ja muillekin. Niin tulee tehdä ja siihen tulee paneutua, jos aikoo itse viedä omaa kehitystään eteenpäin. Se on henkisen elämän kysynnän ja tarjonnan laki.

Henkisellä tiellä se on ikivanha itsestäänselvyys ja käytännöllinen totuus. Sama koskee niin henkistä kuin maallistakin kehitystä. Elämäntehtävä tai mitään muutakaan merkittävää ei ole, ellei elämä itse ihmisineen ja olentoinen – ihmisen sisäinen jumaluus mukaan luettuna – sitä vaadi. Mutta jos vaatii, niin ainakin henkisen tien kulkijan pitää olla valmis vastaamaan siihen. Käytin tietoisesti sanaa ”vaatia”, sillä henkisellä tiellä kyse on aina vaativista tilanteista, joista ei välttämättä selviä vanhoilla osaamisilla. Elämäntehtävä on persoonallisuuden kruunu, voisi sanoa.

Ilo kuuluu absoluuttiseen moraaliin, positiivisissa asioissa ikuinen arvo.

Pekka Ervast antaa hyvän ohjeen kehottaessaan ihmisiä tekemään mitättömiltäkin näyttävät työnsä entistä paremmin, esimerkiksi olemaan ”parempi konttoristi”. Hän sanoo myös seuraavasti: ” – Ei ole mitään iloa ihmiselle muusta elämästä kuin siitä, että hän tuntee, että jokin korkeampi voima on pannut hänet tekemään juuri sitä työtä: ainoastaan silloin se tuottaa tyydytystä. Tämän neuvon noudattaminen johtaa ennen pitkää elämäntehtävän suorittamiseen.”

Elämänkaari ohjaa

Henkinen tie ei ole ajatuksetonta ajelehtimistä tilanteesta toiseen tai tylsää kohtalonuskoa. Päin vastoin. Tyyne Matilaisen mukaan sitä ohjaa ihmisen tarkoin suunniteltu Elämänkaari toisin sanoen jumalallinen kehityssuunnitelma, teosofisen terminologian mukaan. On myös yhteinen kehityssuunnitelma, jonka kanssa kaikkien muiden suunnitelmien ja kehityskaarien tulee olla sopusoinnussa. Elämänkaari liittyy Tajuntaan, josta puhun muuallakin näissä artikkeleissani.

Kyseessä ei ole yksi suuri kehityslinja vaan monenlaisten isompien ja pienempien kehitysmahdollisuuksien yhdistelmä. Tällaisia elämää varten tarkoitettuja asioita suunnitellaan jo siinä olotilassa, joka on ennen ihmisen syntymää, ja vähän syntymän jälkeenkin, kun ihminen tekee oman elämänsuunnitelmansa. Jumaluus eri aspekteissaan vaikuttaa siinä joka kohdassa – mukana suunnittelutyössä on tietenkin myös ihmisen Ikuinen Itse.

Tyyne Matilaisen ajatuksia mukaillen: Yksilön kehityssuunnitelman tulee olla sopusoinnussa yhteisen kehityssuunnitelman kanssa. Sitä varten pitää etsiä tietoa. Kun kaikki teot motiiveineen ovat oikein, silloin sekä teko että sen tulos ovat absoluuttisia. Siinä on mukana ikuisuuden näkökulma, täysi positiivisuus ja koko olemassaolon tärkeimmät päämäärät. Tiedon etsintä on kehitysperspektiivistä yhtä tärkeää kuin oikein tekeminenkin.

Elämänkaari ei siis merkitse tapahtumien tai tilanteiden ”ennaltamääräytymistä” mekanistisessa mielessä vaan henkiseltä puolelta organisoituja mahdollisuuksia parempine ja huonompina vaihtoehtoineen sekä yllättävine synergisiteetteineen. – Esimerkiksi, jos jonkun tietyn ihmisen kohtaaminen on elämäntehtävän tai muun olennaisen asian kannalta tärkeä, maailmankaikkeus järjestää siihen tilaisuuden, eikä sitä voi väistää.

Itse asiassa ihmisen elämää ohjaa kaksi samaan kehityssuuntaan vievää kaarta, positiivinen ja negatiivinen elämänkaari. Juuri tämä elämänkaaren

kaksinaisuus ilmenee jokapäiväiseen elämään kuuluvassa taistelussa hyvän ja pahan välillä – tai positiivisen ja negatiivisen välillä. Kaikki ne ohjaavat tietyn ihmiselämän kohti sen positiivisimpia mahdollisia kehityssaavutuksia tiedosti sitä tai ei. Mutta kun ihminen positivisoituu omaksi itsekseen, positiivinen kaari toimii ja negatiivinen on latenttina vertauskohtana.

Negatiivisen kaaren toteutumisesta saa ohjausta ja tietoa yhtä hyvin kun positiivisenkin, tosin hitaammin eikä niin miellyttävällä tavalla, joten niitä toivoisi olevan vähemmän. Näiden säätelyyn onkin omat mekanisminsa ja hierarkiansa, etteivät mekanistisen karman lain säännöt tulisi liian rajoittaviksi.

Kehityksen monitahoisuus

Kehitys on sekä yksilöllinen että yhteisöllinen tapahtumaketju – oikeastaan niitä on monia rinnakkaisia, erillisiä mutta samalla jollain tavoin yhteenliittyviä. Kehitystä tapahtuu, kun jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys ovat voimassa tai ainakin päämääränä. Henkisellä tielläni olen tunnistanut monenlaisia kehityslinjoja.

– Karman suorittaminen, joka liittyy myös syyn ja seurauksen lakiin. Karma liittyy sekä yksilökehitykseen että ihmissuhteiden muotoutumiseen jälleensyntymäperspektiivistä. Karma tuo esiin niissä olevat negatiivisuudet ”tässä ja nyt”, jolloin niitä voi parantaa, jos tahtoa ja ymmärrystä riittää. Syyn ja seurauksen laki puolestaan luo erilaisia valinnanmahdollisuuksia. Jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys perussääntöinä pitävät silloin oikealla tiellä eikä esimerkiksi koston ajatukset pääse vaikuttamaan.

Kun ihminen oivaltaa, mikä on syy ja mikä on seuraus, hän oppii päätelemään eettisesti ja luomaan positiivisia seurauksia. Se aktivoi aivoja ja antaa viitteitä selviytymiseen. Kyseessä on kaksijakoinen opetus: jos valitsee huonon vaihtoehdon, se vie syvemmälle negatiivisuuteen, jos hyvän niin se heijastuu tulevaisuuteen, jopa aivan lähitulevaisuuteenkin, jolloin asiat selkenevät.

– Luonteen jalostumiseen tähtäävä kehitys. Tämä on tärkein kehityslinja mailmankaikkeuden ja myös yksilön kannalta ja se liittyy olennaisesti ihmisyyden perussääntöihin. Mitä muuten ihminen tekisikään kaikella ilmenneellä tai latentilla osaamisellaan, lahjakkuudellaan ja pyrkimyksillään, ellei ihminen ole ihmisenä ja persoonana niiden arvoinen ja pyrkisi suuntaamaan ne hyvyyden palvelukseen. Muutenhan niissä toteutuisivat vain ”puolijärkevät luonnonvoimat” ja mekanistinen karman laki pääasiassa negatiivisessa muodossaan.

Omien heikkouksien ja huonojen puolten yli on rämmitävä ja otettava ne käsittelyyn monta kertaa eri valossa. Täydellisyydestä on hyvä haaveilla, mutta sen saavuttaminen – sanan varsinaisessa merkityksessä – on epätodennäköistä, sillä myös täydellisyyden sisältö on muuttuvaa, kehittyvää. Tämän päivän täydellisyys on huomisen epätäydellisyyttä. Sen

sijaan on hyödyllistä pyrkiä siihen sellaisena kuin se milloinkin avautuu henkisille silmille.

Tässä yhteydessä rohkeus on ensiarvoinen ominaisuus. Sen avulla saa voimaa mennä vaikeiden asioiden ylitse ja saa myös uskoa positiiviseen tulevaisuuteen silloinkin, kun se ei ole näkyvissä.

– Elämäntehtävään suuntautuva. Se miten elämäntehtävään suuntautuminen toimii käytännössä, tulee ymmärretyksi vasta nyt, kun oman elämäni suuret johtolinjat alkavat tulla näkyviin. Monet kiinnostavat elämänalueet saattavat jäädä pois yksi kerrallaan. Sen voisi nähdä epätoivoisena taisteluna kohtalon kanssa, mutta lopulta se näyttäytyykin ”suunnitelman toteutumisena”. Jalous perussääntönä estää käpertymästä pelkkiin omiin toiveisiinsa ja oman työn ja jopa harrastusten laajempi merkitys alkaa näkyä. Elämän antamat esteet ja opetukset ovat selkeästi tähdänneet tätä elämää varten valittuun tehtävään ja sen suorittamiseen.

– Yksilölliseen monipuolisuuteen tähtäävä. Edellinen kuvaus voidaan lukea myös toisin päin: vaikka elämäntehtävä ja sen luonne selviävät vähitellen, niin elämässä voi olla muulla tavoin tärkeitä käännteitä, jotka mahdollistavat erilaisten harrastusten ja kiinnostusten toteuttamiseen. Ei ole vaaraa (eikä varaa) tulla yksipuoliseksi ja ”yksisilmäiseksi”. Elämähen jatkuu myös tämän elämän jälkeen, mitä osaamisia ja ominaisuuksia silloin tarvitaan, jää nähtäväksi. Uusissa elämissä on uudenlaisia tarpeita – koko ihmiskunnalla. Ikuinen Itse on tässä mielessä jälleensyntymän ”muistitikku”, joka kuljettaa muun muassa hankittua osaamista ja valmiita kehityssaavutuksia seuraaviin elämiin.

– Aikakaudelle kuuluvien henkisten virikkeiden vastaanottaminen. Tämä on jokamiehen oikeus – ja velvollisuus. Joudumme jokainen miettimään aikamme ongelmia omalta osaltamme ja altistumme siten erilaisille henkisille virikkeille. Meillä on aina aiempaa suuremmat mahdollisuudet niiden positiiviseen ratkaisemiseen kukin tavallaan. Näistä syntyvät alustat suurille edistysaskeleille. Taka-askeleet syntyvät samalla tavalla, ellei ihmiskunta tai edes jokin sen merkittävä osa ole valmis positiivisiin muutoksiin.

Aikakaudet löytävät itsensä hitaasti yksilöiden kautta: ensin joku löytää uuden johtoidean, kääntää siitä syntyviä ajatuksia ymmärrettävälle kielelle ja sitten muut ihmiset tulevat perässä oman kykynsä ja taitonsa mukaisesti. Aluksi kompuroidaan, ollaan yli-innokkaita ja toimitaan jopa aivan päin vastoin. Sitten ajatusmaailman uudelleen vakiintuessa myös ihmisten toimintalogiikka selkenee. Se, toteutuvatko siinä jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys näyttää onnistumisen määrän.

Ajatusjoogan harjoittajana henkisen tien kulkija joutuu miettimään ajatusten, luonteen, uusien virikkeiden ja elämäntehtävän yhteenliittymistä. Se, että ajatusjooga jalostaa luonnetta loogisten positiivisten ajatustensa avulla, tähtää osaltaan elämäntehtävän löytämiseen ja suorittamiseen – jopa kahdella eri tavalla: Positiivisena luonteenpiirteenä altuisuus tähtää myös siihen, että monipuolisesti kehittynyt ihminen on

Ajatuksin vedämme absoluuttista todellisuutta tähän todellisuuteen.

valmis tässä mutta myös seuraavissa elämässään, maapallolla tai missä tahansa, tekemään jotain universaalisti hyödyllistä ja tarvittaessa toimimaan edelläkävijänä. Loogiset positiiviset ajatukset puolestaan antavat ideoita ja aatteita, joiden puitteissa elämäntehtävä saa oikean ajallispai-kallisen inspiraation ja sisällön.

Ajatusjooga on kokonaisuudessaan ihmisyyden perussääntöjen jatke ja niiden kanssa sopusoinnussa. Siinä on niiden lisäksi ajatusten lait, joiden avulla näitä ihmisyyden perussääntöjä voi monistaa ihmisten tajuntoihin.

Henkiset virikkeet

Henkiset virikkeet tulevat meihin ensin värähtelyinä ja ”laskeutuvat aineeseen” eli auran kautta tsakroihiin, aivoihin, sydämeen ja muuhunkin kehollisuuteemme. Ne muuttuvat ymmärrettäviksi ajatuksiksi, kun niihin yhdistyy auramme ja tajuntamme sisältöä: sanoja, teoreettista ajattelua, tunteita ja konkreettisia mielikuvia, joita olemme saaneet kokemuksista.

Henkiset virikkeet kotiutuvat ennen kaikkea Tajuntamme abstrakteihin rakenteisiin, Universaaliin ja Absoluuttiin – jälleen viittaa Tyyne Matilaisen Tajunta-malliin. Koulutus ja opiskelu ovat antaneet virikkeitä – ja muovanneet siten myös henkisiä aistejamme, joiden vastaanottaman informaation perusteella voimme luoda mielipiteitä ja pohtia asioita. Silloin koemme ahaa-elämyksen: ”Minä ajattelen!” Ja Descartesin mukaan päätellen: ”Olen siis olemassa!”

Ajatusvärähtelyt ovat liikettä, joka ei ole rajoittunut paikkaan – ja jos ymmärrämme ne aaltoliikkeinä, näemme että kyseessä on avaruudessa joka suuntaan leviävä elementti – joka tosin tuottaa havaintoja vain siellä missä on niille sopiva vastaanotin. Aaltoliikkeinä ne interferoivat keskenään ja hiukkasina vetävät puoleensa tai hylkivät toisiaan sähköisyytensä mukaan. Positiivisissa ajatusvärähtelyissä on runsaasti henkeä ja valoa, Pyhän Hengen tulta. Ihmisyyden perussäännöt toteutuvat niiden avulla.

Negatiiviset ajatusvärähtelyt taas ovat hitaampia, painavampia ja ”aineellisempia” ja ne yhdistyvät helposti hitaampiin värähtelyihin, kuten tunteisiin. Joskus ajatellaan, että aine sinänsä on negatiivista. Ei ole. Asia on niinpäin, että negatiivinen värähtely, myös ajatusvärähtely, on aineellista, koska se on painavaa, hidasta ja sellaisena epäharmonista. Ja materialismi ymmärtää asioita tämän negatiivisen mallin mukaisesti.

Värähtelyt muodostavat ympärillemme ”tasoja”, sen mukaan miten hidasta tai nopeaa värähtely on. Ne myös kuljettavat ohuempaa värähte-

lyä, informaatiota. Värähtelyjensä kautta ihminen on yhteydessä ympäristöönsä ja koko universumiin. Henki ja positiivisuus yhdistää ihmisiä, tekee heistä ystäviä, negatiivisuus vihollisia.

Kun ihminen menee henkisessä kehityksessään eteenpäin, hän joutuu yhteyteen korkeiden kuten paranirvaanisten, mahaparanirvaanisten ja Ikuisen Itsen tason värähtelyiden kanssa. Hän oppii aistimaan niitä, ottamaan niistä informaatiota ja soveltamaan niitä elämäänsä.

Koko tämän prosessin tuloksena nämä korkeat värähtelyt kiinnittyvät myös hänen olemukseensa ja hänen omiin energioihinsa. Myös hänen ajattelemansa ajatukset saavat niistä lisävärähtelyä, joka voi olla tärkeämpi kuin varsinaiset sanoin ilmaistut ajatukset, jotka toimivat tämän hienomman värähtelyn kantajina.

Kun ihminen edelleen kasvaa ja rakentuu näiden positiivisten värähtelyjen kautta, hänen ajattelunsa sopeutuu niihin ja samalla koko hänen positivistoinut persoonansa – aluksi se osa persoonaa, joka on jo positivistoinut – kuvastuu näistä värähtelyistä. Hänelle luonteenomaiset persoonan piirteet kuvastuvat jokaisesta ajatuksesta mutta korkeammalla tasolla. Nämä ajatukset myös toimivat näillä tasoilla, ovat tajunnallisesti ”yhtä” sen kanssa ja saavat sitä kautta yhteyden koko ihmiskuntaan. Juuri se mahdollistaa henkisen opettamisen omalla esimerkillä.

Vuorovaikutuksia

Ihmisyyden perussäännöt ovat myös henkisen tien ja myös karman lain lähtökohta, siitä on hyvä lähteä. Ne määrittelevät jokaiselle ymmärrettävällä tavalla sen, mistä karmassa ja sitä positivistoisessa henkisessä kehityksessä on kyse – ja mistä ei. Perussääntöjen pitää pysyä voimassa. Niiden kautta voi löytää harmonian, ikuisuuden ja universumin näkökulmat, Ikuisen Itsen näkökulma, suhteet muihin ihmisiin jne.

Kaikki tiedämme modernista fysiikasta, että hiukkaset vuorovaikuttavat keskenään. Vuorovaikutukset ovat ominaisia myös henkisille laeille ja henkisille olennoille, jollainen ihminenkin olemukseltaan on.

Karma on jonkinlainen erityisesti ihmisiä ja ihmisten välistä vuorovaikutusta koskeva luonnonlaki. Tai sellaisena se ainakin tunnetaan. Karma eli siis ihmisten teot yhdistävät karman lain mukaan ihmisiä kautta jälleensyntymien – jos jokin teko vaatii vastavuoroista tekoa toiselta ihmiseltä, elämä järjestää siihen tilaisuuden ennemmin tai myöhemmin.

Ehkä jälleensyntymäkin on eräänlaisen evoluution tulos, näin kehitys tapahtuu paremmin kuin muuten? Ihminenhän on eräessä mielessä metafyyssisesti itsenäinen yksikkö. Ihmisen olemassaolon tarkoitus ei ole kuitenkaan yksinäisyys ja hän tietää sen. Esimerkiksi käsitys hyvästä ja pahasta on riippuvainen siitä miten hän kokee muut ihmiset ja miten muut kokevat hänet. Koko ”hyvän ja pahan” perusasetelmaa ei tarvittaisi ilman toisia ihmisiä.

Jos siis kehitystä pidetään metafyyssisenä johtotähtenä, myös jälleensyntymä on mielekäs – miksi pitäisi jättää kesken jo alulle päässeitä yh-

teisiä ja yksilöllisiä kehityskulkuja? Paremminkin pitäisi pyrkiä eteenpäin kohti kulloistakin lähtöasetelmaa suurempaa positiivisuutta. Jos taas päämääränä olisi pelkkä voimien ja vastavoimien symmetria, niin mihin tarvittaisiin ihmisen kaltaista olentoa edes yhdeksi elämäksi kerrallaan?

Kuoleminen ja siihen liittyen jälleensyntymän prosessit pitävät huolta siitä, ettei ihmisten ja ihmissuhteiden tarvitse alkaa uudessa syntymässä aina alusta, vaan on jotain mihin tukeutua. Ihminen ja koko elämä vuorovaikutuksineen tarvitsee uusiutumista, niinpä on hyvä, että kehityskulut myös katkeavat ajoittain ja palaavat sitten vasta kun niiden positivoimiseen on parempia edellytyksiä.

Jossakin määrittelemättömässä alussa on syntynyt tai luotu elollisuutta ohjaava systeemi, joka – niin kuin luonnonlait yleensäkin – pyrkii tuottamaan tasapainotilan. Ja sitä palvelemaan on kehittynyt erityisesti jälleensyntymään liittyvä akashinen muistijärjestelmä, jonka alaisuuteen myös karma kuuluu, ja joka synnyttää yksilöille mahdollisuuksia ”sovittaa” eli maksaa hyvyydellä ja oikeilla teoilla sen osan elämästään ja teoistaan, mikä on muilta ihmisiltä pois tai aiheuttanut mielipahaa. Ihmisellä on siis synnynnäinen tarve tasapainoon – esimerkiksi pyrkimys oikeudenmukaisuuteen on siitä seurauksena. Kehitysaspekti taas estää sellaisen tasapainon saavuttamisen, jossa liike kokonaan pysähtyisi.

Karma edellyttää muiden ihmisten läsnäolon ja vuorovaikutuksen heidän kanssaan. Uskoisin, että juuri tämä on karman lain suurin anti ihmisen kehitykselle. Kuitenkin se, että karma toteutuu usein negatiivisesti, koetaan rangaistuksena jostakin mitä ei koe tehneensä. Teot kun ovat aikaisemmissa jälleensyntymissä, ja olisi esimerkiksi ajatuksen lakien kannalta hankalaa, jos ne tulisivat tietoisuuteen ja ajatteluprosessin kohteeksi noin vain.

Maa-planeetan karmasta voi vapautua oikean henkisen tien avulla, muttei siitä alkuperäisestä luomisesta, joka on olemassaolon edellytys, eli kehityksestä – jumalallisesta kehityssuunnitelmasta. Kehityksen päämääränä on muun muassa, että kaikki pitkän linjan oppimisprosessit kaikkine mutkineen ja näennäisine epäonnistumisineen muuttuvat henkisellä tiellä absoluuttisiksi, ja saavat arvonsa sen kautta. Maa-planeettakin on sen harjoituskenttä ja kehityksen, siis sen perusidean väline. Kehitysvaatimusta ei voi mitätöidä eikä sen vaatimaa henkistä tietä vähätellä huonoilla esimerkeillä vaikkapa ”onnellisesta siasta” vs. vaikeuksistaan ylöspäin pyrkivästä ihmisestä.

Mainitsin jo edellä säätelyn mahdollisuudesta, Karmanherra on sitä varten olemassa. Tyyne Matilainen: ”Olkaamme nöyriä, ettemme häiritse Karmanherraa ylpeydellä.” ”Karmanherroja on hyvin monen asteisia, kullakin ihmisellä on oma Karmanherransa, joka on kunkin ihmisen asteen mukainen riippuen hänen tietomäärästään.”

Tyyne Matilainen: ”Kaikki palvelee sitä tarkoitusta, miksi olemme täällä. Kaikki on synn seurausta, mutta kohtalooan voi säädellä. Mitä onnellisempi ihminen on sitä paremmin hän pystyy negatiivisen karman

suorittamaan ja kun ihminen ilolla ja onnella ottaa vastaan vastoinkäymiset, niin negatiivinen karma vähenee ja lopulta loppuu.”

Karmanherra voi lieventää tapahtumien negatiivisuutta huomattavasti ihmisen olevan oikealla tiellä ja ymmärtävän sen mistä kulloinkin on kyse. Tai siirtää jotain tuonnemmaksi. Omalta Karmanherralta voi pyytää helpotusta, jos karma tuntuu liian raskaalta. Pitää kuitenkin kiittää, jos elämä tai lähimmäinen huomauttelee pikkuasioista, sillä todennäköisesti ne ovat vain kevyitä muistuttajia siitä, minkälaisista ongelmista jossain aiemmassa todellisuudessa on ollut kyse.

Ihmisen kaukaisessa sosiaalisessa menneisyydessä ajatukset ovat olleet puheen jatke ja ajatuksiin on kuulunut toisen ihmisen ”läsnäolo” silloinkin, kun tämä ei ole puhe-ettäisyydellä. Tämä ihmisten välisen yhteydenpidon ominaisuus on ajattelussa edelleenkin vahvempana kuin monilla muilla energioilla. – Siitä huolimatta, etteivät kaikki pidä tätä totena lainkaan. Soveltaminen kyllä ilmaisee mikä on totta ja mikä ei.

Ihminen on omien värähtelytasojensa ja käyttövälineidensä kautta jatkuvassa yhteydessä toisten ihmisten kanssa ja siksi myös ajatuksia pitää ajatella tältä kannalta. Olemme yhteisessä ”ilmapiiressä” eli aurassa – enemmän tai vähemmän. Koska ajatuksissakin kyse on energiasta, ne kulkevat myös aineen lävitse ja kantavat sisältämänsä informaatiota eteenpäin. Se mitä ajatukset välittävät, riippuu niiden sisällöstä ja muodosta. Eli siitä miten ajattelija itse niitä käyttää ja myös siitä miten ja minkälainen ihminen niitä vastaanottaa. Lisäksi tulee ajatusten värähtelytaso noin yleensä, joka saattaa vaihdella ihmisestä toiseen.

Näyttöä ajatusten vaikuttavuudesta on saatu varsinkin modernista fysiikasta, jossa on muun muassa havaittu ennakoajatusten vaikuttavan muuten neutraaleiksi aiottuihin koetuloksiin. Tämä ei ole mikään uutuus. Samoin lume-efektit: plasebo ja nosebo, viittaavat siihen, että nimenomaan ajatuksiin liittyvä osatekijä, lääkkeeseen uskomisen vie parantavaan suuntaan ja epäusko päinvastaiseen. – Ajatusjoogin kannalta kyseessä on kuitenkin arkinen ilmiö, jonka havaitsemista on vaikea välttää muuten kuin ummistamalla totaalaisesti silmänsä. Ajattelemisen kokonaisvaltaisena toimintona kun vastaanottaa ja lähettää ajatusenergiaa ja on siis ajatusyhteydessä – jos ei aivan kaikkien niin hyvin monien ihmisten kanssa kuitenkin.

Ajatukset ja karman toteutumistapa

Seuraavassa kokonaiskuvassa pidän ”annettuna”, että ajatukset ovat ihmisten väliseen energiaan perustuvan etävuorovaikutuksen pääasiallisia välittäjiä – vaikkakaan ei ainoita. Tunteet ovat usein ajatuksia ensisijaisempia, mutta niitä on mahdollista käsitellä ja ohjata ajatusten avulla. Ajatuksen laeista tässä suhteessa ensisijainen on vastavuoroisuus, josta jo oli puhetta muun muassa artikkelissani Ääneton puhe: ”mitä minä ajattelen sinusta, sitä sinä ajattelet minusta”.

Tästä seuraa se, että jos ajatusyhteyden osapuolilla on jonkin tietyn tyyppisiä asenteita tai tunteita, ne vaikuttavat siihen mihin suuntaan osapuolet kehittyvät ja sen kautta myös elämänkaaren toteutumistapaan. Positiiviset asenteet tekevät yhteistyötä henkisten aistien kanssa, jotka aistiessaan positiivisia ajatuksia ja tuodessaan niitä tietoisuuteen myös vahvistavat niitä. Positiiviset ajatukset antavat toteutumisluvan positiiviseen elämänkaareen merkityille virikkeille ja tapahtumille. Negatiiviset puolestaan saattavat negatiiviset tapahtumat toteutumaan.

Jos ihminen käyttää ajatusenergiaansa negatiivisten ajatusten voimistamiseen, se kutsuu negatiivisia tapahtumia. On tietysti poikkeuksia: silloin kun on todella pätevä syy ajatella jostakin ihmisistä jotain negatiivista, se on viime kädessä positiivista ja positiivista kaarta edustava malli toteutuu. Silti jokin akashinen ”tallennus” kyseisestä ihmisestä ja hänestä ajatelluista negatiivisista ajatuksista voi joskus tulla karman kautta uudelleen käsittelyyn.

Ajatusten tärkeyttä korostaa siis niiden läheinen yhteys karman toteutumiseen: mitä minä nyt teen, sitä joudun myöhemmin vastaanottamaan. Tai mitä saan elämäni nyt, johtuu siitä mitä olen joskus aiemmin aiheuttanut. Silloin kun kyse on henkilösuhteista, ajatuksen ja karman lait toimivat samalla tavalla. Ajatukset vaan toimivat tässä ajassa ja reagoivat herkästi kaikkeen.

Vastavuoroisuudessa ihmisten välillä kyse on ainakin osittaisesta vapaaehtoisuudesta, toisin sanoen siitä miten vastaan teoillani, tunteillani ja ajatuksillani toisen ihmisen tekoihin, tunteisiin ja ajatuksiin. Vaikka sellaisetkin ajatukset vaikuttavat, joita ei edes tiedosta, ne vaikuttavat kuitenkin vähemmän kuin tietoisesti ajatellut. Eikä niihin synny samanlaista karmallista tai muuta vastavuoroisuuden sidettä kuin tietoisesti ajatelluista.

Jossakin vaiheessa voi olla vaikea erottaa lähetettyjä ja vastaanotettuja ajatuksia toisistaan juuri tämän puoliautomaattisen vastavuoroisuuden johdosta, sillä se tapahtuu tiedostamattomassa ja siinä Tajunnan osassa, jonka nimi on Universum.

Tyine Matilainen: ”Ajatukset Universumissa eivät ole suljettavissa, toisin sanoen niiden on oltava kaikkien saatavissa. Tämä selittää myös sen, miksi ihminen vastaanottaa ajatukset omina ajatuksinaan. Jos ihminen on läheisessä kontaktissa johonkin henkilöön tai joihinkin henkilöihin, hän ottaa häneltä tai heiltä vastaan ajatuksia ominaan.”

Vaikka ihminen uskoo olevansa ”yksin” ajatustensa kanssa, hän kuitenkin muotoilee omia ajatuksiaan ulkopuolelta häneen tulleiden ajatusenergioiden mukaisesti – joista suuri osa on kuitenkin joskus aukaisemmin hänestä itsestään lähtenyt. Jos ihmisellä on voimakas positiivinen persoona, hänen on helpompi ajatella itsenäisesti ja ratkaista se, miten juuri nyt tässä tilanteessa olisi oikein ajatella ja toimia.

Niin sanotun syuruumiin perusvärähtely on korkeamman mentaalitason värähtelyä, se on siis hyvin lähellä ajatustasoa, ajatusruumista. Ne

Absoluuttisessa todellisuudessa kaikki asiat ovat täydellisesti toteutuneina.

eivät ehkä ole viivan erottamia, niin kuin tasokaavioon on piirretty, vaan paremminkin toimivat yhdessä. Liite 4. sivu 230.

Paljon toistetut ajatukset ottavat syuruumiista kaikupohjan ja syuruumis käyttää niitä karman toteutumisen välineinä. Karmassa on useimmiten kyse ihmisten välisestä vastavuoroisuudesta. Silloin kun ajatukset ovat pääosin positiivisia, se suosii karman positivisoitumista. Jos ajatukset ovat loogisia, sekin vaikuttaa karman loogiseen toteutumiseen suhteessa ihmisen tajunnalliseen kokonaisuuteen. Silloin kun syy ja seuraus kuuluvat loogisesti yhteen, niitä on helppo ymmärtää ja myös ohjata kohti positiivisuutta.

Ikuisen Itsen tasolla ihmisten välinen vuorovaikutus on puhtainta ja positiivisinta. Ikuisen Itsen taso on uinuvana kaikkien ihmisten käytössä, tietoisesti sitä ja sen voimia pystyvät käyttämään vain positiiviset henkisesti koulutuneet ihmiset.

Absoluuttinen oleminen

Oikeiden ratkaisujen avulla ihmisen vaikutusmahdollisuudet omaan elämäänsä ja myös ulkoiseen tapahtuma- ja värähtelymaailmaan lisääntyvät. Karman esiin tuomat ongelmakohdat joutuvat tämän uuden ongelmanratkaisun käsittelyyn, ja parhaassa tapauksessa positiivinen elämänkaari aktivoituu ja negatiivinen jää latentiksi, ikäväksi mahdollisuudeksi, jonka voi tiedostaa, mutta joka ei koskaan toteudu.

Kirjeopisto Vian opetuskirjeissä on mantroissa sellaisia osia kuin ”oikealla ja järkevällä tavalla” tai ”parhaalla mahdollisella tavalla” tai ”ikuisuuden ja äärettömän näkökulmasta”, ”helposti ja nopeasti” jne. Nämä viittaavat Tajunnan Absoluuttiin, siis siihen osatoimintoon, joka pyrkii pitämään huolta ajatusten ja tekojen absoluuttisuudesta: siitä että ne ovat kaikista ihmisen perussäännön sallimista näkökulmista oikein.

Absoluutin olemusta hahmottavat seuraavat Tyyne Matilaisen lauseet: ”Ilo kuuluu absoluuttiseen moraaliin, positiivisissa asioissa ikuisen arvo.” ”Ajatuksin vedämme absoluuttista todellisuutta tähän todellisuuteen.” ”Absoluuttisessa todellisuudessa kaikki asiat ovat täydellisesti toteutuneina.”

Sen lisäksi Absoluutissa ovat mm aksioomat, toisin sanoen ihmisyyden perussääntöä (yhteisöllisesti ja yksilöllisesti) täsmentävät tai täydentävät sanat kehittyvine merkityksineen. Näillä sanoilla on myös oma piste, joten niiden olemassaolo on absoluuttinen. ”Absoluuttinen todellisuus”

on pisteillä merkitty ja tuettu. Pisteiden merkitys tulee esiin juuri Absoluutin kautta. Ne vahvistavat jonkin tietyn tajunnallisen olemassaolon ja säilyttävät sille tarkoitetun luonteen. Pisteillä, erityisesti positiivisilla pisteillä on hyvin voimakas energia. Negatiiviset pisteet ovat välttämättömiä, mutta oikein asennoituvilla ihmisillä – samoin kuin negatiivinen elämänkaarikin – ne eivät työntäydy määräämään ihmisen elämää.

Ikuinen nykyhetki on olemassa ja siinä tapahtumat ja asiayhteydet ovat kokonaisina syy-seurauskokonaisuuksina siten, että aiemmat ja myöhemmät teot näkyvät toistensa lävitse sivuvaikutuksineen. ”Sivuvaikutuksilla” tarkoitan juuri sitä ulospäin suuntautuvaa vaikutusta, mikä yksilön tajunnalla on suurempiin kokonaisuuksiin – ne ovat hyvin tärkeitä.

Suhteessa karmaan tämä tarkoittaa sitä, että jonkin ihmissuhteen tai minkä tahansa asian, silloin kun se on onnistuneesti viety Absoluuttiin, koko karmallinen prosessi täydestä negatiivisuudesta täyteen sovitukseen on kerralla läsnä – riippumatta siitä missä se on tavallisessa ajassa meneillään. Jos elämänkaari tekee oikealla tavalla tehtävänsä, suurin osa karmaa päättyy tasapainoon ja sen vuoksi menettää liikevoimansa. Tämä edellyttää tietenkin keskinäistä anteeksipyytämistä, anteeksiantamista ja -saamista. Loppuun saatettu prosessi tuottaa tietoa ja kestäviä positiivisia malleja, ei uutta karmaa. Tieto tästä lähtee eestaas-väyliä pitkin koko tajuntaan ja oikea toimintamalli voimistuu siltä osin edelleen.

Henkisessä koulussa

On suuri asia, että tieto siirtyy koulussa ihmiseltä toiselle. Yleensä uusi tieto ja uudet ideat tulevat henkisinä virikkeinä. Henkinen koulu saa ne ”laskeutumaan” astetta lähemmäksi maan pintaa.

Ihmisen tietoisuus ja tajunnallisuus sellaisina kun ne kulloinkin parhaimmillaan ilmenevät, ovat henkisen kehityksen aikaansaannosta. Ja missä ihmiset kehittyvät henkisesti? Henkisten opettajien johdolla. Henkisissä kouluissa. Henkisen koulun tehtävä ei niinkään ole sanella ”oikeita oppeja” vaan saattaa oppilaiden tajunta oikeanlaiseen kehitystilaan. Ja sen vuoksi ihminen on nyt ihminen eikä mikä tahansa satunnaisen evoluution tulos.

Henkinen koulu on samanlainen kuin oppilaansakin, ”melkein ikuisen”. Se ei katoa tai lopeta olemassaoloaan silloinkaan kun se ei ole näkyvissä. Se on kaikilla olemassaolon tasoilla: valveilla, unessa, kuolemanrajan takana, aivan kaikkialla, sillä sen toiminta-alue on ihminen itse, hänen sielunsa ja henkensä kaikessa monimuotoisuudessaan. Eriytyisesti se toimii korkeimmilla henkisillä tasoilla. Sen oppilaat kuuluvat yhteen ja toimivat hyvyyden voimien avulla. Henkinen koulu kehittyy ja kehittää oppilaitaan ihmiskunnan auttajiksi.

Ilman henkisen koulun tuottamaa osaamista maailma olisi paljon huonompi paikka elää. On suuri asia, että tieto siirtyy koulussa ihmiseltä toiselle ja että myös uutta tietoa syntyy. Yleensä uusi tieto ja uudet ideat tulevat henkisinä virikkeinä. Henkinen koulu saa ne ”laskeutumaan” astetta lähemmäksi maan pintaa, tuo ne ajatuksiksi kaikkien käyttöön. Tämä koskee sekä maallista että henkistä tietoa. Henkisellä tiellä kyvyt ja voimat kasvavat, ja ihminen lähenee Jumalaansa, mutta niinhän pitääkin: olla Jumalan kuva ja kehittyä Jumalan kuvana. Jokaisella ihmisellä on oma Jumalosa, joka on samalla osa Jumalaa laajemmin nähtynä.

Luonteen jalostaminen on välttämättömyys henkisellä tiellä.

Kaikki ihmiset eivät voi olla henkisten koulujen oppilaita. Mutta näistä kouluista on heillekin hyötyä. Ajatuksena on nimittäin myös se, että henkisen koulun puitteissa syntyneet tajunnalliset ominaisuudet kopioituvat muihin ihmisiin heti kun he ovat oikeassa vaiheessa.

Sen voi huomata yleisessä kehittyneisyydessä: tämän ajan ihmiset omaksumat paljon vähemmällä vaivalla henkisen kehityksen oikeat linjat kuin vaikkapa muutama vuosikymmen sitten. Fyysisellä tasolla kyse saattaa olla peilisolujen toiminnasta, korkeammilla tasoilla taas värähtelyn suorasta kopioitumisesta. Tämä merkitsee ihmiskunnalle eräänlaista henkistä luksusta: sellainenkin ihminen, joka ei ole tietoisella henkisellä tiellä, voi hyötyä henkisen koulun ja sen opettajien toiminnasta. – Jonkinlainen henkinen katsomusjärjestelmä käsitteineen on kuitenkin tarpeen, jotta hyöty tulisi ”kenen tahansa” ihmisen hyödyksi. Tyyne Matilainen: ”Ihminen omalla aurallaan, olemuksellaan opettaa toista ihmistä, ja silloinkin kun tämä toinen ihminen pystyy ajattelemaan hyvin, parhaat mahdollisuudet jäävät käyttämättä jos olennaiset käsitteet puuttuvat kuten esim. jälleensyntymä ja karman laki.”

Henkisessä koulussa on luonnollisesti myös henkisiä opettajia. Ei sellainen ole mikään harvinaisuus tai myyttinen olento, vaan ihmisen kehitystietoisuuden ilmenemä, edelläkävijä. Henkinen opettaja näkee sen missä oppilaan kehitys menee, minkälaisia mahdollisuuksia tai esteitä siinä on ja osaa toimia tämän parhaaksi.

Henkiselle tielle lähteminen

”Kun löydät itsellesi opettajan”, oli Tyyne Matilaisen vastaus siihen milloin ihmisen pitäisi lähteä henkiselle tielle.

Tämä etsiminen voi viedä aikaa. Henkisen tien kulkija tuntee olevansa pakkoraossa oman kehityksensä kanssa: Jotain pitää löytyä, muuten elämästä ei tule mitään. Syntyy etsiskelyvaihe, ja lähimmäiset ihmettelevät, mikä sille nyt tuli. Se pitää vain kestää, puolin ja toisin. Kyse on ihmiselle olennaisesta asiasta.

Henkisen tien kulkija on tietysti henkisellä tiellä synnynnäisesti, ”aina”, ja hänen koulunsakin on olemassa ”aina”, mutta henkiselle tielle lähteminen edellyttää tietoista päätöstä. Koko aikaisempi elämä kaikkine synergisiteetteineen ja johdatuksineen ohjaa juuri siihen hetkeen ja tietoiseen päätökseen. Joskus tämä päätös pitää tehdä uudelleen, jos aikaisempi päätös perusteineen on unohtunut. Voi olla, että ajan ja iän mukana tapahtunut henkinen eheytyminen johtaa pysyvämpään päätökseen.

Oikean henkisen koulun löytäminen on tärkeä erityisesti vihkimystien kannalta. Erilaisilla suunnilla on erilaisia vihkimyksiä. Jokaiselle löytyy jokin kehitystie, vaikka kaikki opetus ei sovi kaikille. Tyyne Matilainen sanoi, että jokainen etsii itselleen opettajan tasoltaan ja jokainen opettaja opettaa tasoltaan. Jos karma on riittävästi positivisoitunut, oikea opettaja tai koulu löytyy. Oikean tasoinen. ”Kun oppilas on valmis, myös opettaja on valmis”, vanhan viisauden mukaan.

Niille, jotka ovat jälleensyntymätaustansa puolesta henkisen tien kuljijoita, mutta jotka eivät tunne henkisyttä omakseen vaan etsivät ”vain” maallista tietoa ja osaamista, voi kehitystieksi riittää maallinen koulu – sillä se ehkä on juuri sitä mitä kyseinen henkilö eniten tarvitsee.

Kehitysvirikkeet ja henkinen koulu

Oikeanlainen henkinen koulu ohjaa Tajunnan avartumista siten, että persoona voimistuu ja alkaa kestää tulevat vaiheet. Liika yrittäminen samoin kuin lepsuilukin ovat esteitä.

Kun ihmisen on tutustuttava itseensä, voi olla vaikea hyväksyä oma menneisyytensä. Henkinen koulu tarjoaa myös hyvin paljon ”muuta mietittävää”, joka pitää aisoissa menneisyyteen paneutumisen aiheuttaman hämmennyksen ja on hyödyllistä sekä oppilaalle itselleen että koko ihmiskunnalle. Oppilas saa huomata olevansa toteuttamassa aikakauden uusia inspiraatioita ja tekemässä työtä niiden hyväksi, mikä luonnollisella tavalla voimistaa ihmistä.

Suuret kehitysvirikkeet ja niihin liittyvät globaalit inspiraatiot vaativat Tajunnan rakenteiden ajoittaista uusiutumista. Jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys, nämä ihmisyyden perusasiat luonnollisesti pysyvät – ihmisen tulee pitää perustat voimassa tapahtui mitä tapahtui. Ja jos ne näyttävät esim. sotien johdosta katoavan, ne tulee palauttaa ohjaamaan ihmissieluja heti kun se on mahdollista. Kehitysvirikkeet puolestaan on tarkoitettu laajenemaan ja rikastuttamaan ihmisyyden perusteita.

Erilaisissa henkisissä kouluissa oppilaat kasvavat koulun antamaan suuntaan, ja koulun toimiessa Valkean Veljeskunnan inspiroimana, oppilaista tulee ihmiskuntaa kulloinkin uudistavan kehitysvirikkeen ensimmäisiä toteuttajia. Heidän tajuntansa muotoutuu koulussa sellaiseksi, että he pystyvät tähän tehtävään – ajantasaiseksi. Ja he saavat tähän apua sekä niiltä Valkean Veljeskunnan jäseniltä, jotka ovat fyysisessä maailmassa kanssamme että niiltä, jotka vaikuttavat pelkästään henkisiltä tasoilta käsin.

Kirjeopisto Via

Kirjeopisto Via, on kahden henkisen opettajan Tyyne Matilaisen (1911–89) ja Mirja Salosen (1925–2002) vuonna 1955 perustama henkinen koulu. Täydellisen selvää on ollut alusta saakka, että se toimii Valkean

Meidän tulee olla aktiivisesti hyviä, hyvyyden voimien käyttäjiä ja niiden elähdyttäjiä myös lähimmäisissämme.

Veljeskunnan alaisuudessa. Ja että Kirjeopisto Vian oppien mukainen tie on valkea tie nyt ja aina. – Se, mitä olen edellä sanonut henkisistä kouluista yleensä, olen oppinut Kirjeopisto Vian oppilaana. Olen myös saanut elää elämäni tämän yhteisön kehitysprosesseissa ja nähdä miten niitä viedään eteenpäin.

Tällaisessa henkisessä koulussa opettajilla ja oppilailta on paljon annettavaa toisilleen, sillä oppilaatkin ovat jo hyvin viisaita lukemattomien elämien tuloksena ja tuntevat toisensa jo aiemmista yhteisistä elämis-tään. Molemmat kehittyvät ja yhteistyö on hedelmällistä sen vuoksi, et-tä päämäärät voidaan yhdistää saman yhteisen arvomaailman alle ja olla samassa aurassa. Opettajan ja oppilaan suhde jatkuu myös unen puolella ja elämästä toiseen, samoin heidän yhteiset tehtävänsä.

Olen myös nähnyt, että henkisessä koulussa opetetaan ja opitaan aivan tavallisiakin asioita. Tosin menetelmät saattavat olla poikkeavia, sikäli että ne – paitsi luennoilla ja työpajoissa – tapahtuvat muun muassa aja-tusteitse sekä myös unessa ja henkisillä tasoilla. Tai ehkä paremminkin kaiken opettamisen ja oppimisen ”poikkeuksellisuus” tiedostetaan pa-remmin, kun oppilas tietää voivansa saada opetusta henkistä tietä. Näin kai tapahtuu kaikessa oppimisessa, poikkeuksena ovat ne henkiset tasot, joille ei tavallinen koulutus yllä.

Henkisessä koulussa ihminen ymmärretään yhdeksi kokonaisuudeksi, joka liikkuu ja oppii eri olemuspuolissaan olemassaolon eri tasoilla. Henkisessä koulussa sitä käytetään myös metodina.

Vihkimystien päämäärään liittyy monenlaista opiskelua ja opettelua sekä keskinäistä luottamusta. Maallista ja henkistä. Rakennustöistä pi-hansiivoamiseen ja ruuanlaittoon; lukemista ja monille myös puhumista ja kirjoittamista, sekä toimitustyötä – kuten minulle. Esitelmät ja teh-tävät henkisen koulun yhteisössä ovat arvokkaita kehityksen edistäjiä. Kyse kun on ihmisen kokonaisuudesta, jossa henkinen ja maallinen toi-mivat synergisesti ja samojen arvojen mukaan. Tajunta, josta edellisissä artikkeleissa on ollut kyse, on tällaisen kokonaisuuden ilmenemä ja sen kehityksen ylläpitäjä.

Samaan henkiseen kokonaisuuteen kuuluvat aikaisempien elämien jäl-leensyntymäolennot ”kuolleet”, jotka etsivät maapallolta omaa ”tämän elämän” kokoavaa persoonaansa. Siis ihmistä, jonka aikaisempia elämiä ne edustavat. Kun heidän ihmisensä on riittävän pitkällä kehityksessään, he palaavat ihmiseensä ja yhdistyvät tähän joka suhteessa. Tähän tarvi-taan ohjausta ja Tyyne Matilainen on sitä antanut.

Jälleensyntymäolentoilla on paljon tietoa, viisautta ja vanhoja vihkimyksiä, jotka kaipaavat päivitystä. Sitä varten henkisen tien kulkijan on pidettävä huoli siitä, että hänen edellisissä elämässään saamansa henkiset ja käytännölliset osaamisensa pääsevät jälleen käyttöön. Sekin korostaa henkisen koulun ja siihen kuuluvan yhteisöllisen työn merkitystä.

Henkinen koulu voimistaa

Oikeastaan käytännön työt ovat Maa-planeetan erikoisuus, henkistä tietoa on muuallakin. Käytännön työt voivat olla henkisestikin vaikeita ja haastavia, sillä myös henkiset puolet joutuvat niiden kanssa lujille. On oppilaan kannalta suuri etu osallistua niihin, jos sellaisia on tarjolla. Myös erilaisilla harrastuksilla on sijansa – ne rikastavat kokonaisuutta. Se kaikki kehittää jokaisen omaa auraa mutta myös koulun yhteistä auraa, joka toimii henkisen aineen varastona. Auran värähtelyt jalostuvat ja positivoituvat, ja sen ”henkiaineesta” voi sitten rakentaa henkisiä käyttövälineitä, henkisiä aistimia – tajunnallisia ”elimiä” tai ”koneita” niitä moninaisia toimintoja varten, joita henkisen tien kulkija tarvitsee selvittääkseen eteenpäin vihkimystiellään.

Osallistuessaan yhteisiin toimiin oppilaat pääsevät eteenpäin tiedonhaussa ja vuorovaikutuksessaan opettajiensa kanssa ja voivat tehdä elämäntehtävänsä henkisen koulun tukemana. Samalla opettajilla on tilaisuus rakentaa oppilaidensa tajuntaa, mutta koko ajan oppilaiden on tehtävä itse työtä tajuntansa kasvattamiseksi ja yksilöllistämiseksi. Tällä tavalla syntyy myös yhteisiä kasvuvaiheita ja aikakaudelle sopivia vihkimystasoja. Silloin kun yleinen kehitys menee eteenpäin, myös vihkimyksiä uusitaan – sillä tavalla koko maailmakaikkeuden tietomäärä lisääntyy. Sen vuoksi myös ne, joilla on vanhemmat vihkimystasot läpikäytyinä, syntyvät mielellään Maa-planeetalle uudelleen täydentämään henkisiä ja maallisia tietojaan sekä jalostamaan tajunnallisuuttaan.

Ihmisen henki ja identiteetti

Henkinen maailmankatsomus eroaa muista maailmankatsomuksista siinä, että se pitää totena henkisen maailman ja sen olentojen olemassaoloa.

Lähtiessäni henkiselle tielle 70-luvun alussa, minulta puuttui sekä uskonnollinen että henkinen ja myös psykologian taustatietous. Opin kuitenkin Kirjeopisto Vian rajajoogan kautta käyttämään ihmisen henkiseen olemukseen liittyviä käsitteitä, sellaisia kuin korkeampi Minä ja Ikuinen Itse. Opin ne siis aluksi metodisesti tietämättä juuri mitään siitä, miten ne liittyvät ihmiseen ja hänen henkiseen tiehensä.

Tällä tavoin ihmisen omat henkiset puolet tulivat käytännön rajajoogaharjoituksen kautta tutuiksi, koska tähän prosessiin liittyi myös havaintoja siitä minkälaiset toiminta- ja kehitysmahdollisuudet ihmisellä on niiden kanssa – ja minkälaiset ilman. Sittemmin Tyyne Matilainen opetti näistä kaikkea sitä mitä häneltä huomasimme kysyä. Häneltä olen oppinut muun muassa termin ulosvuotaa, jota käsittelem tarkemmin.

Jotta saisin selvennettyä kokonaiskuvaa, olen myös pyrkinyt täydentämään käytännössä omaksumaani rajajoogatietoutta teoreettisemmilla pohdintoilla ja muun muassa erilaisilla minä-käsityksillä.

Henkinen maailmankatsomus

Henkinen maailma pitää sisällään henkiset tasot alimmasta korkeimpaan mutta keskittyy ennen kaikkea sen korkeimpiin värähtelytasoihin. Korkeimpien tasojen olemus on puhtaasti hyvä, positiivinen.

Ihminen itse henkisellä kehitystiellään on henkinen olento, vaikka hänellä onkin fyysinen puoli. Terveessä ihmisessä fyysinen puoli ei mättäisi henkistä vaan periaatteessa molemmat toimivat yhteen. Tavallinen elämä antaa kriteerejä tälle: vaikka olisi henkinen, niin jalat voivat olla vahvasti maan päällä. Sellainenkin ihminen, joka ei ole herkkä ylimaallisille tai muuten merkillisille kokemuksille, voi pitää henkisen maailman olemassaoloa totena esimerkiksi filosofisella tasolla, jos pystyy sovittamaan sen asiat omaan normaaliin elämäänsä. Kokemuksille herkät taas ovat luonnostaan asennoituneet henkisesti, mutta hekin joutuvat ottamaan maallisen elämän huomioon.

Henkisen maailmankatsomuksen omaksuttuaan ihminen pyrkii toimimaan vastaavasti henkisen maailman lakien mukaan ja katsoo mitä tapahtuu – seuraako siitä hyvää vai huonoa, tuleeko siitä viisaammaksi vai tyhmemmäksi.

Ei-henkisilläkin maailmankatsomuksilla on jokin henkinen puoli. Esimerkiksi skeptikot pyrkivät totuuteen ja maalliset ihmiset esimerkiksi oikeudenmukaisuuteen vaikka eivät henkisen maailman olemassaoloa hyväksyisikään. Tiede taas etsii tapoja tulkita maailmaa oikeiksi hyväksytyjen periaatteiden mukaan. Aina jossain piilee henki, se mikä on oikeaa, totta ja hyvää.

Kyse on hyvin paljon näkökulmasta. Filosofisesti katsottuna ihmisen henki ymmärretään metafysisesti tai abstraktisti, etiikassa vastakohtaisuuksien hyvä – paha tai oikea – väärä kautta, psykologiassa taas mielen terveyden tai traumojen kautta. Esoteerisesti katsottuna mukaan tulevat erilaiset henkiset tasot ja myös henkiolennot, joilla on muoto ja tehtävä, ja jotka liittyvät ihmisen henkiseen kehitykseen.

Jos ihminen etsii tietoa – esimerkiksi Tyyne Matilainen piti tiedon etsintää elämän tarkoituksena – hänen on helpompi löytää sitä, jos on henkisellä tiellä ja uskoo henkiseen maailmaan, sillä henkistähän tieto perimmiltään on.

Käsityksiä ”minästä”

Ihmisen minuus ja siihen liittyvä tietoisuus on herättänyt kummastusta sekä materialisteissa että henkisissä ihmisissä. Mikä on sen merkitys? Mikä kumma on minuus ja missä on sen keskiö? Ihminen tuntee olevansa ”minä”, hänelle kehittyy minätietoisuus, johon liittyy tietty ilo ja vastuu omista teoistaan: ”Minä tein sen”. Siihen liittyy myös identiteetti – minä olen eri ihminen kuin sinä tai joku muu. Kognitiivisessa psykologiassa vauvoilta tutkitaan esim. sitä, miten he reagoivat peilikuvaansa ja muutenkin sitä, tajuavatko he olevansa jollakin tavoin eri ihmisiä kuin äitinsä jne. Jokin minän pilkahdus sieltä aina tulee.

1900-luvun henkisistä filosofiista Sven Krohn puhuu ydinihmisenä ja samaistaa sen ihmisen henkisyteen, siihen liittyvään viisauteen ja syvään tiedostamiseen. Erik Ahlman puhuu varsinaisesta minästä, joka monessa suhteessa muistuttaa Sven Krohnin ydinihmistä.

Myös Tony Dunderfelt puhuu ydinminästä – hän on käsitteellisesti lähellä Ahlmania ja Krohnia.

”Ydinminä on meissä jokaisessa vaikuttava ainutlaatuinen yksilöllisyys, joka ei ole riippuvainen perhetaustasta, kasvatuksesta, kulttuurista tai temperamentista. Ydinminää ei tarvitse etsiä eikä löytää, koska se on olemassa jo meissä kaikissa. Ydinminä tahtoo tehdä hyvää riippumatta siitä, mitkä olosuhteet ovat”, Dunderfelt sanoo.

Jotkut oppisuunnat yrittävät edistää ihmisen henkistä kehitystä vähentämällä ihmisen ”minää”, pitäen sitä egoismin lähteenä, toisissa taas pyritään jalostamaan sitä, viemään eteenpäin altruistiseen suuntaan.

Molemmat ovat tavallaan oikeassa riippuen siitä mitä ihmisen minänä pidetään. Jo Ahlman jakoi minän empiiriseen minään, jossa asui ihmisen itsetehostus, egoismi jne. ja ydinminään, joka on hyvyyden, kauneuden ja totuuden ilmenemä.

Wikipediämääritelmän mukaan ydinminä on minuuden tunneperäinen, syvin ja tiedostamattomin osa. Siihen liittyy kaikki sanaton ja tunneperäinen tieto itsestä. Se on kehittynyt varhaislapsuudessa vuorovaikutuksessa ensisijaisen hoitajan ja muiden ihmisten kanssa (onko yksilöstä välitetty vai ei). Ydinminä vaikuttaa ihmisen toimintaan ja itsetuntoon koko elämän ajan.

Italialaisten tutkijoiden Vittorio Guidanon ja Giovanni Liottin näkemyksen mukaan persoonallisuus rakentuu monesta eri kerroksesta, joista ydinminä on sisin. Ulommat kerrokset käsittelevät ihmisen kokemuksia, mutta ydinminä on piilotettuna.

Myös sellainen minätietoisuuteen liittyvä käsite kuin todellinen Itse (True Self) on käytössä. Todellinen Itse merkityksessä Purusha (= itse, henki, persoona) on intialaisen samkhya-joogafilosofian peruskäsitteitä. Länsimaisessa psykologiassa sitä on käyttänyt muun muassa psykoanalyytikko D. W. Winnicott ja se muistuttaa ydinminän käsitettä.

Kirjeopisto Viassa käytetään sanoja Ikuinen Itse, sisäinen Itse, korkeampi Minä edustamaan ihmisen jumalallista puolta. Tässä terminologiassa Alempi minä edustaa negatiivisuutta ja inhimillisiä heikkouksia. Ajatusjoogassa korkeampi Minä opettaa ihmistä. Korkeampi Minä edustaa ihmisen hyvyyttä, hänen henkisiä ja eettisiä tavoitteitaan, ja alempi minä taas on se puoli, jota loogisten positiivisten ajatusten avulla opetetaan olemaan näiden tavoitteiden takana. Korkeammat puolet kasvavat henkisen kehityksen mukana henkiolennoiksi, jotka osaltaan ohjaavat ihmistä hänen henkisellä tiellään.

Jumala

Vaikka Jumalasta ollaan monta mieltä, ihminen voi uskoa Jumalaan ilman erityistä tietyn uskonnon mukaista teologista taustaa. Miten se on mahdollista? Henkinen maailmankatsomus yksinkertaisimmillaan olettaa, että on jotain ”korkeampaa”, jonka kanssa voi olla yhteydessä.

Suurin piirtein tällä tavoin nykyajan ihmiset pääasiassa uskovatkin. Tätä korkeampaa olemusta sanotaan Jumalaksi tai jumaluudeksi, riippuen siitä miten muuten siihen suhtautuu. Kuitenkin sen voi tuntea olevan läsnä ihmisen elämässä. Jollakin tavoin. Kukin määrittelee sen itse ja jotenkin se kuuluu myös ihmisen identiteettiin.

Ellei ihminen lataa jumalakäsitteeseensä ylisuuria toiveita ja uskomustaakkaa vaan pysyy kohtuuden rajoissa, hänellä saattaa hyvinkin olla toimiva jumalasuhte riippumatta siitä minkä uskonnollisen tai aatteellisen taustan kautta hän sen on alunperin mieltänyt. Hyvyyden kanssa on hyvä olla tekemisissä. Sitä jää auraan, tajuntaan ja olemukseen.

Ihmisellä voi siis olla jumalasuhte esimerkiksi sillä perusteella, että sen omaksuminen tekee hyvää vaikkapa mielialalle tai terveydelle, ilman että vaatii ketään muuta jakamaan omaa uskomustaan tai tuntemistaansa. Jokainen ihminen on yksilöllinen – myös ja erityisesti suhteessa Jumalaan. Ja mitä tulee henkisiin ihmisiin, yksilöllisyys vain kasvaa. Ei ole ihme, että uskontoja ja henkisiä suuntiakin on monia ja että niiden kannattajat kiistelevät toistensa kanssa – niin kuin ihmisillä on tapana.

”Korkeampaa” voi etsiä monella tavalla. Yksi tapa on siis pyrkiä hyvään ajatuksissa, sanoissa ja teoissa – niin kuin ydinminän olemukseen kuuluu. Se kuulostaa yksinkertaiselta, muttei se kovin yksinkertaista ole sillä maailma on sopivasti mutkikas – ja mitä tahansa pyrkimyksiä joutuu testaamaan ja pohtimaan niiden toimivuutta. Kun ihminen pyytää Jumalaansa avuksi tässä, hän samalla virittää omaa itseään näiden päämäärien hyväksi. Onko se Jumala sitten sisäinen vai ulkoinen olento, sillä ei ole niin väliä. Väliä on sillä mitä ihmisessä tapahtuu ja miten hän omiana itsenään toimii tässä maailmassa. Tämä kaikki siis henkisen katsomuksen puitteissa.

Voimme siis sanoa, että ihmisellä on Jumala, mutta samalla välttää kaikkea tyrkyttämistä. Voimme samalla ymmärtää senkin, ettei Jumalan enempää kuin minkään muunkaan henkisen olennon olemassaoloa voi eikä pidäkään todistaa ilman sellaista maailmankatsomusta, johon se luontevasti kuuluu. Muunlaisten maailmankatsomusten puitteissa voidaan todistaa niitä asioita, jotka kuuluvat niiden piiriin, mutta ei sellaista mikä on jo alun perinkin poissuljettu, sillä silloin todistaisi luultavasti aivan muuta kuin mitä on tarkoitus.

Omatunto ja sielu

Kun ihminen sitten pyrkii kohti jotain itselleen tärkeää, hän saattaa saada sisältään ohjausta. Jokaisella ihmisellä on omatunto, joka määrittelee sen mitä saa milloinkin tehdä tai useimminkin mitä ei saa tehdä. Omantunnon ääni on myös mielletty Jumalan tai sielun ääneksi. Omantunnon ääntä pitää seurata että se pysyisi elävänä – ja samalla välttää sen villiintymistä yliherkäksi huonon omantunnon ylläpitäjäksi, niin kuin joskus käy.

Ihminen ei ole missään suhteessa täydellinen, joten hänen kykynsä seurata omantuntonsa ääntä on epätäydellinen samoin kuin hänen jumalasuhteensakin. Hänen on kuitenkin löydettävä oma itsensä, oma tiensä ja annettava itselleenkin anteeksi rikkeitään näissä asioissa.

Useimmat hiukankin henkiset maailmankatsomukset pitävät totena, että ihmisellä on sielu (tai joissakin uskonnoissa useampiakin erilaisia sieluja) joka myös on ihmisen olemuspuoli. Haluaako ihminen sielun olevan kuolematon vai pidetäänkö sitä kuolevaisena, vaihtelee sitten uskomusmaailman mukaan. Sielua on tutkittu laboratoriossakin nimittäin punnitsemalla ihminen ennen ja jälkeen kuoleman. On jopa määritelty sielun paino. Ja todettu, että painon muutos onkin jonkin muun asian, kuten kosteuden, poistuminen. Jne. Materialistisilla oletamuksilla ei saada sielua kiinni, ei sielunkaan olemassaoloa voi todistaa enempää kuin sen ei-olemassaoloakaan. Joten se kuuluu henkisen katsomuksen piiriin.

Silti sielu elää sanastossamme, vaikka olisimme kuinka materialisteja. Puhumme esimerkiksi sielunelämästä, kun ajattelemme ihmisen henkisiä ja psyykkisiä puolia. Sielu parhaimmillaan on ikäänkuin Jumalan vaste ihmisessä – ihmisen sisäisen tuntemuksen mukaan. Tyyne Matilaisen mukaan ihminen on tullut Maa-planeetalle sieluineen. Sielu on osa ihmisen persoonaa ja mukana jo kohdussa. Sielu on sillä tasolla, millä ihmisen persoonallisuus kulloinkin on. Sielun terveys on ihmisen henkisineelliselle kokonaisuudelle tärkeä. Jos sielu on terve, intuitio toimii hyvin. Jos tsakrat ovat terveet, sielu on terve.

René Descartes 1600-luvulla päätyi käsitykseen, että sielu on käpyrauhasessa. Mitähän nykyajan tutkijat sanovat? Ehkä sielu pitää asuinpaikkanaan koko aivokoneistoa tai koko ihmisruumista?

Sielu kärsii, jos ihminen kokee toisten ihmisten kärsivän ja iloitsee silloin kun toisille ihmisille käy hyvin. Tällaisella yksinkertaisella hahmotuksella voidaan sielun katsoa vaikuttavan ainakin aivojen avulla toimivaan mielitajuun. (”Mielitaju”-nimitys on Siegelin kirjasta Mielitaju)

Minä, Ikuinen Itse

Ihmisen suhde maailmaan on tietyssä mielessä illusorinen. Tarkoitin sitä, että hänen tietoisuutensa liikkuu monenlaisten maailmojen välillä. Näiden välillä on usein muistikatkos. Entä jos pitää totena jälleensyntymää ja uskoo eläneensä kautta vuosisatojen ja -tuhansien erilaisten persoonallisuuden muodossa niin mikä sitoo nämä yhteen? Mikä tekee persoonien moneudesta yhden muotoa vaihtavan ihmisen, joka voi sanoa ”minä itse”? Miten tämän ”minän” tai ”itsen” voi löytää?

Ihmisen aivot ja hänen tajunnalliset käyttövälineensäkin muodostavat usein sangen heterogeenisen yhteenliittymän, jonka avulla hänen olisi vaikea tuntea itseään kokonaiseksi ihmiseksi. Hänellä täytyy olla sen lisäksi jotain mikä kokoaa kaiken tämän, liittää yhteen menneisyyden ja

tulevaisuuden, elämän ja kuoleman, unen ja valveen sekä ihmisen mikrokosmoksen ja makrokosmoksen.

Se jokin on ihmisen oma Ikuinen Itse, joka on saanut alkunsa, ulosvuotanut kaikkiallisesta Ikuisesta Itsestä. Ulosvuotaminen kaipaa ehkä selitystä. Kaikkiallinen Ikuinen Itse ulosvuotaa ihmiseen ja siitä ihmisen oma Ikuinen Itse saa perustansa persoonaan kuuluvana henkiolentona. Lähtiessään kehittymään ihmisensä yhteydessä se pystyy käyttämään kasvuunsa tämän energiavärähtelyistä muotoutuneita tasoja ja käyttövälineitä, esimerkiksi hänen eritasoisia ajatus- ja tunneurojaan ja sillä tavoin se puolestaan ulosvuotaa ihmisestään ja muotoutuu ihmisensä kaltaiseksi. Ikuinen Itse on tietyllä tavalla koko ajan yhteydessä ihmiseensä, mutta aluksi, ennen henkiselle tielle lähtöä uinuvana – hänen ikuisessa pisteessään, joka sisältää ihmisen tiedot, menneisyyden ja tulevaisuuttakin.

Ikuinen Itse liittyy ihmiseensä monella eri tavalla. Fyysinen ruumis pitää yhdessä ihmisen eri olemukset, kuten Ikuisen Itsen, Kristukset, sielun ja muuta hänen persoonaansa kuuluvaa. Siihen liittyy tasolta tasolle kohoava minätajunta.

Minä metafyyssisenä tosiolevaisena sisältää myös ”muut ihmiset”. Se viittaa ihmisten yhteiseen jumalalliseen alkuperään. Sen vuoksi altruismi ja ihmissuhteiden parantaminen vievät ihmisen minätietoisuutta kohti hänen todellista Minäänsä. Se, että Ikuinen Itse on ihmisen ”Minä”, sanan metafyyssisessä mielessä, merkitsee sitä, että mukana ovat yhteydet muihin ihmisiin. Jos siis mietiskelee Ikuista itseään, voi olla, että ensin tulee mieleen ihmisiä, joiden kanssa pitäisi parantaa välejä.

Ikuisella Itsellä on samantapaiset käyttövälineet kuin ihmisellään. Jos ihmisellä on esimerkiksi filosofin käyttövälineet aisteineen, myös hänen Ikuisella Itsellään on samantapaiset. Jos taas hänellä on terapeutin käyttövälineet, hänen Ikuisella Itsellään on ne myös. Jos ihmisellä on taiteilijan käyttövälineet, myös hänen Ikuisella Itsellään on ne. Ikuisella Itsellä on kuitenkin laajemmat mahdollisuudet ja suuremmat voimat, jotka tulevat ihmisen käyttöön, kun ihminen ja Ikuinen Itse henkisellä tiellään yhdistyvät.

Ilman altruismia ja muita positiivisia luonteenomaisuuksia Ikuisen Itsen kyvyistä ja voimista ei kuitenkaan ole mitään hyötyä. Kehityksen pitää olla hyvyyteen pyrkivää, muuten sillä kerätään vain negatiivista karmaa.

Ikuisella Itsellä on tieto ihmisen muista mahdollisuuksista ja tilanteista, joissa ne tulevat vastaan. Ikuinen Itse siis ei ole mikään outo auktoriteetti vaan olemus, joka tietää ja tuntee ihmisen kokonaisuutena.

Mikrokosmos ja makrokosmos

Yhteys Ikuisen Itseen on kaksisuuntaista. Me kasvatamme Ikuista Itseä ja Ikuinen Itse kasvattaa meitä, sanoo Tyyne Matilainen. Pyhä Henki on

Ikuisen Itsen työväline ja yhdessä ihmisen ihmisen oma Ikuinen Itse ja Pyhä Henki toimivat ihmisen hyväksi ja opettavat häntä. Ikuinen Itse on henkisesti kehittyneen ihmisen suuri inspiraation lähde.

Ihmisen kehitys alkaa omasta sisäisestä Itsestä ja kehittyy Korkeamman Minän ohjauksessa. Ihmisen, henkisen Tien kulkijan päästyä kuudentoista vuoden ikään, kehitystie herättää hänessä myös Ikuisen Itsen. Herättyään Ikuinen Itse koettaa vaikuttaa Tien kulkijaan siten, että hänellä olisivat aivot ja tajunta kunnossa. Lisäksi se yrittää etsiä tilanteita, joiden avulla ihminen kehittyisi.

Koska ihminen on mikrokosmos, joka heijastaa makrokosmosta, ihmisen oma Ikuinen Itse heijastaa Suurta Ikuista Itseä. Toisaalta ihminen mikrokosmoksena myös vaikuttaa makrokosmukseen omilla valinnoillaan ja on sen vuoksi tärkeä Suurelle Ikuiselle Itselle. Ihmisen ominaisuuksiin kuuluu vuorovaikutuksen kyky. Vähitellen vuorovaikutus yhdistää ihmisen makrokosmokseksi ja mikrokosmokseksi.

Ihminen keskustelelee Ikuisen Itsen samoin kuin Jumalan ja Sielun kanssa tehdessään itselleen kysymyksiä. Suhde Ikuiseen Itseen on kaksisuuntainen: me kasvatamme Ikuista Itseä ja Ikuinen Itse kasvattaa meitä.

Kun fyysiselle ihmiselle kasvaa riittävästi korkeampien tasojen käyttövälaineitä, hänen Ikuinen Itsensä alkaa henkiolentona auttaa ihmistä. Etenkin jos ihminen osoittaa tarvitsevansa sitä esimerkiksi sellaisen mantran avulla, jolla on looginen positiivinen sisältö ja muoto.

Mantrat eli loogiset positiiviset ajatukset, jotka ovat ennen sitä menneet ajatusenergiana suoraan kohteisiinsa ja vaikuttaneet ajatustasolta tähän, menevät nyt ensin Ikuiseen Itseen, joka alkaa käyttää omia mahdollisuuksiaan, Pyhän Hengen läpäisemää Ikuisen Itsen tasoa muun muassa. Oikea ajatus on eettinen, sellainen joka on oikea niin yksilön kuin universuminkin kannalta ja sellaisena se on yhteensopiva Ikuisen Itsen päämäärien ja Ikuisen Itsen tason kanssa.

Ikuisella Itsellä on yhtä monen tasoisia käyttövälaineitä kuin ihmiselläänkin. Kun mantroissa on sellaisia sanamuotoja, kuin ”Minä, Ikuinen Itse”, ihminen yhdistää niiden kautta minätietoisuutensa Ikuiseen Itseensä ja Ikuinen Itse yhdistää itsensä ihmisen Minään. Silloin ihmisen koko persoonallisuus johon Ikuinen Itse kuuluu, toimii kokonaisuutena. Pyhä Henki ulosvuotaa silloin ihmisestä, hänen nelinäisyydestään, johon kuuluvat myös ihmisen henkiset aistit. Näin ihminen pystyy luomaan Pyhää Henkeä ja aktivoimaan sitä.

Ikuinen Itse auttaa ihmistään henkisellä tiellä eteenpäin. Myöhemmin ihminen on kaikkine henkisine ja fyysisine käyttövälaineineen Ikuinen Itse. Tässä mielessä Ikuinen Itse on vihkimysaste. ”Kun ihminen on ollut jonkin aikaa itse itselleen tietäen olevansa mikrokosmos ja myös makrokosmos, hän on Ikuinen Itse.”

Henkinen tie ja hyvyyden voimat

Hyvyys – mitä sillä milloinkin tarkoitetaan – on ihmisenä olemisen olennainen piirre. Pitää tulla hyväksi ihmiseksi ja olla sitä kautta yhteydessä suurempaan hyvyyteen.

Silloin kun ihminen tietää olevansa henkisellä tiellä, hänen elämänsä on kuin kirja, jossa on kiinnostava juoni. Ja jonka päähenkilö hän itse on. Kun luemme jotain kirjaa, haluamme myös tietää kaiken sen päähenkilöstä, löytääkö hän ”sen oikean” tai ”ne oikeat” eli hänelle parhaan yhteisön ja oikean elämäntien. Onko hänellä vaikeuksia, ja pääseekö hän niiden ylitse. Onko hän uskollinen päämäärilleen ja yhteisölleen, voittaako hän kiusaukset, jos lankeaa, niin miten pääsee oikealle tielle jne. Löytääkö hän jotain korvaamattoman arvokasta ja minkälaista?

Vihkimystie on hyvin vanha kehitysmalli, jonka puitteissa ihmiselämän juoni rakentuu. Aivan kuin Big Bangin voi nähdä sen maailman-kaikkeuteen jättämistä jäljistä, myös muinaisten vihkimysten jälkiä voi nähdä uskonnoista, myyteistä, juhlapäivistä, rituaaleista, draamoista, TV-sarjoista ym. Henkisenä käsitteenä vihkimys kuvastaa yksilöllisen henkisen tien etappeja, niihin tarvittavaa tietämyksen lisääntymistä ja ymmärtämystä olemassaolon eri puolia kohtaan. Vihkimykset ovat henkisellä puolella tapahtuvia tutkintoja, joita varten pitää opiskella, etsiä tietoa ja kehittää erilaisia hyveitä – ja jotka sitä kautta vaikuttavat koko elämään.

Perinteisesti esim. luonnonkansoilla initiaatiot (eli vihkimykset) ovat aina kuuluneet ihmisen asemaan yhteisössään. Myös nykyaikaiseen henkiseen vihkimyskäsitteeseen kuuluu yhteisöllisyys ja erilaiset sosiaaliset taidot. Universumin vihkimys on tärkeimpiä vihkimyksiä mitä maaelä-

mässä voi saada ja siihen liittyy positiivinen yhteisöllisyys. (Universum ei tässä tarkoita tieteen määrittelemää avaruuden sekä siinä olevan aineen ja energian muodostamaa kokonaisuutta tai todellisuutta.)

Henkisellä kehitystiellä oikeat ihmisten väliset suhteet ovat ensiarvoisia: ”Pitää luottaa omaan valoonsa, tukea toisiaan, että pääsevät omaan valoonsa. Täydellinen itseluottamus on Universumin vihkimyksen osa. Siis olla positiivinen kaikissa tilanteissa. Ryhmä nostaa, tukee, kannustaa, vetää esiin hyvät ominaisuudet – tilanteet nostavat.” Tämän sanoi Tyyne Matilainen puhuessaan oppilailleen vihkimyksistä.

Yksilöllisyys ja yhteisöllisyys

Yksilöllinen henkinen tie herättää ihmisen mielenkiinnon myös laajemmin koko elämään. Onhan hän ihmiskunnan ja sen erilaisten yhteisöjen jäsen eikä sellaisena ole erillään niiden karmasta. Ihmisyyden perussäännöt ohjaavat häntä näkemään myös muut ihmiset ja heidän hyvytensä, osaamisensa mutta myös ongelmansa. Hänestä tulee tavalla tai toisella aktiivinen yhteisönsä jäsen ja hän pyrkii edistämään sen hyvinvointia ja kehitystä monin eri tavoin – muun muassa sen vuoksi, että hän on saanut siltä niin paljon.

Afrikkalainen ubuntu-aate korostaa yhteisön merkitystä yksilön elämässä. Se antaa aiheen mieltä yhteisöllisyyden eri puolia. Yhteisöllisyys ei ole koko totuus ihmisen kehityksestä mutta huomattava osa kuitenkin. Ihminen ei ole pelkästään yhteisönsä tuotos tai yhteisönsä osa, mutta ilman muiden ihmisten läsnäoloa, hänestä tuskin tulee onnellista tai viisasta. Sellaiset hyveet kuin altruismi tai Kristus-rakkaus tuskin olisivat silloin mahdollisia.

Moraali ja etiikka tutkivat oikeita ihmisten välisiä suhteita. Tähtitaivas pääni päällä ja ihmisen sisäinen moraalilaki – näin hahmotti aikanaan Immanuel Kant ihmisen asemaa maailmankaikkeudessa. En tiedä, oliko Kant esoteristi, mutta tämä vastaa aika hyvin myös henkis-esoteerista maailmankuvaa.

Tyyne Matilainen sanoi yhteisön ja yksilön välisestä suhteesta: ”Etiikka panee yhteisön toimimaan. Yhteistyössä pystymme viemään eteenpäin yhteisön ’persoonaa’. Ensin omasta persoonasta lähdetään, tuodaan se yhteisöön, ja sitten toimimme ulospäin.”

Karma ja sen sovittaminen

Kehitystien näkökulmasta karma näyttäytyy kehityksen osana. Ne, jotka eivät pidä jälleensyntymää totena, eivät myöskään näe tähän liittyvää kehitysideaa. Jälleensyntymäajatusta ja siihen liittyvää kehitystä täytyy pitää (ainkin ajatuskokeen mielessä) ”annettuna”, jotta ymmärtäisi näitä mekanismeja/prosesseja ja voisi verrata niitä omaan todelliseen elämäänsä.

Etiikka panee yhteisön toimimaan. Yhteistyössä pystymme viemään eteenpäin yhteisön ”persoonaa”. Ensin omasta persoonasta lähdetään, tuodaan se yhteisöön ja toimimme ulospäin.

Karmaan liitty toistuvuus sekä yhden elämän aikana että erityisesti jälleensyntymien kautta. Koska ihminen elää pääasiassa ”tätä elämää”, hänellä ei välttämättä ole aktuellia tuntemusta aikaisempien elämien vaikutuksesta, mutta pelkkä oletuskin niistä saattaa antaa tietoa siitä mistä on ollut kyse – joskus aikanaan. Karma sinänsä on eräänlainen samuutta toistava mekanismi, mutta koska se toimii kehityksen välikappaleena, se ilmenee myös ihmisyhteisöjen prosesseista.

Ihmisyden perussäännöt toimivat silloin vaakana sen sijaan että karmallinen ”silmä silmästä” -mekanismi toimisi sellaisenaan. Tässä auttaa myös syntejä sovittavaan kristusolemukseen kuuluva karmanherra, joka valvoo karman sovittamista. Silloin karma ei ylitä ihmisen mahdollisuuksia, mutta hän pääsee kuitenkin tasapainottamaan omaa elämäänsä ja ihmissuhteitaan sovittamalla karmaansa. Siinä ei saa olla lepsu eikä yltiöpäinen, muuten voi jopa menettää karmanherransa. Ainakin siihen saakka kunnes asenne muuttuu.

Ryhmäpsykologiassa puhutaan ”kuohuntavaiheesta”, joka – vaikkakin usein hankalana – edistää sekä ryhmän jäsenten itsetuntemusta että heidän keskinäistä toimintaansa. Karmallinen ”kuohuntavaihe” voi kestää useita elämiä. Tällöin sitä voi ajatella myös puhdistusprosessina, joka valmistaa yhteisiin tehtäviin ja kykyyn nousta korkeimmille henkisille tasoille. Silloin kyse ei ole karman ”suorituksesta” mekanistisesti ajatellen vaan sellaisesta sovittamisesta, joka antaa jatkossa paljon laajempia ja positiivisempia mahdollisuuksia.

Sen kautta selviää paljon ihmisen edellytyksistä toimia altruistisesti omaksi ja toisten hyväksi. Sen kautta tulee esiin pitkän linjan kehitys. – Tällä tavoin katsottuna karma on myös kommunikaatiota yksilön ja hänen oman menneisyytensä välillä. Se vain heijastuu toisten ihmisten heijastamana.

Ihminen saattaa olla sitoutunut johonkin tehtävään, joka olisi yksin liian vaikea. Joku toinen ihminen voi osaltaan olla sitoutunut samaan tehtävään, vaikkei kumpikaan ensin tiedä sitä. Sitä, että jossain vaiheessa näillä ihmisillä saattaa olla epäsopua, voi yrittää ”lukea” tehtävään sitoutumisen näkökulmasta. Epäsopu paljastaa ensin, minkälaisista asioista on kahden välisessä suhteessa kyse ja sovittamisen jälkeen nämä kaksi

Normaalit arvot esim. työpaikalla käsit- täisivät myös sen, että autettaisiin toista kanssaihmistä.

ihmistä ovat vapaita lähtemään erilleen – tai tekemään yhteistyötä yhteisessä tehtävässä omien korkeimpien arvojensa mukaan. Henkisellä tiellä tämä jälkimmäinen on kiinnostavampi vaihtoehto.

Näkökulmaerot vain hedelmöittävät yhteistyötä. Yhteisenä tehtävänä voi olla kehittää asioita, joita itse tai jopa koko maailma tarvitsee myöhemmin. Tämä liittyy myös Universumin vihkimykseen, josta jo äsken oli puhetta.

Aika ja henkinen tie

Tyyne Matilainen: ”On olemassa niin sanottu ikuinen nykyhetki, jossa ovat kaikki ajat, mutta sillä ei selviä maallisessa elämässä.” Tyyne Matilaisen maailmankäsityksessä henkisen tien kulkijan päämääränä on Maa-planeettavihkimys, jonka jälkeen ihminen on vapaa maaplaneetan karmasta, ja jonka vuoksi juuri maallinen elämä ja sen läpivieminen ihmisyyden perussääntöjen mukaisesti on tärkeää, sillä niiden vuoksi olemme täällä opiskelemassa.

Ajan perusta on suuressa absoluuttisessa kokonaisuudessa ikuisessa nykyhetkessä, joka pitää sisällään kaikki kehityskaaret. Mutta se ei ole kenenkään kohdalta valmis ennenkuin ihminen on käynyt oman kehityskaarensa lävitse ja tuonut tähän ajalliseen maailmaan kaiken mitä hänen kehitykseensä kuuluu. Vaikka joku joskus voi tuntea elävänsä ”ikuisessa nykyhetkessä”, se ei tarkoita sitä että hän olisi henkisellä tiellään valmis tai että ikuisessa nykyhetkessä eläminen olisi pitemmän päälle suotavaa. Kokemukset tulevat ja menevät, parhaassa tapauksessa ne antavat tarpeellista tietoa – mikä on tietysti arvostettavaa.

Se että ihminen kokee ajan niin monella eri tavalla, on toinen juttu. Unenpuolella on erilainen aika kuin valveilla. Muissa aurinkokunnissa on oma aikansa. Ihminen elää monessa eri ulottuvuudessa ja monella eri tasolla ollakseen ihminen, kehittyäkseen ihmisenä ja toimiakseen toisten ihmisten hyväksi. C. S. Lewis Narnia-tarinoissaan on havainnollistanut tätä ajankulun erilaisuutta kaunokirjallisessa muodossa.

Näissä toisenlaisen ajan maailmoissa voi valmistella ja järjestellä asioita positiiviseen suuntaan. Aika ikäänkuin moninkertaistuu maaplaneetan valvetajuinen maailman ulkopuolisessa ajassa ja sen vuoksi näiltä tasoilta tai ulottuvuuksista voi saada apua valvetajuinen ihmisen ongelmiin tai päämäärien saavuttamiseen ja päivastoin: oikein käytetty valvetajuinen elämä positivoi näitä muita maailmoja.

Tyyne Matilainen: ”Aika on energiaa, mysteeri on energiaa, kun sen avaa, energia tulee ihmiseen” Ajan positiivinen merkitys korostuu nimenomaan henkisen tien kulkijalla, kun on niin paljon sellaista tehtävää, johon on sitoutunut maan päälle syntyessään ja joka pitäisi suorittaa mieluummin absoluuttisesti eli siten, että sen lopputulos on positiivinen, katsoi sitä mistä reaalisesta tai henkisestä näkökulmasta tahansa. Tämä sisäinen positiivisen päämäärän kaipuu on vahva ja se kuljettaa ihmistä ja saattaa hänet mm. sovittamaan karmaansa.

Yksilön kehityskaari alusta loppuun on tällöin se mihin pyritään, olenaista ei se kuinka paljon aikaa siihen kuluu. Koska aika on kuitenkin tärkeä, jokin antaa sille merkityksen: toisten ihmisten palveleminen, se luo ajan, tässä mielessä. Yksilöllinen kehitys riippuu toisista ihmisistä. Ellei olisi yhteisyyttä, ei tarvittaisi aikaakaan – aika luo kehyksen ihmisen omille mutta varsinkin yhteisille kehitystapahtumille.

Näitä ovat esimerkiksi tyylikaudet taiteissa, suuret filosofiset suuntauokset, uskonnolliset kehitys- tai puhdistustustiet, valtiolliset aatteet, tieteet, tekniset ratkaisut – ja ennen kaikkea ihmisyyden kehittyminen. Ne nousevat ajasta, kun ihminen vastaa sen haasteisiin yhteisen karman nostaessa niitä esiin. Mikään suuri aate tai tapahtumasarja ei ole syntynyt pelkästään niiden nerokkaiden ihmisten ansiosta, jotka ovat tuoneet niiden periaatteita esiin ja joiden nimet mainitaan sen vuoksi historiassa, vaan myös niiden ihmisten kautta, jotka ovat omaksuneet näistä jotakin hyvää. Suurten ihmisjoukkojen ansiosta ne ovat asettuneet maapallon auraan, ne ovat saaneet täyden olemassaolon ja niistä on tullut ihmiskunnan pysyvää omaisuutta.

Näillä kaikilla on luonnollisesti myös negatiivinen puoli, joka muodostaa siemenen muutoksille ja sitä mukaa myös tuleville kehityskausille – ja joka tulee niiden avulla sovitetuksi. Edellyttäen siis että ihmisyyden perussäännöistä pidetään kiinni. Ellei pidetä, negatiivinen karma karttuu.

Kehitysmahdollisuuksia ja innovaatioita

Kun on ymmärtänyt sen miten ajatuksen lait toimivat ihmisen ja ihmiskunnan hyväksi, niistä tulee suuri voimavara. Kuten muutkin lait, aluksi ne toimivat ihmistä vastaan, mutta oikean tiedon ja soveltamisen avulla niistä tulee ylittämätön voimavara.

Silloin kun ajatusyhteys rakentuu negatiivisille ajatuskoostumille, ne muodostavat kerrosta tai ”taso”, jonka puitteissa vastapuolten negatiiviset ajatukset heijastuvat takaisin samanmuotoisina ja siten, että niissä on mukana syytöksiä toista osapuolta kohtaan. Kun tämä on riittävästi vaikuttanut ajatusaineeseen, se alkaa vaikuttaa myös materiaaliseen maailmaan ja heijastuu konflikteista tai jopa suoraan olosuhteista, jotka voivat muuttua huonoiksi – esimerkiksi talouden tai vaikkapa ilmaston kannalta.

Silti hyödyllisiä asioita löytyy sieltäkin mistä vähiten odottaa. Esimerkiksi huonot taloudelliset olosuhteet saattavat inspiroida ihmisiä

tekemään keksintöjä ja innovaatioita. Mitä näille tapahtuu silloin kun ihmiset alkavat positivistoida välejänsä ja taloudellinen tilanne kohenee. Ja kun olosuhteet alkavat parantua taloudellisesti, ei välttämättä tarvita enää huonoina aikoina tehtyjä asioita, sillä ne mielletään korvikkeiksi. Silloin saattaa jäädä unohduksiin monia positiivisia innovaatioita, joista voisi olla korvaamatonta apua tulevaisuudessa, jossa ongelmat ilmenevät esimerkiksi luonnonkatastrofien kautta.

Esimerkkinä innovaatiosta, jossa huonot olosuhteet ovat inspiroineet hyvin toimivan systeemin ovat Kuuban Havannan pienpuutarhat, huertat, joista puhuttiin TV 1:ssä esitetyssä Monty Donin juontamassa puutarhaohjelmassa Maailman kauneimmat puutarhat 1/10. Tällaisen ekologisen pienpuutarhasysteemin avulla on mahdollista ruokkia kokonaisen kaupungin väestö ilman kuljetuskustannuksia. Ja se voisi olla hyödyllinen muuallakin maailmassa.

Oivallukset pitää kuitenkin ensin irrottaa siitä negatiivisesta lähtökohdasta, jossa saattaa olla paljon vihaa toisia ihmisiä kohtaan, ja korvata vihan jättämä tyhjä tila ihmisyiden perussäännöillä tai muilla vastaavilla positiivisilla ajatuskoostumilla ja niiden kanssa yhteen sopivilla positiivisilla voimilla. Jos negatiivisten olosuhteiden vuoksi syntyneiden oivallusten tulokset samaistetaan köyhyyteen ja vihaan, ne katoavat maailman tuuliin heti, kun olosuhteet muuttuvat eivätkä ne ole enää pakollisia esimerkiksi hengissä säilymisen vuoksi.

Jos innovaatioiden päällimmäiseksi sisällöksi jää negatiivisuus, myös mahdolliset hyvät asiat katoavat näistä ajatuskoostumista. Jos positiivisuus saadaan edes pääosin vallitsemaan, vastakkaistenkin ajatuskantojen positiivisimmat ilmenemät saadaan toimimaan ihmisten hyväksi.

Kun ajatuksen lakeja ajatellaan pelkästään luonnonlakeina voi ymmärtää, että niiden mekanistisuus on myös voimavara. Niihin voi suhtautua neutraalisti kuten esimerkiksi painovoiman toimintaan. Niihin ei tarvitse samaistua vaan vain tehdä niillä hyvää. Silloin voidaan myös ymmärtää hyvän ja pahan suhde asiakohtaisesti oikealla tavalla: voi nähdä, mikä keksintö tai oivallus on korkeamman inspiraation tulos ja säilyttämisen arvoinen.

Esimerkiksi jotkin sairaudet tai ”syndroomat”, voivat antaa epätavallisia kehitysmahdollisuuksia: esimerkkinä olkoon savant, autisti jolla on suuria vaikeuksia tavallisen elämän kanssa, mutta joka voi olla tavattoman etevä jollakin erityisalalla.

Samoin epätavallisilla tai vaikeilla perhesuhteilla voi olla positiivinen merkitys kehityksen kannalta. Tai jopa katastrofeilla, sikäli kuin ne inspiroivat ihmisiä toimimaan epätavallisesti. Sitten kun jokin karmallinen kehityskaari alkaa olla lähellä päätöstään, ihminen joutuu korjaamaan siihen liittyneitä negatiivisuuksia (jotka ovat johtaneet vaikeuksiin) ainakin anteeksipyyntöillä ja karmanherransa avulla jotta kehityskaari kokonaan muodostuisi absoluuttiseksi. Kun karmat on sovitettu, prosessista jää jäljelle kaikkien osapuolten kannalta positiivinen absoluuttinen lopputulos.

Elämänkaaressa on hyvin selvillä kaikki sen hetkiset päämäärät yksilönä ja yhteisönä.

Tämä tarkoittaa siis sitä, että jos tällainen erikoistilanne on vaatinut lähimmäisiltä ylimääräisiä uhrauksia tai vahingoittanut ihmisiä, ne pitää korvata tavalla tai toisella. Henkisellä tiellä korvausvelvollisuudet otetaan tosissaan, sillä tavalla edetään kohti ihminen itse itselleen -tilaa. Vaikka kaikkien vanhojen tilanteiden korvaaminen niissä mukana olleille ihmisille kuulostaisi mahdottomalta, niin elämä on sommiteltu siten, että sellainenkin voi onnistua, jos sitä tahtoo. Sillä silloin myös ihmisen kristusolemukseen kuuluva karmanherra on apuna.

Itsenäinen ajattelu ja ihminen itse itselleen

Ihmisen suurin voimavara on kuitenkin hänen oma itsenäinen ajattelunsa – etenkin jos sen pohjana on loogisia positiivisia ajatuksia. ”Oikea perusta tiedolle on itsenäinen ajattelu. Oma ajattelutaito säilyy parhaiten, kun ihmisen puhuma asia on oman ajattelun tuotetta. Silloin tiedot säilyvät elämästä elämään.” Tämä oli Tyyne Matilaisen ajatus. Hän korosti tietoa, sen saamista ja pysyvyyttä.

Itsenäisellä ajattelullaan ihminen rakentaa eettisfilosofisen rungon, johon on helppo liittää lisää yhteensopivia ajatuksia ja tietoja. Ajatukset toimivat tiedon kiinnikkeinä. Kun erotuskyky ja henkiset aistit heräävät, oma itsenäinen ajatusmaailma toimii niiden kanssa. Oma ajattelu on helppo korjatakin, jos sen huomaa virheelliseksi. Jos ajatellaan Maa-planeettavihkimykseen kuuluvaa päämäärää, jossa yksilön karma suhteessa muihin ihmisiin on sovitettu ja positiivinen, silloin ihminen on itse itselleen ja oman tajuntansa hallitsija. Oma itsenäinen ajattelu on silloin välttämättömyys.

Ihminen itse itselleen kyllä vastaanottaa ajatuksia, virikkeitä ja opetusta toisilta ihmisiltä, mutta hän samalla pystyy arvioimaan sen miten ne sopivat juuri hänen arvomaailmaansa, kehitysvaiheeseensa ja muuhun kokonaisuuteensa. Jos eivät sovi, hän hylkää ne. Mutta jos sopivat, hän on kiitollinen niistä ja maksaa hyvän hyvällä.

Kun ihminen on itse itselleen ja puhuu ja kirjoittaa itse ajattelemiinsa ajatuksia, silloin ihminen osallistuu luomistyöhön oman Jumalansa kanssa. Hänellä on maailmankaikkeudesta saatua yhteistä ajatusainetta, ja hän muodostaa siitä omaa positiivista maailmaansa, jonka ideat kulkevat ajatusvärähtelyinä koko ihmiskunnan läpi kaikkien niiden omaksettavaksi, joiden oma ajatusmaailma ottaa ne vapaaehtoisesti vastaan.

Kun ihminen löytää itseään yhä enemmän ja enemmän, myös hänen ajatusmaailmansa syvällistyy ja rikastuu. Silloin hänen on helppo olla

Oikea perusta tiedolle on itsenäinen ajattelu. Oma ajattelutaito säilyy parhaiten, kun ihmisen puhuma asia on oman ajattelun tuotetta. Silloin tiedot säilyvät elämästä elämään.

muiden ihmisten kanssa, ymmärtää heitä ja nähdä heidät positiivisessa valossa. Silloin on myös edellytyksiä ymmärtää, että jokaisella muullakin ihmisellä on periaatteessa täysi ajattelun itsenäisyys – edellyttäen, että ihmisyyden perussäännöt pidetään voimassa ajatuksissa, tunteissa ja teoissa.

Olemassaolo (joka on perustaltaan tajunnallinen) reagoi tähän pyrkimykseen positiivisesti. Positiivinen elämänkaari aktivoituu. Parhaat vaihtoehdot toteutuvat, kun ihmisyyden perussäännöt alkavat toteutua pienimmissäkin ajatusvärähdyksissä. Tällä tavoin myös itsenäinen ajattelu toimii oikein – kun se ei enää vahingoita toisia, jolloin koko maailmankaikkeus hyväksyy sen.

Hyvyyden voimat: aktiivinen hyvyys

Hyvyys – mitä sillä milloinkin tarkoitetaan – on ihmisenä olemisen olennainen piirre. Pitää tulla hyväksi ihmiseksi ja olla sitä kautta yhteydessä suurempaan hyvyteen. Ihmisyyden perussääntöjen avulla ihminen pysyy valkealla tiellä. Sana ”valkea” kuvastaa hyvyttä ja siihen sitoutuneita kykyjä, voimia, osaamisia ja toimintatapoja. Jokainen ymmärtää, että valkea tie on ainoa oikea henkinen tie, sillä ihmisen sieluun on kirjoitettuna jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys.

Jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys ovat perustavaa laatua olevia hyvyyden voimia – ilman niitä ei henkistä tietä ole laisinkaan. Ajatusjoogassa hyvyyden voimien käyttämistä opetellaan jo aivan alussa ”Tahdot – – tehdä työtä Hyvyyden voimien elähdyttäjänä lähimmäisteskeskuudessa.”

Hyvyyden voimat toimivat huomattavassa määrin ajatussiltojen kautta. Ajatussillat kun voivat yhdistää toisistaan kaukanakin olevia ihmisiä. Ajatusjoogassa ne saatetaan anteeksipyyntöjen avulla yhdistämään ihmisiä siten, että esteenä olevat negatiiviset ajatuskoostumat poistuvat ja positiiviset ajatusvirrat pääsevät kulkemaan ihmisestä ihmiseen.

Henkisellä tiellä, kun luonne positivisoituu, ihminen haluaa päästä eroon negatiivisista ajatuskoostumista ja alkaa tehdä työtä sen eteen. Kuitenkin nimenomaan positiivisuus on se mikä kantaa pitkälle ja liiallinen negatiivisten ajatuskoostumien kanssa painiminen on siitä pois. Sinänsä ei riitä, että olemme ”hyvien puolella” tai että uskomme, että

ihminen on perusteiltaan hyvä. Meidän tulee olla aktiivisesti hyviä, hyvyyden voimien käyttäjiä ja niiden elähdyttäjiä myös lähimmäisissämme.

Hyvyyden voimia ja niiden yhdistelmiä on monenlaisia riippuen ihmisistä sekä heidän tiedoistaan ja tarkoituseristään. Hyvyyden voimat ovatkin henkisen tien kulkijalle erinomainen ”työkalupakki”, jonka voi ottaa käyttöön loogisten positiivisten ajatusten avulla. Niiden avulla on mahdollista saada aikaan ihmisen korkeampien päämäärien mukaisia tuloksia.

Ajatuksissa on ajatusten voimaa ja loogisten positiivisten ajatusten toistaminen on alku myös hyvyyden voimien ilmenemiselle ja samalla hyvyyden voimien avulla tapahtuvalle henkiselle työlle. Silloin kun puhumme hyvyyden voimista, kyse on pelkkää ajatusvoimaa vahvemmasta vaikutuksesta. Korostan nyt sitä puolta, että kyse on todellakin voimista. Ei pelkästään ajatuksista, joilla on ”sisältö ja muoto” ja ”ajatusten voima”, vaan niiden olemuksena on se erityinen hyvyyden ja positiivisuuden ”voittoisa voima”, mistä Kirjeopisto Vian opetuskirjeissäänkin puhutaan. Silloin kun käännetään katse suoraan hyvyyden voimiin, saadaan aivan uudenlaisia näkökulmia.

Voisi sanoa, että loogiset positiiviset ajatukset ovat ikäänkuin tuoteselosteita hyvyyden voimien pinnalla. Niiden laatu on selvillä sanojen ja lauseiden pohjalta ja niinpä loogisilla positiivisilla ajatuksilla ja niiden tärkeimmillä sanoilla on tarvittava elähdyttävä vaikutus etenkin silloin, kun ihminen kokonaisena ihmisenä on niiden takana.

Hyvyyden voimia on valmiina jokaisessa ihmisessä, ja on välttämätöntä saada ne toimiviksi jos ne ovat vielä uinuvalla asteella. Ne voimistavat ihmispersoonan positiivisuutta ja tekevät ihmisestä itsenäisen.

Hyvyyden voimista ihmisillä on yleensä hyvin tunteenomainen käsitys siitä luonnollisesta syystä, että niiden laatu useimmiten koetaan tunteena. Esimerkiksi rakkauden voimat pitävät sisällään myös rakkauden tunteen tai rauhan voimat rauhan tunteen. Tunne on ihmisen kannalta olennainen asia, ja positiiviset tunteet ovatkin edellytyksenä kaikelle henkisellä kehitykselle. Positiivinen tunnetila on silti vain osatotuus.

Henkisen tien tarkoitus ei ole tuottaa pelkästään onnentunnetta tai miellyttävää olotilaa – vaan saada aikaan paljon laajempia vaikutuksia niin itsessämme ja lähimmäisissämme kuin yhteiskunnassakin ja viime kädessä jopa globaalisti. Tunne saattaa ilmaantua vasta jälkikäteen, kun ihminen antaa hyväksynnän teoilleen sekä niiden tuloksille – ja tämä tunne saattaa myös joutua väistymään uusien haasteiden edessä.

Tajunta hyvyyden voimien palveluksessa

Jotta henkistä tietä ja ihmistä itse itselleen voisi ymmärtää, sitä täytyy katsoa myös ihmisen tajunnan ja sen toiminnan kannalta. Ihmisen tajunta ja sen kärkenä myös tietoisuus on kehittynyt ja saanut muotoaan ihmiskunnan henkisissä kouluissa ja maallisissa yliopistoissa. Itse asias-

sa oikein muodostunut Tajunta on ihmisen omien hyvyden voimien paras lähtökohta. Toisaalta hyvyden voimat pitävät Tajunnan kunnossa ja kehittyvänä.

Tyney Matilainen kuvaili meidän aikamme henkisen tien kulkijan tajuntaa erilaisina tajunnallisina toimintakokonaisuuksina, joita olen käsitellyt jo aiemmin. Universum, Kosmos, Absoluutti ja Universaali ovat tämän hahmotelman osia. Tajunnan kaikki osat toimivat yhdessä. Ne ovat yhteydessä elämänkaareen, joka tuottaa muun muassa tärkeimmät ulkoiset tapahtumat, joiden puitteissa ihminen tekee ratkaisunsa ja elämänvalintansa. Tajunta toimintamuotoineen kehittyy henkisen tien mukana. Kun tajunta on kunnossa, ihminen kykenee käyttämään hyvyden voimiakin paremmin ja toimimaan niiden periaatteiden mukaan.

Universum sisältää ”maailman” sellaisena kuin ihminen ottaa sen vastaan. Se toimii ihmisen nukkuessa ja se on tietyllä tavalla avoin, ihmisen alitajunta on Universumissa ja sillä on yhteys kollektiiviseen tajuntaan. Universum tekee ajatuksista yhteisiä. Se on yhteydessä henkisiin aisteihin ja sitä kautta kaikkeen muuhun ihmisen tajunnalliseen ”laitteistoon”.

Universumi, sanana se kuvastaa kaikkeutta, tässä yhteydessä ihmisen omaa kaikkeutta, jonka kautta myös hyvyden voimat pääsevät ”ulos”, toisiin ihmisiin ja maailmoihin ja sieltä takaisin ihmiseen itseensä. ”Kaikki, mitä ilmennän, on Universumin osa.” Tyney Matilainen

Universumista on yhteys henkisiin aisteihin, kuten älyyn, järkeen, ymmärrykseen ja intuitioon mm. jotka ovat pisteinä rinnan kohdalla. Henkisistä aisteista eestäsäylä kulkee pikkuaivoihin ja osaan aivosiltaa (nämä ovat eräänlainen kokoava keskus, Taka-aivot) ja sieltä edelleen Kosmokseen. Hyvyys perusteineen ja muotoineen pääsee silloin osaksi ihmisen Tajunnan järjestelmää.

Kun hyvyden voimat ja ”ihminen itse itselleen” yhdistetään käsitteellisesti Tajuntaan kaikkine mahdollisuuksineen se luo synteisin erillisen ihmisen ja ykseyttä kokevan ihmisen välille: ihminen on henkisen lähtöhetkensä alusta ollut jo periaatteessakin ainoastaan ja vain oma itsensä, mutta väärän negatiivisuuden poistuessa ja persoonan positivistuessa hän kasvaa kykeneväksi elämään yhteydessä toisiin ihmisiin, olemaan ihmiskunnan yhteisessä elämässä sen omavaloinen positiivinen ydin, yksi muiden joukossa.

Loppulause

Kun lähdin etsimään Tyne Matilaisen filosofiaa, jouduin seulomaan hyvin sekalaista materiaalia: oppilaiden eri aikoina tehtyjä muistiinpanoja hänen kanssaan käydyistä keskusteluista sekä hänen aikanaan julkaistujen Uusi Safiiri lehtien kysymys-vastauspalstoilta kopioituja tietoja mm.

Omat muistikuvani siitä mihin keskustelut, kysymykset ja vastaukset ovat aikanaan liittyneet, ovat olleet avuksi niiden hahmottamisessa.

Nyt kun tämä kirjanteko on päätöksessä, tulee mieleen kysymys: "Mitäs unohtui?" Näin monipuolisen materiaalin kanssa työskennellessä, tuntuu siltä, että hyvin paljon on jäänyt pois. Osa siksi, että artikkelien sisäinen logiikka on johtanut toisaalle, mutta osittain myös siksi, etten ole vielä löytänyt niille sellaisia yhteyksiä muuhun ajatteluun, joita filosofia tarvitsee – ne ovat vielä puhdasta esoterismia.

Liitteet

Liite 1.

Keskusteluja Tyyne Matilaisen kanssa

Omakohitaiset muistoni Tyyne Matilaisesta (1911–1989) alkavat 70-luvun puolivälistä, jolloin Kirjeopisto Vian Oppilasyhdistys, sittemmin oppilaskunta, perustettiin ja jolloin tapasimme Kirjeopisto Vian opettajia erittäin usein.

Kirjeopisto Vian Oppilasyhdistyksen aktiivitoimijana ja myöhemmin Kirjeopisto Vian oppilaskunnan puheenjohtajana pidin tärkeänä olla mukana näissä keskusteluissa tai kysymys- ja vastaustilaisuuksissa aina kun se oli mahdollista, ja sain siksi melko hyvän kokonaiskuvan siitä mistä milloinkin puhuttiin. Toisaalta kysymyksiä tehtiin erilaisissa ryhmissä, jolloin aina ei voinut olla varma siitä, mitä kaikkea jossain muussa ryhmässä oli ollut aiheena.

Tavallisesti istuimme pöydän ympärillä. Tyyne Matilaiselle kahvi oli vihki-
mysjuoma, sitä ilman ei tapahtunut mitään. Syötävää piti olla, että energia riittäisi. Keskustelu alkoi usein sillä, että hän kysyi: "Mistäs nyt keskusteltai-
siin?" tai "Onkos niitä kysymyksiä?". Useimmiten keskustelunaiheita ja kysy-
myksiä oli ja paljon. – Kysymyksiä tekevät oppilaat olivat tehneet jo oman valmistavan työnsä, mikä teki vastaamisenkin innostavaksi.

Oppilaiden kannalta näiden tilaisuuksien tarkoitus oli saada kiinnostavaa, henkiselä selvänäöllä katsottua tietoa henkisistä – ja mistä tahansa – asi-
oista. Toinen, esoteerisempi tarkoitus liittyi jälleensyntymään: Tyyne Mati-
lainen ohjasi jälleensyntymäolentojamme takaisin meihin itseemme Maa-
planeettaviihkimystä varten.

Tyyne Matilaiselle oli tärkeää, että oppilaat tekivät kysymyksiä. Hän tutki
niitä oppilaan auran kautta. – Joskus, kun Tyyne Matilainen itse halusi ottaa
itse miettimänsä asian esiin, hän kääntyi jonkun oppilaan puoleen ja sanoi:



Tyypillinen keskustelutilanne. Tuula Uusitalo istuu oikealla Tyyne Matilaisen viereessä ja kyselee. Mirja Salonen on toinen vasemmalta.

"Kysypäs sinä tätä..." Hyvin muotoiltu kysymys viritti osallistujien mielenkiinnon – heidän henkiset käyttövälineensä.

Kysymykset polveilivat laidasta laitaan oppilaiden mielenkiinnon mukaan. Yhdessä aiheessa ei voitu pysyä kauan ja loppu jäi mietittäväksi. "Loogistakaa tämä", Tyyne Matilainen vaati annettuaan pitkän, monimutkaisen vastauksen.

Koska tietämykseni teosofiasta ja yleensä esoterismista olivat hyvin vähäiset verrattuna moniin muihin oppilaisiin, omat kysymykseni sivusivat ainakin alkuaikoina hyvin usein intialaista vedantafilosofiaa. Ihmettelin, kuinka Tyyne Matilaisen asenteet olivat siitä verattain kaukana. Vedantafilosofialla oli selkeä järjestelmä ja sillä oli tavallaan vakioidut vastaukset, joihin olin kirjallisuuden pohjalta tottunut. Ensin en uskonut, että rajajoogan opettaja voisi niistä juurikaan poiketa. Tyyne Matilainen katsoi kuitenkin itse asiat henkisesti selvänäöllään silloisen tilanteen kannalta eikä antanut oppilaan ennakoasenteiden häiritä.

Opintojeni pohjalta kyselin myös "kovista tieteistä", vastalöydetyistä alkeishiukkasista ym. Hämmästyin usein hänen vastauksiaan: ne saattoivat joskus olla tieteenalan mukaisia mutta joskus mennä kovin kauaksi esoterismin suuntaan ja aiheuttivat päänvaivaa, kun piti miettiä, mitä hän niillä oikein tarkoitti. Hän saattoi esimerkiksi käyttää nimityksiä, jotka tulivat jostakin kaukaa avaruudesta. Suutuinkin väliin tästä esoteerisuuden tuottamasta vaikeudesta, sillä kaipaasin selkeää järjestelmää, jonka puitteissa jäsentää ajatuksiaan.

Usein Tyyne Matilainen vastasi kysymyksiin suoraan, mutta vaativimmat asiat hän katsoi jostakin muualta: Hän pani käden poskelle, sulki silmänsä, liikautti päänahkaansa ja oli hetken "poissa". Ymmärsimme, että hän vaihtoi tietoisuutensa toiselle olemassaolon tasolle. Jos "poissaolo" kesti pitempään, Mirja Salonen otti ohjat käsiinsä ja käänsi keskustelun siksi aikaa muualle, esimerkiksi oppilaskunnan ja Via ry:n asioihin.

Mirja Salonen toimi muutenkin tasapainottavana tekijänä näissä tilaisuuksissa. Hän ei välttämättä ollut aina samaa mieltä Tyyne Matilaisen kanssa, mutta hänen rauhallisuutensa vaikutti siihen, että esimerkiksi jälleensynty-miemme kautta tulleet ristiriidat eivät päässeet vaikuttamaan liikaa. Ne tulivat tietoisuuteemme, ne ratkaistiin eri tajunnantasoilla – ja siirrettiin pois päiväjärjestyksestä.

Tyyne Matilainen myös saattoi sanoa kysyjälle hyvin suoraan mitä ajatteli, etenkin jos hän katsoi asialla olevan vaikutusta oppilaiden elämään ja heidän henkiseen kehitykseensä. Seuraavana päivänä hän kuitenkin perui liian jyrkät kannanottonsa – siinä näkyi silloin Mirja Salosen vaikutus – ja yhteinen tiedonhaku jatkui eteenpäin leppoisammissa tunnelmissa.

Monenlaiset asiat jäivät vaivaamaan mieltäni ja ne alkoivat seljetä vasta pitkän ajan päästä, kun aloin nähdä niitä kokonaisuuden kannalta. Ehkä juuri sen vuoksi tämän kirjan kirjoittaminen onkin tullut minun tehtäväkseni. Sitäpaitsi on ollut kiinnostavaa palata miettimään näitä asioita uudelleen ja uudelleen.

Tuula Uusitalo

Työne Eliina Matilaisen elämänvaiheet ja vialaisen yhteisön historia

Työne Eliina Matilaisen elämänkaaren (1911–1989) keskeiset tapahtumat ja hänen elämäntyönsä jatkuminen vialaisessa yhteisössä.

Varhaisvaiheet

Työne Eliina Häkkinen syntyi helmikuun 16. päivänä Pieksämäen Mataramäen kylässä. Vanhemmat olivat Aapeli Häkkinen (1866–1918) ja Loviisa Häkkinen, os. Teittinen (1874–1938).

Sisaruksia syntyi kahdeksan: Arvid, Lydia, Jalmar, Kerttu, Saimi, Antti, Työne Eliina ja nuorimmainen Unto, joka kuoli noin 10 kuukauden ikäisenä. Häkkisen perheellä oli maatalo ja sen yhteydessä kauppa. Isä Aapeli Häkkinen toimi kauppiana ja kävi kauppaa Pietarissa asti.

Isä Aapeli Häkkinen sairastui ns. espanjantautiin ja kuoli marraskuun 16. päivänä 1918 Työnen ollessa vajaan kahdeksan vuoden ikäinen.

Tapahtuma muutti koko perheen elämän ja taloudellisen tilanteen. Äiti Loviisa Häkkinen otti raskaasti miehensä kuoleman niin, ettei oikein jaksanut hoitaa kauppaa eikä maatalouttaakaan.

Tämän vaikutuksesta Työnen muodollinen koulutus supistuikin kansakouluun ja joihinkin kursseihin. Tietopuolista kirjallisuutta hän kuitenkin luki ja tutki hyvin paljon itseksensä. Nuorena hän työskenteli mm. Nokian tehtaassa jonkin aikaa.

Lapsuus ja nuoruus olivat tavallista maalaistalon tyttären elämää äidin ja sisarusten parissa. Kuitenkin jo lapsena hänellä esiintyi alkavaa selväkuuloa. Hän on kertonut mm. kuulleensa musiikkia erilaisista rautaesineistä (esim. heinäpellolla oltaessa heinähangoista).

Vuosina 1932-34 Työne Häkkisellä oli yhteys Mestari Aukusti Aaltioon (ei ole varmuutta onko nimi oikea). Mestari otti yhteyttä Työneen laittamalla kirjeenvaihtoilmoituksen loppuun nimen, jonka tiesi kiinnostavan Työne Häkkistä. Kirjeenvaihtoa lähinnä yhteiskunnallisista asioista jatkui pari vuotta. Aaltio asui siihen aikaan Kajaanissa, mutta oli paljon matkoilla ja oleskeli enimmäkseen Intiassa. He tapasivat kerran Pieksämäen kauppalassa ja keskustelivat Työne Häkkisen tulevan elämän kannalta merkityksellisistä asioista, mm. avioliitosta miehen kanssa, joka ei tulisi ymmärtämään häntä.

Työne Häkkinen vihittiin avioliittoon Reino Ilmari Matilaisen (1912–1993) kanssa elokuun 8. päivänä 1935. Avioliittonsa ensimmäiset vuodet he asuivat Mataramäessä. Työne ja Reino Matilainen muuttivat Suonenjoelle lokakuussa 1937 ja perustivat sinne osto- ja myyntiliikkeen. Myöhemmin he perustivat puku- ja lyhyttavaraliikkeitä Suonenjoelle ja Rautalammille. Sota-aikana heillä oli pienteollisuusyritys. Tuotanto alkoi miesten pussihousuista, niiden lisäksi tulivat laukut ja salkut ym. nahkatavarat. Työnen veljen Jalmarin ja erään edustajan kanssa Matilaisilla oli 1946 perustettu tupakkatehdas. 1940-luvun loppupuolella mukaan tulivat ranskalaisesta silkistä valmistetut solmiot.

Matilaisten ainoa lapsi Kirsti Marjatta syntyi huhtikuun 1. päivänä 1940. Tupulla, kuten häntä kutsuttiin, oli syntymästään saakka kilpirauhasen toimintahäiriö, joka vaikeutti kehitystä ja mm. puhekykyä. Tupu sai lastenhoitajalta keuhkotautitartunnan ja kuoli huhtikuun 24. päivänä 1944.



Tyyne Matilainen nuorena.

Henkisyys avautuu

Vuonna 1946 Tyyne Matilainen koki henkisen murroksen, jota hän on kuvannut eri yhteyksissä mm., että hän sai sisäisen äänen, tai että hän sai selvänäön tai että hän koki buddhavalaituksen. Tämän tapahtuman jälkeen Tyyne Matilainen antautui henkisiin harjoituksiin ja asetti päämääräksi Mestariksi tulemisen. Hän alkoi lukea teosofista kirjallisuutta, liittyi Teosofiseen Seuraan ja tunnisti ystävänsä Aukusti Aaltion Mestariksi. Hän sai henkisen yhteyden myös muihin intialaisiin ja tiibetiläisiin Mestareihin.

Reino ja Tyyne Matilainen muuttivat Suonenjoelta Savonlinnaan kesäkuussa 1950. He ostivat Hevostori 7:stä puurakenteisen pienkerrostalon. He laajensivat sitä kahden huoneiston verran saatuaan tuloja Suonenjoen talon myynnistä. Reino Matilainen kävi rakennustöissä pitäjällä ja vuokratulot jäivät

Tyyne Matilaisen käyttöön. Tämä mahdollisti hänelle keskittymisen henkisiin harjoituksiin ja henkisyden tutkimiseen.

Tyyne Matilainen alkoi hakea kontaktia myös savonlinalaisiin teosofeihin. Savonlinnassa toimi kristosofien lukupiiri, joka ilmoitti lehdessä kokoon-tumisistaan. Tyyne Matilainen osallistui näihin tilaisuuksiin ja tutustui joihin-kin teosofeihin ja heidän kauttaan pääsi kontaktiin Savonlinnassa toimivaan teosofeista ja ruusuristiläisistä koostuvaan lukupiiriin.

Näihin aikoihin hän tutustui myös ruusuristiläiseen kirjallisuuteen. Hänen oman tiensä kannalta oli yksi tärkeimpiä Pekka Ervastian Jeesus Kristuksen Vuorisaarnan (Matt. 5., 6. ja 7. luku) pohjalta kirjoittama kirja ”Vuorisaarna”. Tyyne Matilainen totesi, että Vuorisaarnassa – ennen kaikkea sen sisältämissä käskyissä – oli useita negatiivisia kohtia.

Hänelle valkeni, että hänen tulee muuttaa Vuorisaarnan käskyt positiivisiksi.

Laadittuaan mietiskelyohjelmansa, joka oli luonteen jalostamisen ja hen-kisen kehityksen kannalta erittäin tehokas, hän alkoi etsiä yhteisöä, jonka käyttöön ohjelman voisi antaa.

Tyyne Matilainen osallistui kristosofien kesäkursseille 1950-luvun alkupuolella ja tarjosi laatimaansa mietiskelyohjelmaa J. R. Hannulalle, joka piti sitä hyvänä ja arvosti sitä, mutta ei ottanut kristosofien käyttöön. Tyyne Matilai-nen tunnusteli myös erään ystävänsä kautta, olisiko Pelastusarmeija sopiva yhteisö mietiskelyohjelmalle ja päätyi siihen, ettei ole.

Lukuvuonna 1953-54 Tyyne Matilainen tapasi tulevan työtoverinsa Mirja Salosen (1925–2002) teosofis-ruusuristiläisessä lukupiirissä, jossa hän oli alkanut jälleen käydä teosofiystäviensä kanssa. Mirja Salonen toimi tuol-loin seminaarin- ja oppikoulunopettajana Savonlinnassa. He sattuiivat vähän myöhemmin samanaikaisesti kylään erään lukupiiriläisen kotiin ja tutustuivat.

Mirja Salosen varhaisvaiheet

Mirja Astrid Salonen syntyi maaliskuun 18. päivänä 1925 Savonlinnassa. Vanhemmat olivat Otto Arvid Salonen (1883–1926) ja Astrid Matilda Enlund (1892–1963). Sisaruksia oli neljä: Maj-Lis, Mauri, Pentti ja Mirja Astrid (1925–2002). Pentti kuoli nuorena sodassa, sodan viimeisenä päivänä Viipurissa naistenklinikalla, jossa toimi lääkärinä.

Isä tuomari Otto Salonen kuoli Helsingissä parantolassa 1926 syyskuun 26. päivänä. Otto Salonen toimi valtakunnanoikeuden puheenjohtajana Lap-peenrannassa vapaussodan aikana ja joutui antamaan kuolemantuomion, joka oli vastoin hänen eettisiä periaatteitaan. Tästä seurasi myöhemmin masen-nus. Otto Salonen ehti nähdä vastasyntyneen nuorimman lapsensa, ennen kuin lähti hoitamaan terveyttään parantolaan. Otto Salonen sai sairaalassa keuhkokuumeen, jota hän ei heikkokuntoisena kestänyt, vaan kuoli. Mirjan ristiäisiä oli siirretty, koska perhe odotti ja toivoi isää kotiin. Mirja kastettiin isänsä hautajaispäivänä, kun hän oli jo puolitoistavuotias. Kastettava kiipesi itse isänsä sisaren syliin ja otti itselleen sylikummin. Välillä hän juoksenteli ympäriinsä huudellen: ”pappi rittii, pappi rittii” ja ”pani vettä päähän”.

Mirja Salosen lapsuudenkoti oli yksi Savonlinnan kauneimmista koristeel-lisista puutaloista. Talvisodan vuonna 1940 Savonlinnan pommituksissa palo-pommi osui Salosen talon naapuriin apteekintaloon ja siitä tuli levisi myös Salosen taloon. Molemmat talot paloivat. Kodin palamisen jälkeen Mirja oli äitinsä kanssa evakossa ensin lähiympäristön taloissa ja sitten Porissa äidin sisaren luona. Jatkosodan aikana Mirja Salonen sai komennuksen radisti-kurssille, mutta se työ ei soveltunut hänelle. Hän toimi sitten muonittajana Savonlinnan rautatieasemalla, jonne tuli evakkoja ja uhreja mm. Elisenvaa-ran pommituksista.

Mirja Salonen kirjoitti ylioppilaaksi 1944 ja kirjoittautui Helsingin yliopis-toon opiskelemaan fysiikkaa ja kemiaa tarkoituksenaan pyrkiä myöhemmin lääketieteelliseen tiedekuntaan. Hänen terveytensä aiheutti huolta ja hän jou-tui sairaalahoitoon ensin Savonlinnaan ja jatkohoitoon Tiuruniemen paranto-

laan Imatralle. Siellä hän tutustui ruusuristiläiseen rouvaan, jolta hän sai Pekka Ervastian kirjoja lainaksi. Samainen rouva ehdotti myös vähän myöhemmin Ruusu-Ristiin liittymistä. Mirja Salosella oli teosofista geeniperintöä, koska hänen isänsä ja isän sisaret – ehkä yhtä lukuun ottamatta – olivat teosofeja tai teosofisesti ajattelevia. Jälleensyntymästä Mirja Salonen oli nuorempana kuullut yhdeltä äitinsä sisarelta, joka oli keskustellut tästä aiheesta silloisen Ruusu-Ristin puheenjohtajan Hilda Pihlajamäen kanssa ollessaan tämän kanssa samassa täysihoitolassa.

Syksyllä 1947 Mirja Salonen palasi Helsinkiin jatkamaan opintojaan. Hänen poissaolonsa aikana on psykologia muuttunut itsenäiseksi aineeksi. Mirja Salonen aloitti psykologian pääaineopinnot sivuaineinaan kasvatustiede ja sosiologia. Hän opiskeli myös Jyväskylän kasvatusopillisessa korkeakoulussa. Yhtäjaksoiset opinnot jatkuivat kolme lukuvuotta.

Mirja Salonen liittyi Ruusu-Ristiin 1940-50-lukujen vaihteessa suosittelijoinaan aiemmin mainittu rouva ja Sven Krohn. Opiskelutauoillaan 1950-luvun alussa Mirja Salonen hoiti terveyttään, antoi yksityisoppilaille saksan, matematiikan ja ruotsin tunteja. Hän toimi myös opettajana eri paikkakunnilla, mm. Kesälahden Hummovaarassa, Sysmän yhteiskoulussa sekä Savonlinnan seminaarissa ja tyttölyseossa. Kesällä 1965 hän osallistui vielä psykologian laudaturiin kuuluville psykodiagnostiikan ja psykologin lausunnoteko -kursseille Savonlinnan kesäyliopistossa.

Työtoverit kohtaavat

Savonlinnassa toimi teosofis-ruusuristiläinen lukupiiri, johon sekä Mirja Salonen että Tyne Matilainen osallistuivat 1952 alkaen. Mirja Salonen on kertonut, että Tyne Matilainen ei yleensä näissä lukupiiritapaamisissa puhunut juuri mitään. Kerran eräs lukupiiriläinen kysyi: "Mistä löytäisi opettajan?" Tähän Tyne Matilainen vastasi painokkaasti klassisella lauseella: "Kun oppilas on valmis, niin opettaja on valmis." Sanat jäivät lukupiiriläisten mieleen.

Lähempi tuttavuus Tyne Matilaisen kanssa alkoi tapaamisesta Savonlinnan keskussairaalan ylihoitajan asunnossa. Mirja Salonen joutui menemään keskussairaalaan saatuaan roskan silmänsä. Hän tapasi sairaalan ylihoitajan, joka kutsui hänet asuntoonsa. Siellä olivat vieraina jo Tyne Matilainen ja pari muuta lukupiiriläistä.

Vähän myöhemmin 1954 Mirja Salonen suositteli ylihoitajalle sekä Tyne Matilaiselle Ruusu-Ristiin liittymistä. He liittyivät ja heidät vastaanotettiin jäseniksi vuosikoukussa pääsiäisenä 1954 suosittelijoinaan Mirja Salonen ja Sven Krohn.

Kesällä 1954 Tyne Matilainen ja Mirja Salonen osallistuivat Ruusu-Ristin kesäkurssille. Siellä jokaisen piti esittää pieni puhe kurssilla käsitellyn



Tyne Matilaisen ensimmäinen oppilas ja elinikäinen työtoveri Mirja Salonen.

kirjan pohjalta. Myös Tyyne Matilainen esitti omansa. Se herätti paheksuntaa, koska hän sanoi mm., että hänellä on taivasten valtakunnan avaimet. Puhetta pidettiin liiallisena itsekorostuksena. Myös Mirja Salonen oli silloin tätä mieltä. Myöhemmin hän joutui toteamaan, että Tyyne Matilaisella oli taivasten valtakunnan avaimet. Paluumatkalla kesäkursseilta kohtalo johdatti Mirja Salosen junassa istumaan Tyyne Matilaista vastapäätä. He keskustelivat paljon ja Tyyne näytti pitämänsä puhetta ja kysyi: "Onko tässä mitään väärää?" Luettuaan sen Mirja totesi, että se oli hyvä ja asiallinen puhe. Mirja pyysi saada tavata. Aika sovittiin kahden viikon päähän. Luottamus syntyi ja Mirja Salosesta tuli Tyyne Matilaisen ensimmäinen oppilas ja hän aloitti ahkeran rajajoogan opiskelun saamiensa ohjeiden mukaan. Mirja sai käyttöönsä mietiskelyohjelman, josta tuli myöhemmin rajajoogan peruskurssin I opetuskirjeen toinen mietiskelyohjelma, sekä ihmissuhteiden kunnostamiseen pari mantraa, jotka tulivat myöhemmin IX opetuskirjeeseen.

Syksyllä 1954 Mirjan ollessa Helsingissä Ruusu-Ristin johtaja Uuno Pore ja hallituksen jäsen Valio Hytönen kävivät Savonlinnassa tapaamassa Tyyne Matilaista. Tyyne Matilainen toivoi, että hänen opetuksestaan keskusteltaisiin. Näin ei kuitenkaan tapahtunut eikä yhteisymmärrystä syntynyt.

Mirja Salonen oli lähtenyt Helsinkiin tarkoituksenaan jatkaa psykologian opiskeluaan. Hän koki siellä tajunnan avartumisen, jota hän nimittää buddhavalalaistumiseksi tai -vihkimykseksi. Hänelle avautui elämäntehtävän ydin. Hän luopui opiskelusuunnitelmistaan taloudellisten ja terveydellisten syiden vuoksi. Toisaalta hän koki löytäneensä Tyyne Matilaisessa enemmän kuin mitä yliopisto voi tarjota. Lyhyenä Helsingissä oloaikanaan Mirja Salonen yritti viedä ruusuristiläisille oikeaa tietoa Tyyne Matilaisen opetuksista, mutta tietoa ei otettu vastaan.

Myöhemmin syksyllä 1954 Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen aloittivat yhteistyön, kun Mirja Salonen oli palannut Helsingistä Savonlinnaan. Yhteistyön tehostamiseksi hän muutti myös asumaan Matilaisten talouteen.

Henkisen kehityksen menetelmän tarve

Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen olivat nähneet puutteena aikaisempien vuosisatojen ja -tuhansien henkisissä opetuksissa sen, ettei niissä kerrottu, miten tullaan hyväksi ja jaloksi ihmiseksi, vaikka se on ollut kaikkien henkisten teiden päämäärä ja tavoite kautta aikojen. Tyyne Matilainen oli jo aloittanutkin tämän päämäärän saavuttamiseen johtavan menetelmän kehittämisen.

Mirja Salonen oivalsi heti Tyyne Matilaisen menetelmän merkityksen ja tehon luonteenjalostamisen ja henkisen kehityksen edistämiseksi tutustuttuaan siihen. Yhdessä he sitten laajensivat ja kehittivät menetelmää edelleen Kirjeopisto Vian rajajoogan menetelmäksi. Mirja Salonen oli tutustunut jo aikaisemmin ajatuksen voimaa ja positiivista ajattelua käsittelevään kirjallisuuteen ja kokeillutkin positiivisten ajatusten voimaa hyvin tuloksin. Teosofiassa ja ruusuristiläisyydessä hän kiinnitti huomionsa eettiseen puoleen, ei niinkään esoteeriseen. Mirja Salonen kertoo, miten hän yritti noudattaa esim. Vuorisaarnan käskyjä käyttäen ohjenuoranaan P. Ervastian kirjaa Vuorisaarna, mutta ei pystynyt kaikissa kohdin noudattamaan niitä, ja mitä enemmän hän yritti, sitä vähemmän hän pystyi. Menetelmän puutteen tajuaminen oli molempien oivallus ja omaa menetelmää he ryhtyivät kehittämään.

Science fiction -käsikirjoitus

Yhteistyönsä aluksi Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen kirjoittivat science fiction -tyyppisen romaanin nimeltään "On tullut aika" ja tarjosivat sitä Otavalle kustannettavaksi. Romaanissa Venukselta tulleet Oppivaiset rakentavat rauhaa maaplaneetan eri uskontojen välille. Mirja Salosen äidin serkku oli Ota-

valla töissä, joskin toisella osastolla. Mirja Salonen pyysi häntä toimimaan välittäjänä ja käsikirjoitus saatiinkin aika nopeasti arvioitavaksi. Se arvioitiin melko hyväksi, mutta sen sanottiin muistuttavan Nietzscheä siinä määrin, että sitä voitaisiin pitää plagiaattina, vaikka kumpikaan heistä ei ollut luke- nut Nietzscheä. Lisäksi sanottiin, ettei Otavassa ole kategorioita tällaiselle kirjalle, science fiction ei ollut silloin vielä lyönyt itseään läpi. Loppulausunto oli, että ainakin kirjan muotoa pitäisi muuttaa, jotta se voitaisiin kustantaa. Suunnitelma raukesi.

Kirjeopisto Vian synty ja alkuvaiheet 1955–57

Kevätallvella 1955 kirjasuunnitelman rauettua Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen alkoivat pohtia sitä, miten he saisivat annettua ihmisille tietoa henkisestä kehityksestä, jonka he ymmärsivät saavutettavan loogisen positiivisen ajat- telun avulla tapahtuvan luonteen jalostumisen seurauksena. Tyyne Matilai- nen sai välähdyksen asian ratkaisemiseksi: "Perustetaan kirjeopisto." Hän oli nuorena opiskellut kirjeopistossa ja tunsii toimintatavan.

Kesäkuun 7. päivänä 1955 hyväksyttiin Savonlinnan maistraatissa Tyyne Matilaisen jättämä elinkeinoilmoitus Kirjeopisto Via, T. E. Matilainen. Näin Kirjeopisto Via oli perustettu.

Kesäkuun 15. päivänä ilmestyneissä Helsingin Sanomissa, Uudessa Suo- messa ja Ilta-Sanomissa julkaistiin ensimmäiset Kirjeopisto Vian kurssi-ilmoi- tukset. Lehti-ilmoitusten jälkeen Tyyne Matilainen erotettiin Ruusu-Rivistä, jonka jälkeen Mirja Salonen erosi itse.

Opetuskirjeet

Opetuskirjeiden valmistumisesta Mirja Salonen kertoi Uusi Safiiri -lehden 1/2000 haastattelussa: "Minua hiukan ihmetytti, mistä saamme riittävästi opetusmateriaalia Kirjeopisto Vian rajajoogan kurssiimme, kun ei meillä l ope- tuskirjekään ollut kuin osittain valmis. Alkaessamme kirjoittaa opetuskirjeitä meillä oli siemenenä vain tuo aikaisemmin mainittu mietiskelyohjelma sekä kaksi ihmissuhteita parantavaa mantraa.

Aina saatuumme yhden opetuskirjeen valmiiksi meillä oli kiire kirjoittaa seu- raava, että oppilaat saivat sen sopivana ajankohtana. Työtä riitti sekä päiviksi että osin öiksi. Intuitio ja elämä opettivat meitä tuottamaan aina kulloinkin tarvittavaa tietoa opetuskirjeisiimme. Opetuskirje toisensa jälkeen valmistui ja viimeinen niistä, X, valmistui lokakuussa 1957."

Kysymykseen, mistä opetuskirjeiden viisautsmateriaali on peräisin, Mirja Salonen jatkoi: "Eivät ne taivaasta valmiina tipahtaneet, eivät ainakaan min- kään kanavoinnin kautta. Jumalallisen (käytän mielelläni tätä sanaa) Tiedon ja Viisauden saamiseen vaikuttivat ja vaikuttavat edelleen useat seikat: siinä mielessä ne tulivat taivaasta, että ne tulivat korkeimmilta luonnontasoilta, usein kaikkein korkeimmalta. Pohjan niiden saamiseen sieltä täytyi tietenk in olla meissä itsessämme, menneissä elämässämme sekä myös nykyisessä.

Luonnollisesti taustalla on aikaisemmin lukemiemme teosofiaa eli jumalvii- sautta käsittelevien kirjojen anti. Raja-joogan lukeminen rajoittui tässä elä- mässä muutama Patanjalin joogasutraan sekä joihinkin moderneihin jooga- kirjoihin. Lisäksi olin tutkinut paljon Raamattua, lähinnä Uutta Testamenttia ja osasin sen siihen aikaan suurin piirtein ulkoa. Opetuskirjeitä kirjoittaes- samme, emme lukeneet juuri mitään, emme edes lehtiä.

Meillähän kummallakin oli tässä elämässämme buddhavalistus. Tyyne Matilaisella 1946, minulla hänen oppilaakseen tultuani. Tämä auttoi meitä saamaan kulloinkin tarvitsemaamme tietoa ja viisautta sekä muodostamaan ne henkisen ja myös maallisen kehityksen kannalta asialliseksi kokonaisnä- kemykseksi. Niin tärkeä ja arvokas tavoite kuin henkinen kehitys onkin, niin myös jokapäiväisen arkielämän eläminen oikealla, järkevällä, viisaalla ja eetti- sesti korkeatasoisella tavalla on henkisen Tien kulkijalle ensiarvoisen tärkeä."

Kirjeopisto Vian kymmenen opetuskirjettä syntyivät kesäkuun 1955 ja lokakuun 1957 välisenä aikana, sitä mukaa kuin ensimmäinen opiskelijaryhmä eteni opiskelussaan. Tarkat opetuskirjeiden valmistumis- ja lähettämisajat löytyvät Kirjeopisto Vian postikirjasta.

Vuoden 1957 loppupuolella kirjeopiston rajajoogan kurssin mainonta keskeytettiin taloudellisesti kannattamattomana. Ensimmäinen aktiivinen vaihe Kirjeopisto Vian historiassa kesti vuodet 1955–58, jolloin kirjeopistossa opiskeli noin 60 oppilasta. Siihen aikaan ei vielä ollut kovin paljon oppilaiksi valmiita tulijoita.

Hiljaiset väliuodet 1958–69

Loppuvuodesta 1957 lähtien Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen ryhtyivät hankkimaan toimeentuloaan pienyrityksinä li kealalla. He toimivat mm. kauppaedustajina esittelemällä pikkuleipiä ja Reino Matilaisen tekemiä puutöitä. Salosen perikunnan tontille rakennettiin kioskki 1958. Idean keksi Reino Matilainen. Vastapäisen poikalyseon oppilaat olivat vakioasiakkaita. Myöhemmin ostettiin syrjemmältä toinen kioskki, joka sijaitsi vuokratontilla. Perustettiin pesula 1960, ja se myytiin 1962. Pesulatoiminta menestyi. Myöhemmin 1960-luvulla keskustan kioskki vuokrattiin ja syrjäisemmän kioskin toiminta lopetettiin. Nämä yritykset olivat Mirja Salosen nimissä, vaikka käytännössä yhteisiä.

Tyyne ja Reino Matilaisen avioliitto päättyi eroon 1962. Avioliitto oli alkanut rakoilla jo Suomenjoella Reino Matilaisen uskottomuuden vuoksi. Tästä syystä Tyyne ja Reino Matilainen asuivat jo eri huoneissa Mirja Salosen muuttaessa taloon. Reino Matilainen oli aikaisemmin jo ehdottanut avioeroa, mutta Tyyne Matilainen oli sanonut suostuvansa eroon vasta sitten, kun Reino Matilainen löytää itselleen kunnollisen uuden vaimon, minkään pimun takia hän ei aio avioeroa antaa. Näin Mirja Salonen on kertonut tapahtumasta. Reino Matilainen löysi uuden vaimoehdokkaan samassa talossa asuvasta leskirouvasta ja pyysi uudelleen avioeroa ja sai sen. Pesänosituksessa Tyyne Matilaiselle tuli puolet talosta ja tuloista, ja kummallekin yhtä suuri asunto. 1981 talo myytiin kaupungille, joka purki sen uusien kerrostalojen tieltä.

Tyyne Matilaisella oli näihin aikoihin ikään, perheeseen ja terveyteen liittyvää problematiikkaa ja mieliala matalalla, jopa masentunut. Hän mietti luostariin menoa, jota hän oli miettinyt aiemminkin. Mirja Salonen puhui järkeä ja sai estetyksi luostariin menon vetoamalla, että heidän tarkoituksensa oli tehdä ulospäin suuntautuvaa työtä henkisen kasvun alueella.

Matilaisten pesänjaon jälkeen Mirja Saloselle tarjoutui mahdollisuus vuokrata kaksio kioskin naapurissa sijaitsevasta talosta, jossa hänen äitinsä asui, osoitteesta Olavinkatu 32. Mirja ja Tyyne muuttivat kaksioon. Vähän myöhemmin tarjoutui mahdollisuus ostaa 80 neliön asunto samasta talosta edullisesti. Asunto ostettiin pankkilainalla.

1960-luku oli taloudellisesti rankkaa aikaa. Tuloja tuli liike-elämästä, mm. kioskista, Tyyne Matilaisella oli vuokratuloja ja Mirja Salonen antoi matematiikan, saksan ja ruotsin tunteja oppikoululaisille. Tulot eivät kuitenkaan riittäneet laskuihin. Asunto-osakettakin yritettiin myydä, mutta se ei onnistunut. Mirja myi erään taulun ja sai pienen lainan sisaruksiltaan ja asunto säästyi.

Tyyne Matilaisella oli 1960-luvulla myös taideharrastuksia. Hän kävi joitakin piirustus- ja maalaus- kursseja ja paneutui luomaan hyvin intensiivisesti akvarelleja, öljyväritöitä ja kollaaseja. Hän harrasti myös kuparin taantaa ja korujen emaloimista.

Vuonna 1967 Mirja Salonen katsoi tarvitsevansa hathajoogaa fyysisen terveytensä kohentamiseksi ja ryhtyi etsimään opettajaa. Mielikki Ivalo piti joogakursssia Tanhuvaaran urheilupuistolla lähellä Savonlinnaa. Mirja Salonen meni ensin yksityisesti Mielikki Ivalon joogaoppilaaksi ja myöhemmin myös kursseille. Heistä tuli hyviä ystäviä ja yhteys Mielikki Ivaloon jatkui kurssien, kyläilyjen ja tiiviin kirjeenvaihdon myötä 1971 saakka.



Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen

Kirjeopisto Vian uusi tuleminen 1970

Yhdellä Mielikki Ivalon viimeisistä hathajoogakursseista eräs kurssin osanottaja laushti: Kuka opettaisi meditaatiojoogaa? Mirja Salonen kertoo silloin havahtuneensa huomaamaan, että tällaistakin tarvetta on ja että Kirjeopisto Vian rajajoogakin edustaa meditaatiojoogaa ja että kirjeopiston työtä kannattaisi ehkä taas jatkaa.

Niinpä joulukuun 31. päivänä 1969 eli uudenvuoden yönä alkoi uuden aloituksen valmistelu. Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen ottivat esille opetuskirjeet ja oppilasluettelon. Kirjeopistotoiminta käynnistyi heinäkuun 7. päivänä 1970 Kirjeopisto Via -nimisenä. Opetuskirjeiden painattamista varten otettiin pankkilaina.

Joulukuun 2. päivänä 1977 Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen ostivat asuntonsa viereisestä Linnanhovin talosta isomman 118 neliön huoneiston. Rahat järjestäytyivät asuntona olleen huoneiston myymisestä, Mirja Salonen sai rahaa Salosen perikunnan tontin myymisestä kaupungille ja Tyyne Matilainen sai vähän myöhemmin rahaa, kun Matilaiset myivät Hevostorinkadulla sijainneen puisen kerrostalonsa kaupungille 1981. Tammikuussa 1978 Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen muuttivat uuteen asuntoon Olavinkatu 34 B 22, josta tuli koti ja myös Kirjeopisto Vian toimipiste. Kirjeopisto Via toimii edelleenkin samassa osoitteessa. Nykyisin kirjeopiston toiminnasta ja opetuksesta vastaa Terttu Seppänen.

Oppilasyhdistystoiminta alkaa 1975

1970-luvun alkuvuosina Kirjeopisto Viassa opiskelunsa aloittaneet kaipaivat kontaktia toisiinsa ja halusivat järjestäytyä. Tampereelle Kirjeopisto Vian oppilaat perustivat ensimmäisen paikallisosaston maaliskuun 3. päivänä 1974. Seuraavana vuonna 1975 syntyivät nopeassa tahdissa paikallisosastot seuraaville paikkakunnille: Helsinki, Turku, Lahti, Keskipohjanmaa, Oulu ja Kuopio. 1977 loppuun mennessä oli paikallisosastoja aloittanut myös paikkakunnilla: Hanko, Iisalmi, Joensuu, Jyväskylä, Lohja ja Pohjanmaa. 1979 mennessä myös Hämeenlinna, Imatra, Loviisa, Pori ja Vaasa. 1980-luvulla joitakin

paikallisosastoja yhdistyi ja uusia syntyi, mm. Porvooseen 1981, Kouvolaan 1983, Pietarsaareen 1983, Hyvinkäälle 1987, Rovaniemelle 1989 ja Pariisiin 1989. 90-luvulla syntyivät paikallisosastot Kerimäelle 1994 ja Mikkeliin. Paikallisosastojen määrä oli suurimmillaan 1990-luvun puolivälissä. Silloin niitä oli 17. 90-luvun kuluessa paikallisosastoja alkoi sulautua naapuriosastoihin ja määrä väheni, kunnes 2010-luvulla elvytettiin Keski-Euroopan paikallisosasto ja uusi syntyi Meri-Lappiin, Kemiin 2016.

Oppilaiden toimittamana aloitti Safiiri-lehti, jonka ensimmäisen numeron alkupuhe on päivätty huhtikuun 23. päivänä 1975. Oppilasyhdistyksen Helsingin paikallisosasto toimitti lehteä 12 numeroa vuodessa, kustantajana ja päätoimittajana aluksi Pertti Niskala ja toimitussihteerinä Tuula Uusitalo.

Kirjeopisto Vian Valtakunnallinen Oppilasyhdistys perustettiin 1975 elokuun 24. päivänä. Se järjestäytyi uudelleen 1977 kahteen toiminnalliseen lohkoon. Rekisteröitymätön Kirjeopisto Vian Oppilaskunta (14.5.1977 lähtien) keskittyi vapaamuotoiseen oppilaiden harrastustoimintaan ja rajajoogaharrastuksen tukemiseen. 25. 8.1977 rekisteröitynyt yhdistys Via ry ryhtyi hoitamaan oppilasyhteisön taloutta ja maallisia asioita. Näin jatkui vuoteen 1998, jolloin oppilaskunta sulautui Via ry:hyn.

Safiiri -lehden kustantajaksi tuli Via ry ja nimi muuttui muotoon Uusi Safiiri. Tuula Uusitalosta tuli vastaava päätoimittaja vuoteen 1977 saakka. Kirjeopisto Vian Oppilaskunnan puheenjohtajana aloitti Tuula Uusitalo, joka hoiti tehtävää vuoteen 1995 saakka.

Alkaen 1978 ja jatkuen -84 kesään saakka Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen vuokrasivat kesämökin Sahinojilta Pihlajaniemestä noin 20 km pohjoiseen Kerimäen kirkonkylästä. Vähän matkan päästä oli Via ry vuokrannut oppilaille kaksi mökkiä, toinen naisille, toinen miehille. Täällä syntyi suuri osa ns. kesämökkifilosofiaa, joka pohjautui Tyyne Matilaisen selvänäköisiin vastauksiin oppilaiden tekemistä kysymyksistä. Kesäkuussa 1984 oli viimeinen filosofis-esoteerinen mökkiviikko.



Kirjeopisto Vian Oppilaskunnan vuosikokous Olavinlinnassa 70-luvun loppupuolella.



Pääsiäisenä -84 vuosikokouksessa hotelli Tottissa Savonlinnassa.

Vilkasta toimintaa 1980-luvulla ja Tyyne Matilaisen lähtö

Via ry osti 1981 toimistotiloiksi huonokuntoisen huoneiston Helsingistä Uudenmaankatu 35 A 1 ja remontoi sen talkootyönä käyttökuntoon. 80-luvun loppupuolella tehtiin jälleen remonttia, kun toimistohuoneistoon tuli olla sisäänkäynti kadulta. 1980-luvulle tultaessa yhteisön toiminta oli erittäin vilkasta ja monipuolista: taideharrastuksia, opiskelua, varainhankintaa. Opettajat Tyyne Matilainen ja Mirja Salonen osallistuivat aktiivisesti valtakunnallisiin tapahtumiin ja myös hallitusten kokouksiin. 1980-luvun puolivälissä tapahtui muutos, kun Tyyne Matilaisen terveys alkoi heikentyä ja opettajat alkoivat jäädä pois tapahtumista.

Lokakuun 5.–6. päivinä 1985 Tyyne Matilainen osallistui viimeisen kerran vialaiseen tapahtumaan, Oppilaskunnan ja Via ry:n syyskokoukseen Hospitzissa Savonlinnassa. Pääsiäisenä 1986 hän saapui vielä Mirja Salosen kanssa Savonlinnan kauppatorin asemalle hymyillen toivottamaan hyvää kotimatkaa vialaisille, jotka vuosikokouksen päätyttyä nousivat Helsingin junaan.

Syksyllä 1988 sairaalakäynnin yhteydessä selvisi, Tyyne Matilaisella oli kaihi. Toinen silmä leikattiin 9.10.88 ja näkö palautui. Loppusyksystä kunto huononi ja Mirja kehotti hakeutumaan sairaalaan, mutta Tyyne halusi olla joulun kotona.

Joulukuun 27. päivänä klo 5 aamulla Tyyne pyysi Mirja Salosta tilaamaan ambulanssin, kun hän ei päässyt enää tuolista ylös. Helmikuun 20. päivänä 1989 Tyyne Matilainen jätti fyysisen olemuksensa Savonlinnan keskussairaalassa klo 10.15. Maaliskuun 4. päivänä hänet siunattiin Talvisalon kappelissa ja haudattiin Talvisalon hautausmaalle lähiomaisten ja lähimpien työtoverien ja oppilaiden saattelemana.

Kirjeopisto Viassa alkaa Mirja Salosen aika

Mirja Salosesta tuli Kirjeopisto Vian rehtori 1989 Tyyne Matilaisen lähdön jälkeen. Tyyne Matilaisen testamentti sai lainvoiman 1990 ja Kirjeopisto Via sekä Tyyne Matilaisen omaisuus siirtyivät Mirja Salosen omistukseen.

Savonlinnalainen uudempi oppilas ja psykologi Terttu Seppänen alkoi syksyllä 1989 käydä viikoittain auttamassa Mirja Salosta ensin taloustöissä, ja 1990 helmikuusta alkaen kirjeopiston sivutoimisena sihteerinä ja 1992 syksystä lähtien rajajoogan/ajatusjoogan opettajana. Kirjeopisto Vian opettajuudesta tuli hänen päätoimensa 1994, kun hän irtisanoutui kasvatus- ja perheneuvolan psykologin toimesta. Samoihin aikoihin hän muutti asumaan Kirjeopisto Vian ja Mirja Salosen naapurihuoneistoon.

Kerimäelle rakentamaan

Via ry oli etsinyt jo pidemmän aikaa sopivaa paikkaa ja rakennusta yhteisön kokoontumisia varten. Sellainen löytyi Kerimäeltä. Kesäkuun alussa 1989 Via ry osti Kerimäeltä Puruveden rannalta ison omakotitalon, joka nimettiin Vialaksi. Talon huoneistoala oli 205 neliötä ja tontti 1.2 ha. Tupaantuliaiset vietettiin juhannuksena. Tästä ensimmäisestä asemapaikasta käsin Via ry ryhtyi miettimään varsinaisten toimintatilojen järjestymistä.

Kerimäellä oli tullut myyntiin Kaukalinna-niminen pappila. Tammikuun 28. päivänä 1990 Via ry:n ylimääräisessä kokouksessa yhdistys päätti ostaa sen. Erittäin huonokuntoisen rakennuksen korjausrakentaminen aloitettiin heti seuraavana kesänä.

Pääsiäisenä 1993 Kirjeopisto Vian Oppilaskunnan ja Via ry:n vuosikokouksessa otettiin puheeksi Kerimäen keskustassa sijaitsevan vanhan apteekintalon hankinta. Via ry päätti olla mukana 15.4.1993 järjestettävässä pakko- ja vuokratuokaupassa. Hinta pysyi sallituissa rajoissa, ja Via ry:n edustajaksi valtuutettu Risto Jurvakainen huusi talon ja Via ry:stä tuli talon omistaja. Talon nimeksi muutoutui Wanha Apteekintalo. Kerimäellä sijaitsevien kiinteistöjen korjausrakentamisprosessista tuli Via ry:lle 90-luvun merkittävin ja tärkein työprojekti.

Huomionarvoinen projekti oli myös 1995 parin kilometrin pituisen Kaukalinnan vesi- ja viemäriohjelmahankkeen toteutus. Suunnittelu oli vienyt runsaasti aikaa. Vastaanottotarkastus pidettiin 2.12.1995 ja harjakaisissa oli mukana sekä Kerimäen kunnan että urakoitsijoiden edustajia.

Wanhan Apteekintalon korjausrakentamisen rahoittamiseksi Via ry myi elokuun 11. päivänä 1997 Vialan kiinteistön Sahakuutio Oy:n toimitusjohtaja Antti Hokkaselle ja hänen puolisolleen. Viala oli toisaalta tullut tarpeettomaksi, kun majoittuminen ja toimisto oli siirtynyt Kaukalinnaan.

Wanhan Apteekintalon korjausrakentamisessa työskenteli rakentajina 1998 myös Savonlinnan Aikuiskoulutuskeskuksen järjestämän korjausrakentamisen työllisyyskurssin opiskelijoita. Kurssiin liittyvät luentopäivät ja myös kurssin päättäjäiset pidettiin 28.4. Kaukalinnassa.

Huhtikuun 27. päivänä 1998 vierailivat Kaukalinnassa hallintoministeri Jouni Backman, hänen paikallinen sihteerinsä ja Kerimäen kunnanjohtaja Olavi Grönholm. Vieraille esiteltiin Apteekintalon rakennushanke ja vialaisen yhteisön toiminnan periaatteita.

Wanhan Apteekintalon rakentamisen kustannusten kattamiseksi Via ry myi 1999 myös Helsingin toimiston Uudenmaankatu 35 A 1 Börje ja Kaisu Frille.

Via-Akatemian säätiön perustaminen

Marraskuun 6. päivänä 1993 Via ry:n toimistolla Helsingissä pohdittaessa oppilaskunnan tulevaa toimintaa Terttu Seppäsen puheessa tuli esille ajatus Via-Akatemiasta ensimmäistä kertaa.

Jäsenistössä oli virinnyt erittäin voimakas kiinnostus ja opiskelun tarve, joka kohdistui filosofiaan, psykologiaan ja erilaisiin maailmankatsomuksiin. Oli välttämätöntä luoda puitteet kehittyneemmälle oppimisen ja tutkimisen halulle.

Itsenäisyyspäivän juhlassa Kaukalinnassa 1993 tuotiin juhlapuheissa esille julkisesti Via-Akatemian perustaminen, mikä jatkui 1994 Uudenvuoden seminaarissa. Mirja Salonen lausui Via-Akatemian syntyänsanat. Koottiin

ryhmä pohtimaan Via-Akatemian juridista muotoa säätiömuodon pohjalta ja miettimään sääntöjä.

Kirjeopisto Via ja Via ry päättivät että Kirjeopisto Via luovuttaa perustettavalle Via-Akatemian säätiö -nimiselle säätiölle perustamispääomaksi 10 000 markkaa ja Via ry Kaukalinna-nimisen kiinteistön ja Risto Jurvakaisen tekemän ja lahjoittaman Ajatuksen Tie -nimisen veistoksen. Lisäksi Via ry lupasi vastata Kaukalinnan valmiiksi rakentamisesta ja sisustamisesta sekä kiinteistön hoitokustannuksista. Lokakuun 8. päivänä Kirjeopisto Via ja Via ry päättivät perustaa Via-Akatemian säätiön. Via ry teki säätiön perustamista koskevat päätökset hallituksen kokouksessaan 8.10.1994 ja yhdistyksen ylimääräisessä kokouksessa 5.11.1994.

Kesäkuun 25. päivänä 1994 Kaukalinnan puutarhassa paljastettiin juhlavasti Risto Jurvakaisen veistämä ja lahjoittama veistos Ajatuksen tie. Teoksellaan Risto Jurvakainen oli osallistunut 1993 pidettyyn presidentti Lauri Kristian Relanderin muistomerkkipilvuun 155 taiteilijan kanssa. Teoksen nimi oli tuolloin Rakkaus luontoon. Palkintolautakunta arvioi kirjallisesti kärkeä työt ja se luonnehti R. Jurvakaisen veistosta: "Uudenlaista eksoottista muotokieltä edustava ehdotus on jännitteinen kaikista suunnista. Ehdotus on veistoksena tutkittu ja mielenkiintoinen." Kaukalinnassa oleva arvokas veistos on valettu pronssiin ja on mitoiltaan 1/5 suunnitellusta monumenttikoosta.

Joulukuun 3. päivänä 1994 Via-Akatemian säätiön säädökirjan allekirjoittivat Kaukalinnassa Mirja Salonen Kirjeopisto Vian puolesta ja Marja-Leena Salojuuri Via ry:n puolesta. Todistajat olivat Terttu Seppänen ja Sinikka Marjatta Juntura. Savonlinnan käräjäoikeuden 14.3.1995 päivätyn lainvoimaisuustodistuksen mukaan Via ry:n ylimääräisen kokouksen päätöksiä 5.11.1994 ei ole moitittu. Patentti- ja rekisterihallituksen säätiörekisteri antoi luvan Via-Akatemian säätiön perustamiseen 6.4.1995. Via-Akatemian säätiön perustava kokous pidettiin 15.4.1995, puheenjohtajaksi tuli sääntöjen mukaan Kirjeopisto Vian rehtori Mirja Salonen ja varapuheenjohtajaksi Terttu Seppänen. Via-Akatemian säätiö merkittiin säätiörekisteriin 4.7.1995.

Ensimmäiset isommat juhlat kevättalvella 1995 Kaukalinnassa olivat opettaja Mirja Salosen 70-vuotissyntymäpäiväjuhlat. Via-Akatemian säätiö kustansi ja julkaisi Juhlakirjan Mirja Saloselle "Eettisen synergian voima". Kirjassa on 32 artikkelia ja mukana on kirjoittajina 30 vialaista kirjoittajaa.

Avoin yliopisto-opetusta ja lehtityötä

Via-Akatemian säätiön järjestämä avoin yliopisto-opetus tapahtui vuosina 1995-2007: psykologian perusopinnot, filosofian aineopinnot, yrityksen taloustieteen laajat perusopinnot ja yleisopinnot Joensuun yliopiston vaatimusten mukaan sekä uskontotieteen aineopinnot Helsingin yliopiston vaatimusten mukaan

Huhtikuun 15. päivänä 1996 Via-Akatemian säätiö perusti T. E. Matilaisen ja M. Salosen Juhlarahaston, joka myöntää apurahoja Via-Akatemian opiskelijoille Kirjeopisto Vian rajajoogaan ja henkiseen elämäntutkimukseen liittyviin tutkimuskohteisiin.

Keväällä 1996 avattiin kotisivut osoitteella www.via.fi

Helmikuun 16. päivänä 1997 klo 00.00 alkoi Kaukalinnan vihkipäiväjuhla. Via-Akatemian rehtori Terttu Seppänen piti juhlapuheen ja Via-Akatemian kunniarehtori Mirja Salonen suoritti Kaukalinnan vihkimisen vialaisen yhteisön käyttöön leikkaamalla sinivalkoisen nauhan.

Vuoden 1997 alusta Via ry:n jäsenlehti Uusi Safiiri siirtyi Via-Akatemian säätiön kustantamaksi vapaasti tilattavaksi aikakauslehdeksi, joka ilmestyi neljä kertaa vuodessa. Tuula Uusitalo luovutti päätoimittajuuden Kari Joutsimäelle 1998 alusta lähtien. Via ry perusti uuden jäsenlehden Vialaisen, joka ilmestyi myös neljästi vuodessa. Jo vuodesta 1995 ovat Uuden Safiirin tiedotuspallat painettu erillisenä vihkosena, koska eivät mahtuneet lehteen. Heikki

Vuorilasta tuli Vialaisen päätoimittaja. Hänen jälkeensä Yrjö Honkala jatkoi työtä. Tuija Virtanen aloitti päätoimittajana 2003 ja on tehtävässä edelleen.

Lyhytkursseja, organisoitumista ja rajajoogan syventävää tutkimista

Via-Akatemian perustamisen myötä alkoi vilkas lyhytkurssitoiminta avoimen yliopiston kurssien lisäksi. Lyhytkursseja järjestettiin opiskelijoiden toiveiden ja harrastusten mukaan ja niitä on ollut kymmenittäin. Suosittuja kursseja ovat henkinen astrologia, symbolit, säteet, NLP, ryhmätyö, reiki, sielun psykologia, enkelit, tarot, kukkatipat, meditatiivinen laulu, kirjoittaminen, atk, puutarhanhoito jne. Lyhytkurssien määrä oli suurimmillaan vuosituhaten vaihteen molemmin puolin ja mielenkiinto ni hin alkoi vähentyä 02–03 tienoilla. Painopiste alkoi siirtyä reitritinomaiseen toimintaan ja ajatustyömeditaation. Useimmat vialaiset lyhytkurssien opettajat ovat opettaneet talkootyönä.

Via-Akatemian perustamisen ja toiminnan myötä vanhamuotoinen Kirjeopisto Vian Oppilaskunta alkoi osoittautua tarpeettomaksi. Päädyttiin organisaatiouudistukseen, jossa Kirjeopisto Vian Oppilaskunta lakkautettiin ja sen toiminnot sulautettiin Via ry:hyn. Via ry sai uudet säännöt ja otti myös oppilaskuntatehtävän omakseen aineellisten ja maallisten tehtäviensä lisäksi. Kirjeopisto Vian Oppilaskunnan paikallisosastoista perustettiin seuraavat Via ry:n paikallisosastot: Bryssel-Pariisi, Helsinki, Hämeenlinna, Jyväskylä, Järvenpää, Kerimäki, Kouvola, Lohja, Pietarsaari, Tampere, Turku, ja Vaasa.

Vuosina 1999-2005 Via-Akatemia toteutti kolme noin 20 opiskelijan täydennyskoulutusjaksoa. Opiskelu käsitti Kirjeopisto Vian rajajoogan syventävää tutkimista ja kehittämistä. Kukin ryhmä työskenteli 8 viikonloppua talvikautena ja kesäjakson juhannuksen jälkeen sekä toimi omassa paikallisosastossaan käytännön tehtävissä. Ryhmät jatkoivat ensimmäisen työkauden jälkeen kaksi vuotta ns. työharjoittelua erilaisissa vialaisen yhteisön tehtävissä. Myös tähän jaksoon liittyi viikonloppukokoontumisia Kaukalinassa. Kolmen vuoden täydennyskoulutus päättyi juhmalliseen kynttiläseremoniaan, vakuutukseen pyyteettömän palvelun jatkamisesta ja todistusten jakamiseen

Peerinteiset jäsenkesäkurssit palasivat kesäohjelmaan 2001. Ne olivat olleet tauolla rakentamisen vuoksi kesästä -90 kesään -00 saakka. Kesäkurssien rinnalle talvikaudeksi tulivat toimintaan alueseminaarit Itä-Suomeen, Länsi-Suomeen ja Etelä-Suomeen ko. alueiden Via ry:n paikallisosastojen järjestäminä yhteistyössä Kirjeopisto Vian, Via-Akatemian ja Via ry:n kanssa.

Joulukuun 14. päivänä 2001 Kirjeopisto Viassa allekirjoitettiin kauppakirja, jolla Mirja Salonen siirsi Kirjeopisto Vian tavaramerkkeineen, tekijänoikeuksineen ja arkistoineen Terttu Seppäsen omistukseen 1.1.2002 alkaen. Kaupan todistajina olivat Marjut Härkönen ja Tapio Karvonen.

Oppilassukupolvi

Koko 1990-luku oli tavattoman voimakasta vialaisen jäsenistön toimintaa ja vastuunottoa yhä vaativimmista hankkeista, kuten kahden puutalon korjausrakentaminen ja akatemian perustaminen. Mirja Salonen oli mukana kaikessa suunnittelussa ja päätöksenteossa. Hänen korkea intuiotonsa ohjasi monet ratkaisut oikeaan ja parhaaseen suuntaan. Vuosituhannen vaihteessa ja uuden alkaessa lähdön merkit alkoivat kuitenkin näkyä.

Mirja Salosen terveys ja kunto alkoi vähitellen hiipua. Hän opetti vielä kevätkaudella 2002 Etelä-Suomen alueseminaarissa Helsingissä ja kesällä Kaukalinnan tapahtumissa. Syyskuun ensimmäisen viikonloppu koulutustapahtuma oli viimeinen Kaukalinnan tapahtuma, johon hän osallistui.

Lokakuun lopussa Mirja Salonen joutui sairaalahoitoon kaaduttuaan kotona kolmena yönä peräkkäin. Hän siirtyi ajasta ikuisuuteen sairaalassa marraskuun 20. päivän iltana lähelläään työtoverinsa Terttu Seppänen. Mirja Salonen siunattiin Talvisalon kappelissa joulukuun 7. päivänä saattajina sukulaisia,

ystäviä ja oppilaita. Hänen viimeinen leposijansa on Salosen sukuhaudassa Tyyne Matilaisen vieressä.

Kesäkuussa 2003 Kaukalinna täytti 150 vuotta. Sen kunniaksi järjestettiin avoimet ovet ja juhlatilaisuus, jossa hauskan ja sivistävän juhlapakin esitti perinteiden tutkija FT Matti Hako. Hän totesi: "Kerran on kyse pappilasta, niin puhutaan sitten pappisvitseistä."

Vuosina 2005-2014 toteutettiin upeita puutarhakonsertteja Kaukalinnan vaah-terapuisstossa. Oopperalaulaja Juha Kotilainen toi musikaalisia ystäviään ja kolle-goitaaan esiintymään heinä-elokuun vaihteen sunnuntaina täydelle puutarhasa-lin yleisölle. Konsertit olivat merkittävä jokakesäinen tapahtuma pa kkakunnalla ja ne kokosivat yleisöä Joensuuta, Mikkeliä, Imatraa myöten ja kauempaakin.

Lehtityö lähti voimakkaaseen kasvuun. Uuden Safiirin päätoimittajuus siirtyi 2005 Terttu Seppäselle ja Uusi Safiiri nimettiin Integraalihenkisyyden Aikakauskirjaksi 2008. Kaksi kertaa vuodessa (2004 lähtien) ilmestyvä Uusi Safiiri kasvoi sivumäärältään 150-170 -sivuiseksi kirjamaiseksi lukemistoksi. Myös Via ry:n jäsenlehti Vialainen kehittyi ja nimi vaihtui Via Positivaksi 2010 alkaen. Samassa inspiroivassa kehitysaallossa perinteiset Via ry:n jäsen-kesäkurssit muuttuivat kaikille kiinnostuneille avoimeksi kesäakatemiaksi.

Tyyne Eliina Matilaisen syntymän 100-vuotisjuhlavuotta vietettiin 2011. Uuden Safiirin kevätnumerosta tuli Tyyne Matilaiselle omistettu erikoinume-rona. Siihen kirjoitettiin T.E.Matilaisen ja hänen työtoverinsa Mirja Salosen sekä vialaisen yhteisön historia.

Viime vuosina on tullut muutoksia toimintaan. Ikääntyvälle jäsenistölle tuli raskaaksi hoitaa kahta taloa kannattavasti ja näin ollen Via ry myi Wan-han Apteekintalon syksyllä 2015 ravintola-alan yrittäjälle Jarno Andersinille ja hänen vaimolleen. Via ry:n jäsenet hoitavat kesäisin aamiaismajoitusta Kaukalinnassa. Voimavaroja vapautui enemmän ydintyöhön Kirjeopisto Vian rajajoogan kehittämiseen moderneilla tavoilla. Terttu Seppänen siirsi lahja-kirjalla 2015 alkaen toimimensä omistuksessa olleen Kirjeopisto Vian oppi-materiaaleineen ja tavaramerkkeineen Via-Akatemian säätiön omistukseen.

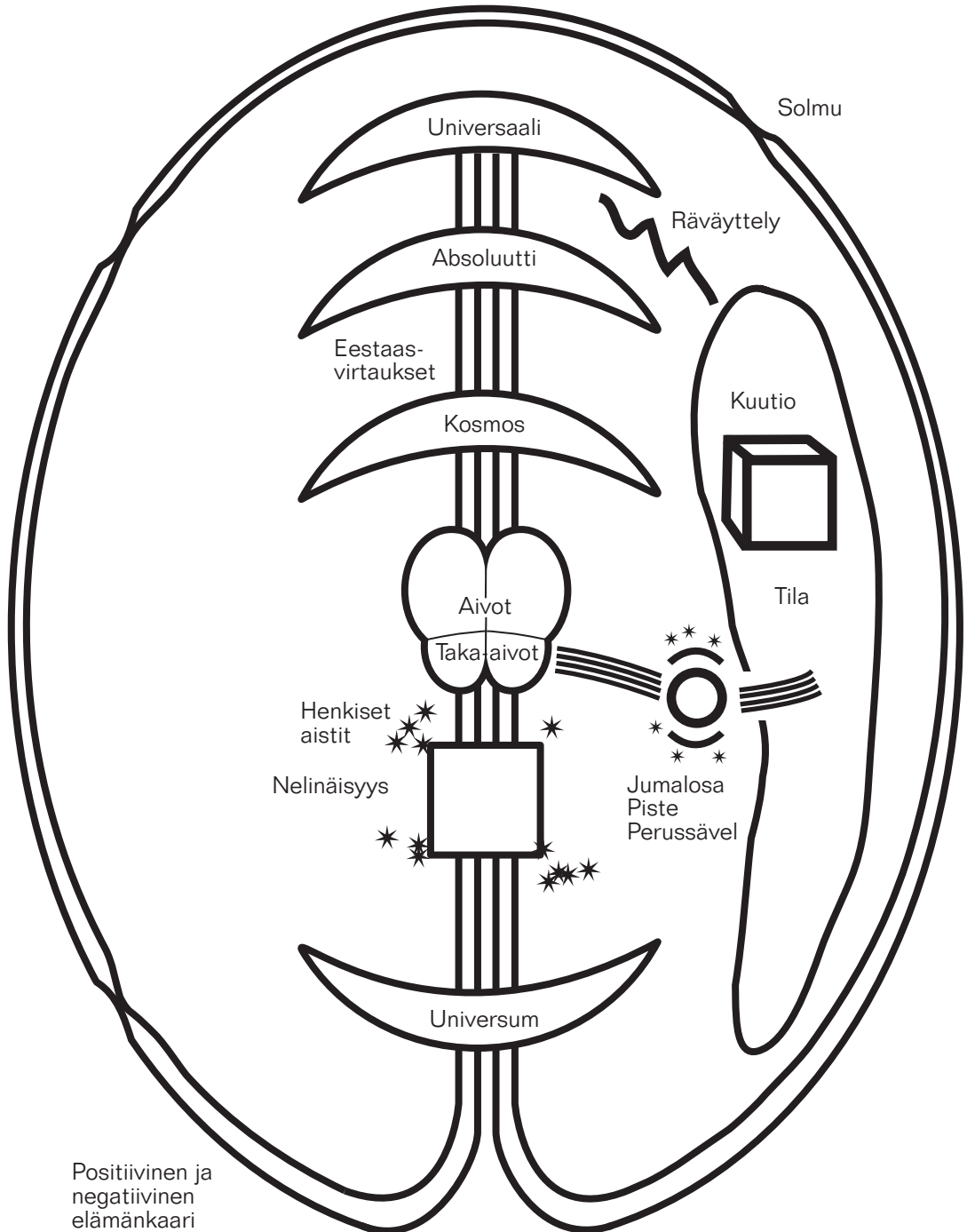
Uusi Safiiri Aikakauskirjan viimeinen painettu numero ilmestyi syksyllä 2015. Via-Akatemian säätiö ryhtyy kustantamaan ja julkaisemaan julkaisusar-jaa, joka kantaa nimeä Uuden Safiirin Aikakauskirjat. Tämä Tuula Uusitalon kirja "Hyvyyden voimien palveluksessa – Tyyne Matilaisen esoteerinen filoso-fia ja sen inspiroimia välähdyksiä" on sarjan ensimmäinen. Tulossa on Kirje-opisto Vian rajajoogaan, nykyiseltä nimeltään ajatusjoogaan liittyviä julkaisuja.

Terttu Seppänen



Via ry on kunnostanut entisen kappalaisen pappilan Kaukalinnan Via-Akate-mian ja vialaisen yhteisön käyttöön.

Tajuntakuvio



Positiivinen ja
negatiivinen
elämänskaari

Tajuntakuviioon liittyviä käsitteitä

Tajunta-kaaviota voi käyttää tukena esimerkiksi pohdittaessa filosofisia asioita. Koska se esittää asiat oman tyyppisinään kehitysprosessina Eestaasvirtauksineen, siihen mahtuvat esimerkiksi erilaiset Jumala-käsitteet. Ne ovat tavallaan yhtä oikeita ja riippuvat lähinnä siitä, minkälainen prosessi milloinkin on meneillään.

Ihmisen energiakenttä ja Tajunta

Ihminen luo sähkömagneettisella toiminnallaan ympärilleen sähkömagneettisen energiakentän, joka sisältää mm. hänen ajatuksiaan ja tunteitaan ja toimintamallejaan, hiukkasina, kvanttikenttinä ja erilaisina aaltoliikkeinä. Ihmisen ympärillä oleva sähkömagneettinen kenttä on osa ihmisen luonnetta. Siitä muodostuu ihmisen eriaisteiset aurat sekä jatkuvasti kehittyvä ja jäsentyneenä myös hänen Tajuntansa. Ihmisen luonne jalostuu, kun hänen sähkömagneettinen kenttensä sisältää riittävästi jaloja ajatuksia ja tunteita.

Tajunnan malli

Tyyne Matilaisen oppilaidensa kanssa hahmottelema, ihmiselle kasvava ja kehittyvä Tajunta on auran sisällä ja on muodostunut ja kiinteytynyt ihmisen auran aineksista hänen saamansa henkisen opetuksen ansiosta. Sen avulla ihmisen on entistä helpompi omaksua henkistä ja muutakin opetusta siten, että myös hänen yksilöllisyytensä korostuu, eikä oppilas tule liikaa opettajansa ja kanssaoppilaidensa kaltaiseksi. Tällöin he myös pystyvät yhdistämään parhaat puolensa ja pystyvät toimimaan koko ihmiskunnan hyväksi.

Tietoisuus

Tässä hahmotelmassa tajunnallisuus kuvaa koko olemassaolon substanssia ja Tajunta sen pysyvää ja kehityksen kautta muuttuvaa rakennetta. Tietoisuus, vaikka sitä ei erikseen mainita, liittyy tähän rakenteeseen ja sen muutokseen. Tietoisuudellaan ihminen valitsee ne asiat ja toiminnot, jotka kulloinkin ovat tärkeimpiä, ja joihin hän haluaa kiinnittää huomionsa.

Kehityssuunnitelmat

Tieto on Tyyne Matilaisen hahmotelmassa kehityssuunnitelman päämäärä. Yhdessä eri ihmisten Tajunnat toteuttavat Yhteistä kehityssuunnitelmaa ja Korkeaa kehityssuunnitelmaa. Tiedon etsinnässä Korkea kehityssuunnitelma ylittää Yhteisen kehityssuunnitelman. Teot ovat sopusoinnussa Korkean kehityssuunnitelman kanssa, kun tekee kaikki oikein siten, että teot ja niiden motiivit ovat absoluuttisia. Silloin etiikka on tiedon etsintää ihmisyydestä ja ihmisyydestä ja eettisen tiedon saaminen kuuluu henkisesti kehittyneen ihmisen elämänsuunnitelmaan. Yksilön kehityssuunnitelma on hänen Elämänsuunnitelmaansa, jotka ympäröivät hänen Tajuntaansa.

Elämänkaari

Elämänkaari määrittää ihmisen "tämän elämän" syntymästä kuolemaan. Elämänkaarella on paljon pisteitä ja niissä tavattomat määrät positiivisessa muodossa olevia tietoja.

Elämänkaarella on valmiit suunnitelmat, silti ihmisen pitää suunnitella mieleisensä tulevaisuus, jotta se toteutuisi hyvin ja oman positiivisen elä-

mänkaaren mukaisesti. Oma tahto on tärkeä ja omat ajatukset ovat tärkeitä – ne kehittyvät tässä oman elämän suunnittelussa.

Ihmisen Elämänkaari koostuu positiivisesta ja negatiivisesta kaaresta. Sisempänä on ihmisen luonnetta ja ajatusmaailmaa vastaava kaari, joka toteutuu elämän positiivisina tapahtumina. Jos siis ihminen on jalostanut luonteensa positiiviseksi, hänen positiivinen kaarensa on sisempänä ja toteutuvana. Silloin negatiivinen kaari vain rajaa Tajunnan liialliselta kontaktilta – esimerkiksi riippuvuuksilta – muiden ihmisten Tajuntojen kanssa, ja itse kukin pääsee helpommin kasvamaan ”itseksi itselleen”.

Elämänkaareissa on paljon tietoa pisteiden muodossa, mm. elämäntehtävistä ja muiden ihmisten avusta sen suorittamisessa – vastaavasti eettisten lainalaisuuksien löytäminen tulee olla yksi osa elämäntehtäväämme. Ihminen suorittamalla elämäntehtäväänsä kerää eettistä ja yleistä tietoa ihmiselle itselleen ja samalla koko maailmankaikkeudelle. Positiivisen elämänkaaren vallitessa ihminen on valkealla tiellä ja yhteydessä koko ihmiskunnan Korkeaan kehityssuunnitelmaan.

Elämänkaaren solmut, jotka usein liittyvät ikäkausiin mutta henkisellä tiellä myös vihkimyksiin, luovat tilanteita jolloin ihminen ei tiedä mikä on positiivista ja mikä negatiivista. Ne ovat kehityksen kannalta tärkeitä. Ihminen avaa solmunsuon Tajuntansa avulla ja pääsee eteenpäin.

Kun Elämänkaari on päättynyt, se kelautuu ihmisen nilkkoihin ja sen määräävä elämä loppuu ja ihminen kuolee. Parhaassa tapauksessa ihminen on Elämänkaarensa puitteissa ratkaissut ”tämän elämänsä” arvoitukset ja tehnyt elämäntehtävänsä ja on valmis matkaamaan eteenpäin. Korkeasti kehittynyt henkilö saa Maa-elämänsä valmiiksi ja suorittaa Maa-planeetta-vehkimyksen. Sen jälkeen hän pääsee omiin aurinkokuntiinsa kehittämään niiden elämää.

Eestaas

Eestaas kuvaa kahteen suuntaan kulkevia tietovirtoja Tajunnan eri osien välillä. Olen käyttänyt joissakin artikkeleissani myös sanaa ”tietoväylä”. Nämä tietovirratt ovat sekä positiivisia että negatiivisia ja toimivat ihmisen erotus- ja arvostelukyvyyn apuna, jolloin ihminen voi ohjata Tajuntaansa tulleet ja jossa-kin sen osassa käsitellyt asiat uudelleen Tajunnan eri osien käsittelyyn, jotta tulos vastaisi ihmisen korkeimpia päämääriä ja hänen yksilöllinen Tajuntansa pystyisi toimimaan paremmin yhdessä muiden Tajuntojen kanssa. Tieto on mm. muita Aksioomia ohjaava Aksiooma. Tiedon etsintä on tärkeintä tiedon, taidon ja muilla – kuten esimerkiksi etiikan – sektoreilla. Tajunta kuviona on myös tiedon etsinnän ja käsittelyn kaavakuva.

Räväyttely, impulssit, sähköisyys

Paitsi Eestaas-virtoja, tiedot liikkuvat Tajunnassa impulsseina, joita Tajunnan eri osat räväyttelevät sen muihin osiin. Mm. aivojen ja Tajunnan yhteistoinnassa Tajunta lähettää loogisia impulsseja aivoihin, ja aivot ottavat sähköimpulsseja vastaan. Universaali taas räväyttelee tieteellisiksi käsittelemiään tietoja Tilaan. Loogiseen positiiviseen muotoon puettu lause lähettää Tajunnasta parhaiten loogisia impulsseja aivoihin. Tiedot samoin kuin henkiset arvot ym. ovat värähtelyä, sähköä.

Aivotoinninta on pääosin sähkömagnetismia. Sen vuoksi ajatusenergiakin on sähkömagneettista. Ajatusenergia on myös valoa, kvantteja, fotoneita. Ajatuksilla on omat sähkökenttänsä ja ajatukset liikkuvat niiden kautta.

Piste

Piste on ihmisen itsensä ikuinen piste, joka sisältää hänen entisen ja nykyisen tietonsa. Piste on ihmisen tähti, yhtäkuin ikuinen itse.

Ikuinen Itse on ihmisen ikuinen osa ja yhteydessä suureen Ikuiseen Itseen. Pisteenä (piste on positiivinen ja negatiivinen) siinä on kaikki tieto ihmisestä ja hänen menneisyydestään ja kun ihminen kehittyy henkisesti siitä tulee ihmis-persoonan toimiva osa. Ikuinen Itse Pisteenä tai tähtenä on tulta, "Liekki", "Tiedon liekki". Heränneenä Ikuisesta Itsestä tulee ihmisen muotoinen henkiolento joka ohjaa ja auttaa ihmistä. Esimerkiksi Ikuisen Itsen kaavat Kirjeopisto Vian rajajoogassa herättävät Ikuisen Itsen. Pisteen ympärillä on muita yksilöä määrittäviä ja hänen itse omaksumiaan tähtiä.

Jumalosa

Ihminen lähtiessään kehitysmatkalleen on saanut jumaluudelta oman osansa, Jumalosan. Tajunnassa se on ensin "murikkana" tai "järkeleenä", joka suurenee, kun ihminen tekee hyvää. Myöhemmin sen kasvaessa siitä eriytyy myös henkiolento, ihmisen oma Jumala. Piste ja Jumalosa ovat kuvassa sisäkkäin. Kuvassa olevat sijainnit koskevat nimenoman tämän muotoista Tajuntaa, sen järjestelmää.

Kun ihminen on vaativassa työssä, Jumalosa ja piste säätelevät Takaivoja jumalolemuksella. – Ikuisen Pisteessä lisäksi ihmisellä on Elämänpiste ja sen heijastumia eri puolilla kehoa. Hänen Maa-planeetalle tuomansa Elämänpiste yhdistää ihmisen Maaplaneetan elämään.

Perussävel

Kaikki soi ja värähtelee niin ihmiset kuin taivaankappaleetkin. Jokaisella ihmisellä on oma perussävel, jonka hän on itse säveltänyt. Ihmisen matkatessa eri aurinkokunnissa, perussäveleen tulee mukaan aina sen aurinkokunnan perussäveltä, minne hän milloinkin on syntynyt. Perussävel on Pisteessä, se on varjeluksessa Jumalossassa. Ikuisen Itsen tuli suojaa sitä.

Raja-jooga

Jooga tarkoittaa tässä yhteydessä ihmisen yhteyttä Jumalaan. Se on Tajunnassa sisäänrakennettuna Eestaas-virtausten avulla. Jumalosa ym. ihmisen jumalallinen puoli pääsee niiden avulla hallitsemaan ihmistä hänen Tajuntansa avulla. Ihmisen ei tarvitse pyrkiä Jumalayhteyteen erityisten mielentilojen tai kokemusten kautta, mutta hänen tulee vaalia sitä toimimalla ja ajattele-malla loogisesti, eettisesti ja olemalla elämässään mahdollisimman positiivinen. Erityisesti Kirjeopisto Vian rajajoogan (ajatusjoogan) mantrat ja toisteltavat ajatuskaavat pitävät yllä tätä yhteyttä – tai virittävät sen, jos se ei vielä muuten toimi.

Tila ja Kuutio

Tila on Tajunnan järjestynyt tietovarasto. Tilaan pitäisi saada mahdollisimman paljon logiikkaa ja loogista hyvin jäsentynyttä materiaalia. Logiikka on eräs kaikkein tärkeimmistä tietoisuuden muodoista. Ne ajatukset, jotka pääsevät Tilaan, lokeroituvat sinne ja palaavat toteutuakseen.

Kuutio sisältää ihmisen oman tieteellisen tiedon, ja se seuraa häntä myös kuoleman jälkeen seuraaviin elämiin. Kuution pinnalla on reliefejä ihmisestä itsestään.

Universum

Universum on alin "puolikuista", sen kautta ihminen on yhteydessä alitajuntansa ja "unenpuoleensa", johon hänen toimiva persoonallisuutensa siirtyy unen aikana, samoin henkiseen puoleensa. Universum on yhteydessä maailmankaikkeuteen ja ihminen pystyy sen vuoksi unessa matkailemaan maailmankaikkeuden eri osissa. Universum on jossakin mielessä Tajunnan "input"

ja "output". Sitä kautta henkisesti kehittyneen ihmisen vuorovaikutus ja vaikutus leviää koko maailmankaikkeuteen. Mutta ilman muiden Tajunnan käsitely-yksiköiden yhteistoimintaa Universum muodostuisi kaoottiseksi. Universumin vihkimys on huomattava osa Maaplaneettavihkimystä.

Universumiin ja sen kautta Tajuntaan tulee materiaalia mm: eetteritasolta ja muilta fyysistä korkeammilta värähtelytasoilta. Vaistojen kautta tulevaa tietoa. Unesta ja myös henkisestä maailmasta sekä alitajunnasta tulevaa tietoa. Jne.

Nelinäisyys, Henkiset aistit

Ihminen ei pysy paikallaan. Henkiset aistit, järki, ymmärrys, viisaus jne kehittyvät. Henkiset aistit muodostavat rinnan kohdalle ihmisen Nelinäisyyden. Henkisiä aisteja ovat äly, järki, ymmärrys ja intuitio/viisaus. Nämä ovat pisteinä neliön kärjissä. Niiden ulkopuolella ovat yliaistit: mm. yliäly, ylijärki, yliymmärrys ja yli-intuitio. Ihmisen eri käyttövälineillä on erilaisia niille tarpeellisia aisteja, joten niiden tarkka luettelointi ei ole edes mahdollista. (Nelinäisyys on vanha teosofinen termi, jonka vanhemmat merkitykset eivät kumoudu näistä uudemmista.) Henkisistä aisteista äly on voimakkaan kehityksen kohteena. "Olemme tulleet tänne etsimään älyä." Älykkyys ja onnellisuus liittyvät toisiinsa.

Aivot, Taka-aivot

Tajuaminen tapahtuu pääasiassa aivoilla. Aivoilla on sekä konkreettinen että abstraktinen koneisto. Taka-aivot eli pikkuaivot ja alin osa aivosiltaa ovat keskeisessä osassa tätä kuvaa. Taka-aivot ovat tajunnan kokoaja. Tieto kulkee niiden kautta Jumalosaan ja Pisteeseen ja sitä kautta myös Tilaan ja takaisin toteutuakseen. Silloin Tila antaa määräyksen aivoille.

Taka-aivoissa on sekä positiivinen että negatiivinen mielen kenttä.

Taka-aivoissa olevista kahdesta Pisteestä säteilevät mielikuvituksen säteet, kolme kappaletta kummastakin.

Kosmos

Kosmos on järjen toiminta-alue. Ihmisen alitajunnasta osa on Kosmoksen kaaoksessa. Kaaos on osa Kosmosta, se sisältää tietoaineistoa, jota Kosmos järjestää viedäkseen sitä edelleen Absoluuttiin. Kosmos käsittelee aivojen kautta tullutta positiivista ja negatiivista tietoa mutta samaan aikaan myös Universaalista ja Absoluutista takaisinpäin tullutta tietoa, joka kulkee edelleen Tajunnan eri osiin. – Kosmoksen toiminta ilman Absoluutin ja Universaalilin antamia vaikutteita muodostaa mekanistisia loogisia systeemeitä, joista puuttuu ihmisyyden ja tajunnallisuuden tärkeimmät olottuvuudet.

Absoluutti

Absoluutti sisältää sen, että ihmisen tulee olla ilman ehtoja hyvä ja jalo, ts. tehdä hyvää hyvän itsensä vuoksi. Jos ihmisen aurassa on valmiina näitä ominaisuuksia, ne saavat paremmat toimintaedellytykset Absoluutin kehityksessä. Kun Absoluutti on kehittynyt ihmiselle, siellä ovat muun muassa Aksiomat/Aksiomit. Aksioma on absoluuttinen lause. Absoluutissa on myös absoluuttinen moraalit, joka toimii yhdessä absoluuttisten tunteiden kanssa. Absoluuttinen äly on älyn korkein muoto.

Absoluuttisen moraalin puitteissa ihminen esimerkiksi hyväksyy omalta kohdaltaan tapahtuneen tapahtuneena ja pysyy ehjänä. Myös kanssaihminen kannalta absoluuttinen ilo, onni tms. positiivinen tunne ovat tärkeitä. Absoluuttin osina tunteilla on absoluuttinen olemassaolo. Ne ovat jalostuneet tavallisesta "ailahtelevasta" tunne-elämästä, joka edelleen toimii yhdessä aistien kanssa. Aksiomat kirvoittuvat järjen, älyn ja ymmärryksen avulla tunteista. Aivot ovat yhtä monipisteiset kuin aksiomat.

Absoluuttiset tunteet takaavat esimerkiksi sen, että on ihminen tai ihmisiä, jolta voi saada apua – esimerkiksi iloa – silloin kun vaikkapa masennus uhkaa viedä toimintakyvyn. Jos olemme onnellisia, saamme paljon positiivisia tietoja.

Etiikka on ja ei ole absoluuttista, riippuu siitä kuka puhuu, ”koska toinen puhuu siitä selventävämmin kuin toinen”. Ihminen jolla on perusteellisemmat tiedot, puhuu etiikasta hyvin paljon käyttäen abstraktia aivokoneistoaan – aivoilla on sekä konkreetti että abstrakti koneisto.

Ajatuksin vedämme absoluuttista todellisuutta tähän todellisuuteen ja silloin se vaikuttaa myös omaan Elämänsäkaareen ja sen kautta muuhun ihmiskuntaan.

Universaali

Universaali räväyttelee tietoa Tilaan ja Kuution. Universaali tuottaa ihmisen omaa tieteellistä todistettua tietoa. Tiede ollakseen pätevää toimii Universaalilin avulla – siihen kuuluu, että sen käsittelemät asiakokonaisuudet kiertävät muiden tajunnan toimintayksiköiden kautta hioutuen siinä kierrossa. Universaalissa ovat ulottuvuudet. Universaalissa asiat ja tapahtumat näkyvät kokonaisuuksina. Universaalissa ovat mm. ihmisen ideaalikuivat, jotka Universaali räväyttää Kuution pinnalle.

Kyse on siis ideaaleista ja ihmisen omasta tahdosta luoda ja kehittää päteviä ideaaleja ja optimeja ensin itselleen ja jotka parhaimmillaan sopivat koko ihmiskunnalle ja maailmankaikkeudelle.

Kristus

Universumilla, Kosmoksella, Absoluutilla ja Universaalilla on myös oma Kristuksensa. Ne ovat aluksi ”muualla”, mutta niiden energioita ja henkeä, kuten kosmista Kristus-henkeä voi vetää persoonaansa loogisilla positiivisilla ajatuksilla. Vihkimystie tuottaa niitä ihmiselle itselleen eräänlaisina oman persoonan korkeampien tasojen variaatioina.

Luonnon tasot ja niillä toimimista varten tarvittavat käyttövälineet

7. Mahaparanirvaaninen taso

A. **Ikuinen Itse**, joka ilmenee Adeptin tajunnassa puhtaana olemisena, so. tietoisena olemisena kaikkialla.

B. **Pyhä Henki** = Ikuisen Itsen henki yksilöityneenä ja toimivana Adeptissa, "ihminen hävinneenä ja Ikuinen Itse syntyneenä".

Mahaparanirvaaninen käyttöväline.

6. Paranirvaaninen taso

= puhtaan positiivisuuden taso.

Paranirvaaninen käyttöväline = täydellisesti positivoitunut käyttöväline.

5. Nirvaaninen taso

Positiivisuus kasvaa, negatiivisuus sammuu, tuloksena on

Nirvaaninen käyttöväline.

4. Buddhinen taso

Positiivisuus vallitsevana.

Buddhinen käyttöväline = epäitsekäiden tunteiden käyttöväline.

3. Mentaalitaso

Positiivisuus ja negatiivisuus yhtyneinä

Älyn käyttöväline { Syyruumis
Ajatusruumis

2. Astraalitaso

= Itsekkäiden tunteiden, affektien, himojen ja aistimusten taso

Negatiivisuus vallitsevana.

Tunne- eli astraalinen käyttöväline.

1. Fyysinen = aineellinen taso

A. **Eetterinen kaksoispuoli.**

Välittää kaikkia tasoja fyysiseen käyttövälineeseen.

B. **Fyysinen käyttöväline.**

Lähde: Kirjeopisto Vian rajajoogan opetuskirje X, sivu 4.

Liitteitä artikkeleihin

Artikkeliin Arvojen muutos kohti positiivisuutta

Positiivisuus ja tosioleva

Positiivisuus, kun sitä sanana mietitään, merkitsee perimmäiseltä luonteeltaan varmuutta, ts. jotain sellaista minkä ihminen olettaa tai tietää varmasti olevan olemassa. Esim. englannissa "positive" merkitsee varmaa, todellista. Myös tosiolevaista, mikä sopii rajajoogaan tai joogaan erittäin hyvin, sillä "tosiolevainen" on filosofiassa käytetty jumaluuden luonnehdinta. Toisaalta positiivisuus laatuna koostuu ilosta, onnesta, voimasta, rakkaudesta, hyvydestä ym., jotka merkitsevät elämän onnea, eheyttä ja täyteläisyyttä ja joita ihmiset ovat kautta aikain halunneet kokea ja joita he ovat kaikkina aikoina pyytäneet Jumalalta.

Jos taas "tosiolevaista" jumaluuden merkityksessä haluaisi jotenkin luonnehtia, positiivisuus kuuluisi sen määritelmään sekä todellisen olemassaolon että kaikkien jumaluuteen liittyvien aspektiansa vuoksi.

Metodina looginen positiivinen ajattelu tarkoittaaakin sitä, että toisteltavat lauseet – ts. mantrat – ovat sekä muodoltaan että sisällöltään positiivisia: ne ovat loogisesti muotoiltuja ja niissä otetaan huomioon myös yksittäisten sanojen positiivisuus tai negatiivisuus erilaisine assosiaatioineen ja lisäksi paljon muuta käyttötarkoitukseen liittyvää. Tämä kuuluu ajatusjoogan alkeisiin ja yleensä ajatusmekaniikkaan.

Artikkeliin Kirjeopisto Vian aatteelliset juuret

Vuorisaarna lyhyesti

Seuraavassa on Jeesuksen vuorisaarnan (Matteus 5-7) tiivistelmä ja tulkinta sitoutumattoman verkkolehti SRK:n (2014) mukaan.

– Vuorisaarna edustaa mielialaetiikkaa: pelkkä käskyjen ulkokohtainen täyttäminen ei riitä, vaan tarvitaan oikeaa mielenlaatua – motiivien vilpittömyyttä ja ajatusten puhtautta.

Vuorisaarnan etiikka tiivistyy Jeesuksen kultaiseen sääntöön: "Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille." (Matteus 7:12)

- Älä vannu, puhu totta.
- Älä kosta: voita paha hyvällä.
- Älä vihaa: rakasta vihollisiasi.
- Älä tuomitse muita: korjaa omat virheesi ensin.
- Älä murehdi: Jumala huolehtii kaikista luoduistaan.
- Karta tekopyhyyttä: ole vilpiton.
- Kokoa aarteita taivaaseen: hyvät teot.
- Ahdas portti ja kaita tie – elämä.
- Avara portti ja lavea tie – kadotus.
- Hyvä puu tekee hyviä hedelmiä. – Huono puu tekee huonoja hedelmiä.

Teosofia-käsitteen eri merkityksiä

Teosofia (kreik. theos jumala, sophia viisaus, suomeksi jumalviisaus) tarkoitti alun perin filosofista ajattelua, joka kohdistui Jumalan olemuksen selville saamiseen salaperäisellä, välittömällä näkemyksellä. Tällaista teosofiaa harrastivat muun muassa uusplatonikot, useat keskiajan mystikot, sekä uudella ajalla muun muassa Jakob Böhme, Franz Xaver von Baader ja Friedrich von Schelling. Uudessa Testamentissa teosofialla tarkoitetaan "Jumalan salaista, kätkeyttä viisautta", theou sophian en mysterio.

Uusplatonikot käyttivät nimitystä "teosofia" käsityksestään, jonka mukaan sekä henkinen että aineellinen olemassaolo oli emanaationa eli vuodatuksena syntynyt ainoasta ikiolevasta jumaluudesta.

Nykyään teosofialla tarkoitetaan lähinnä H. P. Blavatskyn opetuksiin perustuvaa uskonnollis-mystistä ajatussuuntaa, jonka perusopetuksiin kuuluvat muun muassa karman laki, jälleensyntyminen sekä kaiken olevaisen takana oleva absoluuttinen jumaluus. Blavatsky määrittelee teosofian olevan viisauskonto. Blavatskyn mukaan teosofia ei ole yksi uskonnoista, vaan se on uskonto itsessään, (it is not a religion, but the Religion).

Nykyaikaisen teosofisen liikkeen tunnettuja edustajia olivat Blavatskyn lisäksi muun muassa eversti Henry Steel Olcott sekä Annie Besant. Myös antroposofian perustajana tunnettu Rudolf Steiner toimi teosofisen liikkeen piirissä ennen siitä irtautumistaan. Suomessa teosofinen liike tuli tunnetuksi varsinkin kirjailija Pekka Ervastian työn kautta. Lähde: Wikipedia

Artikkeliin Ajatusjoogan anteeksipyyntöt leibniziläisten käsitteiden valossa

Leibnizin käyttämiä periaatteita

Leibniz sovelsi usein ajattelussaan yhtä tai useampaa seuraavista perustavanlaatuisista filosofisista periaatteista:

Yhtäläisyys / Ristiriitaisuus: Jos propositio (väitelause – jotakin seikkaa, tapahtumaa tai asiantilaa ilmaiseva lause) on tosi, sen vastakohta on epätosi ja päinvastoin.

Leibnizin laki: Kaksi oliota ovat samat jos ja vain jos ne jakavat samat ominaisuudet; tai: Jos kahdella oliolla on samat ominaisuudet, kyseessä on sama olio.

Riittävän perusteen (syyn) periaate: "Täytyy olla riittävä peruste mille tahansa olemassaololle, minkä tahansa tapahtuman tapahtumiselle, mille tahansa totuudelle, joka voidaan saavuttaa". Metafyysinen periaate, joka sanoo, että mitä tahansa tapahtuukin, tapahtuu syystä: toisin sanoen mikään asiointila ei voi vallita eikä mikään väittäjä voi olla tosi, ellei siihen ole riittävää syytä. Ensimmäinen joka käytti sitä oli antiikin kreikkalainen Anaksimandros. Leibniz käytti periaatetta kirjeenvaihdossaan Isaac Newtonin ja Samuel Clarcken kanssa.

Ennalta-asetettu harmonia (harmonie préétablie, joskus on käytetty myös latinaistettua nimitystä harmonia prestabilitata).

Jatkuvuus: Natura non saltum facit ("luonto ei tee hyppäyksiä").

Optimismi. "Jumala valitsee varmasti aina parhaan".

Runsauden periaate, jonka mukaan jokainen aito mahdollisuus toteutuu.

Lähde: Wikipedia

Tämän kirjan sisältämät Tuula Uusitalon artikkelit on julkaistu aiemmin Uusi Safiirissa –Integraalihenkisyyden Aikakauskirjassa vuosina 2009, 2011–2015.

Artikkelisarja Kirjeopisto Vian rajajooga – Hengen ja aineen yhteys I–III. Uusi Safiiri 2/2009

Kirjeopisto Vian rajajooga ja looginen positiivinen ajattelu.

Ajatus on henkeä, ajatus on ainetta ja energiaa.

Kieli, ajatuksen toinen ulottuvuus.

Artikkelisarja Tyne Matilaisen esoteerinen filosofia I–V. Uusi Safiiri 1/2011

Tyne Matilainen, esoteerinen filosofi ja keskusteleva opettaja.

Arvojen muutos kohti positiivisuutta.

Luonto, logiikka, kulttuuri.

Ihmisyyden eettiset ulottuvuudet.

Ihmiskunnan kehitys.

Artikkelisarjasta Polkuja ja maailmoja osa VII. Uusi Safiiri 2/2012

Lähtö henkiselle tielle – mitä tehdä luonteelleen?

Artikkelisarjasta Antiikista aivokuviin osa VII. Uusi Safiiri 1/2013

Ihmisen henki ja identiteetti.

Artikkelisarjasta Anteeksipyynnön filosofiaa osat I, II, IV ja V. Uusi Safiiri 2/2013

Ajatusjoogan anteeksipyynnöt leibniziläisien käsitteiden valossa.

Anteeksi!

Bio-luonnonlogiikka ja ihmisen yksilöllisyys.

Jokapäiväinen anteeksiantomme ja -pyyntömme.

Artikkelisarja Henkisen tien ulottuvuuksia I–V. Uusi Safiiri 2/2014

Äänetön puhe ja ihmisen henkinen perintö.

Ihmisyyden perussäännöt.

Ajatusjoogin ajatuksia kielestä.

Henkinen tie ja hyvyyden voimat.

Henkisessä koulussa.

Tajunta ja elämänkaari. Uusi Safiiri 1/2015

Tajuntakuviot yksilön ja yhteisön kehitysprosessien kuvaajana. Uusi Safiiri 2/2015

Kirjeopisto Vian rajajoogan aatteelliset juuret. Uusi Safiiri 2/2015

Pisteet. Aiemmin julkaisematon artikkeli. Uuden Safiirin Aikakauskirja 1 2016

Arkistot

Kirjeopisto Vian, Via-Akatemian ja Via ry:n arkistot

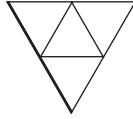
Matilainen, Tyyne ja Salonen, Mirja. Kirjeopisto Vian rajajoogan kurssi. Opetuskirjeet I–X. Alkuperäiset painokset 1955–1957. Kirjeopisto Vian opetusmateriaalia. Savonlinna.

Oppilaiden tekemät muistiinpanot Tyyne Matilaisen (1911–1989) ja hänen oppilaidensa keskusteluista vuosilta 1975–87. Julkaisematon lähde. Kirjeopisto Vian arkisto.

Uusi Safiiri 1/2011. http://www.via.fi/tiedostot/Uusi_Safiiri_2011-1-web.pdf
Safiiri -lehti. Kirjeopisto Vian valtakunnallisen oppilasyhdistyksen lehti 1975–77.
Uusi Safiiri -lehden vuosikerrat 1977–1996. Via ry:n jäsenlehti.
Vialaisen vuosikerrat 1997–2009. Via ry:n jäsenlehti 1977–2009.
Via Positivan vuosikerrat 2010–. Via ry:n jäsenlehti alkaen 2010.
Uusi Safiiri, Henkinen kulttuurilehti 1997–2007. Via-Akatemian säätiö.
Uusi Safiiri, Integraalihenkisyyden Aikakauskirja 2008–2015. Via-Akatemian säätiö.

Muuta kirjallisuutta

Ekeland, Ivar: *Ennakoimattoman matematiikka*, Art House. 1989. 159 sivua.
Feynman, Richard. *QED – Valon ja aineen ihmeellinen teoria*. Art House. 1991
Hayakawa, S. I.: *Ajattelun ja toiminnan kieli*, Otava. 1968.
Saara Huhmarniemi *Kieli, merkitys ja logiikka, kevät 2009. 1/20/09*. http://www.helsinki.fi/~huhmarni/cog131/luento4_k09.pdf
Laurikainen, K. V: *Fysiikka ja usko*, WSOY. 1978
Laurikainen, K. V: *Luonto puhuu luojastaan, Uuden todellisuuskäsityksen hahmottelua*, Kirjapaja Karisto Oy. 1983
Leadbeater, C. W., *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä*.
Gottfried Wilhelm Leibniz: *Filosofisia tutkielmia. Toim. Tuomo Aho ja Markku Roinila. Gaudeamus 2011, 511 sivua*.
Lipton, Bruce H: *The Biology of Belief, Unleashing the Power of Consciousness, Matter and Miracles*, Hay House Inc. 2005. 224 sivua.
Miettinen, Seppo K.: *Logiikka: Perusteet*. Gaudeamus. 2002.
Rupert Sheldraken kotisivut <http://www.sheldrake.org/homepage.html>
McTaggart, Lynne: *The Field, The Quest for the Secret Force of the Universe*. HarperElement. 2001. 357 sivua.
McTaggart, Lynne: *Use your Thoughts to Change the World, The Intention Experiment*, HarperElement. 2007. 358 sivua.
Wittgenstein, Ludwig: *Tractatus logico-philosophicus eli Loogis-filosofinen tutkielma*. WSOY. 1971.
Wittgenstein, Ludwig: *Sininen ja ruskea kirja: Filosofisten tutkimusten esitutkimuksia (1933–1935)*. WSOY. 1980.
http://fi.wikibooks.org/wiki/Diskreetti_matematiikka/Joukko-oppi
<http://fi.wikipedia.org/wiki/Fotoni>
http://fi.wikipedia.org/wiki/Hiukkasfysiikan_standardimalli
Wikipedia



KIRJEOPISTO VIAN RAJAJOOGA

Opetusta luonteen jalostamiseksi menetelmänä looginen positiivinen ajattelu

Itämaisen filosofian ja psykologian tietämystä ihmisen sisäisestä kehittämisestä täydennettynä nykyajan länsimaisella psykologialla ja henkisellä tiedolla.

Tavoitteena mm.

- * ajatusten hallinta
- * luonteen jalostuminen
- * keskittymiskyky
- * sisäinen rauha
- * harmoniset ihmissuhteet
- * tajunnan avartuminen
- * tietoinen yhteys Jumalaan

Kirjeopisto Vian rajajoogaa kutsutaan nykyisin myös ajatusjoogaksi, koska ajattelun positivistinen toimii henkisen kehityksen käynnistäjänä. Yksilöllinen oppilaan lähtökohdat huomioonottava ohjaus. Kirjeopistomuotoinen etenemistapa mahdollistaa mukanaolon ja opiskelun ajasta ja paikasta riippumatta. Viime vuosina on järjestetty myös lähiopetusta ryhmille ajatusjoogakouluissa joillakin paikkakunnilla. Johdantoluennoista ja lyhytkursseista voi tiedustella Kirjeopisto Viasta.

Tiedustelut:

Kirjeopisto Via, Olavinkatu 34 B 22, 57130 Savonlinna
+35850 567 9630 tai terttu.seppanen@via.fi
www.via.fi
www.facebook.com/via.akademia

Hyvyyden voimien palveluksessa

- Tyyne Matilaisen
esoteerinen filosofia
ja sen inspiroimia välähdyksiä

Tämä kirja on kokoelma Tuula Uusitalon artikkeleita, jotka on julkaistu Uusi Safiiri -lehdessä 2009 ja 2011 eteenpäin. Pohjana ovat olleet Kirjeopisto Vian perustajaopettajan Tyyne Matilaisen ja hänen oppilaidensa kysymys-vastauskeskustelumateriaalit vuosilta 1975-85. Yli 40 vuoden ajan Tuula Uusitalo on miettinyt, jäsentänyt ja tulkinnut tätä aineistoa ja löytänyt filosofisesti perustellut pohjavirrat.

Tyyne Matilaisen esoteerinen filosofia ei lähde valmiiksi laaditusta filosofisesta järjestelmästä, vaan henkisen opettajan oppilaidensa kasvun tueksi antamista esoteerisfilosofisista tiedoista. Niiden avulla tulee helpommaksi saavuttaa henkisen tien päämäärät ja ne herättävät myös uusia oivalluksia.

Tyyne Matilaisen esoteeriseen filosofiaan sisältyy paljon uudella, omaperäisellä tavalla löydettyä totuutta. Hän oli inspiroiva henkinen opettaja. Hänen parhaista ajatuksiaan on mahdollista kehittää eteenpäin.

Tyyne Matilainen oli monessa asiassa edelläkävijä. Näiden kirjoitusten tarkoitus ei varsinaisesti ole kertoa, mitä oppilaille on sanottu ja mitä he ovat onnistuneet siitä merkitsemään muistiin. Tarkoituksena on, että poimitut viisaudet antavat mahdollisuuden omaan ajatteluun.

*Henkisen
opettajan antamia
esoteerisfilosofisia
tietoja.*



Kuva: Valokuvaamo Ahti Makkonen

Tuula Uusitalo on toimittaja, taiteilija ja kirjoittaja sekä ikuinen opiskelija. Nuorempana hän opiskeli fysiikkaa ja matematiikkaa, myöhemmin filosofiaa ja uskontotiedettä. Hänen tavoitteenaan on ollut oman filosofisen ajattelun kehittäminen ja Tyyne Matilaisen filosofisten ideoiden aukikirjoittaminen.

Via-Akatemian säätiö sr
Uuden Safiirin Aikakauskirja 1 2016
ISSN 2343-4880
Hyvyyden voimien palveluksessa
ISBN 978-952-68610-0-5



9 789526 861005